

Bestseller internațional publicat în 32 de țări

SUZANNE COLLINS

SFIDAREA

al doilea volum din seria
JOCURILE FOAMEI

„Reușita lui Suzanne
Collins este remarcabilă:
al doilea volum este chiar
mai bun decât primul!”

GABRIELLE ZEVIN,
The New York Times

NEMIRA

SUZANNE COLLINS

SFIDAREA

Traducere din limba engleză Ana-Veronica Mircea

Coperta: Corneliu ALEXANDRESCU

*Pentru părinții mei, Jane și Michael Collins,
și pentru socrii mei, Dixie și Charles Pryor*

Partea întâi

SCÂNTEIA

Strâng în palme sticla plată, deși aerul înghețat a absorbit căldura ceaiului de multă vreme. Frigul mi-a crispat mușchii. Dacă o haită de câini sălbatici și-ar face apariția în clipa asta, șansele de a mă cățăra într-un copac înainte de atacul lor n-ar fi în favoarea mea. Ar trebui să mă ridic, să mă mișc, să scap de înțepeneala picioarelor, însă continui să rămân locului, tot atât de neclintită ca piatra pe care stau, în timp ce zorile prind să lumineze pădurea. Nu mă pot lupta cu soarele. Nu pot decât să privesc, neajutorată, cum mă târăște spre o zi la care de mai multe luni mă gândesc cu groază.

La amiază vor sosi cu toții în casa mea din Cartierul Învingătorilor. Reporterii, echipa de cameramani, chiar și Effie Trinket, vechea mea însoțitoare, vor ajunge în Districtul 12, venind de la Capitoliu. Mă întreb dacă Effie o să mai poarte peruca aia absurdă, roz, sau dacă o să afișeze o altă culoare nefirească, special pentru Turneul Triumfal. Mă vor aștepta și alții. Un grup care să se ocupe de toate nevoile mele pe durata îndelungatei călătorii cu trenul. O echipă de experți care să mă facă frumoasă pentru aparițiile în public. Cinna, stilistul și prietenul meu, creatorul costumelor superbe cu care am cucerit atenția spectatorilor în timpul Jocurilor Foamei.

Dacă ar fi după mine, aș încerca să uit cu desăvârșire jocurile astea. Să nu vorbesc niciodată despre ele. Să pretind c-au fost doar un vis urât. Dar e imposibil, din cauza Turneului Triumfal. Plasat strategic, la jumătatea intervalului dintre Jocurile anuale, reprezintă metoda aleasă de Capitoliu pentru a menține vie o spaimă iminentă. Noi, cei din districte, nu suntem siliți doar să ne reamintim în fiecare an strânsoarea de fier a puterii Capitoliului, ci s-o și sărbătorim, iar anul acesta eu sunt una dintre vedetele spectacolului. Trebuie să călătoresc din district în district, să stau în fața unor mulțimi care ovaționează și care, în taină, mă detestă, să privesc în ochii oamenilor cărora le-am ucis copiii...

Soarele continuă să se înalțe, așa că mă ridic. Toate încheieturile mele se plâng, iar piciorul stâng mi-a fost amorțit atâta vreme încât reîncep să-l simt abia după câteva minute de mers. Sunt în pădure de vreo trei ore, dar, fiindcă n-am făcut cu adevărat nici o încercare de a vâna, n-am cu ce mă fâli. Pentru mama și pentru Prim, surioara mea, nu mai are importanță. Își pot permite să cumpere carne de la măcelăria din oraș, deși toate trei preferăm carnea proaspătă, de vânat. Însă Gale Hawthorne, prietenul meu cel mai bun, și familia lui depind de captura de azi și nu-i pot dezamăgi. Îmi încep turul de o oră și jumătate, timpul necesar pentru a trece în revistă șirul nostru de capcane. Înainte, când eram la școală, aveam la dispoziție după-amiezile ca să verificăm cursele, să vânăm și să culegem, după care ne rămânea timp și pentru negoțul din oraș. Dar acum, când Gale merge la muncă în minele de cărbuni, iar eu n-am nimic de făcut cât e ziua

de lungă, am luat totul asupra mea.

La ora asta, Gale a început lucrul în mină, a coborât în adâncurile pământului cu liftul care îți răscolește stomacul, iar acum izbește, probabil, în filonul de cărbune. Știu cum e acolo, jos. În fiecare an, clasa mea făcea un tur al minelor, ca parte a pregătirii noastre școlare. Când eram mică, nu reprezenta decât o experiență neplăcută. Tunelele claustrofobice, aerul urât mirositor, întunericul sufocant din jur. Dar, după ce tata și alți mineri au fost uciși într-o explozie, abia mi-am mai putut impune să intru în ascensor. Excursia anuală a devenit un imens prilej de neliniște. În două rânduri mi s-a făcut atât de rău doar gândindu-mă la ea, încât mama m-a ținut acasă, crezând că mă îmbolnăvisem de gripă.

Mă gândesc la Gale, care nu se simte cu adevărat viu decât în pădure, cu aerul ei proaspăt, cu lumina soarelui, cu apa limpede, curgătoare. Nu știu cum de poate suporta. Ei... ba da, știu. Suportă, fiindcă așa își poate hrăni mama, cei doi frați mai mici și sora. Iar eu am găleți de bani, mai mult decât suficienți pentru mâncarea ambelor noastre familii, dar el nu vrea să primească nici măcar o singură monedă. Îi vine greu până și să mă lase să le aduc carne, deși el ar fi avut cu siguranță grijă să le hrănească pe mama și pe Prim dacă aș fi fost ucisă în timpul Jocurilor. Îi tot spun că-mi face o favoare, că înnebunesc stând toată ziua degeaba. Chiar și așa, nu aduc niciodată vânatul când e el acasă. Ceea ce e ușor, de vreme ce lucrează douăsprezece ore pe zi.

Nu reușesc să-l văd decât duminica, atunci când ne întâlnim în pădure și vânăm împreună. Continuă să fie cea mai frumoasă zi a săptămânii, dar nu așa cum era odată, când ne puteam destăinui totul unul altuia. Jocurile au stricat până și asta. Îmi păstrez speranța că, pe măsura trecerii timpului, vom reuși să ne simțim din nou în largul nostru împreună, dar o parte din mine știe că e zadarnic. Nu există cale de întoarcere.

Adun o pradă îmbelșugată din capcane – opt iepuri, două veverițe și un castor care a ajuns, înot, într-o șmecherie din sârmă, concepută chiar de Gale. El e un soi de vrăjitor al capcanelor, le concepe astfel încât să încovoieze puieti care saltă apoi captura, ferind-o de animalele de pradă, echilibrează butuci acționați de declanșatoare delicate, construite din bețe, împletește coșuri pentru prins pește din care nu există scăpare. În timp ce înaintez, repunând cu grijă în funcțiune fiecare cursă, știu că n-o să pot niciodată înlocui ochiul lui care sesizează echilibrul, instinctul care îi spune prin ce loc va traversa prada o potecă. E vorba despre ceva mai presus de experiență. E un dar înnăscut. Așa cum pot eu lua la ochi un animal pe o beznă aproape de nepătruns, doborându-l totuși cu o singură săgeată.

Când ajung înapoi, la gardul care înconjoară Districtul 12, soarele s-a ridicat destul de mult deasupra orizontului. Ca de obicei, ascult o clipă, dar nu se aude nici un zumzet care să trădeze prezența curentului electric în ochiurile plasei. Se întâmplă extrem de rar să se afle sub tensiune, deși ar trebui să fie electrificată tot timpul. Mă strecor prin spărtura din partea de jos a gardului și ies pe Pajiște, la o

aruncătură de băț de casa mea. De vechea mea casă. O păstrăm, pentru că, oficial, e locuința atribuită mamei și surorii mele. Dacă aș cădea moartă în clipa asta, ar fi nevoie să se întorcă acolo. Dar, în momentul de față, se simt fericite în noua casă din Cartierul Învingătorilor, iar eu am rămas singura care folosește mica proprietate unde am crescut. E adevăratul meu cămin.

Acum mă duc acolo să mă schimb. Dau jos vechea jachetă de piele a tatei și iau o haină din stofă fină de lână, care mi se pare întotdeauna prea strâmtă la umeri. Îmi înlocuiesc cizmele de vânatoare, moi și uzate, cu o pereche de pantofi scumpi, de fabrică, pe care mama îi consideră mai potriviți pentru cineva cu statutul meu social. Arcul și săgețile le-am lăsat în scorbura unui copac din pădure. Deși timpul fuge cu fiecare tic-tac, îmi permit să mă așez câteva minute în bucătărie. Fără foc în sobă și fără față de masă, pare o casă abandonată. Plâng după traiul pe care îl duceam aici. Abia reușeam să ne câștigăm existența, dar știam unde mă încadrez, știam unde îmi era locul în țesătura deasă a vieții noastre. Aș vrea s-o reiau, fiindcă, privind în urmă, pare atât de sigură față de cea de acum, când sunt atât de bogată, atât de cunoscută și atât de detestată de conducerea Capitoliului.

Un sunet tânguitor îmi îndreaptă atenția către ușa din spate. O deschid și dau de Buttercup, bătrânul motan murdar al lui Prim. Detestă noua noastră locuință aproape la fel de mult ca și mine și o părăsește întotdeauna când e Prim la școală. Nu ne-am fost niciodată prea dragi unul altuia, dar acum s-a creat această nouă legătură. Îl las să intre, îl hrănesc cu o bucată zdravănă de slănină de castor, ba chiar îl scarpin puțin între urechi.

— Ești hidos, știi, nu-i așa? îl întreb.

Se împinge în mâna mea, dornic de mai multe mângâieri, dar trebuie să plec.

— Haide, vino.

Îl ridic într-o mână, îmi înșfac traista cu vânat cu cealaltă și ies în stradă. Motanul se eliberează dintr-o săritură și dispăre într-un tufiș.

Vârful pantofilor îmi apasă prea tare degetele când pășesc pe trotuarul pavat cu zgură. Scurtez drumul luând-o pe alei lăturalnice și prin curțile din spate și ajung acasă la Gale în câteva minute. Stând aplecată deasupra chiuvetei din bucătărie, mama lui, Hazelle, mă vede pe fereastră. Își șterge mâinile de șorț și dispăre ca să mă-ntâmpine în pragul ușii.

Îmi place Hazelle. O respect. Explozia care mi-a ucis tatăl a lăsat-o și pe ea fără soț, cu trei băieți și cu un copil încă nenăscut. La mai puțin de o săptămână după ce l-a adus pe lume, umbla pe străzi, căutând de lucru. Deoarece trebuia să-i poarte de grijă bebelușului, nu putea să lucreze în mine, dar a reușit să găsească niște negustori care i-au dat rufe la spălat. La paisprezece ani, Gale, fiul cel mai mare, a devenit principalul susținător al familiei. Era deja înscris pentru tesere, care le dădeau dreptul la o rație sărăcăcioasă de grâne și de ulei în schimbul unor intrări suplimentare ale numelui său în extragerea care îl putea transforma în

tribut. Pe deasupra, încă de pe atunci era un braconier îndemânat. Dar tot nu era de-ajuns pentru întreținerea unei familii de cinci persoane dacă Hazelle nu-și tocea degetele până la os frecând rufărie. Iarna erau atât de roșii și de crăpate, încât sângerau la cea mai ușoară atingere. Fără alifia preparată de mama, ar mai sângera încă. Însă Hazelle și Gale au hotărât că nici ceilalți băieți, Rory, de doisprezece ani, și Vick, de unsprezece, nici micuța Posy, care nu are decât patru, nu se vor înscrie niciodată pentru tesere.

Hazelle surâde la vederea vânatului. Ia castorul de coadă, apreciindu-i greutatea.

— O să iasă o tocăniță bună din el.

Spre deosebire de Gale, pe ea n-o deranjează aranjamentul nostru.

— Și blana e bună, îi răspund.

E reconfortant să stau aici, cu Hazelle. Să evaluăm calitățile vânatului, așa cum am făcut întotdeauna. Îmi toarnă ceai fierbinte, din plante medicinale, într-o cană în jurul căreia îmi strâng cu recunoștință degetele înghețate.

— Știi, mă gândeam că, după întoarcerea din tur, aș putea să-l iau când și când pe Rory cu mine, afară. După orele de școală. Să-l învăț să tragă cu arcul.

Hazelle dă din cap, încuviințând.

— Ar fi bine. Și Gale vrea s-o facă, dar el nu e liber decât duminica, pe care cred că preferă s-o păstreze pentru tine.

Nu pot împiedica roșeața să-mi inunde obrazii. Firește că e stupid. E greu de spus că m-ar cunoaște cineva mai bine decât Hazelle. Știe ce mă leagă de Gale. Sunt sigură că, deși mie nu mi-a trecut niciodată prin minte, o grămadă de oameni au presupus că ne vom căsători în cele din urmă. Dar asta se întâmpla înainte de Jocuri. Când celălalt tribut din district, Peeta Mellark, încă nu anunțase că mă iubea nebunește. Idila noastră a devenit o strategie esențială pentru supraviețuirea în arenă. Numai că, pentru el, n-a fost doar o strategie. Nu sunt sigură ce-a fost pentru mine. Iar acum știu că, pentru Gale, n-a însemnat decât durere. Simt o strângere de inimă la gândul că, în timpul Turneului Triumfal, eu și Peeta va trebui să apărem iarăși în postura de îndrăgostiți.

Îmi sorb cu lăcomie ceaiul, deși e prea fierbinte, și mă îndepărtez de masă.

— Ar fi mai bine să plec. Să mă fac frumoasă pentru camerele de luat vederi.

Hazelle mă îmbrățișează.

— Să savurezi mâncarea.

— Pe deplin, spun eu.

Următoarea mea oprire e la Vatră, locul unde fac, în mod tradițional, grosul afacerilor mele. Cu ani în urmă, nu era decât un depozit pentru cărbune, dar, când n-a mai fost folosit, a devenit un loc de întâlnire pentru tranzacții ilegale, care a prosperat apoi transformându-se într-o piață neagră permanentă. Dacă atrage elemente ale societății cu înclinații criminale, atunci presupun că locul meu e acolo. Vânătoarea în pădurile din jurul Districtului 12 violează cel puțin o duzină

de legi și se pedepsește cu moartea.

Deși ei nu vorbesc despre asta niciodată, le sunt datorare obișnuirilor Vetrei. Gale mi-a povestit că Sae Unsuroasa a inițiat o chetă ca să ne sponsorizeze pe mine și pe Peeta în timpul Jocurilor. Trebuia să se limiteze numai la Vatră, dar o mulțime de alți oameni au aflat și și-au dat obolul. Habar n-am cât s-a strâns, dar prețul oricărui dar primit în arenă era exorbitant. Și, din câte știu, pentru mine a reprezentat diferența dintre viață și moarte.

Încă mi se mai pare ciudat să trag de ușa grea, pătrunzând înăuntru cu traista de vânat goală, fără nimic bun pentru troc, dar simțind în schimb greutatea monedelor din buzunar apăsându-mi șoldul. Încerc să ajung la cât mai multe tarabe cu puțință, cumpărând, pe rând, cafea, checuri, ouă, ață și ulei. Ca adaos, iau trei sticle de votcă de la Ripper, o femeie ciungă, victima unui accident din mină, destul de inteligentă ca să găsească un mod de supraviețuire.

Băutura nu e pentru familia mea. E pentru Haymitch, mentorul meu și al lui Peeta de pe durata Jocurilor. E ursuz, violent și beat în cea mai mare parte a timpului. Dar și-a făcut datoria – mai mult decât datoria –, căci, pentru prima oară în istorie, a fost permisă declararea a două tributuri drept învingători. Așa că, indiferent cum ar fi Haymitch, și lui îi sunt datorare. Și asta pentru vecie. Îi cumpăr votca fiindcă, acum câteva săptămâni, i s-a terminat stocul și nu se găsea nici de vânzare, așa că a fost nevoit să se abțină, tremurând și zbierând la niște creaturi cumplite, pe care numai el le putea vedea. A speriat-o de moarte pe Prim și, sincer vorbind, nici mie nu mi s-a părut prea distractiv să-l văd într-un asemenea hal. De atunci am început să fac rezerve, pentru cazul unei noi penurii de băutură.

Cray, șeful Apărătorilor Păcii din districtul nostru, se încruntă când mă vede cu sticlele. E un bărbat în vârstă, cu câteva șuvițe de păr argintiu întinzându-se pieziș deasupra feței lui roșcovane, lucioase.

— E prea tare pentru tine, fetițo.

El știe mai bine deoarece, în afară de Haymitch, bea mult mai mult decât oricine altcineva pe care l-am cunoscut vreodată.

— A, e pentru mama, o folosește la medicamente.

— Ei da, ucide aproape orice microb, spune, trântind pe tarabă o monedă în schimbul unei sticle.

Când ajung la Sae Unsuroasa, mă salt pe teighea și comand niște supă, care pare dintr-un amestec de dovleac și fasole. În timp ce mănânc, apare un alt Apărător al Păcii, Darius, și cumpără un castron plin. Când e vorba despre oamenii legii, el e unul dintre favoriții mei. N-o face pe grozavul și ține de obicei la glume. Probabil se apropie de treizeci de ani, dar nu pare cu mult mai vârstnic decât mine. Zâmbetul și părul lui roșu, zbârlit în toate părțile, îi dau un aer adolescentin.

— N-ar trebui să fii în tren? mă întrebă.

— Vin să mă ia la amiază, îi răspund.

— N-ar trebui să arăți mai bine? întrebă din nou, într-o șoaptă sonoră.

Tachinările îmi smulg un zâmbet, în ciuda proastei mele dispoziții.

— Poate o panglică în păr sau cam așa ceva? Îmi atinge ușor coada împletită și îi îndepărtez mâna.

— Nu-ți face griji. În momentul când vor termina cu mine, n-o să mă mai recunoști.

— Bine, face el. Ca variație, să dăm dovadă de puțină mândrie districtuală, domnișoară Everdeen. Hm?

Clatină din cap către Sae Unsuroasa, cu o dezaprobare prefăcută, și pleacă să li se alăture prietenilor săi.

— Vreau castronul ăla înapoi, strigă ea în urma lui, dar, fiindcă râde, nu pare prea supărată. Gale vine să te conducă? mă întrebă apoi.

— Nu, nu e pe listă, îmi spun. Însă ne-am întâlnit duminică.

— Cred că ar fi trebuit să ajungă pe listă. Fiindcă e vărul tău și așa mai departe, spune ea cu prefăcătorie.

Nu e decât o altă parte a minciunii inventate de Capitoliu. Când eu și Peeta am rămas printre ultimii opt supraviețuitori ai Jocurilor, și-au trimis reporterii să scrie articole despre viața noastră. Când s-au interesat de prietenii mei, toată lumea i-a îndrumat către Gale. El era prea arătos, cu un aer prea bărbătesc și nicidecum dispus să zâmbească și să fie prietenos în fața camerelor. Însă semănăm puțin unul cu altul. Păr negru, lins, piele măslinie, ochi cenușii. Așa că s-a găsit un geniu care să-l transforme în vărul meu. Eu am aflat abia când am ajuns acasă, pe peronul gării, și am auzit-o pe mama spunând:

— Vărul tău e nerăbdător să te vadă! M-am întors și am dat cu ochii de Gale, de Hazelle și de copii, așteptându-mă, și ce altceva aș fi putut să fac, decât să intru în joc?

Sae Unsuroasa știe că nu suntem rude, însă până și o parte dintre oamenii care ne cunosc de ani de zile par s-o fi uitat.

— Abia aștept să se termine toată povestea, șoptesc eu.

— Știu, zice ea. Dar trebuie să treci prin toate și să mergi până la capăt. Ar fi mai bine să nu-ntârzi.

În timp ce mă îndrept spre casă, prinde să ningă încet. Cartierul Învingătorilor e la o distanță de vreo opt sute metri de piața din centrul orașului, dar pare pe de-a-ntregul o altă lume. O așezare distinctă, construită în jurul unei frumoase peluze verzi, presărată cu tufe de flori. Sunt douăsprezece case, oricare dintre ele suficient de mare ca să cuprindă zece de dimensiunile celei în care am crescut. Nouă sunt pustii, așa cum au fost întotdeauna. Cele trei aflate în folosință îi au drept proprietari pe Haymitch, pe Peeta și pe mine.

Atât locuința familiei mele, cât și a lui Peeta emană strălucirea caldă a vieții. Ferestre luminate, fum ieșind din coșuri, mănunchiuri de spice strălucitor colorate prinse de ușile din față, ca decorațiuni pentru apropiatul Festival al Recoltei. Însă casa lui Haymitch pare părăsită, lăsată în voia sorții, în ciuda interesului pe care

și-l dă îngrijitorul zonei. Odată ajunsă în prag, îmi fac curaj – știind că o să fie scârbos –, apoi împing ușa și intru.

Nasul mi se încrețește imediat a dezgust. Haymitch refuză să-i permită altcuiva să se ocupe de curățenie, iar el însuși nu e în stare de așa ceva. Mirosurile de alcool și de vomă, de varză fiartă și de carne arsă, de haine murdare și de excremente de șoarece s-au contopit de-a lungul anilor într-o duhoare care îmi umple ochii de lacrimi. Înaintez cu greu printr-o harababură de ambalaje goale, de cioburi și de oase către locul unde știu c-o să-l găsesc pe fostul meu mentor. Stă la masa din bucătărie, cu brațele rășchirate pe tăblia de lemn, cu fața într-o baltă de băutură, sforăind vârtos. Îi dau un ghiont în umăr.

— Scoală-te! mă răstesc la el, fiindcă am învățat că nu poate fi trezit cu delicatețe.

Sforăitul încetează pentru o clipă, întrebător, apoi reîncepe. Îl zgâlțâi mai tare.

— Scoală-te, Haymitch. E ziua Turului!

Mă străduiesc să-mping fereastra în sus, inspirând adânc aerul curat de afară. Picioarele mele își fac loc printre gunoaiile de pe podea, dezgrop un ibric de tinichea și îl umplu cu apă de la chiuvetă. În soba de gătit nu s-a stins cu desăvârșire focul și reușesc să conving cei câțiva cărbuni încă aprinși să se preschimbe într-o flacăra. Pun în vas niște cafea măcinată, destul de multă ca să mă asigur că licoarea o să fie gustoasă și tare, și îl așez pe plită, la fiert.

Haymitch e încă rupt de lume. Fiindcă nimic altceva n-a dat rezultate, umplu un castron cu apă rece ca gheața, i-l vărs în cap și mă arunc într-o parte. Din gâtleej îi iese un sunet gutural, animalic.

Sare în sus, azvârle scaunul la trei metri în spate cu o lovitură de picior și flutură un cuțit. Am uitat că doarme întotdeauna strângând unul în mână. Ar fi trebuit să i-l smulg dintre degete, dar mintea mea era prea preocupată cu altceva. Scui-pă blasfemii și spintecă aerul preț de câteva clipe, înainte de a-și regăsi mințile. Își șterge fața cu una dintre mânecile cămășii și se întoarce spre pervazul ferestrei pe care m-am cocoțat, pentru cazul că ar fi necesar să scap repede cu fuga.

— Ce faci aici? bolborosește.

— Mi-ai spus să te trezesc cu o oră înainte de sosirea aparatelor de filmat, răspund.

— Ce? face el.

— A fost ideea ta, insist eu. Pare să-și aducă aminte.

— De ce sunt ud din cap până-n picioare?

— Nu te-ai trezit când te-am zgâlțâit, îi explic. Uite ce e, dacă voiai să fii luat cu binișorul, trebuia să-l rogi pe Peeta.

— Ce să mă roage?

Simplul sunet al vocii lui îmi răscolește stomacul, transformându-l într-un nod de emoții neplăcute, cum ar fi vinovăția, tristețea și spaima. Și dorul. Trebuie să

recunosc că există și așa ceva. Numai că trebuie să facă față unei concurențe prea dure ca să poată avea vreodată câștig de cauză.

Îl urmăresc pe Peeta traversând încăperea în direcția mesei, razele soarelui dezvăluind licărul zăpezii proaspete din părul lui blond. Pare puternic și sănătos, atât de diferit de băiatul bolnav și înfometat pe care-l știu din arenă, până și șchiopătatul abia dacă i se mai poate observa. Pune pe masă o franzelă caldă și strânge mâna lui Haymitch.

— Te-am rugat să mă trezești fără să mă-mbolnăvești de pneumonie, spune acesta din urmă, lăsând deoparte cuțitul.

Își scoate cămașa murdară, dând la iveală un maieu tot atât de jegos, și se șterge apăsător cu partea uscată.

Peeta zâmbește și înmoaie cuțitul lui Haymitch în sticla cu votcă de pe podea. Șterge lama cu poala cămășii și taie franzela felii. Peeta ne oferă tuturor bunătăți proaspăt scoase din cuptor. Eu vânez. El coace. Haymitch bea. Avem, cu toții, modul nostru de a ne ocupa timpul, de a ține la distanță gândul la vremea în care am fost concurenți ai Jocurilor Foamei. Abia după ce îi întinde lui Haymitch colțul pâinii se uită la mine pentru prima oară.

— Vrei o felie?

— Nu, am mâncat în Vatră, spun. Dar îți mulțumesc oricum.

Vocea îmi sună nefiresc, e atât de oficială. Așa cum a sunat de fiecare dată când am vorbit cu Peeta după ce camerele au terminat de filmat fericita noastră întoarcere acasă și ne-am reluat adevărata viață.

— Pentru puțin, spune el, crispat. Haymitch își azvârle cămașa undeva, în mijlocul harababurii.

— Brrr. Voi doi trebuie să deveniți mult mai prietenoși înainte de începerea spectacolului.

Bineînțeles că are dreptate. Publicul se așteaptă să vadă perechea de îndrăgostiți care a câștigat Jocurile Foamei. Nu doi oameni care abia dacă se pot privi în ochi. Dar eu nu spun decât:

— Fă o baie, Haymitch.

Pe urmă mă avânt peste pervazul ferestrei, mă las să cad pe pământ și traversez peluza către casa noastră.

Zăpada a început să se aștearnă, și în spatele meu se întinde un șir de urme. Mă opresc la ușa din față, scuturându-mi zloata de pe pantofi înainte de a intra. Mama a muncit zi și noapte pentru ca totul să arate perfect în fața camerelor de luat vederi, așa că nu e momentul potrivit să las urme pe podelele ei strălucitoare. Nici n-apuc să intru bine că ea deja e acolo, întinzându-și brațul ca și cum ar vrea să mă oprească.

— Nu-ți face griji, mă descălț aici, spun, abandonându-mi pantofii pe covorașul de lângă prag.

Mama scoate un hohot de râs straniu, șuierat, și îmi ia de pe umăr traista de

vânătoare plină cu provizii.

— Nu e decât zăpadă. Plimbarea a fost plăcută?

— Plimbarea?

Știe că am fost în pădure o jumătate de noapte. Pe urmă îl văd pe bărbatul care stă în spatele ei, în cadrul ușii bucătăriei. Arunc o singură privire asupra costumului său făcut la comandă și a trăsăturilor de o perfecțiune chirurgicală și știu că e din Capitoliu. Ceva nu e în ordine.

— A fost mai degrabă ca la patinaj. Zăpada începe să alunece de-a binelea.

— A venit cineva care vrea să te vadă, mă anunță mama.

Are fața mult prea palidă și aud neliniștea pe care încearcă s-o ascundă. Mă prefac că nu observ în ce stare e.

— Credeam că nu trebuie s-ajungă înaintea de amiază. A venit Cinna mai devreme, ca să mă ajute să mă pregătesc?

— Nu, Katniss, e..., începe mama.

— Pe aici, te rog, domnișoară Everdeen, spune calm bărbatul.

Arată în lungul coridorului. E ciudat să fii călăuzit în propria ta casă, dar știu că nu e cazul să comentez.

Mă pun în mișcare aruncând peste umăr un zâmbet liniștitor pentru mama.

— Probabil alte instrucțiuni pentru tur. Mi-au trimis tot soiul de materiale legate de itinerar și de protocolul care trebuie respectat în fiecare district. Dar, în timp ce mă îndrept spre ușa biroului, pe care n-am mai văzut-o niciodată închisă până acum, îmi simt gândurile alergând. Cine e aici? Ce vrea? De ce e mama atât de palidă?

— Intră, îmi spune bărbatul de la Capitoliu, care a străbătut holul în urma mea.

Răsucesc mânerul strălucitor, de alamă, și trec pragul. Remarc mirosurile contradictorii, de trandafiri și de sânge. Un bărbat mărunțel, cu părul alb și cu un aer vag familiar, citește o carte. Ridică un deget, ca și cum ar spune: „Acordă-mi o clipă.” Apoi se întoarce și îmi stă inima.

Mă uit în ochii de șarpe ai președintelui Snow.

2

În viziunea mea, președintele Snow ar trebui să apară în fața unor coloane de marmură împodobite cu steaguri supradimensionate. E șocant să-l văd în mijlocul obiectelor obișnuite din încăperea. Ca și cum aș sălta capacul unei oale și aș găsi o viperă în loc de tocană.

Ce caută aici? Gândurile mi se întorc în grabă către zilele de deschidere ale altor Tururi Triumfale, îmi aduc aminte că am văzut tributurile câștigătoare, alături de mentorii și stiliștii lor. Uneori au apărut chiar și oficialități guvernamentale de rang înalt. Dar nu l-am zărit niciodată pe președintele Snow. El ia parte la sărbătoririle din Capitoliu. Punct.

Dacă a bătut tot drumul până aici, nu poate însemna decât un singur lucru. Am dat de un mare necaz. Și, dacă asta e adevărat pentru mine, e și pentru familia mea. Mă străbate un fior la gândul că mama și sora mea se află atât de aproape de acest om care mă detestă. Mă va detesta întotdeauna. Pentru că am fost mai inteligentă decât sadicii lui creatori-de-joc, am făcut Capitoliul să pară stupid și, ca urmare, i-am subminat autoritatea.

N-am făcut nimic altceva în afară de a încerca să mă mențin în viață – pe mine și pe Peeta. Orice act de revoltă a fost o simplă coincidență. Dar, când Capitoliul decretează că numai un singur tribut poate supraviețui, și tu ai neobrăzarea de a-i contesta hotărârea, presupun că asta este prin ea însăși o revoltă. Singurul lucru pe care puteam să-l invoc în apărare a fost pretinsa dragoste pătimașă pentru Peeta care m-a făcut să-mi pierd mințile. Așa că ni s-a îngăduit să trăim amândoi. Ca să fim încoronați ca învingători. Ca să ne întoarcem acasă și să sărbătorim, să ne fluturăm mâinile în fața camerelor, în semn de rămas-bun, și să fim lăsați în pace. Până acum.

Poate locuința mea nouă sau șocul apariției lui, sau înțelegerea reciprocă a faptului că ar putea cere să fiu ucisă cât ai clipi mă fac să mă simt ca o intrusă. De parcă ne-am afla în casa lui, și eu aș fi venit neinvitată la o petrecere. Așa că nu-i spun că e bine-venit și nu-i ofer un scaun. Nu spun nimic. De fapt, îl tratez ca și cum ar fi cu adevărat un șarpe, unul veninos. Stau nemișcată, cu ochii țintuiți într-ai lui, gândindu-mă cum să bat în retragere.

— Cred că putem simplifica situația căzând de acord să fim sinceri unul față de celălalt, spune el. Ce părere ai?

Sunt de părere că limba mi-a înțepenit și că mi-e imposibil să vorbesc, așa că mă surprind pe mine însămi când îi răspund cu voce fermă:

— Da, cred că asta ar economisi timp. Președintele Snow zâmbește și îi remarc pentru prima oară buzele. Mă aștept să fie ca de șarpe, ceea ce e totuna cu a spune că îi lipsesc. Dar ale lui sunt mult prea pline, cu pielea prea întinsă. Mă întreb dacă gura nu i-a fost cumva modificată, ca să devină mai atrăgător. Dacă e așa, au irosit timpul și banii, fiindcă e lipsit de orice farmec.

— Consilierii mei se temeau c-o să fii dificilă, dar n-ai o asemenea intenție, nu-i așa? mă întreabă el.

— Așa e, îi răspund.

— Asta le-am spus și eu. O fată care merge atât de departe ca să-și salveze viața nu e interesată să se lepede de ea cu amândouă mâinile. Și trebuie să se gândească și la familia ei. Mama, sora și toți acei... veri.

După felul în care ezită înainte de a pronunța ultimul cuvânt, îmi dau seama că știe că eu și Gale n-avem un arbore genealogic comun.

Ei, acum jucăm cu toate cărțile pe masă. Poate e mai bine. Nu-mi plac amenințările voalate. Prefer să știu cum stau.

— Să ne așezăm.

Președintele Snow se instalează la biroul lat, din lemn lăcuit, unde își face Prim temele, și mama bugetul. Aidoma casei noastre, e un loc pe care îl ocupă fără a avea nici un drept, dar, în ultimă instanță, are toate drepturile din lume. Eu mă așez în fața biroului, pe unul dintre scaunele sculptate, cu spatele drept. E făcut pentru cineva mai înalt decât mine, așa că pe podea nu mi se odihnesc decât vârfulurile degetelor.

— Am o problemă, domnișoară Everdeen, spune el. O problemă care a apărut în arenă, când ai scos fructele alea otrăvite.

Acela a fost momentul când am ghicit că, puși în situația de a alege între a ne privi pe mine și Peeta sinucigându-ne – ceea ce ar fi însemnat să nu existe nici un învingător – și a ne lăsa pe amândoi să trăim, creatorii-de-joc vor prefera a doua variantă.

— Dacă șeful creatorilor-de-joc, Seneca Crane, ar fi avut un strop de creier, te-ar fi făcut fărâme. Dar a avut o străfulgerare nefericită de sentimentalism. Așa că iată-te aici. Poți ghici unde e el acum? mă întrebă.

Încuviințez cu o înclinare a capului fiindcă, după cum o spune, e clar că Seneca Crane a fost executat. Mirosul de trandafiri și de sânge e mai puternic acum, când nu ne mai desparte decât biroul. Președintele Snow are o roză prinsă la reverul hainei, ceea ce sugerează cel puțin sursa parfumului floral, dar trebuie să fi fost intensificat prin procedee genetice, fiindcă nici un trandafir autentic nu are un miros atât de pătrunzător. Cât despre sânge... nu știu.

— Pe urmă n-a mai fost nimic de făcut, în afară de a te lăsa să-ți prezinți micul scenariu. Și tu ai jucat foarte bine în episodul cu școlărița înnebunită de dragoste. Oamenii din Capitoliu au fost cât se poate de convinși. Din nefericire, nu toți cei din districte s-au lăsat înșelați de interpretarea ta.

Pe chipul meu trebuie să fi apărut măcar o străfulgerare de nedumerire, pentru că el vine imediat cu un răspuns.

— Bineînțeles că nu știi asta. N-ai acces la informațiile despre starea de spirit din alte districte. Oricum, într-o serie dintre ele, oamenii au văzut în micul tău truc cu fructele de pădure o manifestare a sfidării, nu a iubirii. Și, dacă o fată nu de altundeva, ci tocmai din Districtul 12, poate sfida Capitoliul scăpând nevătămată, ce îi poate împiedica pe ei să facă același lucru? Ce poate împiedica, să zicem, o revoltă?

E nevoie de o clipă ca să pricep sensul ultimei lui fraze. Pe urmă mă izbește cu toată puterea importanței sale.

— Au fost revolte? întreb, atât înfiorată, cât și încântată de o asemenea posibilitate.

— Încă nu. Dar vor urma dacă nu se schimbă cursul evenimentelor. Și se știe că revoltele conduc la revoluție. Președintele se freacă deasupra sprâncenei stângi, în același loc unde simt eu înșămi durerile de cap. Ai idee cam ce-ar însemna asta? Câți oameni ar muri? Cu ce ar trebui să se confrunte supraviețuitorii?

Indiferent ce probleme ar putea avea unii sau alții cu Capitoliul, crede-mă când îți spun că, dacă își slăbește strânsoarea asupra districtelor, chiar și pentru scurt timp, întregul sistem se va năruși.

Sunt luată prin surprindere de exprimarea lui directă, ba chiar și de sinceritatea acestui discurs. De parcă prima lui grijă ar fi bunăstarea cetățenilor din Panem, când nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Nu știu cum de îndrăznesc să rostesc următoarele cuvinte, dar o fac.

— Trebuie să fie foarte fragil dacă o mână de fructe îl poate dărâma.

Urmează o pauză îndelungată, în timpul căreia mă studiază. Apoi spune, simplu:

— E fragil, dar nu așa cum îți închipui.

Se aude o bătaie în ușă, și bărbatul din Capitoliu își strecoară capul înăuntru.

— Mama ei întreabă dacă doriți ceai.

— Aș vrea. Mi-ar plăcea să beau niște ceai, spune imediat președintele.

Ușa se deschide mai larg, și în prag stă mama, cu o tavă pe care se află serviciul de porțelan adus de ea în Filon când s-a măritat.

— Puneți-l aici, vă rog.

Președintele își așază cartea pe colțul biroului și bate cu palma în centru.

Mama lasă tava pe birou. Conține un ceainic de porțelan și cești, frișcă și zahăr, o farfurie cu fursecuri. Glazura care le împodobeste închipuie flori în culori pastelate. Nu poate fi decât opera lui Peeta.

— Ce priveliște bine-venită! Știți, e ciudat cât de des uită oamenii că și președinții trebuie să mănânce, spune Snow, cu un aer fermecător.

Ei, și asta pare, oricum, s-o mai destindă puțin pe mama.

— Pot să vă aduc și altceva? Aș putea să vă pregătesc ceva mai substanțial dacă vă e foame, se oferă ea.

— Nu, nimic n-ar putea fi mai aproape de perfecțiune. Mulțumesc, spune el, cerându-i evident să plece.

Mama dă din cap, îmi aruncă o privire și iese. Președintele Snow toarnă ceai pentru amândoi și își umple cana cu frișcă și zahăr, mestecând apoi îndelung. Simt că a terminat ce avea de spus și așteaptă răspunsul meu.

— N-am vrut să stârnesc o revoltă, îi mărturisesc.

— Te cred. N-are importanță. Stilistul tău a fost profet când ți-a ales garderoba. Tu, Katniss Everdeen, fata din foc, te-ai dovedit a fi scânteia care, nesupraveheată, se poate transforma într-un infern, distrugând Panemul, spune el.

— De ce nu mă ucideți acum? mă trezesc eu să întreb.

— Public? întreabă el. Asta ar însemna să torn gaz peste foc.

— Atunci înscenați un accident.

— Cine s-ar lăsa păcălit? mă întreabă. Tu nu, dacă ai urmări totul.

— Atunci spuneți-mi ce vreți de la mine. O s-o fac! îi promit.

— Măcar de-ar fi atât de simplu. Ia între degete unul dintre biscuiții împodo-

biți cu flori și îl studiază. Adorabil. Mama ta i-a făcut?

— Peeta.

Și, pentru prima oară, îmi dau seama că pot să-i susțin privirea. Întind mâna după cana mea cu ceai, dar o pun la loc când o aud zăngănind pe farfurioară. Maschez totul grăbindu-mă să iau un biscuit.

— Peeta. Ce face iubirea vieții tale? se interesează el.

— E bine, îl informez eu.

— Când și-a dat seama în ce măsură îți e indiferent? Întrebă, înmuindu-și biscuitul în ceai.

— Nu-mi e indiferent, protestez.

— Dar poate că nu-l iubești pe băiatul ăsta atât de nebunește cum ai vrea s-o creadă întreaga țară.

— Cine spune că nu?

— Eu, zice președintele. Și nu m-aș afla acum aici dacă aș fi singurul care are dubii. Cum îi merge frumosului tău văr?

— Nu știu... nu...

Repulsia față de conversația asta, față de o discuție cu președintele Snow despre sentimentele mele pentru doi dintre oamenii la care țin cel mai mult, îmi ia graiul.

— Răspunde, domnișoară Everdeen. Pe el îl pot ucide cu ușurință dacă nu ajungem la un deznodământ fericit, îmi spune. Nu-i faci nici o favoare când dispăreți amândoi în pădure, în fiecare duminică.

Dacă știe asta, ce altceva mai știe? Și cum de o știe? Există mulți oameni care i-ar putea spune că eu și Gale ne petrecem duminicile vânând. Nu ne facem apariția, în seara fiecăreia dintre ele, împovărați cu vânat? N-a fost așa vreme de ani de zile? Adevărata întrebare este ce își închipuie el că se petrece în pădurile din afara Districtului 12. Cu siguranță că n-am fost urmăriți acolo.

Sau am fost? Am fi putut fi urmăriți? Mi se pare imposibil. Cel puțin ca următorul să fie o persoană. Camere de luat vederi? Asta nu mi-a trecut niciodată prin minte până acum. Pădurea a fost întotdeauna locul nostru sigur, locul unde nu ne poate ajunge brațul Capitoliului, unde suntem liberi să spunem ceea ce simțim, să fim noi înșine. Cel puțin înainte de Jocuri. Ce-ar fi văzut dacă ne-ar fi urmărit atunci? Doi oameni vânând, rostind lucruri considerate înaltă trădare la adresa Capitoliului, da. Dar nu doi îndrăgostiți, așa cum pare să dea de înțeles aluzia președintelui Snow. În privința acestei acuzații, suntem în siguranță. Doar dacă nu cumva... nu cumva...

S-a întâmplat o singură dată. Scurt și pe neașteptate, dar s-a întâmplat.

După întoarcerea mea și a lui Peeta de la Jocuri, au trecut mai multe săptămâni fără să-l întâlnesc pe Gale între patru ochi. Mai întâi au avut loc festivitățile obligatorii. Un banchet în onoarea învingătorilor, la care au fost invitate numai persoanele de cel mai înalt rang. O zi de sărbătoare pentru întregul

district, cu mâncare gratis și cu comedianți aduși din Capitoliu. Ziua Pachetelor, prima dintre cele douăsprezece, în care toți locuitorii districtului au primit pachete cu mâncare. Asta a fost preferata mea. Să vezi toți puștii flămânzi din Filon alergând de colo-colo și fluturând cutii cu gem de mere, conserve cu carne, chiar și bomboane. Sacii cu grâne și bidoanele cu ulei, prea mari pentru a putea să le care, aveau să-i aștepte acasă. Să știi că, vreme de un an, aveau să primească în fiecare lună câte un pachet... A fost una dintre puținele dați când m-am bucurat într-adevăr fiindcă am câștigat Jocurile.

Prin urmare, cu atâtea ceremonii, cu diversele evenimente și cu reporterii care îmi înregistrau fiecare mișcare în timp ce prezidam, mulțumeam sau îl sărutam pe Peeta pentru public, nu m-am bucurat de nici un fel de intimitate. După câteva săptămâni, lucrurile s-au liniștit în sfârșit. Echipele de cameramani și de reporteri și-au făcut bagajele și au plecat acasă. Eu și Peeta am adoptat relația rece pe care o avem de atunci încoace. Familia mea s-a instalat în casa noastră din Cartierul Învingătorilor. Viața de zi cu zi din Districtul 12 – muncitorii în mine, copiii la școală – și-a reluat ritmul obișnuit. Am așteptat până ce am crezut că nu mai era nici un pericol, apoi, într-o duminică, fără să spun nimănui, m-am trezit cu câteva ore înaintea zorilor și am plecat spre pădure.

Vremea era încă destul de călduroasă ca să n-am nevoie de haină. Am luat o traistă plină cu delicatose, friptură rece de pui și brânză, pâine de la brutărie și portocale. În vechea mea casă, mi-am pus cizmele de vânătoare. Ca de obicei, gardul nu era electrificat, așa că m-am furișat pur și simplu în pădure și mi-am regăsit arcul și săgețile. M-am dus la locul nostru – al lui Gale și al meu –, locul unde împărțiserăm micul dejun în dimineața extragerii care m-a trimis la Jocuri.

Am așteptat cel puțin două ore. Începusem să cred că Gale își pierduse încrederea în mine în săptămânile care trecuseră sau că nu-i mai păsa de mine. Că poate chiar mă ura. Iar ideea de a-l pierde pentru totdeauna pe el, prietenul meu cel mai bun, singurul om căruia îi încredinșasem vreodată secretele mele, a fost atât de dureroasă încât n-am putut s-o suport. Mai ales după tot ce s-a întâmplat. Mi-am simțit ochii umezindu-se și gâtulejul strângându-mi-se, așa cum mi se întâmplă când mă supăr.

Pe urmă mi-am ridicat privirea, și el era acolo, la trei metri distanță, uitându-se pur și simplu la mine. Fără să mă gândesc, am sărit în picioare și mi-am aruncat brațele în jurul lui, scoțând sunete stranii, în care se amestecau râsul, respirația tăiată și plânsul. El mă strângea atât de tare încât nu-i puteam vedea fața, dar a trecut un timp cu adevărat îndelungat până când mi-a dat drumul și apoi n-a prea mai avut de ales, pentru că îi stărnisem atât de tare sughițul încât a fost nevoit să bea apă.

În ziua aceea am făcut ceea ce făcuserăm întotdeauna. Am luat micul dejun. Am vânat, am pescuit și am cules. Am vorbit despre oamenii din oraș. Nu despre noi, despre noua lui viață din mină și despre timpul petrecut de mine în arenă.

Numai despre alte lucruri. Cred că, în momentul când am ajuns lângă prima gaură din gard aflată în apropierea Vetrei, eram cu adevărat convinsă că era posibil să nu se fi schimbat nimic. Că am fi putut continua să facem ceea ce făcuserăm mereu. I-am dat lui Gale să vândă tot vânatul, de vreme ce noi aveam acum atât de multă mâncare. I-am spus că n-o să vin în Vatră, deși eram nerăbdătoare să ajung acolo, pentru că mama și sora mea nici măcar nu știau că plecasem la vânatoare și se întrebau unde sunt. Pe urmă, pe neașteptate, în timp ce mă ofeream să iau asupra mea verificarea zilnică a capcanelor, mi-a prins fața în mâini și m-a sărutat.

Am fost luată complet prin surprindere. S-ar putea crede că, după ce stătusem atât de multe ore împreună cu Gale – privindu-l vorbind, râzând și încruntându-se –, ar fi trebuit să știu tot ce era de știut despre buzele lui. Dar nu-mi imaginasem că, apăsate de ale mele, le-aș fi putut simți atât de calde. Sau că mâinile acelea, capabile să instaleze cele mai complicate capcane, se puteau închide cu atâta ușurință în jurul meu. Cred că am scos un soi de sunet din fundul gâtului și îmi amintesc vag de degetele mele, strâns încovrigate, odihnindu-se pe pieptul lui.

— Trebuia să fac asta. Măcar o singură dată, a spus apoi, dându-mi drumul.

Și a plecat.

Cu toate că apunea soarele, și familia mea era probabil îngrijorată, m-am așezat, rezemându-mă de un copac de lângă gard. Am încercat să hotărâsc ce simțeam în privința sărutului, dacă îmi plăcuse sau îl detestasem, dar adevărul era că nu reușeam să-mi amintesc decât apăsarea buzelor lui și mirosul de portocale, care zăbovea încă, impregnându-i pielea. Totul părea lipsit de sens în comparație cu numeroasele sărutări schimbate cu Peeta. Dar încă nu-mi dădusem seama dacă vreuna dintre ele avea vreo importanță. În cele din urmă m-am dus acasă.

În săptămâna aceea m-am ocupat de capcane și i-am dus carnea lui Hazelle. Dar pe Gale nu l-am mai văzut până duminică. Îmi pregătisem un discurs întreg despre faptul că nu-mi doream un iubit și că nu-mi făcusem niciodată planuri de căsătorie, dar n-am sfârșit prin a-l rosti. Gale s-a purtat de parcă nu ne-am fi sărutat niciodată. Poate aștepta să spun eu ceva. Sau să-l sărut la rândul meu. În schimb, m-am mulțumit să pretind și eu că nu se întâmplase nimic. Dar nu era așa. Gale spărsese un soi de barieră invizibilă dintre noi și, prin asta, îmi distrusese orice speranță de reluare a vechii noastre prietenii fără complicații. Indiferent ce aș fi pretins, nu m-am mai putut uita niciodată la buzele lui ca până atunci.

Toate acestea îmi fulgeră prin minte într-o clipă, în timp ce ochii președintelui Snow mă sfredelesc, imediat după amenințarea de a-l ucide pe Gale. Ce proastă am putut să fiu când mi-am închipuit că, după întoarcerea acasă, Capitoliul o să mă ignore! Poate că nu știam despre posibilele revolte. Dar știam că îi înfuriasem. Ce-am făcut eu în loc să mă port cu prudența extremă cerută de situație? Din punctul de vedere al președintelui, nu i-am dat atenție lui Peeta și mi-am etalat preferința pentru compania lui Gale în fața întregului district. Dând astfel clar de

înțeles că, de fapt, îmi băteam joc de Capitoliu. Iar acum, prin neglijența mea, i-am pus în pericol pe Gale și pe ai lui, mi-am primejduit familia și pe Peeta.

— Vă rog să nu-i faceți nici un rău lui Gale, șoptesc. Nu mi-e decât prieten. Suntem prieteni de ani de zile. Nu e nimic altceva între noi. În plus, acum toată lumea ne crede veri.

— Nu mă interesează decât modul în care afectează evoluția relației tale cu Peeta și, ca urmare, starea de spirit a districtelor, spune el.

— O să fie neschimbată în timpul turului. O să fiu îndrăgostită de el, exact așa cum am fost, îi răspund.

— Exact așa cum ești, mă corectează el.

— Așa cum sunt, confirm.

— Numai că va trebui s-o faci mai bine dacă vrem să evităm revoltele, subliniază el. Turul ăsta o să fie singura ta șansă de a schimba situația.

— Știu. O s-o fac. O să conving pe toată lumea din districte că n-am sfidat Capitoliul, am fost doar îndrăgostită nebunește.

Președintele Snow se ridică și își tamponează buzele pufoase cu șervetul.

— Când dai greș trebuie să țintești mai sus.

— Cum adică? Cum aș putea ținti mai sus? întreb.

— Convinge-mă pe mine, spune el.

Lasă șervetul să cadă și își recuperează cartea. Nu-l privesc când se îndreaptă către ușă, așa că tresar când îmi șoptește la ureche.

— Apropo, știu de sărut.

Iese, și ușa se închide cu un pocnet.

3

Mirosul de sânge... era în răsuflarea lui. Oare ce face? mă întreb. Îl bea? Mi-l imaginez sorbindu-l dintr-o ceașcă de ceai. Înmuind un biscuit de pe care se preling apoi picături roșii.

O mașină prinde viață dincolo de fereastră, suavă și silențioasă ca un tors de pisică, apoi se pierde în depărtare. Dispare pe furiș, așa cum a sosit, neobservată.

Încăperea se rotește încet, în cercuri lente, înclinate, și mă întreb dacă sunt în stare s-o părăsesc. Mă aplec și-mi încleștez o mână de tăblia mesei. În cealaltă mai țin încă biscuitul superb făcut de Peeta. Cred că pe el era un crin-tigru, dar, în pumnul meu, s-a transformat în firimituri. Nici măcar n-am știut că îl striveam, dar presupun că trebuia să mă țin de ceva în vreme ce lumea mea scăpa de sub control.

O vizită a președintelui Snow. Districte la un pas de revoltă. O amenințare directă cu moartea la adresa lui Gale, sugerând că îi vor urma și alții. Toți cei pe care îi iubesc condamnați. Și cine știe cine altcineva va mai plăti pentru faptele mele dacă nu reușesc să schimb lucrurile în timpul acestui tur, să amuțesc

nemulțumirile și să-i aduc inima la loc președintelui Snow? Și asta cum? Dovedindu-i întregii țări, fără nici o umbră de îndoială, că îl iubesc pe Peeta Mellark.

Nu sunt în stare, mă gândesc. Nu sunt atât de bună. Peeta e cel bun, cel fermecător. El îi poate face pe oameni să creadă orice. Eu sunt cea care tace din gură, stă cu mâinile încrucișate și lasă vorbele în seama lui, într-o cât mai mare măsură. Dar nu e Peeta cel care trebuie să-și dovedească dragostea. Eu sunt.

Aud pe hol pașii ușori și grăbiți ai mamei. N-o pot lăsa să afle, mă gândesc. Nimic din toate astea, îmi întind mâinile deasupra tăvii și îmi scutur repede sfărâmăturile de biscuit din palmă și de pe degete. Sorb tremurând din cana mea de ceai.

— E totul în ordine, Katniss? mă întrebă ea.

— E perfect. Nu vedem niciodată la televizor, dar președintele îi vizitează întotdeauna pe învingători înaintea turneului și le urează noroc, spun, cu un aer radios.

Chipul mamei se umple de ușurare.

— Oh. Am crezut că e vreun soi de belea.

— Nu, nicidecum, răspund. Bebelele vor începe când echipa mea pregătitoare o să vadă cum mi-am lăsat din nou sprâncenele să crească.

Mama râde, și eu mă gândesc că lucrurile nu s-au mai schimbat de când am luat grija familiei asupra mea, la unsprezece ani. Că va trebui s-o protejez întotdeauna.

— Ce-ar fi să-ncep cu baia ta? mă întrebă.

— Excelent, spun, și văd ce încântată e de răspunsul meu.

De când m-am întors acasă, mă străduiesc din greu să-mi îmbunătățesc relația cu mama. Cerându-i să facă diverse lucruri pentru mine în loc să-i resping orice ofertă de ajutor, așa cum s-a întâmplat ani de zile, din pricina furiei mele. Lăsându-o să aibă grija tuturor banilor pe care îi câștig. Răspunzând îmbrățișărilor ei în loc să le suport. Timpul petrecut în arenă m-a făcut să înțeleg cât de multă nevoie aveam să încetez cu pedepsele pentru ceva pe care nu-l putuse împiedica, adică pentru depresia ei psihică de după moartea tatei. Pentru că uneori oamenilor li se întâmplă lucruri cărora nu sunt pregătiți să le facă față.

Așa cum e, de exemplu, cazul meu. Chiar acum. În plus, mama a făcut ceva extraordinar când m-am întors în district. După ce familiile și prietenii ne-au întâmpinat pe mine și pe Peeta la gară, reporterilor li s-a îngăduit să pună câteva întrebări. Cineva a întrebat-o pe mama ce părere avea despre noul meu iubit, iar ea a răspuns că, în vreme ce Peeta reprezenta însuși modelul a ceea ar trebui să fie un bărbat tânăr, eu nu eram destul de mare ca să am un iubit. Și-a încheiat vorbele cu o privire pătrunzătoare către Peeta. Din partea reporterilor au urmat o mulțime de râsete și comentarii de genul „cineva a dat de belea”, iar el mi-a eliberat mâna și s-a îndepărtat cu un pas. Ceea ce nu a durat mult – eram prea presați să ne

purtăm altfel –, dar ne-a oferit o scuză pentru a fi ceva mai rezervați decât la Capitoliu. Și poate e posibil să fie de folos ca scuză pentru prea puținul timp pe care l-am petrecut alături de Peeta după plecarea camerelor de luat vederi.

Urc la etaj, în baie, unde mă așteaptă o cadă aburindă. Mama a presărat și câteva flori uscate dintr-o mică punguță, și asta înmiresmează aerul. Nici una dintre noi nu e obișnuită cu luxul de a deschide un robinet, având oricând la îndemână o rezervă nelimitată de apă caldă. În casa noastră din Filon nu aveam decât apă rece, iar baia însemna s-o încălzim pe foc. Mă dezbrac și mă afund în apa mătăsoasă – mama a turnat și un soi de ulei – și mă străduiesc să iau lucrurile sub control.

Prima întrebare este cui să-i povestesc, dacă e să-i povestesc cuiva. Evident că nu mamei și lui Prim; s-ar îmbolnăvi de grijă. Nu lui Gale. Chiar dacă reușesc să stau de vorbă cu el. Oricum, la ce i-ar folosi informația asta? Dacă ar fi singur pe lume, aș putea încerca să-l conving să fugă. Ar supraviețui cu siguranță în pădure. Dar nu e singur și nu și-ar abandona niciodată familia. Sau pe mine. Când o să mă întorc acasă, o să fiu nevoită să-i spun de ce duminicile noastre sunt de domeniul trecutului, dar nu mă pot gândi la asta acum. Nu mă pot gândi decât la următoarea mea mutare. În plus, Gale e deja atât de furios și de frustrat din cauza Capitoliului încât uneori mă tem că va pune el însuși la cale o revoltă. Un imbold e ultimul lucru de care are nevoie. Nu, nu-i pot spune nimănui dintre cei pe care îi las în urmă, în Districtul 12.

Mai există totuși trei oameni în care m-aș putea încrede, începând cu Cinna, stilistul meu. Dar bănuiesc că el s-ar putea afla deja în pericol și nu vreau să-i fac mai multe necazuri legându-l mai strâns de mine. Pe urmă e Peeta, care îmi va fi partener în această înșelătorie, dar cum să-ncep discuția? Ei, Peeta, îți aduci aminte cum ți-am povestit că, într-un fel, mă prefăceam că sunt îndrăgostită de tine? Ei bine, acum am cu adevărat nevoie să dai totul uitării și să pretinzi că mă iubești și mai mult, fiindcă altfel președintele o să-l ucidă pe Gale. Nu pot s-o fac. În plus, Peeta o să-și interpreteze foarte bine rolul, indiferent dacă știe sau nu ce e în joc. Asta nu mi-l lasă decât pe Haymitch. Bețivul, irascibilul și ostilul Haymitch, căruia tocmai i-am turnat în cap o cană cu apă rece ca gheața. În calitate de mentor al meu în cadrul Jocurilor, e datorია lui să mă păstreze în viață. Nu pot decât să sper că mai e încă dispus să-și accepte rolul.

Mă afund mai tare în apă, lăsând-o să mă despartă de toate sunetele din jur. Aș vrea să se extindă cada, să pot înota, așa cum făceam în zilele fierbinți de vară, petrecute în pădure, alături de tata. Zilele acelea erau un deliciu aparte. Plecam dimineața, devreme, și mergeam prin pădure, ajungând mai departe decât de obicei, la micul lac descoperit de el în timp ce vâna. Nici măcar nu-mi aduc aminte cum m-am deprins să înot, când m-a învățat eram prea mică. Nu-mi amintesc decât că mă scufundam, făceam tumbe, înotam ca un câine. Îmi amintesc de fundul mâlos de sub degetele picioarelor. De mirosul florilor și al

frunzișului. Pluteam pe spate, așa cum stau acum, fixând cu privirea cerul albastru, cu urechile afundate în apă, surde la trilarile pădurii. Tata vâna păsările care cuibăreau pe mal, eu căutam ouă în iarbă și săpam amândoi în apa puțin adâncă după rădăcini de katniss, planta al cărei nume l-a ales pentru mine. Noaptea, când ne întorceam acasă, mama se făcea că nu mă recunoaște, fiindcă eram atât de curată. Apoi ne pregătea o cină uimitoare, cu friptură de rață și tuberculi de katniss copti cu sos de carne.

Pe Gale nu l-am dus niciodată la lac. Aș fi putut. E nevoie de mult timp ca să ajungi acolo, dar păsările de apă sunt o pradă atât de ușoară încât compensează timpul de vânatoare pierdut. Însă e un loc pe care nu mi-am dorit niciodată să-l împart cu altcineva, un loc care ne aparținea numai mie și tatei. După Jocuri, când nu prea am avut cu ce să-mi ocup timpul, am mers acolo de vreo două ori. Înotul încă mi-a mai făcut plăcere, dar, în cea mai mare parte, vizita mi s-a părut deprimantă. Chiar și după cinci ani, lacul e uluitor de neschimbat, însă eu am devenit aproape de nerecunoscut.

Aud zarva chiar și de sub apă. Urletele claxoanelor, țipete de bun venit, uși trântite. Nu poate însemna decât că mi-a sosit escorta. Abia am timp să mă șterg și să-mi pun un halat când echipa mea de experți dă buzna în baie. Nici urmă de intimitate. Când e vorba despre trupul meu, eu și acești trei oameni nu avem nici un secret.

— Katniss, sprâncenele tale! țipă imediat Venia și, chiar și cu norul negru care atârnă asupra mea, trebuie să-mi înăbuș râsul.

Părul ei albastru-verzui a fost aranjat astfel încât vârfurile împung spre exterior pe tot capul.

Iar tatuajele aurii care înainte nu îi coborau sub sprâncene i se curbează acum în jurul ochilor și sub ei, totul întărindu-mi impresia că am șocat-o literalmente.

Octavia se apropie și o liniștește, bătând-o ușurel pe spate, trupul ei cu rotunjimi bogate părând mai rotofei decât de obicei alături de al Veniei, colțuros și subțire.

— Gata, gata. Le poți repara cât ai clipi. Dar ce mă fac eu cu unghiile astea?

Îmi înhață palma și mi-o întinde între mâinile ei verzi ca mazărea. Nu, pielea ei nu mai are acum chiar nuanța asta de verde. E, mai degrabă, verdele deschis al plantelor perene. Schimbarea e, fără îndoială, o încercare de a se menține în ton cu tendințele capricioase ale modei din Capitolului.

— Zău, Katniss, ai fi putut să-mi lași ceva cu care să lucrez! se văicărește ea.

Are dreptate. Mi-am mușcat unghiile până la carne în ultimele două luni. M-am gândit să mă dezbar de obiceiul ăsta, dar n-am găsit nici un motiv destul de bun.

— Îmi pare rău, murmur eu.

E adevărat că nu mi-am petrecut prea mult timp întrebându-mă cum va afecta asta echipa mea pregătitoare.

Flavius saltă câteva șuvițe ale părului meu ud și încălțit. Clatină dezaprobator din cap, ceea ce face să-i tresalte buclele ca niște tirbușoane portocalii.

— S-a atins cineva de tine de când ne-am văzut ultima oară? Întreabă el, cu asprime. Sper că-ți aduci aminte, ți-am cerut în mod deosebit să-ți lași părul așa cum e.

— Da! răspund, recunoscătoare fiindcă le pot demonstra că nu îi desconsider. Adică nu, nu l-a tăiat nimeni. Am ținut minte.

Nu, n-am ținut. Numai că problema asta nu s-a pus niciodată. De când m-am întors acasă, n-am făcut nimic altceva decât să-l împletesc în vechea mea coadă lăsată pe spate.

Asta pare să-i calmeze și mă sărută cu toții, mă instalează pe un scaun din dormitorul meu și, ca de obicei, încep să vorbească întruna, fără a se obosi să vadă dacă îi ascult sau nu. În timp ce Venia îmi recrează sprâncenele, Octavia îmi pune unghii false și Flavius îmi masează rădăcina părului, aflu totul despre Capitoliu. Ce succes au avut Jocurile, cât de plictisitor a fost totul de atunci încolo, cum așteaptă toată lumea cu nerăbdare ca eu și Peeta să-i vizităm din nou la sfârșitul Turneului Triumfal. Pe urmă n-o să mai dureze mult până ce vor începe să se pregătească pentru Jubileul Pacificării.

— Nu e incitant?

— Nu te simți norocoasă?

— În primul tău an ca învingătoare, o să fii mentor la un Jubileu al Pacificării! Cuvintele li se contopesc, pierzându-se într-un val de entuziasm.

— O, da, le răspund eu, cu nepăsare.

E cel mai bun lucru pe care-l pot face. Într-un an obișnuit, a fi mentorul tributurilor e un prilej de coșmaruri. Acum nu pot trece pe lângă școală fără să mă întreb ce copiliță voi fi nevoită să antrenez. Dar, ca să înrăutățească lucrurile, acesta e anul celei de-a Șaptezeci și cincea Ediții a Jocurilor Foamei, ceea ce înseamnă că este, totodată, un Jubileu al Pacificării. Au loc o dată la fiecare douăzeci și cinci de ani, marcând aniversarea înfrângerii districtelor printr-o sărbătorire extraordinară și, pentru mai multă distracție, aduc niște modificări neprevăzute, cumplete pentru tributuri. Bineînțeles că până acum n-am prins nici unul. Dar îmi amintesc cum ni s-a povestit la școală că, pentru cel de-al doilea, Capitoliul a cerut să fie trimis în arenă un număr dublu de tributuri. Profesorii n-au intrat în prea multe amănunte, ceea ce e surprinzător, pentru că în anul acela coroana a fost câștigată de Haymitch Abernathy, din districtul nostru.

— Haymitch ar face bine să se pregătească, fiindcă o să i se acorde foarte multă atenție! strigă Octavia.

Haymitch nu mi-a povestit niciodată despre experiența lui personală din arenă, dar nici eu nu l-am întrebat. Și, chiar dacă am văzut vreodată o reluare televizată a Jocurilor de atunci, probabil că nu eram destul de mare ca să mi-o pot aduce aminte. Însă, anul ăsta, Capitoliul nu-l va mai lăsa să uite. Într-un anume

fel, e bine că atât eu, cât și Peeta vom fi disponibili ca mentori în timpul Pacificării, fiindcă nu există nici o îndoială că Haymitch va pierde timpul cu altceva.

După ce epuizează subiectul Jubileului, echipa mea pregătitoare se lansează într-o vorbărie interminabilă despre viețile lor de o stupiditate de neînțeles. Cine și ce a spus despre altceva, despre care eu nu am auzit niciodată, ce soi de pantofi și-au cumpărat de curând și o lungă istorisire a Octaviei despre greșeala pe care făcut-o îngăduind ca toată lumea să poarte pene la petrecerea organizată pentru ziua ei de naștere.

În curând, sprâncenele mă ustură, părul îmi e descâlcit și mătăsoș, și unghiile îmi sunt gata pentru a fi pictate. Se pare că au primit instrucțiuni să-mi pregătească numai mâinile și fața, probabil fiindcă orice altceva va fi acoperit din cauza vremii răcoroase. Flavius ține morțiș să-mi dea pe buze cu propriul lui ruj violet, dar cedează în favoarea unuia roz când încep să-mi coloreze fața și unghiile. Îmi dau seama, după paleta de culori aleasă de Cinna, că voi arăta copilărește, nu sexi. E bine. N-o să conving niciodată pe nimeni de nimic dacă încerc să fiu provocatoare. Haymitch mi-a explicat-o foarte clar în timp ce mă pregătea pentru interviul dinaintea Jocurilor.

Intră mama, oarecum timidă, și spune că a fost rugată de Cinna să le arate experților cum mi-a aranjat părul în ziua extragerii. Ei reacționează cu entuziasm și apoi o privesc, cu o atenție deplină, în timp ce ea le explică toate etapele acelei împletituri complicate. Văd în oglindă expresiile serioase cu care îi urmăresc fiecare mișcare, zelul de care dau dovadă când le vine rândul să încerce unul dintre pași. De fapt, toți trei sunt așa de sincer respectuoși și de amabili cu mama, încât mă simt jenată fiindcă am senzația că le sunt atât de superioară. Cine știe cum aș fi ajuns sau despre ce-aș fi vorbit dacă aș fi fost crescută în Capitoliu? Poate cel mai cumplit dintre regretele mele ar fi fost tot costumele cu pene de la aniversarea zilei de naștere.

După ce mi se aranjează părul, îl găsesc pe Cinna la parter, în camera de zi, și simpla lui vedere îmi dă mai multe speranțe. Arată la fel ca întotdeauna, haine simple, păr castaniu tuns scurt, nimic altceva decât o umbră de machiaj auriu care evidențiază ochii. Ne îmbrățișăm și abia îmi rețin șuvoiul vorbelor prin care aș vrea să-i povestesc episodul cu președintele Snow. Dar am hotărât să-i spun mai întâi lui Haymitch. El să știe mai bine pe cine să împovărez cu asta. Însă îmi vine atât de ușor să discut cu Cinna. În ultima vreme am vorbit o mulțime la telefonul primit odată cu casa. E un soi de glumă, fiindcă, dintre toate cunoștințele noastre, aproape nimeni nu mai are așa ceva. Ar fi Peeta, dar evident că pe el nu-l sun. Haymitch l-a smuls pe al lui din perete cu ani în urmă. Prietena mea Madge, fiica primarului, are telefon acasă, dar, dacă vrem să stăm de vorbă, o facem prin viu grai. La început, obiectul ăsta era folosit extrem de rar. Pe urmă a început să mă sune Cinna, ca să ne ocupăm de talentul meu.

Se presupune că fiecare învingător are unul. Prin talent se înțelege acea activitate care îți ocupă timpul de când nu mai ai de lucru nici la școală, nici în industria din districtul tău. Poate fi realmente orice, orice lucru despre care poți da un interviu. S-a dovedit că Peeta are cu adevărat unul, și acela e pictura. În brutăria familiei, a împodobit ani de zile cu glazură prăjiturile și biscuiții. Însă acum, când e bogat, își poate permite să facă tablouri adevărate, pe pânză. Eu n-am nici un talent, dacă nu pui la socoteală vânătoria ilegală, de care nu se ține cont, sau poate înclinația spre muzică, dar n-aș cânta pentru Capitoliu nici de acum într-un milion de ani. Mama a încercat să-mi trezească interesul față de o serie de alternative corespunzătoare, de pe lista trimisă de Effie Trinket. Gătitul, aranjamentele florale, cântatul la flaut. Nici una dintre ele n-a mers, deși Prim e pricepută la toate trei. În cele din urmă a intervenit Cinna, oferindu-mi o mână de ajutor ca să-mi educ pasiunea pentru designul vestimentar, un talent ce ar trebui într-adevăr educat, fiindcă e inexistent. Dar am spus da pentru că asta însemna să stau de vorbă cu Cinna, iar el a promis să facă totul în locul meu.

Acum aranjează în camera de zi lucrurile aduse: haine, materiale, blocuri de desen cu schițele făcute de el. Iau unul dintre blocuri și studiez o rochie, o presupusă creație de-a mea.

— Știi, cred că talentul meu e foarte promițător, comentez.

— Îmbracă-te, creatură de două parale, spune el, îndesându-mi în brațe un pachet cu haine.

Poate că nu manifest nici un interes față de designul vestimentar, dar ador vestimentația creată de Cinna pentru mine. Cum e cea de acum. Pantaloni negri, cu linii fluide, dintr-un material gros, călduros. O cămașă albă, comodă. Un pulover din lână verde, albastră și gri, catifelat ca blana unui pisoi. Cizme din piele, cu șireturi, care nu-mi strivesc degetele.

— Eu mi-am creat costumul? îl întreb.

— Nu, tu aspiri să ți-l creezi și să ajungi ca mine, eroul tău în materie de modă, răspunde Cinna. Îmi întinde un mic pachet de cartonașe. Le citești din afara cadrului, în timp ce sunt filmate hainele. Ai grijă să lași impresia că ești interesată.

Effie Trinket sosește chiar în acest moment, cu o perucă portocalie ca un dovleac.

— Avem un program de respectat! ne reamintește tuturor.

Mă sărută pe amândoi obraji în timp ce își flutură mâna către echipa de cameramani, apoi îmi ordonă să-mi ocup locul. Effie e singurul motiv care ne-a făcut să fim punctuali când ne-am aflat la Capitoliu, așa că mă străduiesc să mă adaptez cerințelor ei. Încep să țopăi de colo-colo ca o marionetă, ridicând în aer haine și spunând absurdități de genul: „Nu vă place la nebunie?” Echipa de sunet mă înregistrează citind de pe cartonașe cu voce vioaie, astfel încât să mă poată insera mai târziu, apoi sunt scoasă din încăperea ca să poată filma în liniște schițele creațiilor mele /ale lui Cinna.

Prim a scăpat mai devreme de la școală cu ocazia evenimentului. Acum e în bucătărie, intervievată de o altă echipă. Arată încântător într-o rochiță azurie, care îi scoate în evidență ochii și părul blond, prins la spate cu o panglică asortată. Se apleacă ușor în față, stând pe vârfurile ghetelor ei de un alb strălucitor, de parcă ar fi gata să-și ia zborul, ca...

Bum! E ca și cum cineva mi-ar trage un pumn în plex. Bineînțeles că n-a făcut-o nimeni, dar durerea e atât de reală, încât mă retrag cu un pas. Strâng din ochi cu putere și n-o mai văd pe Prim – o văd pe Rue, fetița de doisprezece ani din Districtul 11 care mi-a fost aliată în arenă. Putea să zboare, ca o pasăre, din copac în copac, agățându-se de cele mai subțiri crengi. Rue, pe care n-am salvat-o. Pe care am lăsat-o să moară. O văd zăcând la pământ, cu sulita încă înfiptă în stomac...

Pe cine altcineva nu voi reuși să salvez de răzbunarea Capitoliului? Cine altcineva o să moară dacă președintele Snow nu va fi mulțumit?

Mă trezesc din visare când Cinna încearcă să mă îmbrace cu un palton, așa că îmi ridic brațele. Simt blana, în interior și pe exterior, acoperindu-mă. Nu e a niciunui animal pe care să-l fi văzut vreodată.

— Hermină, îmi spune el, în timp ce mângâi mânia albă.

Mânuși din piele. O eșarfă de un roșu strălucitor. Ceva din blană îmi acoperă urechile.

— Relansezi moda acoperitoarelor pentru urechi.

Le detest, îmi spun eu. Te fac să auzi cu greutate și îmi displac încă și mai mult de când o explozie m-a făcut să surzesc de o ureche în arenă. Capitoliul mi-a refăcut urechea după ce am câștigat, dar încă mă mai pomenesc punând-o la încercare.

Mama vine în grabă, aducând ceva în căușul palmei.

— Ca să-ți poarte noroc, îmi spune.

E broșa pe care mi-a dat-o Madge înainte de a pleca la Jocuri. O gaiță-zeflemitoare într-un cerc de aur. Am încercat să i-o dau lui Rue, dar ea n-a vrut s-o primească. A spus că broșa era motivul care o făcuse să se-ncreadă în mine. Cinna mi-o prinde de nodul eșarfei.

Effie Trinket e alături de noi, bătând din palme.

— Atenție, toată lumea! Suntem gata să facem primul instantaneu în exterior, unde învingătorii se salută la începutul minunatei lor călătorii. Foarte bine, Katniss, zâmbește larg, ești foarte entuziasmată, da?

Nu exagerez spunând că mă-mpinge pe ușă-afară.

Pentru o clipă, nu văd prea bine din cauza zăpezii, fiindcă a început să ningă zdravăn. Pe urmă îl deslușesc pe Peeta, ieșind pe ușa din față a casei sale. Aud în minte instrucțiunea președintelui Snow: „Convinge-mă pe mine”. Și știu că trebuie s-o fac.

Un zâmbet enorm îmi împarte în două chipul și o pornesc spre Peeta. Apoi

încep să alerg, ca și cum n-aș mai putea aștepta nici o secundă în plus. El mă prinde în brațe, mă învârtește, apoi alunecă – încă nu reușește să-și controleze pe deplin piciorul artificial, cădem în zăpadă, eu deasupra lui, și acolo ne sărutăm pentru prima oară, după luni de zile. Totul e numai blană, fulgi de zăpadă și ruj, dar, dincolo de ele, simt stabilitatea pe care o aduce Peeta oriunde. Și știu că nu sunt singură. Deși l-am rănit atât de rău, n-o să mă demaște în fața aparatelor de filmat. N-o să mă denunțe cu un sărut lipsit de entuziasm. Încă mă mai protejează. Exact așa cum a făcut în arenă. Gândul mă îndeamnă cumva să plâng. În loc s-o fac, îl ridic în picioare, îmi îndes mânușa în scobitura brațului lui și îl trag veselă după mine.

Restul zilei e o nebuloasă în care ajungem la gară, ne luăm rămas-bun de la toată lumea, trenul se pune în mișcare, vechea echipă – eu și Peeta, Effie și Haymitch, Cinna și Portia, stilista lui Peeta – ne delectăm cu o cină indescritibil de delicioasă, pe care nu mi-o aduc aminte. Apoi sunt înfășurată în pijama și într-un halat gros, stând în compartimentul meu luxos și așteptând să adoarmă ceilalți. Știu că Haymitch o să rămână treaz ore-ntregi. Nu-i place să doarmă când e întuneric afară.

Când trenul pare cufundat în liniște, îmi pun papucii și mă furișez până la ușa lui. Trebuie să bat de mai multe ori înainte de a-mi deschide, încruntându-se, de parcă ar fi sigur că aduc vești rele.

— Ce vrei? întrebă, aproape doborându-mă cu un damf de vin.

— Trebuie să stăm de vorbă, șoptesc.

— Acum? face el.

Eu dau din cap.

— Atunci ar fi bine să fie ceva plăcut. Rămâne în așteptare, dar eu sunt sigură că fiecare cuvânt rostit într-un tren al Capitoliului e înregistrat.

— Ei? se răstește el.

Trenul frânează și, pentru o clipă, mă gândesc că președintele Snow mă urmărește și nu e de acord cu încrederea pe care i-o acord lui Haymitch, așa că se decide să meargă mai departe și să mă ucidă chiar acum. Însă nu ne-am oprit decât pentru realimentare.

— În tren e un aer atât de închis, spun eu.

E o frază inofensivă, dar văd ochii lui Haymitch îngustându-se când o înțelege.

— Știu de ce ai nevoie.

Trece pe lângă mine și străbate culoarul clătinându-se, până ajunge la o ușă. Face eforturi s-o deschidă și, când reușește, suntem izbiți de o rafală de zăpadă. El coboară din tren. O însoțitoare de la Capitoliu se grăbește să ne ajute, dar Haymitch o alungă cu o fluturare veselă a mâinii, clătinându-se pe picioare.

— Vrem o gură de aer curat. Nu durează decât un minut.

— Îmi pare rău. E beat, spun eu, cerând scuze. O să-l aduc înapoi.

Sar jos și mă împleticesc pe urmele lui, de-a lungul șinei, udându-mi learcă papucii în zăpadă în timp ce mă conduce dincolo de capătul trenului, unde nu putem fi auziți. Apoi se întoarce spre mine.

— Ce e?

Îi povestesc totul. Despre vizita președintelui, despre Gale, îi spun că o să murim cu toții dacă dau greș.

Capătă o expresie sobră și pare să îmbătrânească în lumina roșie a farurilor din spate.

— Atunci nu trebuie să dai greș.

— Dacă m-ai putea ajuta să trec de călătoria asta..., încep eu.

— Nu, Katniss, nu e doar călătoria asta, zice el.

— Cum adică?

— Chiar dacă reușești, se vor întoarce peste câteva luni, să ne ia pe toți la Jocuri. Tu și Peeta veți fi mentori în fiecare an de acum înainte. Și în fiecare an vor regăsi idila voastră și vor difuza amănuntele vieții voastre intime, și n-o să poți niciodată, absolut niciodată, să faci altceva decât să trăiești fericită alături de băiatul ăsta, până la adânci bătrâneți.

Întregul impact al vorbelor lui mă izbește în plin. N-o să am niciodată o viață alături de Gale, chiar dacă mi-o voi dori. Și n-o să mi se îngăduie niciodată să trăiesc de una singură. Trebuie să fiu îndrăgostită de Peeta pe vecie. Capitoliul insistă în privința asta. Pentru că acum nu am decât șaisprezece ani, o să mai am poate la dispoziție alți câțiva, în care să stau cu mama și cu Prim. Și apoi... apoi...

— Înțelegi ce vreau să spun? mă presează el. Dau din cap. Vrea să spună că, dacă vreau să-i păstrez în viață pe cei dragi și să supraviețuiesc eu însămi, nu există decât un singur viitor. Trebuie să mă mărit cu Peeta.

4

Ne întoarcem în tren înaintând cu greu și în tăcere. Pe culoar, în fața ușii mele, Haymitch mă bate pe umăr, spunând:

— Știi, ai fi putut s-o nimerești cu mult mai rău. Pleacă spre compartimentul lui, luând cu sine izul de vin. Ajunsă în camera mea, îmi scot papucii îmbibați de apă, halatul ud și pijamaua. Mai sunt altele în sertare, dar mă strecor între cuverturile patului în lenjeria de corp. Mă holbez în întuneric, cu gândul la discuția cu Haymitch. E adevărat tot ce-a spus despre așteptările Capitoliului, despre viitorul meu alături de Peeta, e adevărat chiar și ultimul lui comentariu. Bineînțeles că aș fi putut avea parte de ceva mult mai rău decât Peeta. Dar ăsta nu e totuși miezul problemei, nu-i așa? Una dintre puținele libertăți pe care le avem în Districtul 12 este aceea de a ne căsători cu cine vrem sau de a nu ne căsători deloc. Iar acum nu mi se mai îngăduie nici măcar atât. Mă întreb dacă președintele Snow va insista să avem copii. În cazul ăsta, vor fi expuși extragerii în fiecare an.

Și nu-i așa că ar fi ceva să fie ales pentru arenă un copil care nu e doar al unui învingător, ci are drept părinți doi câștigători ai Jocurilor? Copiii învingătorilor au mai ajuns în competiție. E întotdeauna foarte incitnat și dă naștere multor discuții despre sorții care nu sunt în favoarea familiei respective. Însă se întâmplă mult prea des ca să fie vorba doar despre noroc. Judecând după convingerea lui Gale, Capitoliul o face înadins, măsluiește extragera, pentru ca spectacolul să fie mai dramatic. Date fiind toate necazurile pe care le-am provocat, probabil că oricare dintre copiii mei va avea un loc garantat ca participant la Jocuri.

Mă gândesc la Haymitch, necăsătorit, fără familie, rupându-se de lume prin băutura. Ar fi putut alege orice femeie din district. Și a ales singurătatea. Nu singurătatea este cuvântul potrivit. Mai degrabă o detenție în solitudine. Pentru că, odată ce a fost în arenă, știe că e mai bine decât să riște alternativa? Am simțit gustul acelei alternative când a fost strigat numele lui Prim în ziua extragerii și am privit-o mergând spre scenă și spre moarte. Dar, ca soră, i-am putut lua locul, o opțiune interzisă mamei noastre.

Mintea mea caută nebunește o cale de scăpare. Nu-l pot lăsa pe președintele Snow să mă condamne la așa ceva. Chiar dacă ar fi nevoie să-mi iau viața. Dar, înainte de a ajunge aici, aș putea încerca să fug. Ce-ar spune dacă aș dispărea pur și simplu? Să dispar în pădure și să nu mai apar niciodată? Aș putea oare izbuti să-i iau cu mine pe toți cei care-mi sunt dragi, să încep o viață nouă în inima sălbăticiei? Puțin probabil, dar nu imposibil.

Scutur din cap, limpezindu-mi gândurile. Nu e momentul potrivit să fac planuri nebunești de evadare. Trebuie să mă concentrez asupra Turneului Triumfal. De reușita spectacolului pe care îl voi oferi depinde soarta prea multor oameni.

Zorile sosesc înaintea somnului, și Effie îmi bate la ușă. Îmi pun la nimereală hainele care se află în vârful teancului din sertar și mă târăsc spre vagonul restaurant. De vreme ce ziua asta e rezervată doar pentru călătorie, nu văd ce importanță are ora la care mă trezesc, dar se dovedește că machiajul de ieri a fost numai pentru drumul până la tren. Astăzi o să dau de belea cu echipa de experți.

— De ce? E prea frig ca să pot arăta ceva, bodogănesc.

— Nu și în Districtul 11, spune Effie. Districtul 11. Prima noastră oprire. Pentru că acolo a fost căminul lui Rue, aș fi preferat să încep de oriunde altundeva. Dar așa e organizat Turneul Triumfal. De obicei pornește din Districtul 12, trecând prin celelalte în ordine descrescătoare, până ce ajunge în 1, care este urmat de Capitoliu. Districtul învingătorului este omis, fiind lăsat pentru final. Deoarece Districtul 12 organizează o sărbătorire aflată cel mai departe de o festivitate fabuloasă – în majoritatea cazurilor doar un dineu pentru tributuri și o adunare festivă în piața orașului, unde nimeni nu pare să se distreze – e probabil mai bine să fim dați departe cât mai curând cu putință. Pentru prima oară după victoria lui Haymitch, ultima oprire din Tur va fi anul acesta în 12, iar Capitoliul

va plăti festivitățile.

Încerc să savurez mâncarea, așa cum mi-a spus Hazelle. E limpede că personalul de la bucătărie vrea să-mi facă pe plac. Printre alte delicatese, au pregătit preferata mea, tocana de miel cu prune uscate. Sucul de portocale și un vas aburind cu ciocolată fierbinte așteaptă pe masă, în dreptul scaunului ce-mi este rezervat. Așa că mănânc o grămadă și mâncarea e mai presus de orice reproș, dar nu pot spune că sunt în stare să o savurez. Și mă deranjează faptul că, în afară de Effie, n-a mai apărut nimeni altcineva.

— Unde sunt toți ceilalți? întreb.

— Oh, cine poate știi unde e Haymitch, spune ea.

De fapt, nu mă aștept să apară Haymitch, fiindcă probabil la ora asta tocmai se bagă în pat.

— Cinna a stat până târziu, punând în ordine vagonul cu garderoba ta. Cred că are peste o sută de costume pentru tine. Hainele tale de seară sunt atât de rafinate. Iar echipa lui Peeta probabil că nu s-a trezit încă.

— El n-are nevoie de pregătire? întreb.

— Nu așa ca tine, răspunde Effie.

Ce înseamnă asta? Înseamnă că toată dimineața mi se smulge părul de pe corp, în vreme ce Peeta își continuă somnul. Nu m-am gândit prea mult la asta, dar, în arenă, unii dintre băieți își pot măcar păstra părul de pe trup, în vreme ce nici o fată n-o poate face. Acum îmi aduc aminte de părul lui Peeta, din momentul când l-am spălat în pârâu. Foarte blond în lumina soarelui, odată ce apa a îndepărtat noroiul și sângele. Numai fața îi rămăsese fără nici un fir. Nici unuia dintre băieți nu-i creștea barbă, deși unii erau destul de mari pentru asta. Mă întreb ce le-or fi făcut.

Dacă eu mă simt maltratată, echipa mea pregătitoare pare într-o stare și mai proastă, dând peste cap cafele și împărțind între ei pilule mici, strălucitor colorate. Din câte știu eu, nu se trezesc niciodată înainte de amiază, dacă nu apare vreun soi de urgență națională, de genul părului meu de pe picioare. M-am simțit atât de fericită când a crescut din nou. De parcă ar fi fost un semn că lucrurile puteau reveni la normal. Îmi plimb degetele peste părul moale și creț de pe pulpe și mă dau pe mâna echipei. Nici unul dintre ei nu e dispus să pâlăvrăgească, așa cum o fac de obicei, și aud fiecare fir smuls din rădăcină. Trebuie să mă umezesc într-o cadă plină cu o soluție vâscoasă, urât mirositoare, în timp ce fața și părul îmi sunt acoperite cu creme. Urmează alte două băi în soluții mai puțin agresive. Sunt jumulită, spălată, masată și unsă până când mă simt jupuită.

Flavius îmi saltă bărbia și oftează.

— Cinna a spus să nu-ți facem nici o modificare, dar asta e o rușine.

— Da, am fi putut într-adevăr să te transformăm în ceva deosebit, spune Octavia.

— Când o să mai îmbătrânească, spune Venia, aproape cu înverșunare. Atunci

va trebui să ne-o permită.

Ce să le permit? Să-mi dilate buzele ca pe ale președintelui Snow? Să-mi tatueze sânii? Să-mi cioplească fața în modele decorative? Să-mi implanteze gheare curbate? Sau mustăți de pisică? Am văzut toate astea și multe altele la oamenii din Capitoliu. Oare chiar n-au idee cât de caraghios arată în ochii noștri, ai celorlalți?

Gândul de a fi lăsată la bunul plac al fanteziilor echipei mele pregătitoare în ceea ce privește moda se adaugă pe lista suferințelor care concurează ca să-mi monopolizeze atenția – corpul meu chinuit, lipsa somnului, căsătoria impusă și spaima că nu voi fi în stare să satisfac cerințele președintelui Snow. Când ajung la masa de prânz, pe care Effie, Cinna, Porția, Haymitch și Peeta au început-o fără mine, sunt prea împovărată de griji ca să mai am chef de vorbă. Ceilalți ridică în slăvi mâncarea și somnul bun de care ai parte în trenuri. Toți sunt entuziasmați de tur. Ei, toți în afară de Haymitch. El se luptă cu o mahmureală și ciugulește dintr-o brișă. Nici mie nu mi-e cu adevărat foame, poate fiindcă m-am îndopat prea mult dimineață sau poate fiindcă mă simt atât de nefericită. Îmi fac de lucru cu un castron cu supă, mâncând doar o lingură sau două. Nici măcar nu mă pot uita la Peeta – viitorul meu soț desemnat –, deși nu e vinovat pentru nimic din toate astea.

Ceilalți observă, încearcă să mă atragă în conversație, dar îi ignor. La un moment dat, trenul se oprește. Slujitorul nostru ne anunță că nu e vorba despre alimentare – o anumită componentă funcționează defectuos și trebuie înlocuită. O să fie nevoie de cel puțin o oră. Ceea ce o îngrijorează pe Effie. Își scoate desfășurătorul și începe să studieze modul în care va fi afectat de întârziere fiecare eveniment din restul vieților noastre. În cele din urmă, nu mai suport s-o ascult.

— Effie, nimeni nu se sinchisește de asta! mă răstesc.

Toți cei din jurul mesei se holbează la mine, inclusiv Haymitch, despre care ai crede că e de partea mea în privința asta, fiindcă Effie îl înnebunește. Intru imediat în defensivă.

— Ei bine, nu-i pasă nimănui! spun, mă ridic și părăsesc vagonul-restaurant.

Trenul pare să fornăie pe neașteptate, și acum mă simt evident îngreșoată. Găsesc ușa care dă în afară, o deschid forțat – activând un soi de alarmă, pe care o ignor – și sar jos, așteptându-mă să aterizez în zăpadă. Dar simt pe piele atingerea caldă și blândă a aerului. Copacii încă mai au frunze verzi. Cât de departe spre sud am ajuns într-o singură zi? Merg de-a lungul șinei, cu ochii mijiiți din pricina strălucirii soarelui, regretând deja vorbele adresate lui Effie. Nu pot da vina pe ea pentru situația mea cumplită. Ar trebui să mă-ntorc și să-i cer scuze. Izbucnirea mea a fost culmea proastelor maniere, iar manierele au pentru ea o importanță deosebită. Dar continui să merg pe lângă tren, ajung la capătul lui și îl las în urmă. O întârziere de o oră. Pot să merg douăzeci de minute într-o direcție și să mă întorc, având timp de rezervă din belșug. Dar, după vreo două sute de metri, mă

las să cad pe pământ și rămân acolo, cu privirea pierdută în depărtare. Dacă aș fi avut arcul și săgețile, aș fi mers pur și simplu mai departe?

După o vreme, aud pași în spatele meu. Trebuie să fie Haymitch, a venit să mă certe. Nu că n-aș merita-o, dar tot nu vreau să-i aud dojenile.

— N-am dispoziția necesară ca s-ascult o prelegere, avertizez pâlcul de buruieni de lângă pantofii mei.

— Încerc să fiu scurt.

Peeta se așază alături de mine.

— Credeam că e Haymitch, spun eu.

— Nu, el încă se mai luptă cu brișoa aia.

Îl privesc pe Peeta cum încearcă să-și găsească o poziție confortabilă pentru piciorul lui artificial.

— O zi proastă, ei?

— Nu e nimic, răspund. El respiră adânc.

— Uite ce e, Katniss, vreau să-ți vorbesc despre purtarea mea din tren. Vreau să spun, din celălalt tren. Cel care ne-a adus acasă. Știam că e ceva între tine și Gale. Eram gelos pe el încă dinainte de a te cunoaște oficial. Și n-a fost corect să te fac răspunzătoare pentru tot ce s-a petrecut în timpul Jocurilor. Îmi pare rău.

Scuzele lui mă iau prin surprindere. E adevărat că Peeta m-a respins după ce i-am mărturisit că dragostea pe care i-am arătat-o în timpul Jocurilor a fost un fel de înscenare. Dar nu-i reproșez asta. În arenă, am mers pe scenariul idilei de dragul tuturor avantajelor pe care le oferea. Au fost momente când, cinstit vorbind, n-am știut exact ce simțeam pentru el. De fapt, nu știu nici acum.

— Și mie îmi pare rău, spun.

Nu sunt sigură pentru ce. Poate fiindcă e cu adevărat posibil să fiu pe punctul de a-l distruge.

— N-are de ce să-ți pară rău. N-ai făcut altceva decât să ne asiguri supraviețuirea. Dar nu vreau să continuăm așa, ignorându-ne în viața reală și căzând în zăpadă ori de câte ori e o cameră de luat vederi în apropiere. De aceea m-am gândit că, dacă n-o să mai fiu așa, știi tu, rănit, o să putem face o încercare de a fi prieteni, spune el.

Toți prietenii mei vor sfârși, probabil, prin a fi uciși, dar refuzându-l pe Peeta n-o să-l țin la adăpost.

— OK, încuviințez.

Oferta lui mă face să mă simt mai bine. Mai puțin duplicitară, într-un anume fel.

Ar fi fost frumos dacă mi-ar fi făcut propunerea asta mai devreme, înainte de a afla că președintele Snow are alte planuri și că a fi doar prieteni nu mai e pentru noi o opțiune. Însă, oricum ar fi, mă bucur că vorbim din nou.

— Așadar, ce e atât de rău?

Nu pot să-i spun. Jumulesc pâlcul de bălării.

— Să începem cu ceva mai elementar. Nu e ciudat să te știu gata să-ți riști viața ca s-o salvezi pe a mea... dar să n-am habar care e culoarea ta preferată? spune el.

Pe buze mi se furișează un surâs.

— Verdele. Dar a ta?

— Portocaliul, răspunde el.

— Portocaliul? Ca părul lui Effie?

— Ceva mai discret. Mai asemănător cu... apusurile de soare.

Apusul. Îl pot privi imediat, coroana soarelui în coborâre, brăzdând cerul cu numeroase nuanțe de portocaliu. Superb. Îmi aduc aminte de fursecul cu crinul-tigru și acum, când Peeta îmi vorbește iarăși, e tot ce pot face ca să nu-i povestesc de-a fir a păr despre președintele Snow. Dar știu că asta n-ar fi pe placul lui Haymitch. E mai bine să vorbesc despre fleacuri.

— Știi, toată lumea e înnebunită după tablourile tale. Îmi pare rău că nu le-am văzut, îi spun.

— Ei, am aici un vagon întreg. Se ridică și-mi întinde mâna. Haide.

E bine să-i simt degetele împletindu-se din nou cu ale mele, nu pentru public, ci într-un gest real de prietenie. Ne întoarcem în tren mână în mână. La ușă îmi aduc aminte.

— Trebuie să-i cer mai întâi scuze lui Effie.

— Exagerează fără teamă, mă sfătuiește Peeta. Așa că ne întoarcem în vagonul-restaurant unde ceilalți sunt încă la masă, îi cer lui Effie scuze într-un mod care mi se pare exagerat, dar care, în mintea ei, reușește probabil să ofere exact compensația necesară pentru încălcarea etichetei. Spre meritul său, le acceptă cu eleganță. Spune că mă aflu evident sub presiune. Iar comentariile ei despre necesitatea de a se ocupa cineva cu toată seriozitatea de orar nu durează decât vreo cinci minute. Scap într-adevăr ușor.

După ce termină Effie, Peeta mă conduce către tablourile lui, străbătând câteva vagoane. Nu știu la ce să mă aștept. Poate la versiuni mărite ale florilor de pe biscuiți. Dar e cu totul altceva. Peeta a pictat Jocurile.

O parte dintre imagini nu pot fi înțelese imediat dacă n-ai fost tu însuși în arenă, alături de el. Apă picurând prin crăpăturile grotei noastre. Fundul secat al iazului. O pereche de mâini, mâinile lui, săpând după rădăcini. Pe altele le-ar recunoaște orice privitor. Cornul de aur numit al Abundenței. Clove aranjându-și cuțitele în interiorul hainei. Unul dintre mutanți, fără nici o îndoială cel blond, cu ochii verzi, menit să fie Glimmer, mârâind când se îndreaptă spre noi. Și eu. Sunt pretutindeni. Sus, într-un copac. Frecând o cămașă de pietrele din pârâu. Zăcând, inconștientă, într-o baltă de sânge. Și o imagine pe care n-o pot plasa nicăieri – poate așa mă vedea când îi crescuse febra – ieșind dintr-o ceață gri-argintie, o culoare care se potrivește perfect cu ochii mei.

— Ce părere ai? mă întrebă.

— Le detest, îi răspund.

Aproape că pot simți mirosul sângelui, al nămolului, al respirației nefirești a mutantului.

— Eu nu fac altceva decât să încerc să trec peste ele, să dau uitării arena, iar tu o readuci la viață. Cum de-ți amintești toate astea cu atâta exactitate?

— Le văd în fiecare noapte, spune el.

Știu despre ce vorbește. Coșmarurile – care nu îmi erau străine nici înainte de Jocuri – mă torturează acum ori de câte ori mă fură somnul. Dar cel vechi, care mă bântuia de obicei, cu tata făcut fărâme de explozia din mină, revine rareori. În schimb, re trăiesc versiuni ale întâmplărilor din arenă. Încercarea mea inutilă de a o salva pe Rue. Peeta sângerând de moarte. Trupul puhav al lui Glimmer dezintegrandu-se în mâinile mele. Sfârșitul oribil al lui Cato în ghearele mutațiilor lor. Țștia sunt oaspeții cei mai frecvenți.

— Și eu. Te ajută? Ți-e mai bine dacă le pictezi?

— Nu știu. Cred că îmi e ceva mai puțin teamă să dorm noaptea sau cel puțin îmi spun că e așa, zice el. Însă coșmarurile n-au plecat nicăieri.

— Poate nu dispar. Ale lui Haymitch n-au făcut așa.

El n-o spune, dar sunt sigură că ăsta e motivul pentru care nu-i place să doarmă pe întuneric.

— Nu. Însă pentru mine e mai bine să mă trezesc cu o pensulă în mână, nu cu un cuțit, comentează el. Deci chiar le detești?

— Da. Dar sunt extraordinare. Sincer.

Și chiar așa e. Însă eu nu-mi doresc deloc să le mai privesc.

— Vrei să vezi cum e cu talentul meu? Cinna a făcut o treabă foarte bună.

Peeta râde.

— Mai târziu.

Trenul pornește clătănându-se și pe fereastră zăresc câmpul alunecând pe lângă noi.

— Haide, aproape c-am ajuns în Districtul 11. S-aruncăm o privire.

Mergem în ultimul vagon al trenului. E plin de scaune și de canapele confortabile, dar partea minunată sunt geamurile din spate, care se retrag către plafon, așa că faci călătoria ca și cum ai fi afară, în aerul proaspăt, și ai o vedere largă, panoramică, a peisajului. Câmpii imense, deschise, pe care pasc turme de vaci de lapte. Atât de deosebite de căminul nostru, cu pădurile lui dese. Viteza se reduce treptat și mă gândesc că s-ar putea să ne oprim din nou, când în fața noastră apare un gard. Se înalță la cel puțin zece metri, cu bucle imense de sârmă ghimpată în vârf, făcând ca gardul nostru din Districtul 12 să pară o jucărie pentru copii. Ochii mei îi cercetează grăbiți baza, care e dublată de plăci metalice imense. Nu poți săpa pe sub ele, n-ai cum să scapi, cum să pleci la vânătoare. Pe urmă văd turnurile de pază, plasate la intervale egale și pline cu gardieni înarmați, părănd atât de nelalocul lor printre florile de câmp din jur.

— Uite ceva deosebit, spune Peeta.

Rue mi-a creat impresia că în Districtul 11 legile sunt impuse cu mai multă asprime. Dar nu mi-am imaginat niciodată așa ceva.

Acum încep lanurile, întinzându-se cât vezi cu ochii. Bărbați, femei și copii apărați de soare de pălării din paie își înalță capetele, se răsucesc către noi, își permit să-și îndrepte spatele pentru o clipă, privind trenul nostru. Zăresc în depărtare livezile și mă întreb dacă acolo o fi lucrat Rue, culegând fructe de pe cele mai subțiri ramuri din vârfurile copacilor. Pâlcuri de colibe – prin comparație, casele din Filon sunt luxoase – răsar ici și colo, dar toate sunt goale. Probabil că e nevoie de orice om apt de muncă pentru recoltare.

Ținutul se întinde mai departe, tot mai departe. Nu-mi vine să cred cât de mare e Districtul 11.

— Câți oameni crezi c-or fi locuind aici? întrebă Peeta.

Clatin din cap. La școală ni se spune că e un district mare, atât și nimic mai mult. Nimic despre numărul populației. Dar copiii pe care îi surprind camerele așteptând în fiecare an extragerea nu pot fi decât o selecție dintre cei care trăiesc aici. Cum procedează? Fac trageri la sorți preliminare? Îi aleg pe câștigători din timp și se asigură că se află în mulțime? Cum a nimerit de fapt Rue pe scenă, fără ca nimeni și nimic, în afară de vânt, să se ofere să-i ia locul?

Vastitatea acestui loc parcă fără margini începe să mă obosească. Nu obiectez când apare Effie, cerându-ne să ne îmbrăcăm. Mă duc în compartimentul meu și las echipa pregătitoare să-mi aranjeze părul și machiajul. Intră Cinna, aducând o rochiță frumoasă, portocalie, al cărei model înfățișează frunze ruginii. Mă gândesc cât de mult o să-i placă lui Peeta culoarea.

Effie ne adună pe amândoi și trece pentru o ultimă oară în revistă programul zilei. În unele districte, învingătorii străbat orașul în uralele locuitorilor. Însă în 11 – poate din cauză că nu există cu adevărat un oraș ca punct de plecare, locuințele fiind atât de împrăștiate, sau poate fiindcă nu vor ca atât de mulți oameni să piardă timpul când culesul e în toi – apariția în public se desfășoară numai în piață. Are loc în fața clădirii Justiției din districtul lor, o construcție imensă, din marmură. Cândva trebuie să fi fost o minunăție, dar timpul și-a luat tributul. Până și la televizor se văd și iedera care pune stăpânire pe fațada dărăpănată, și acoperișul lăsat. Piața însăși e înconjurată de vitrinele unor prăvălii în ruină, cele mai multe fiind abandonate. Indiferent unde ar locui oamenii cu stare din Districtul 11, locul acela nu e aici.

Întreaga noastră reprezentație publică se va derula în exterior, având drept scenă ceea ce numește Effie veranda, un spațiu pavat cu dale situat între ușile din față și scări și umbrit de un acoperiș susținut de coloane. Eu și Peeta vom fi prezentați, primarul din Unsprezece va citi un discurs în onoarea noastră, iar noi vom răspunde cu mulțumirile din scenariul pregătit de Capitoliu. Dacă învingătorul a avut aliați deosebiți printre tributurile moarte, adăugarea unor

comentarii personale este considerată un aspect pozitiv. Eu ar trebui să spun într-adevăr ceva despre Rue, dar și despre Thresh, însă acasă, ori de câte ori am încercat să-mi scriu discursul, am sfârșit cu o foaie goală înaintea ochilor. Mi-e greu să vorbesc despre ei fără să devin sentimentală. Din fericire, Peeta a încropit ceva care, cu unele mici modificări, se poate lua în considerare pentru noi amândoi. La sfârșitul ceremoniei vom primi în dar un soi de plăcuță memorială, după care ne vom putea retrace în clădirea Justiției, unde ni se va servi un dineu special.

În timp ce trenul trage în gara Districtului 11, Cinna dă tușele finale ale costumației mele, schimbându-mi panglica portocalie din păr cu una aurie și prinzându-mi de rochie broșă cu gaița-zeflemitoare pe care am purtat-o în arenă. Pe peron nu există nici un comitet de întâmpinare, ci doar un grup de opt Apărători ai Păcii care ne conduc în partea din spate a unui camion blindat. Effie strâmbă din nas când ușa se închide zăngănind în urma noastră.

— Ai zice că suntem cu toții niște criminali, zău așa.

Nu toți, Effie. Numai eu, îi răspund în gând.

Camionul ne lasă în spatele clădirii Justiției. Suntem zoriți să mergem înăuntru. Simt mirosurile cinei excelente care se pregătește, dar asta nu acoperă izul de mucegai și de putreziciune. Nu ni se lasă timp să ne uităm în jur. Când ne îndreptăm spre intrarea principală pe drumul cel mai scurt, aud imnul începând să răsună în piață. Cineva îmi prinde un microfon de haine. Peeta mă ia de mâna stângă. Primarul ne prezintă în timp ce ușile masive se deschid cu un geamăt.

— Zâmbete largi! spune Effie și ne dă un ghiont. Picioarele noastre prind să înainteze.

Asta e. Asta e locul unde trebuie să conving pe toată lumea cât de mult îl iubesc pe Peeta, cuget eu. Ceremonia solemnă are un plan foarte rigid, așa că nu știu sigur cum o s-o fac. Nu e un moment potrivit pentru sărutări, dar poate reușesc să strecur una.

Avem parte de aplauze sonore, dar de nici una dintre celelalte reacții pe care le stârneam la Capitoliu, aclamațiile, țipetele și fluierăturile. Străbatem veranda umbrită până când ieșim de sub acoperiș și stăm în vârful unei scări uriașe de marmură, sub soarele orbitor. După ce mi se obișnuiesc ochii, văd că de toate clădirile din piață au fost agățate bannere care ajută la mascarea înfățișării lor neglijate. Piața e ticsită de oameni, dar, încă o dată, nu e vorba decât despre o parte a locuitorilor de aici.

La baza scenei a fost construită, ca de obicei, o platformă specială pentru familiile tributurilor moarte. Din partea lui Thresh nu se află decât o femeie bătrână, cocoșată, și o fată înaltă, musculoasă, despre care presupun că îi e soră. Din partea lui Rue... nu sunt pregătită să dau ochii cu familia ei. Părinții ei, cu durerea încă vie pe chipuri. Cei cinci frați și surori mai mici, care îi seamănă atât de bine. Trupurile zvelte, ochii căprui, luminoși. Alcătuiesc un stol de păsări mici,

întunecate.

Aplauzele se sting, și primarul își ține discursul în cinstea noastră. Două fete urcă pe scenă, cu buchete imense de flori. Peeta își spune partea lui din răspunsul pregătit, și eu mă pomenesc cu buzele mișcându-se, pentru a-l încheia. Din fericire, mama și Prim m-au pregătit, așa că aș putea s-o fac și în somn.

Peeta și-a scris comentariile personale pe un cartonaș, dar nu-l scoate. În schimb, vorbește în stilul lui simplu, fermecător, povestind cum au ajuns Thresh și Rue printre cei opt finaliști și cum m-au ajutat amândoi să supraviețuiesc – ajutându-l așadar și pe el să rămână în viață – și spunând că o astfel de datorie nu poate fi plătită niciodată. Pe urmă ezită și adaugă ceva care n-a fost scris pe cartonaș. Poate fiindcă s-a temut că Effie i-ar fi putut cere să sară peste asta.

— Știu că astfel nu îi putem înlocui pe cei pe care i-ați pierdut, dar, ca semn al recunoștinței, am dori ca fiecare dintre familiile tributurilor din Districtul 11 să primească veniturile noastre pe o lună, în fiecare an, atât cât vom trăi.

Mulțimea nu se poate împiedica să răspundă cu icnete și murmure. Gestul lui Peeta e fără precedent. Nici măcar nu știu dacă e legal. Probabil că nici el nu știe și nici nu cred că a întrebat pe cineva. Cât despre membrii celor două familii, se mulțumesc să ne fixeze cu priviri șocate. Viețile li s-au schimbat pentru totdeauna când i-au pierdut pe Thresh și Rue, însă acest dar le va schimba încă o dată. Veniturile unui tribut pe o lună îi ajung cu ușurință unei familii pentru un an întreg. Cât trăim noi, nu vor mai răbda niciodată de foame.

Mă uit la Peeta, și el îmi adresează un zâmbet trist. Aud vocea lui Haymitch: „Ai fi putut s-o nimerești cu mult mai rău.” În clipa de față, mi-e imposibil să-mi imaginez că, în privința asta, aș fi putut găsi ceva mai nimerit. Darul... e perfect. Așa că mă pot sălta pe vârfuri ca să-l sărut, și gestul nu pare nicidecum forțat.

Primarul face un pas înainte și oferă fiecăruia câte o plăcuță memorială atât de mare încât trebuie să-mi las buchetul de flori jos ca s-o pot ține. Ceremonia e pe punctul de a se încheia când observ că una dintre surorile lui Rue mă fixează cu privirea. Trebuie să aibă vreo nouă ani și e aproape o copie identică a lui Rue, începând cu poziția în care stă, cu brațele ușor depărtate de corp. În ciuda veștii bune despre venituri, nu e fericită. Privirea ei e, de fapt, plină de reproșuri. Oare din cauză că n-am salvat-o pe Rue?

Nu. Din cauză că încă nu i-am mulțumit, îmi spun.

Rușinea mă potopește ca un val. Fata are dreptate. Cum pot să stau aici, pasivă și mută, lăsându-l pe Peeta să vorbească pentru amândoi? Dacă ar fi câștigat, Rue nu ar fi lăsat niciodată moartea mea să se piardă în uitare. Îmi aduc aminte că în arenă am avut grijă s-o acopăr cu flori, să mă asigur că pierderea ei nu trece neobservată. Dar gestul acela nu va mai însemna nimic dacă nu îl susțin acum.

— Așteptați!

Înainte de a împleticindu-mă, apăsându-mi plăcuța memorială pe piept. Timpul care mi-a fost alocat pentru discurs a venit și a trecut, dar trebuie să spun ceva,

sunt datoare măcar pentru atât. Și, chiar dacă le-aș dăruî familiilor toate veniturile mele, asta n-ar fi o scuză pentru tăcerea mea de azi.

— Așteptați, vă rog.

Nu știu cum să încep, dar, odată ce o fac, cuvintele îmi țâșnesc de pe buze de parcă le-aș fi formulat în adâncul minții cu mult timp înainte.

— Vreau să le mulțumesc tributurilor din Districtul 11, spun. Mă uit spre cele două femei din partea lui Thresh. Cu Thresh nu am vorbit decât o singură dată. A fost de-ajuns pentru ca el să-mi cruțe viața. Nu l-am cunoscut, dar l-am respectat întotdeauna. Pentru puterea lui. Pentru refuzul lui de a participa la Jocuri altfel decât în condițiile stabilite de el. Profesioniștii au vrut să se alieze cu el de la bun început, dar i-a refuzat. L-am respectat pentru asta.

Bătrâna cocoșată – oare e bunica lui Thresh? – își ridică pentru prima oară capul, și pe buze îi joacă umbra unui zâmbet.

Mulțimea a amuțit, e atâta liniște încât mă întreb cum reușesc s-o păstreze. Probabil că își țin răsuflarea.

Mă întorc spre familia lui Rue.

— Dar simt că am cunoscut-o cu adevărat pe Rue, și ea va fi întotdeauna alături de mine. Tot ce e frumos mi-o readuce în minte. O văd în florile galbene care cresc pe Pajiște, lângă casa mea. O văd în gaițele-zeflemitoare care cântă în copaci. Dar, mai presus de toate, o văd în sora mea, Prim.

Nu-mi mai pot stăpâni vocea, dar am ajuns aproape la sfârșit.

— Vă mulțumesc pentru copiii voștri. Îmi înalț bărbia, adresându-mă mulțimii: Și vă mulțumesc tuturor pentru pâine.

Stau acolo, simțindu-mă zdrobită și neînsemnată, cu mii de ochi ațintiți asupra mea. Urmează o pauză îndelungată. Pe urmă, de undeva, din mulțime, cineva fluieră melodia de patru note pe care le-o cânta Rue gaițelor-zeflemitoare. Melodia care anunța sfârșitul zilei de muncă în livezi. Melodia care, în arenă, însemna că locul e sigur. În clipa când se încheie, l-am identificat pe cel care o fluieră, un bătrân stafidit, cu o cămașă roșie decolorată și salopetă. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

Ceea ce se petrece apoi nu e o întâmplare. Totul e prea bine executat ca să fie spontan, pentru că mulțimea se mișcă la unison. Fiecare om în parte își lipește cele trei degete din mijloc ale mâinii stângi de buze și le întinde apoi către mine. E semnul nostru din Districtul 12, ultimul rămas-bun pe care i l-am adresat lui Rue în arenă.

Dacă n-ar fi fost discuția cu președintele Snow, gestul m-ar fi mișcat până la lacrimi. Dar, cu ordinele lui recente de a calma districtele încă răsunându-mi în urechi, mă umple de groază. Ce-o să creadă despre acest salut public adresat fetei care a sfidat Capitoliul?

Întregul efect al faptei mele mă izbește în plin. N-a fost intenționat – n-am vrut decât să-mi exprim mulțumirile, dar am stârnit ceva periculos. Un act de

disidență din partea oamenilor din Districtul 11. Adică exact genul de manifestare pe care ar fi trebuit s-o înlătur!

Încerc să mă gândesc ce-aș putea să spun ca să subminez cele abia întâmplare, să neg totul, dar aud bâzâitul firav al paraziților care mă înștiințează că microfonul meu a fost deconectat și că primarul a preluat controlul. Eu și Peeta acceptăm o ultimă rundă de aplauze. El mă conduce înapoi, către ușă, fără să știe că n-a mers totul așa cum ar fi trebuit.

Mă simt ciudat și trebuie să mă opresc o clipă. În fața ochilor îmi joacă fărâme strălucitoare de soare.

— Nu te simți bine? mă întrebă Peeta.

— Sunt doar amețită. Soarele a fost atât de puternic, spun eu. Îi văd buchetul. Mi-am uitat florile, murmur apoi.

— Ți le-aduc eu, se oferă el.

— Mă descurc, îi răspund.

Dacă nu m-aș fi oprit și nu mi-aș fi uitat florile, acum am fi fost în siguranță, în Clădirea Justiției. În schimb, din umbra densă a verandei, văd tot ce se petrece.

Doi Apărători ai Păcii târându-l în vârful scăriilor pe bătrânul care a fluierat. Silindu-l să îngenuncheze în fața mulțimii și trăgându-i un glonț în cap.

5

Bătrânul abia a căzut grămadă la pământ când un zid de Apărători ai Păcii în uniforme albe ne blochează vederea. Mai mulți soldați își țin armele automate întinse înainte în timp ce ne împing către ușă.

— Plecăm! spune Peeta, îmbrâncindu-l pe Apărătorul Păcii care mă împinge. Am înțeles, bine? Haide, Katniss.

Mă cuprinde cu brațul și mă conduce înapoi, în clădirea Justiției. Apărătorii Păcii merg cu un pas sau doi în urma noastră. Ușa se trânteste imediat ce intrăm și le auzim zgomotul cizmelor când se îndreaptă din nou spre mulțime.

Sub un ecran pe care joacă paraziți, montat pe perete, ne așteaptă Haymitch, Effie, Porția și Cinna, cu fețele crispate de îngrijorare.

— Ce s-a-ntâmplat? se grăbește Effie să întrebe. Am pierdut legătura imediat după minunatul discurs al lui Katniss, și lui Haymitch i s-a părut c-aude un foc de armă, iar eu i-am spus că e ridicol, dar cine poate ști? Lunaticii există pretutindeni!

— Nu s-a-ntâmplat nimic, Effie. Un camion vechi a dat un rateu, o lămurește Peeta, cu calm.

Încă două împușcături. Ușa nu le amortizează prea mult. Cine a fost? Bunica lui Thresh? Una dintre micile surori ale lui Rue?

— Veniți cu mine. Amândoi, spune Haymitch.

Eu și Peeta ne supunem, lăsându-i pe ceilalți în urmă. Acum, când suntem în siguranță înăuntru, Apărătorii Păcii plasați în toată clădirea nu manifestă prea

mult interes față de mișcările noastre. Urcăm pe o scară curbată de marmură, de-a dreptul magnifică. Sus e un coridor lung, cu covoare uzate pe podea. Ușile duble sunt deschise, primindu-ne cu dragă inimă în prima cameră peste care dăm. Înălțimea tavanului trebuie să fie de vreo șase metri. Pe cornișă sunt gravate fructe și flori și de pe fiecare latură se uită în jos, spre noi, copilași grăsulii, înaripați. Vazele cu flori răspândesc un miros grețos, înțepător și încep să mă mănânce ochii. Hainele noastre de seară sunt agățate de cuierele din perete. Încăperea a fost pregătită pentru noi, dar abia dacă stăm acolo atât cât e necesar ca să ne lăsăm cadourile. Pe urmă Haymitch ne smulge microfoanele prinse în piept, le îndeasă sub pernele de pe o canapea și ne face semn să-l urmăm.

Din câte știu, Haymitch n-a mai fost aici decât o singură dată, cu decenii în urmă, în timpul propriului său Turneu Triumfal. Dar are, probabil, o memorie remarcabilă sau un instinct pe care se poate bizui, pentru că ne călăuzește în susul unui labirint de scări spiralate și de coridoare din ce în ce mai înguste. Din când în când, trebuie să se oprească și să forțeze câte o ușă. Scârțâitul de protest al balamalelor depune mărturie că n-a mai deschis-o nimeni, de multă vreme. În cele din urmă ne cocoțăm pe o scară care urcă spre o trapă. Când Haymitch o împinge într-o parte, ne pomenim în domul clădirii Justiției. E un spațiu imens, înțesat cu mobilă stricată, cu stive de cărți și de registre și cu arme ruginite. Stratul de praf care acoperă totul e atât de gros încât e limpede că n-a mai fost atins de mulți ani. Lumina se străduiește să se strecoare prin patru ferestre pătrate, soioase, plasate în părțile laterale. Haymitch închide trapa cu o lovitură de picior și se întoarce spre noi.

— Ce s-a-ntâmplat? ne întreabă.

Peeta îi povestește cele petrecute în piață. Fluieratul, salutul, oprirea noastră pe verandă, uciderea bătrânului.

— Ce-nseamnă toate astea, Haymitch?

— O să fie mai bine dacă vine din partea ta, îmi spune acesta.

Nu sunt de acord. Cred c-o să fie de-o sută de ori mai rău. Dar îi povestesc lui Peeta, cu tot calmul de care sunt în stare. Despre președintele Snow, despre tulburările din districte. Nu omit nici măcar sărutul cu Gale. Îi spun că suntem cu toții în pericol, că întreaga țară e în pericol din cauza trucului meu cu fructele de pădure.

— Trebuia să repar lucrurile în turul ăsta. Să-i fac pe toți cei care aveau vreun dubiu să creadă că am acționat din dragoste. Să liniștesc spiritele. Dar e evident că astăzi n-am făcut nimic altceva decât să aduc moartea a trei oameni, și acum toți cei din piață vor fi pedepsiți.

Mă simt atât de rău încât trebuie să mă așez pe o canapea, în ciuda faptului că i se văd arcurile și umplutura.

— Atunci și eu am înrăutățit lucrurile. Fiindcă am oferit banii, spune Peeta.

Dă pe neașteptate cu piciorul într-o lampă așezată în echilibru precar pe o

ladă, și lovitura o aruncă de-a curmezișul încăperii, după care se face bucăți izbindu-se de podea.

— Asta trebuie să înceteze. Imediat. Acest... acest... joc pe care-l jucați voi doi, spunându-vă unul altuia secretele, dar ferindu-le de mine, de parcă aș fi prea lipsit de logică sau prea prost ca să le pot face față.

— Nu e așa, Peeta..., încep eu.

— Ba e exact așa, se răstește el. Și eu țin la niște oameni, Katniss! La rudele și la prietenii de-acasă, din Districtul 12, care vor fi tot atât de morți ca ai tăi dacă dăm greș. Carevasăzică, după toate cele prin care am trecut împreună în arenă, nu merit nici măcar să-mi spui adevărul?

— Pe tine ne putem baza întotdeauna, Peeta, ești atât de bun, zice Haymitch. Te prezinți cu atâta abilitate în fața aparatelor de filmat. N-am vrut să-ntrerup asta.

— Ei bine, m-ai supraestimat. Pentru că azi am făcut-o cu adevărat lată. Ce crezi c-o să se întâmple cu familiile lui Rue și Thresh? Crezi că-și vor primi partea din veniturile noastre? Crezi că le-am oferit un viitor strălucit? Fiindcă, după părerea mea, sunt norocoși dacă mai văd ziua de mâine!

Peeta trimite altceva în zbor, o statuie! Nu l-am mai văzut niciodată așa.

— Are dreptate, Haymitch. Am greșit fiindcă nu i-am spus. Chiar și înainte, la Capitoliu.

— Voi doi ați avut până și în arenă un soi de schemă care a dat rezultate, nu-i așa? Întrebă Peeta. Vocea îi e acum mai calmă. Ceva din care eu am fost exclus.

— Nu. Nu oficial. Doar că-mi puteam da seama ce anume voia Haymitch de la mine în funcție de ceea ce îmi trimitea sau nu, zic eu.

— Ei, mie nu mi s-a oferit niciodată o asemenea ocazie. Fiindcă mie nu mi-a trimis nimic înainte de a-ți face tu apariția, spune Peeta.

Nu m-am gândit prea mult la asta. Nu m-am întrebat cum arătau lucrurile din perspectiva lui Peeta când am apărut în fața lui, în arenă, după ce promisem un medicament pentru arsuri și pâine în timp ce el, care se afla în pragul morții, nu căpătase nimic. Ca și cum mentorul m-ar fi ținut în viață pe socoteala lui.

— Uite ce e, băiete..., dă să spună Haymitch.

— Nu te osteni. Știu că trebuia să-l alegi pe unul dintre noi. Și eu voiam să fie ea. Dar acum e cu totul altceva. Acolo, afară, sunt morți. Vor urma și alții, dacă nu suntem foarte buni. Știm cu toții că, în fața camerelor, sunt mai bun decât Katniss. Nu trebuie să mă-nvețe nimeni ce să spun. Dar trebuie să știu în ce mă bag, zice Peeta.

— De-acum înainte o să primești toate informațiile, promite Haymitch.

— Ați face bine s-aveți grijă de asta, ripostează Peeta.

Nici măcar nu se obosește să-mi arunce vreo privire înainte de a pleca.

Praful pe care l-a stârnit se înalță tălăzuind și caută noi locuri unde să aterizeze. Părul meu, ochii mei, broșa mea strălucitoare de aur.

— Chiar m-ai ales pe mine, Haymitch? Întreb.

— Da, îmi răspunde.

— De ce? El îți place mai mult, zic eu.

— E adevărat. Dar, nu uita, înainte de a se schimba regulile, nu puteam spera să-l scot de acolo viu decât pe unul dintre voi, îmi explică. De vreme ce el era hotărât să te protejeze, ei bine, m-am gândit că toți trei am fi putut reuși să te aducem înapoi, acasă.

— Oh – asta e tot ce-mi dă prin minte să spun.

— O să vezi ce alegeri ești nevoită să faci. Dacă supraviețuim turului, spune el. O să-nveți.

Ei bine, astăzi am învățat ceva. Locul ăsta nu e o versiune mai mare a Districtului 12. Gardul nostru e nepăzit și rareori electrificat. Apărătorii Păcii de la noi nu sunt acceptați cu brațele deschise, dar nici nu sunt atât de brutali. Greutățile noastre țin mai degrabă de munca istovitoare decât de violență. Aici, în Unsprezece, suferințele sunt mai mari, și disperarea mai puternică. Președintele Snow are dreptate. O scânteie ar fi suficientă ca s-aprindă focul.

Toate se petrec prea repede ca să le pot trece prin filtrul rațiunii. Avertizarea, împușcăturile, recunoașterea faptului că e posibil ca eu să fi pus în mișcare ceva cu urmări de amploare. Toată povestea pare atât de neverosimilă. Și măcar dacă intenția mea ar fi fost să ațâț lucrurile, dar, date fiind împrejurările... cum de-am putut să aduc atâtea necazuri?

— Haide. Ne așteaptă un dineu, zice Haymitch.

Stau sub duș atât de mult cât mi se îngăduie înainte de a trebui să ies pentru a fi pregătită. Echipa pare să fie oarbă în privința evenimentelor zilei. Sunt excitați cu toții din cauza cinei. În districte sunt considerați destul de importanți ca să ia parte, dar la Capitoliu nu sunt aproape niciodată invitați la evenimentele de mare prestigiu. În timp ce încearcă să ghicească felurile de mâncare, continui să văd înaintea ochilor cum e spulberat capul bătrânului. Nici măcar nu acord atenție activității generale care mă are drept obiect până în clipa când sunt gata să plec și mă privesc în oglindă. Tivul unei rochii fără bretele, de un roz palid, îmi atinge pantofii. Părul îmi e prins, dezgolindu-mi chipul, și mi se revarsă pe spate într-o cascadă de bucle.

Cinna vine în spatele meu și îmi aranjează în jurul umerilor un șal argintiu, strălucitor. Îmi întâlnește privirea în oglindă.

— Îți place?

— E superbă. Ca de obicei, răspund.

— Să vedem cum se asortează cu un zâmbet, îmi spune el cu blândețe.

E modul lui de a-mi aduce aminte că, peste un minut, vor reapărea camerele de luat vederi. Reușesc să-mi salt colțurile buzelor.

— Asta e.

Când ne întâlnim ca să mergem cu toții la dineu, îmi dau seama că Effie nu e în apele ei. Sunt sigură că Haymitch nu i-a povestit ce s-a întâmplat în piață. N-aș

fi surprinsă dacă Portia și Cinna ar ști, dar se pare că există înțelegerea nerostită de a o ține pe Effie în afara veștilor proaste. Însă nu durează mult până aflu despre ce e vorba.

Effie trece în revistă orarul seriei, apoi îl aruncă într-o parte.

— Și apoi, slavă Domnului, o să ne putem urca din nou cu toții în tren, ca să plecăm de-aici, spune ea.

— E ceva în neregulă, Effie? o întreabă Cinna.

— Nu-mi place cum suntem tratați. Înghesuiți în camioane și izolați de scenă. Iar acum vreo oră m-am hotărât să dau un ocol clădirii Justiției. Știți, sunt un fel de expert în design arhitectural, adaugă ea.

— O, da, am auzit despre asta, spune Portia, înainte ca tăcerea să se prelungească prea mult.

— Așa că tocmai aruncam o privire în jur, fiindcă ruinele din districte vor fi ultimul răcnet al modei anul ăsta, când au apărut doi Apărători ai Păcii care mi-au ordonat să mă-ntorc în cartierul nostru general. Unul dintre ei m-a împins efectiv cu țeava armei! povestește Effie.

Nu pot să nu mă gândesc că asta a fost urmarea directă a dispariției lui Haymitch, a lui Peeta și a mea de mai devreme. Însă e într-adevăr liniștitor gândul că e posibil ca Haymitch să fi avut dreptate. Că nimeni n-a monitorizat domul plin de praf în timpul discuției noastre. Deși fac pariu că acum îl monitorizează.

Effie pare atât de nefericită încât o cuprind într-o îmbrățișare spontană.

— E îngrozitor, Effie. Poate n-ar trebui să mergem deloc la dineu. Cel puțin nu înainte de a-și cere scuze.

Știu că ea n-o să fie niciodată de acord cu așa ceva, dar chipul i se luminează vizibil la auzul propunerii, al confirmării nemulțumirii sale.

— Nu, mă descurc. Ține de slujba mea să fac față valurilor vieții. Și nu pot permite ca voi doi să vă ratați cina, spune ea. Dar îți mulțumesc pentru ofertă, Katniss.

Effie ne aranjează în formație în vederea intrării. Mai întâi echipele pregătitoare, pe urmă ea, stiliștii, Haymitch. Eu și Peeta încheiem cortegiul.

Undeva, sub noi, orchestra începe să cânte. Când primul rând al micii noastre procesiuni o pornește în josul treptelor, eu și Peeta ne luăm de mână.

— Haymitch spune că n-am avut nici un drept să țip la tine. N-ai făcut nimic altceva decât să ascuți instrucțiunile lui, zice Peeta. Și nu se poate afirma că eu nu ți-am ascuns nimic în trecut.

Îmi aduc aminte ce șocată am fost când l-am auzit pe Peeta mărturisindu-și dragostea pentru mine în fața întregului Panem. Haymitch știuse și nu-mi spusese nimic.

— Cred că și eu am făcut praf câteva lucruri după interviul ăla.

— Numai o vază, spune el.

— Și mâinile tale. Însă nu mai are sens s-o facem, nu-i așa? Să nu fim sinceri

unul cu altul? răspund eu.

— Nici un sens, încuviințează Peeta.

Stăm în capul scărilor, lăsându-i lui Haymitch un avans de cincisprezece trepte, așa cum ne-a instruit Effie.

— Acea a fost într-adevăr singura dată când l-ai sărutat pe Gale?

Sunt atât de uimită încât îi răspund.

— Da.

După toate cele petrecute azi, îl chinuiește cu adevărat întrebarea asta?

— Sunt cincisprezece. Haide, spune el.

Un reflector cade asupra noastră și afișez cel mai strălucitor zâmbet de care sunt în stare.

Coborâm treptele și suntem absorbiți de ceea ce devine o succesiune confuză de dineuri, ceremonii și călătorii cu trenul. Toate zilele sunt la fel. Trezește-te. Îmbracă-te. Treci prin mijlocul mulțimii care aclamă. Ascultă discursul în cinstea noastră. Răspunde printr-un discurs de mulțumire, redus acum la cel impus de Capitoliu, fără nici o adăugire personală. Uneori un tur rapid: o întrezărire a mării în unele districte, păduri impunătoare în altele, fabrici hidoase, lanuri de grâu, rafinării urât mirositoare. Pune-ți hainele de seară. Participă la dineu. Trenul.

În timpul ceremoniilor avem un aer solemn și respectuos, dar suntem întotdeauna uniți, ținându-ne de mână sau de braț. La dineuri ne arătăm dragostea frizând delirul. Ne sărutăm, dansăm, suntem surprinși când încercăm să ne furișăm afară ca să fim singuri. În tren ne simțim de-a dreptul mizerabil încercând să evaluăm efectele atitudinii noastre.

Chiar și fără ca adaosurile noastre personale la discursuri să declanșeze disidența – nu e nevoie să mai spun că acelea din Districtul 11 au fost cenzurate înainte ca evenimentul să fie difuzat – se poate simți ceva în aer, zgomotul fierturii în clocot înainte de a da în foc. Nu peste tot. Unele mulțimi par animale de povară istovite, o senzație pe care știu că o stârnește de obicei Districtul 12 în timpul ceremoniilor dedicate învingătorilor. Dar în alte districte – mai ales în 8, 4 și 3 – apariția noastră așterne pe chipurile oamenilor o sinceră exaltare, iar sub exaltare e mânia. Îmi scandează numele ca și cum ar fi mai degrabă un strigăt de răzbunare decât o ovație. Când Apărătorii Păcii pătrund într-o mulțime nesupusă, încercând s-o liniștească, lumea se înghesuie către ei în loc să se retragă. Și știu că nu pot face nimic pentru a schimba asta. Nici o demonstrație de dragoste, oricât de credibilă, nu va abate acest val. Dacă am luat în mână acele bobite otrăvite într-un act de nebulie temporară, atunci și oamenii aceștia vor adopta nebunia.

Cinna începe să-mi strânteze hainele pe talie. Echipa pregătitoare își face griji din cauza cearcănelor de sub ochii mei. Effie se apucă să-mi dea somnifere, dar n-au nici un efect, sau nu au un efect mulțumitor. Adorm numai ca să fiu trezită de coșmarurile ce au sporit în număr și în intensitate. Peeta își petrece o mare parte a nopții cutreierând prin tren și mă aude țipând când încerc să mă smulg din

confuzia stârnită de medicamentele care îmi prelungesc pur și simplu visele cumplite. Reușește să mă trezească și să mă calmeze. Pe urmă se urcă în pat și mă ține în brațe până ce adorm din nou. După aceea, refuz pastilele. Reușim să facem față întunericului așa cum ne-am descurcat în arenă, unul în brațele celuilalt, păzindu-ne de pericolele ce pot apărea în orice clipă. Nu se mai întâmplă nimic altceva, dar aranjamentul nostru devine în curând subiect de bârfă în tren.

Perfect. Poate ajunge și la urechile președintelui Snow, mă gândesc când aflu asta de la Effie. Îi spun că vom face eforturi ca să fim mai discreți, dar nu mișcăm nici un deget.

Aparițiile consecutive din districtele 2 și 1 sunt cumplite, în felul lor aparte. Atât Cato, cât și Clove, tributurile din 2, ar fi reușit să se întoarcă acasă dacă eu și Peeta am fi dat greș. Și i-am ucis eu însămi pe Glimmer, pe fata din Unu și pe băiatul din același district. În timp ce mă străduiesc să nu-i privesc familia, aflu că se numea Marvel. Cum de n-am știut-o niciodată? Presupun că înainte de Jocuri n-am dat atenție, iar după aceea n-am vrut s-o aflu.

În momentul când ajungem la Capitoliu, suntem disperați. Aparițiile în fața mulțimii care ne adoră nu se mai sfârșesc. Nu există nici un pericol de a stârni o revoltă aici, printre privilegiați, printre oamenii ale căror nume nu sunt niciodată plasate în bolurile pentru extragere, ai căror copii nu mor niciodată pentru presupusele crime comise cu generații în urmă. Nu trebuie să convingem pe nimeni din Capitoliu de dragostea noastră, dar păstrăm speranța firavă că încă am mai putea ajunge la unii dintre cei pe care n-am reușit să-i convingem în districte. Indiferent ce-am face pare să fie prea puțin și să vină prea târziu.

Când ne întoarcem în vechilul nostru sediu din Centrul de Antrenament, eu sunt cea care sugerează o cerere în căsătorie în public. Peeta e de acord, însă dispare apoi în camera lui vreme îndelungată. Haymitch mă sfătuiește să-l las singur.

— M-am gândit că și-o dorea oricum, spun eu.

— Nu așa, zice el. Voia să fie de-adevăratelea. Mă întorc în camera mea și zac sub pături, încercând să nu mă gândesc nici la Gale și nici la nimic altceva.

În noaptea aceea, pe scena din fața Centrului de Antrenament, ne croim cu efervescentă drumul printr-un șir de întrebări. Caesar Flickerman – în costumul lui pâlپător, de un albastru întunecat, cu părul, pleoapele și buzele vopsite într-un bleu palid – ne călăuzește ireproșabil de-a lungul interviului. Când ne întrebă despre viitor, Peeta se lasă într-un genunchi, își deschide inima și mă imploră să ne căsătorim. Eu accept, firește. Caesar e copleșit, spectatorii din Capitoliu sunt isterici, instantaneele mulțimilor din întreg Panemul arată o țară îmbătată de fericire.

Președintele Snow în persoană ne face o vizită surpriză și ne felicită. Strânge mâna lui Peeta și îl bate aprobator pe umăr. Pe mine mă îmbrățișează, învăluindu-mă în mirosul de sânge și de trandafiri și îmi depune pe obraz un sărut pufos. Pe

urmă se retrage, cu degetele înfîpse în brațele mele, cu chipul zâmbitor privind către mine. Îndrăznesc să ridic din sprâncene. Ele întrebă ceea ce buzele nu sunt în stare. Am reușit? A fost suficient? A fost de-ajuns că am abandonat totul, că am intrat în joc, că am făgăduit să mă mărit cu Peeta?

Îmi răspunde cu o clătinare aproape imperceptibilă a capului.

6

În acea unică mișcare firavă văd pierirea speranței, începutul distrugerii a tot ce îmi e drag pe lume. Nu pot ghici ce formă va lua pedeapsa mea, cât de amplă va fi plasa azvârlită, dar, totul odată încheiat, probabil că nu va mai rămâne nimic. Așa stând lucrurile, s-ar putea crede că în clipa de față ar trebui să mă aflu în cea mai neagră disperare. Iată partea stranie. Cea mai puternică senzație pe care o am e de ușurare. Fiindcă pot renunța la acest joc. Fiindcă întrebarea dacă voi avea sau nu succes în această aventură și-a primit răspunsul, deși e vorba despre un nu răsunător. Dacă vremurile disperate cer măsuri disperate, atunci sunt liberă să acționez cu toată disperarea pe care o doresc.

Numai că nu aici, nu încă. E esențial să mă întorc în Districtul 12, fiindcă partea cea mai importantă a oricărui plan le va include pe mama și pe sora mea alături de Gale și de familia lui. Și de Peeta, dacă îl pot convinge să vină cu noi. Îl adaug pe Haymitch pe listă. Aceștia sunt oamenii pe care trebuie să-i iau cu mine când fug în sălbăticie. Cum o să-i conving, unde o să mergem în toiu iernii, de ce-o să fie nevoie ca să scăpăm din captivitate sunt întrebări la care n-am răspuns. Dar cel puțin acum știu ce am de făcut.

Așa că, în loc să cad la pământ și să plâng, mă pomenesesc stând cu capul mai sus și având mai multă încredere în mine decât în ultimele săptămâni. Deși oarecum dement, zâmbetul meu nu e silit. Și intru fără nici o dificultate în postura fetei – aproape – catatonice – de – încântare când Președintele cere să se facă liniște și întrebă:

— Ce-ai zice dacă le-am face nunta chiar aici, la Capitoliu?

Caesar Flickerman e curios dacă s-a gândit la o dată anume.

— Oh, înainte de a stabili data, am face bine să lămurim lucrurile cu mama ei, răspunde președintele. Spectatorii izbucnesc în hohote de râs, și el mă cuprinde cu brațul. Poate, dacă toată țara și-o pune în gând, reușim să te mărităm înainte de-a împlini treizeci de ani.

— Probabil va trebui să dați o nouă lege, spun eu, chicotind.

— Dacă de asta e nevoie, ripostează el, binedispus, căpătând un aer conspirativ.

Oh, ce bine ne distrăm noi doi împreună!

Organizată în sala de banchete a vilei președintelui Snow, petrecerea n-are egal. Tavanul înalt de doisprezece metri a fost transformat într-un cer al nopții, iar stelele arată exact ca acasă. Îmi închipui că se văd la fel când le privești din

Capitoliu, dar cine ar putea ști? În oraș e întotdeauna atât de multă lumină încât de aici nu poți zări niciodată stelele. Muzicanții plutesc la jumătatea distanței dintre podea și plafon – pe ceea ce seamănă cu niște nori albi, pufoși –, dar nu reușesc să vadă ce îi susține în aer. Tradiționalele mese pentru cină au fost înlocuite cu nenumărate canapele și scaune capitonate, unele înconjurând o serie de șeminee, iar altele aflându-se alături de grădini cu flori înmiresmate sau de iazuri pline cu pești exotici, așa că oaspeții pot mânca, bea și face orice le este pe plac bucurându-se de cel mai desăvârșit confort. În centrul încăperii se află o zonă întinsă, acoperită de dale, care servește drept oricare, de la ring de dans sau scenă pe care se perindă actorii până la un simplu alt loc unde se învălmășesc petrecăreții în costume flamboaiante.

Dar adevărata vedetă a serii e mâncarea. De-a lungul pereților se înșiră mese încărcate cu delicatose. Toate lucrurile la care te-ai putea gândi, plus altele, care nu ți-au trecut niciodată prin minte, stau în așteptare. Vaci întregi, fripte, și porci, și capre încă învărtindu-se în proțap. Platouri imense cu carne împănată cu fructe aromate și cu miez de nucă. Creaturi ale oceanului înotând în suc de fructe sau implorând să fie înmuiate în fierturi cu mirodenii. Nenumărate soiuri de brânză, de pâine, de legume, de dulciuri, cascade de vinuri și râuri de alcool care pâlpâie în flăcări.

Apetitul mi-a revenit odată cu dorința de a riposta. După săptămâni întregi în care m-am simțit prea îngrijorată ca să pot mânca, sunt moartă de foame.

— Vreau să gust din tot ce e în încăpere, îi spun lui Peeta.

Îl văd încercând să-mi deslușească expresia feței, să-mi înțeleagă schimbarea. De vreme ce nu știe că președintele Snow e de părere c-am dat greș, nu poate presupune decât că, după părerea mea, am reușit. Poate și că sunt cu adevărat fericită de logodna noastră. Ochiul îi reflectă nedumerirea, dar numai pentru o scurtă clipă, fiindcă suntem filmați.

— Atunci ar fi bine s-o faci cu măsură, îmi spune.

— OK, o să iau numai câte o înghițitură din fiecare fel, zic eu.

De hotărârea mea se alege aproape imediat praful, chiar la prima masă, pe care sunt vreo douăzeci de feluri de supă și unde dau peste o licoare cremoasă de dovleac fiert, împetrișată cu nucă tăiată felii și cu semințe mici, negre.

— Aș fi în stare să mănânc numai asta toată noaptea! exclam.

Dar nu e așa. Cedez din nou în fața unei supe de un verde limpede, pe care n-o pot descrie decât ca având gust de primăvară și apoi, încă o dată, când gust o alta, de un roz spumos, presărată cu zmeură.

Apar chipuri, sunt rostite nume, se fac fotografii, sărutările ating ușor obrazii. După toate aparențele, broșa mea cu gaița-zeflemitoare a făcut senzație, ajungând la modă, fiindcă mai multe persoane vin să-mi arate podoabele lor. Pasărea mea a fost reprodușă pe cataramele curelelor, brodată pe revere de mătase sau chiar tatuată în părțile intime. Toată lumea vrea să poarte însemnul învingătorului. Îmi

pot imagina în ce hal îl înnebunește asta pe președintele Snow. Dar ce pot face eu? Jocurile au fost un succes aici, unde fructele de pădure n-au reprezentat decât simbolul unei fete disperate, care încerca să-și salveze iubitul.

Eu și Peeta nu facem nici un efort pentru a căuta companie, dar suntem căutați fără încetare. Suntem acea parte a petrecerii pe care nu vrea s-o scape nimeni. Mă port ca și cum aș fi încântată, dar acești oameni din Capitoliu nu mă interesează cătuși de puțin. Nu fac altceva decât să mă distragă de la mâncare.

Fiecare masă scoate la iveală tentații noi și, în ciuda regimului meu restrictiv de o-înghițitură-din-fiecare-fel, stomacul începe să mi se umple cu repeziciune. Iau o mică pasăre friptă, mușc din ea, și limba îmi e inundată de suc de portocale. Delicios. Dar îl fac pe Peeta să mănânce restul, fiindcă vreau să continui doar să gust și îmi repugnă ideea de a arunca mâncarea, așa cum văd că fac atât de mulți, cu atâta nepăsare. După vreo zece mese sunt ghiftuită, și n-am luat decât câte o îmbucătură din doar câteva dintre felurile de mâncare disponibile.

Tocmai atunci dă peste noi echipa mea pregătitoare, incoerentă din cauza alcoolului consumat și a extazului de a lua parte la un eveniment atât de important.

— De ce nu mănânci? mă întreabă Octavia.

— Am mâncat, dar nu mai încap nici măcar o înghițitură.

Râd cu toții, de parcă aș fi spus cea mai mare prostie pe care au auzit-o vreodată.

— Nimeni nu lasă asta să-l oprească! spune convins Flavius.

Ne conduc la o masă pe care sunt pahare cu picior minuscule, pline cu un lichid transparent.

— Beți asta!

Peeta ia unul, dând să soarbă, și ei își pierd cumpătul.

— Nu aici! țipă Octavia.

— Trebuie s-o faci acolo, spune Venia, arătând ușa care dă spre toalete. Sau o să verși totul pe podea!

Peeta se uită din nou la pahar pune totul cap la cap.

— Vrei să spui că asta o să mă facă să vomit?

Echipa mea pregătitoare râde isteric.

— Bineînțeles, ca să poți mânca în continuare, spune Octavia. Eu am fost deja de două ori acolo. Toată lumea o face, altfel cum s-ar putea distra la un ospăț?

Rămân fără grai, holbându-mă la paharele frumoase, cu gândul la toate implicațiile lor. Peeta îl pune pe al lui înapoi, pe masă, cu atâta precizie încât ai crede că ar putea detona vreun explozibil.

— Haide, Katniss, vino să dansăm. Melodia coboară strecurându-se printre nori, și el mă conduce departe de echipă și departe de masă, pe ringul de dans. Acasă nu știm decât foarte puține dansuri, dintre cele care se potrivesc cu muzica de vioară și de flaut și pentru care e nevoie de mult loc. Dar Effie ne-a învățat

altele, care se bucură de popularitate în Capitoliu. Melodia e lentă – ca dintr-un vis –, așa că Peeta mă cuprinde în brațe și ne învățăm fără să facem, practic, nici un fel de pași. Am putea dansa pe un platou pentru plăcinte. Păstrăm o vreme tăcerea. Pe urmă Peeta vorbește cu voce nefirească:

— Intri în jocul lor, te gândești că poți face față, că poate nu sunt chiar atât de răi, și apoi îți dai seama...

Se întrerupe.

Singurul lucru care îmi vine în minte sunt trupurile vlăguite ale copiilor de pe masa noastră din bucătărie, când mama le prescrie ceea ce părinții nu le pot da. Mai multă mâncare. Acum, când suntem bogați, îi poate trimite acasă oferindu-le câteva alimente. Dar în trecut se întâmpla adesea să nu aibă ce îi da copilului care, oricum, nu mai putea fi salvat. Iar aici, la Capitoliu, vomită pentru plăcerea de a-și umple burțile iarăși și iarăși. Nu din cauza unei boli a trupului sau a minții, nici a mâncării alterate. Asta face toată lumea la o petrecere. E de așteptat. Ține de distracție.

Într-o zi, când am trecut pe la Hazelle să-i las vânatul, Vick era acasă, bolnav, cu o tuse urâtă. Fiind din familia lui Gale, puștiul mănâncă mai bine decât nouăzeci la sută din restul Districtului 12. Însă a petrecut totuși mai bine de cincisprezece minute povestind că au desfăcut o cutie cu sirop de porumb primită de Ziua Pachetelor, că și-a pus fiecare câte o lingură plină peste pâine și că probabil vor mai căpăta câte o porție mai târziu, în cursul săptămânii. Și că Hazelle a spus că ar putea pune un strop în cana cu ceai, ca să-i potolească tusea, dar că lui nu i se pare corect dacă nu primesc și ceilalți câte un pic. Dacă asta se întâmplă la Gale, cum e în celelalte case?

— Peeta, ne-au adus aici să ne luptăm pe viață și pe moarte pentru plăcerea lor, spun. Prin comparație, asta nu e, de fapt, nimic.

— Știu. Știu. Numai că uneori nu mai pot suporta. Ajung în punctul în care... nu mai știu sigur ce-o să fac. Tace o clipă, apoi îmi șoptește: Poate-am greșit, Katniss.

— Când?

— Când am încercat să liniștim spiritele în celelalte districte.

Capul mi se întoarce rapid dintr-o parte într-alta, dar se pare că n-a auzit nimeni. Echipa de cameramani s-a dus pe două cărări la masa cu moluște, iar cuplurile care dansează în jurul nostru sunt fie prea bete, fie prea preocupate de ele însele ca să ne dea vreo atenție.

— Îmi pare rău, spune el.

Ar fi cazul. Nu e locul potrivit pentru a da glas unor asemenea gânduri.

— Păstrează asta pentru acasă, îl sfătuiesc.

Chiar atunci apare Porția, însoțită de un bărbat voinic, cu o înfățișare vag familiară. Îl prezintă drept Plutarch Heavensbee, noul șef al creatorilor-de-joc. Plutarch îl întreabă pe Peeta dacă mă poate răpi pentru un dans. Peeta își regăsește

expresia destinată camerelor și mă cedează politicoș, avertizându-l pe celălalt să nu se atașeze prea mult.

Nu vreau să dansez cu Plutarch Heavensbee. Nu vreau să-i simt mâinile, una lipită de a mea și cealaltă pe șoldul meu. Nu sunt obișnuită să fiu atinsă de cineva, cu excepția lui Peeta și a familiei mele, și, când e vorba despre creaturile pe care le doresc în contact cu pielea, îi situez pe creatorii-de-joc undeva mai prejos decât viermii. Dar el pare să simtă asta și mă ține aproape la o lungime de braț distanțată în timp ce ne rotim pe podea.

Pălăvrăgim despre petrecere, despre distracții, despre mâncare, iar el face apoi o glumă despre evitarea puncii de când cu ultimele antrenamente. N-o înțeleg, dar pe urmă îmi dau seama că e chiar bărbatul care a dat înapoi, căzând în vasul cu punci, când am tras săgeata spre creatorii-de-joc, în timpul sesiunii de antrenament. Ei, n-a fost chiar așa, am tras în mărul din gura purcelului lor fript. Dar i-am făcut să sară-n sus.

— Oh, dumneata ești cel care...

Râd, amintindu-mi cum a căzut pe spate, împrôșcând puncii din vas.

— Da. Și-o să fii încântată aflând că nu mi-am revenit niciodată, zice Plutarch.

Vreau să subliniez că nici douăzeci și două de tributuri nu-și vor mai reveni vreodată de pe urma jocurilor la a căror creare a contribuit. Dar mă mulțumesc să spun altceva.

— Bun. Anul ăsta ești, așadar, șeful creatorilor-de-joc? Trebuie să fie o mare onoare.

— Între noi fie vorba, n-au fost prea mulți amatori, răspunde el. După cum au evoluat Jocurile, s-a dovedit că răspunderea e prea mare.

Da, ultimul tip care-a avut funcția asta e mort, cuget eu.

Probabil știe despre Seneca Crane, dar nu pare cătuși de puțin îngrijorat.

— Pregătești deja Jocurile Jubileului Pacificării? îl întreb.

— Oh, da. Ei, la asta se lucrează, firește, de ani întregi. Arenele nu se construiesc într-o singură zi. Dar, ca să spunem așa, s-a stabilit deja în ce va consta savoarea Jocurilor. Nu știi dacă mă crezi sau nu, dar în seara asta avem o întrunire pentru stabilirea strategiei, spune el.

Face un pas în spate și scoate din buzunarul vestei un ceas de aur cu lanț. Îi saltă capacul, vede cât e ora și se încruntă.

— Va trebui să plec în curând. Răsuțește ceasul astfel încât să-i pot zări cadranul. Începe la miezul nopții.

— Pare c-am târziu pentru..., încep să spun, însă ceva îmi distrage atenția.

Plutarch își plimbă degetul pe suprafața de cristal a geamului ceasului și apare o imagine, pentru o singură clipă, strălucind ca în lumina unui bec. E o altă gaiță-zeflemitoare. Aidoma celei de pe broșa prinsă de rochia mea. Numai că asta dispăre. El închide ceasul cu un pocnet.

— E foarte frumos, zic eu.

— Oh, e mai mult decât frumos. E unicat, răspunde el. Dacă întreabă cineva de mine, spune că am plecat la culcare. Întrunirile trebuie să fie secrete, dar m-am gândit că nu risc nimic dacă-ți spun.

— Da. Ți păstrez secretul în siguranță. Când ne strângem mâinile, se înclină ușor, un gest obișnuit aici, la Capitoliu.

— Ei, Katniss, ne vedem la vară, la Jocuri. Cele mai bune urări cu ocazia logodnei și mult noroc cu mama ta!

— O să-mi prindă bine, spun.

Plutarch dispăre, și eu rătăcesc prin mulțime, căutându-l pe Peeta, în timp ce oameni necunoscuți mă felicită: pentru logodnă, pentru câștigarea Jocurilor, pentru alegerea rujului. Le răspund, dar gândul îmi e la Plutarch și la ceasul lui frumos, unicat. Avea ceva straniu. Aproape clandestin. Dar de ce? Poate se teme c-o să-i fure cineva ideea de a pune pe cadranul unui ceas o gaiță-zeflemitoare care se face nevăzută. Da, probabil că l-a costat o avere, și acum nu poate arăta ceasul nimănui, de frică să nu facă altcineva vreo copie ieftină. Numai în Capitoliu.

Îl găsesc pe Peeta admirând o masă cu prăjituri sofisticat împodobite. Cofetarii au venit din bucătărie special ca să stea de vorbă cu el despre glazură și aproape călcându-se unii pe alții pe picioare și înghesuindu-se să-i răspundă la întrebări. La cererea lui, ambalează un sortiment de prăjiturele pe care să le ia în Districtul 12, unde le poate studia munca în liniște.

— Effie spunea că trebuie să fim în tren la ora unu. Mă întreb cât o fi ceasul, zice el, privind în jur.

— E aproape miezul nopții, îi răspund.

Iau cu degetele floarea de ciocolată de pe o prăjitură și ciugulesc din ea, simțindu-mă cu mult deasupra preocupării pentru bunele maniere.

— E timpul pentru mulțumiri și urări de bun rămas, ciripește Effie alături de mine.

În asemenea momente o ador pentru punctualitatea ei maniacală. Îi luăm pe Cinna și pe Portia, și ea ne însoțește în jurul sălii – pentru a le spune la revedere tuturor persoanelor importante –, apoi ne mână către ușă.

— N-ar trebui să-i mulțumim președintelui Snow? întreabă Peeta. E casa lui.

— Oh, el nu e mare amator de petreceri. E prea ocupat, spune Effie. Am avut deja grijă să-i fie trimise mâine scrisorile și darurile necesare. Aici erați!

Effie își flutură ușor mâna către doi servitori din Capitoliu între care e proptit un Haymitch beat criță.

Călătorim pe străzile orașului într-o mașină cu geamuri întunecate. În spatele nostru, o alta aduce echipele pregătitoare. Mulțimea în sărbătoare e atât de deasă încât înaintăm cu încetineală. Dar Effie a făcut din toate astea o știință, așa că, exact la ora unu, urcăm din nou în trenul care părăsește gara.

Haymitch e deus în camera lui. Cinna comandă ceai și ne așezăm cu toții în jurul mesei, în timp ce Effie își foșnește hârtiile cu programul și ne reamintește că

turul nu s-a încheiat încă.

— Trebuie să mai avem în vedere și Festivalul Recoltei din Districtul 12. Așa că propun să ne bem ceaiul și să mergem direct în pat.

Nimeni nu obiectează.

Când deschid ochii, suntem în primele ore ale după-amiezii. Capul mi se odihnește pe brațul lui Peeta. Nu-mi aduc aminte când a venit azi-noapte. Mă răsucesc având grijă să nu-l deranjez, dar el s-a trezit deja.

— Nici un coșmar, spune.

— Ce? Întreb eu.

— N-ai avut nici un coșmar, îmi răspunde.

Are dreptate. Pentru întâia oară după mai multe ore, am dormit întreaga noapte.

— Am avut totuși un vis, spun, aducându-mi aminte. Urmăream o gaiță-zeflemitoare prin pădure. Vreme îndelungată. Era Rue, de-adevăratalea. Adică, atunci când a cântat, vocea era a ei.

— Unde te-a dus? Întreabă el, îndepărtându-mi părul de pe frunte.

— Nu știu. N-am ajuns niciodată, spun eu. Dar mă simțeam fericită.

— Păi, dormeai ca și cum ai fi fost fericită.

— Peeta, cum se face că eu nu știu niciodată când ai tu coșmaruri? Întreb.

— Habar n-am. Cred că nici nu țiip, nici nu mă zvârcolesc, nici nu fac altceva. Mă trezesc pur și simplu, paralizat de groază, zice el.

— Ar trebui să mă trezești, spun, gândindu-mă cum îi stric eu somnul de două sau trei ori într-o noapte proastă și cât timp îi trebuie ca să mă liniștească cu adevărat.

— Nu e nevoie. În coșmaruri te pierd de obicei pe tine, povestește el. Sunt OK imediat ce-mi dau seama că ești aici.

Uf. Peeta rostește astfel de lucruri cu atâta nonșalanță și e ca și cum aș primi o lovitură în stomac. Nu face altceva decât să-mi răspundă cu sinceritate. Nu mă presează ca să reacționez la fel, ca să-i fac vreo declarație de iubire, dar eu mă simt totuși groaznic, ca și cum m-aș fi folosit de el într-un mod îngrozitor. Oare am făcut-o? Nu știu. Nu știu decât că, pentru prima oară, mă simt imorală fiindcă e aici, în patul meu. Ceea ce e o ironie, de vreme ce acum suntem logodiți oficial.

— O să fie mai rău acasă, când o să dorm din nou singur, spune el.

Are dreptate, aproape c-am ajuns.

Programul din Districtul 12 include dineul din seara asta, organizat în casa primarului Undersee, și o întrunire în piață, în cinstea victoriei, în timpul Festivalului Recoltei de mâine. Sărbătorim întotdeauna Ziua Recoltei în ultima zi a Turneului Triumfal, dar asta înseamnă, de obicei, să iei masa acasă împreună cu câțiva prieteni, dacă ți-o poți permite. Anul ăsta o să fie o petrecere publică și, cum este organizată din fondurile Capitoliului, toată lumea din district va avea burta plină.

Cea mai mare parte a pregătirilor noastre se va desfășura în casa primarului,

de vreme ce ne întoarcem înfășurați în blănuri în vederea apariției din exterior. Ne vom arăta în gară, pentru scurt timp, zâmbind și făcând cu mâna în timp ce ne vom îngrămădi în mașină. N-o să reușim nici măcar să ne vedem familiile înainte de dineu.

Mă bucur că mergem în vila primarului, și nu în clădirea Justiției, locul unde s-a ținut comemorarea tatei și unde m-au dus după extragere, pentru a-mi lua acel sfâșietor rămas-bun de la familie. În clădirea Justiției e mult prea multă tristețe.

Însă casa primarului Undersee îmi place, mai ales acum, când sunt prietenă cu fiica lui, Madge. Într-un anume fel, am fost prietene dintotdeauna. Prietenia e oficială de când a venit să-și ia rămas-bun de la mine înainte de plecarea la Jocuri. Atunci mi-a dat broșa cu gaița-zeflemitoare, ca să-mi poarte noroc. După ce m-am întors acasă, am început să ne petrecem timpul împreună. S-a dovedit că și Madge are de umplut o mulțime de ore. La început a fost oarecum stânjenitor, fiindcă nu știam ce să facem. Le-am auzit pe alte fete de vârsta noastră vorbind despre băieți sau despre celelalte fete, sau despre haine. Eu și Madge nu suntem bârfitoare, iar discuțiile despre îmbrăcăminte mă plictisesc de moarte. Dar, după câteva încercări ratate, am descoperit că își dorea din tot sufletul să meargă în pădure, așa că am dus-o de vreo două ori și i-am arătat cum se trage cu arcul. Ea se străduiește să-mi dea lecții de pian, dar mie îmi place cel mai adesea s-o ascult cântând. Uneori mâncăm împreună, în casa uneia dintre noi. Lui Madge îi place mai mult la mine. Părinții ei par de treabă, dar cred că nu-i vede prea des. Tatăl trebuie să conducă Districtul 12, iar mama are migrene înfiorătoare, care o ținutiesc în pat zile-n șir.

— Poate ar trebui s-o duceți la Capitoliu, i-am spus, în timpul uneia dintre crize.

În ziua aceea nu cânta la pian, pentru că, deși ne despărteau două etaje, sunetul îi provoca dureri de cap mamei ei.

— Fac pariu că acolo o pot vindeca.

— Da, dar la Capitoliu nu mergi decât dacă ești invitat, a spus Madge, cu un aer nefericit. Până și privilegiile primarului sunt limitate.

Când ajungem în casa tatălui ei, abia am timp să-mi îmbrățișez prietena în grabă, fiindcă Effie mă zorește să urc la etajul doi, unde trebuie să mă pregătesc. După ce sunt dichisită și îmbrăcată într-o rochie lungă, argintie, mai am totuși o oră de pierdut înainte de începerea dineului, așa că plec în căutarea lui Madge.

Își are dormitorul la primul etaj, alături de mai multe camere de oaspeți și de biroul tatălui ei. Îmi strecor capul pe ușă vrând să-l salut pe primar —, dar încăperea e goală. Se aude sonorul monoton al televizorului și mă opresc să văd imagini cu mine și Peeta de la petrecerea de aseară, din Capitoliu. Dansând, mâncând, sărutându-ne. Asta rulează acum în fiecare casă din Panem. Probabil că publicul s-a plictisit de moarte de îndrăgostiții din Districtul 12, născuți sub o stea potrivnică. Sunt sigură că eu m-am plictisit.

Dau să ies din cameră când un sunet de avertizare îmi atrage atenția. Mă

întorc și zăresc ecranul televizorului întunecându-se. Pe urmă văd licărind cuvintele „EVENIMENTE LA ZI DIN DISTRICTUL 8”. Știu, instinctiv, că asta nu e pentru ochii mei, că e o transmisie specială, numai pentru primar. Ar trebui să plec. Repede. Însă mă pomenesc apropiindu-mă de televizor.

Apare o prezentatoare pe care n-am mai văzut-o niciodată. E o femeie cu părul cărunt și cu voce răgușită, autoritară. Avertizează asupra continuei înrăutățiri a situației și a lansării unei alerte de Gradul 3. În Districtul 8 sunt trimise forțe suplimentare, și producția de materiale textile a fost întreruptă.

Imaginea femeii e înlocuită de cea a pieței centrale din Districtul 8. O recunosc fiindcă abia am fost acolo, săptămâna trecută. De acoperișuri încă mai sunt agățate bannere pe care flutură chipul meu. Sub ele se desfășoară o scenă de masă. Piața e ticsită de oameni, cu fețele ascunse de bucăți de pânză sau de măști artisanale, care urlă și aruncă cu pietre. Clădirile sunt în flăcări. Apărătorii Păcii trag în mulțime, omorând la întâmplare.

N-am mai văzut niciodată ceva asemănător, dar pot depune mărturie pentru un singur lucru. Asta e ceea ce numește președintele Snow o revoltă.

7

O tolbă de piele plină cu mâncare și o sticlă cu ceai fierbinte. O pereche de mănuși căptușite cu blană uitate de Cinna. Trei rămurele rupte din copacii golași zăcând în zăpadă și indicând direcția în care mă îndrept. Asta las pentru Gale la locul nostru obișnuit de întâlnire în prima duminică de după Festivalul Recoltei.

Îmi continui drumul prin frigul și prin ceața pădurii, croind o cărăruie care nu-i va fi familiară lui Gale, însă picioarele mele găsesc drumul cu ușurință. Duce spre lac. Nu mai cred că vechiul nostru loc de întâlnire oferă intimitate și am nevoie de asta și de mai mult decât atât ca să-i pot dezvălui lui Gale secretele mele. Și dacă nici măcar n-o să vină? Atunci n-o să am de ales și o să risc să merg la el acasă în toiul nopții. Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le știe... anumite lucruri pe care nu le pot înțelege fără ajutorul lui...

Imediat ce am fost izbită de implicațiile celor văzute la televizorul primarului Undersee, m-am îndreptat spre ușă și am pornit-o de-a lungul coridorului. Exact la timp, pentru că el a urcat scările o clipă mai târziu. I-am făcut cu mâna.

— O cauți pe Madge? m-a întrebat, vorbindu-mi pe un ton prietenos.

— Da, am răspuns, vreau să-i arăt rochia mea.

— Ei, știi unde o găsești.

Din biroul lui s-a auzit, chiar atunci, un alt semnal de avertizare. Fața primarului a căpătat o expresie serioasă.

— Scuză-mă, a spus.

A intrat în birou și a închis bine ușa.

Am așteptat pe culoar până când m-am liniștit. Mi-am amintit că trebuie să mă

port normal. Pe urmă am găsit-o pe Madge în camera ei, în fața măsuței de toaletă, periindu-și părul ondulat, blond. Purta aceeași rochie albă, frumoasă, din ziua extragerii. Mi-a văzut reflexia în spatele ei și a zâmbit.

— Uită-te la tine. Parcă ai veni direct de pe străzile Capitoliului.

M-am apropiat mai mult. Am atins cu degetele gaița-zeflemitoare.

— Până și broșa mea vine acum tot de-acolo. Mulțumită ție, gaițele - zeflemitoare sunt ultimul răcnet al modei din Capitoliu. Ești sigură că n-o vrei înapoi? am întrebat-o.

— Nu fi prostuță, a fost un dar, a răspuns ea. Și-a strâns părul la spate, legându-l cu o panglică festivă, aurie.

— Oricum, de unde o ai? m-am interesat.

— A fost a mătușii mele, dar cred că e de mult timp în familie.

— Gaița-zeflemitoare e o alegere stranie, am comentat. Adică, din cauza celor întâmplare în timpul revoltei. Cu gaițele-limbute întorcându-se apoi împotriva Capitoliului și așa mai departe.

Gaițele-limbute erau mutați, păsări mascul modificat genetic create de Capitoliu ca arme, pentru a-i spiona pe rebelii din districte. Puteau să memoreze și să repete pasaje lungi din vorbirea omenească, așa că erau trimise în zonele ocupate de rebeli ca să le rețină cuvintele și să le redea apoi la Capitoliu. Răzvrățiții și-au dat seama și le-au întors împotriva Capitoliului, trimițându-le acasă încărcate cu minciuni. Când asta a ieșit la lumină, gaițele-limbute au fost lăsate să moară. În câțiva ani, au dispărut din ținuturile sălbatice, dar nu înainte de a se împerechea cu femele de sturz-zeflemitor, dând naștere unei specii cu totul diferite.

— Dar gaițele-zeflemitoare n-au fost niciodată o armă, a spus Madge. Nu sunt decât niște păsări cântătoare. Nu-i așa?

— Da, cred că da, am răspuns.

Dar nu e adevărat. Sturzul-zeflemitor e doar o pasăre cântătoare. Capitoliul nu a intenționat niciodată ca să existe o creatură precum gaița-zeflemitoare. Nu s-a ținut cont de capacitatea de adaptare la traiul în sălbăticie a gaiței-limbute, de posibilitatea de a-și lăsa moștenire codul genetic, de a prospera într-o nouă formă. Nu i s-a anticipat dorința de a trăi.

Acum, când înaintez cu greu prin zăpadă, văd gaițele-zeflemitoare țopăind pe crengile din jur în timp ce ascultă cântecele altor păsări, le copiază și le transformă apoi în altceva. Așa cum se întâmplă întotdeauna, au darul de a-mi aduce aminte de Rue. Mă gândesc la visul pe care l-am avut în ultima noapte petrecută în tren, când am urmat-o, și ea avea înfățișarea unei gaițe-zeflemitoare. Îmi doresc să mai fi dormit încă puțin, ca să aflu unde încerca să mă ducă.

Până la lac e ceva de mers, fără îndoială. Dacă se hotărăște să vină pe urmele mele, Gale n-o să-și folosească excesiv energia, care poate fi cheltuită cu mai mult folos în timpul vânătorii. A lipsit intenționat de la dineul din casa primarului,

cu toate că restul familiei a venit. Hazelle a spus că zăcea acasă, bolnav, ceea ce era evident o minciună. N-am reușit să dau de el nici la Festivalul Recoltei. Vick mi-a povestit că plecase la vânătoare. Ceea ce era probabil adevărat.

După vreo două ore, ajung la vechea casă de la marginea lacului. Poate „casă” e prea mult spus. E vorba despre o singură încăpere, un pătrat cu latura de vreo trei metri. După părerea tatei, cu mult timp în urmă existau o mulțime de clădiri – o parte dintre fundații mai sunt încă vizibile – și oamenii veneau aici pentru distracție sau ca să pescuiască. Casa asta a rezistat mai mult decât altele fiindcă totul e făcut din beton: podeaua, acoperișul, plafonul. Geamurile uneia dintre cele patru ferestre au rămas la locul lor, vălurite și îngălbenite de scurgerea vremii. Nu există nici un soi de instalație de apă și nici electricitate, dar șemineul e încă utilizabil, și într-un colț se află o stivă de lemne, adunate de tata cu ani în urmă.

Aprind un mic foc, contând pe ceața care poate ascunde orice șuviță de fum trădător. În timp ce se întetește focul, dau deoparte zăpada strânsă sub ferestrele sparte folosindu-mă de mătura din nuiiele pe care mi-a făcut-o tata când aveam vreo opt ani și mă jucam acolo de-a gospodina, pe urmă mă așez pe minusculul șemineu de beton, dezghețându-mă lângă foc și așteptându-l pe Gale.

Apare după un timp surprinzător de scurt. Are un arc pe umăr și de centură îi atârnă un curcan sălbatic peste care a dat probabil pe drum. Stă în cadrul ușii, parcă întrebându-se dacă să intre sau nu. Ține în mână punga de piele cu mâncare, nedesfăcută, sticla și mănușile lui Cinna. Daruri pe care n-o să le accepte, fiind furios din cauza mea. Știu exact ce simte. Eu nu i-am făcut același lucru mamei?

Îl privesc în ochi. Sângele rece nu-i poate ascunde suferința, faptul că se simte trădat de logodna mea cu Peeta. Asta, întâlnirea noastră de astăzi, va fi ultima mea șansă de a face ceva ca să nu-l pierd pentru totdeauna. Ar fi nevoie de ore întregi ca să încerc să-i explic, dar chiar și atunci s-ar putea să mă refuze. În schimb, intru direct în miezul apărării mele.

— Președintele Snow m-a amenințat personal că va pune să fii ucis, îi spun.

Gale ridică ușor din sprâncene, dar nu-și arată cu adevărat teama sau uimirea.

— Mai are în vedere și pe altcineva?

— Ei, adevărul e că nu mi-a dat o copie a listei. Dar nu greșești presupunând că include ambele noastre familii.

E suficient ca să-l aducă lângă foc. Se ghemuiește în fața șemineului, încălzindu-se.

— În afara cazului când?

— Acum în afara nici unui caz, răspund.

E evident că asta cere mai multe explicații, dar n-am idee de unde să încep, așa că mă mulțumesc să stau acolo, holbându-mă posomorâtă la foc.

După aproximativ un minut, Gale rupe tăcerea.

— Ei, mulțumesc pentru avertizare.

Mă întorc spre el, gata să mă răstesc, dar îi surprind licărul din privire. Mă

detest fiindcă surâd. Nu e un moment amuzant, dar presupun că e vorba despre prea multe ca să i le arunci cuiva pe cap dintr-odată. O să fim distruși cu toții, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Știi, eu am un plan.

— Da, și fac pariu că e extraordinar, zice el. Îmi azvârle mânușile în poală. Poftim. Nu vreau mânușile vechi ale logodnicului tău.

— Nu e logodnicul meu. Asta face parte din scenariu. Și mânușile nu sunt ale lui. Sunt ale lui Cinna, îi spun.

— Atunci dă-mi-le înapoi, zice el. Și le pune, își îndoiaie degetele și dă aprobator din cap. Măcar o să mor bucurându-mă de confort.

— Asta-i o variantă optimistă. Firește, tu nu știi ce s-a-ntâmpat.

— S-auzim, spune el.

Mă hotărăsc să-ncep cu noaptea încoronării mele și a lui Peeta ca învingători în Jocurile Foamei, când m-a avertizat Haymitch în privința furiei Capitolului. Îi povestesc despre neliniștea care s-a ținut scai de mine chiar și după întoarcerea acasă, despre vizita președintelui Snow, despre oamenii uciși în Districtul 11, despre tensiunea din mijlocul mulțimilor, despre ultimul efort care a fost logodna, despre semnul dat de președinte că nu fusese suficient, despre certitudinea mea că va trebui să plătesc.

Gale nu mă întrerupe nici măcar o singură dată. În timp ce vorbesc, își îndeasă mânușile în buzunar și își face de lucru pregătind o masă pentru noi doi din mâncarea adusă în punga de piele. Prăjește pâinea peste care pune apoi brânză, curăță merele de semințe, pune castanele pe foc să se rumenească. Îi privesc mâinile, degetele frumoase, îndemânatice. Pline de cicatrice – așa cum erau și ale mele înainte de a-mi fi șters Capitolul toate semnele de pe piele –, dar puternice și iuți. Mâini care au puterea de a extrage cărbunele, dar cărora nu le lipsește precizia necesară pentru instalarea unei capcane delicate. Mâini în care am încredere.

Mă întrerup și iau o înghițitură de ceai înainte de a-i povesti despre întoarcerea acasă.

— Ei, chiar c-ai încurcat lucrurile, spune el.

— Nici măcar nu ți-am povestit tot.

— Am auzit destule pentru moment. Hai să sărim la planul ăla al tău.

Respir adânc.

— Fugim.

— Ce? mă întreabă.

Asta l-a luat într-adevăr prin surprindere.

— Plecăm în pădure și fugim ca să ne salvăm viețile, spun eu.

Expresia feței lui e indescifrabilă. O să râdă de mine, o să-mi respingă propunerea, considerând-o o prostie. Mă ridic, agitată, pregătindu-mă pentru o ceartă.

— Și tu ai spus că ne-am putea descurca! În dimineața extragerii. Ai spus...

Face un pas spre mine și mă simt săltată de la pământ. Încăperea se învârteste și trebuie să-mi strâng brațele în jurul gâtului lui Gale ca să am un punct de sprijin. El râde, fericit.

— Hei! protestez, dar râd și eu.

Gale mă lasă jos, dar nu-mi dă drumul din strânsoare.

— OK, să fugim, spune el.

— Serios? Nu crezi că sunt nebună? O să vii cu mine?

O parte din greutatea zdrobitoare începe să se ridice, mutându-se pe umerii lui Gale.

— Cred că ești nebună, și totuși o să vin cu tine, îmi răspunde.

Vorbește serios. Nu numai că vorbește serios, dar ideea i se pare bine-venită.

— O putem face. Știu că putem. Să plecăm de aici și să nu ne mai întoarcem niciodată!

— Ești sigur? îl întreb. Pentru că o să fie greu, cu copiii și tot restul. Nu vreau să merg opt kilometri prin pădure și să...

— Sunt sigur. Sunt complet, pe de-a-ntregul, sută la sută sigur.

Își apleacă fruntea, sprijinindu-și-o de a mea, și mă trage mai aproape. Pielea lui, întreaga lui ființă radiază, dogoritoare, fiindcă e atât de aproape de foc, și eu închid ochii, impregnându-mă de căldura lui. Respir sorbind mirosul de piele umezită de zăpadă, de fum și de mere, mirosul zilelor friguroase de iarnă pe care le-am trăit împreună înainte de Jocuri. Nu încerc să mă îndepărtez. Oricum, de ce aș face-o? Vocea lui coboară până la o șoaptă.

— Te iubesc. De asta.

Pentru mine, astfel de lucruri vin întotdeauna pe neprevăzute. Totul se petrece atât de repede. Acum propui un plan de evadare și, o clipă mai târziu..., ți se cere să te descurci într-o asemenea situație. Răspunsul meu e, probabil, cel mai cumplit cu putință:

— Știu.

Sună groaznic. Ca și cum aș afirma că el nu se poate împiedica să mă iubească, dar eu nu simt, în schimb, nimic. Gale dă să se retragă, dar întind mâna și îl rețin.

— Știu! Și tu... tu știi ce-nsemni pentru mine. Nu e suficient. Se desprinde din strânsoarea mea.

— Gale, acum nu mă pot gândi la nimeni în felul ăsta. De când a fost strigat numele lui Prim la extragere, în fiecare zi și în fiecare minut în care sunt trează mă gândesc doar cât îmi e de frică. Și nu pare să mai rămână loc pentru nimic altceva. Poate o să fie altfel dacă reușim să ajungem într-un loc unde să ne simțim în siguranță.

Îl văd ascunzându-și dezamăgirea.

— Atunci o să plecăm. Și vom afla.

Se întoarce din nou spre foc, unde castanele încep să se ardă. Le scoate din vatră cu câte un bobârnac.

— O să fie nevoie de ceva timp ca s-o conving pe mama.

Cred că, oricum, Gale încă mai vrea să plece. Dar fericirea a zburat, lăsând în urmă o încordare mult prea familiară.

— Așa o să fie și cu mama. Va trebui s-o fac să vadă motivul. S-o duc pe un drum lung. Să mă asigur că-nțelege că nu vom supraviețui altminteri.

— O să-nțelegă. M-am uitat mult la Jocuri împreună ce ea și cu Prim. N-o să te refuze, spune Gale.

— Sper.

Temperatura din încăpere pare să fi scăzut cu zece grade în câteva secunde.

— Adevărata problemă o să fie Haymitch.

— Haymitch? Gale lasă baltă castanele. Doar n-o să-i ceri să vină cu noi?

— Trebuie, Gale. Nu-i pot lăsa aici pe el și pe Peeta, pentru că... Fruntea lui încruntată îmi taie vorba. Ce e?

— Scuză-mă. Nu mi-am dat seama cât de mare e grupul nostru, se răstește el.

— Îi vor tortura până la moarte, încercând să afle unde sunt eu, spun.

— Dar familia lui Peeta? Ai lui nu vor veni nicidecum. De fapt, probabil că vor fi nerăbdători să ne toarne. Și sunt sigur că el e destul de inteligent ca să-și dea seama de asta. Dacă se hotărăște să rămână pe loc? ripostează el.

Încerc să par indiferentă, dar vocea mi se frânge.

— Atunci o să rămână.

— L-ai lăsa în urmă? întreabă Gale.

— Da, ca să le salvez pe Prim și pe mama, răspund. Adică, nu! O să-l conving să vină.

— Dar pe mine, pe mine m-ai abandona? Chipul lui Gale e acum dur ca o stâncă. Dacă, de exemplu, n-o s-o pot convinge pe mama să-i târască pe cei trei copii în sălbăticie, în toiul iernii.

— Hazelle n-o să refuze. O să-și dea seama care e rațiunea, spun eu.

— Să presupunem că n-o să priceapă, Katniss. Ce-o să facem atunci? insistă el.

— Atunci va trebui s-o silești, Gale. Crezi c-am inventat toată povestea asta?

Acum ridic și eu vocea, plină de furie.

— Nu. Nu știi. Poate președintele nu face altceva decât să te manipuleze. Adică pune la cale nunta ta. Ai văzut cum a reacționat mulțimea din Capitoliu. Nu cred că-și poate permite să te ucidă. Nici pe Peeta. Cum ar scăpa cu fața curată din asta?

— Ei, cu o revoltă în Districtul 8, nu cred că pierde prea mult timp alegând tortul meu de nuntă! strig eu.

Vreau să-mi retrag cuvintele chiar în clipa când mi se dezlipesc de buze. Își fac imediat efectul asupra lui Gale – năvala sângelui în obraji, strălucirea din ochii

lui cenușii.

— E o revoltă în Opt? mă întrebă pe șoptite.

Încerc să dau înapoi.

— Nu știu dacă e într-adevăr o revoltă. E mai degrabă agitație. Oamenii sunt ieșiți în stradă..., încep eu.

Gale mă înșfacă de umeri.

— Ce-ai mai văzut?

— Nimic! Nu personal. Am auzit doar câte ceva. Dar e târziu, e prea târziu, ca de obicei. Cedez și îi povestesc.

— Am văzut ceva la televizorul primarului. N-ar fi trebuit să văd eu. Era multă lume, și flăcări, și Apărătorii Păcii trăgeau în oameni, dar ei ripostau...

Îmi mușc buzele și mă străduiesc să continui descrierea scenei. În schimb, rostesc cu voce tare cuvintele care mă rod pe dinăuntru.

— Și e vina mea, Gale. Din cauza gestului meu din arenă. Dacă m-aș fi sinucis cu fructele alea, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Peeta s-ar fi întors acasă și ar fi supraviețuit, și toți ceilalți ar fi fost în siguranță.

— În siguranță ca să ce? întrebă el, pe un ton mai blând. Ca să moară de foame? Ca să muncească precum sclavii? Ca să-și trimită copiii la extragere? N-ai făcut nici un rău nimănui – le-ai oferit tuturor o ocazie. N-au nevoie decât de un dram de curaj ca s-o poată folosi. În mină se vorbește deja despre asta. Oamenii vor să lupte. Nu înțelegi? Se întâmplă! Se întâmplă în sfârșit! Dacă e o revoltă în Districtul 8, de ce n-ar fi și aici? De ce n-ar fi pretutindeni? Asta s-ar putea petrece, lucrul pe care îl...

— Încetează! Nu-ți dai seama ce spui! Apărătorii Păcii din afara Districtului 12 nu sunt ca Darius, sunt mai răi chiar și decât Cray! Viețile oamenilor din district – pentru ei înseamnă mai puțin decât nimic! exclam eu.

— De-ai trebuie să ne alăturăm luptei! îmi răspunde, cu asprime.

— Nu! Trebuie să plecăm de aici, înainte de a fi uciși, noi și mulți alții!

Strig din nou, dar nu înțeleg de ce face asta. De ce nu vede inevitabilul?

Gale mă împinge, îndepărtându-mă brutal.

— Atunci pleacă. Eu n-o să vin nici într-un milion de ani.

— Adineauri erai încântat să pleci. Nu pricep cum poate fi o revoltă din Districtul 8 mai importantă decât plecarea noastră. Ești pur și simplu înnebunit pentru că... Nu, nu i-l pot arunca pe Peeta în față. Și cum rămâne cu familia ta?

— Cum rămâne cu toate celelalte familii, Katniss? Cele care nu pot fugi. Nu înțelegi? Acum nu mai poate fi vorba să ne salvăm pe noi. Nu și dacă a început revolta! Gale scutură din cap, fără să-și ascundă dezgustul față de mine. Ai putea să faci măcar atât. Îmi aruncă la picioare mânușile lui Cinna. M-am răzgândit. Nu mai vreau nimic fabricat la Capitoliu.

Și pleacă.

Îmi cobor privirea spre mânuși. Nimic fabricat la Capitoliu? Asta se referea la

mine? Crede că acum nu mai sunt decât un alt produs al Capitoliului și, prin urmare, ceva care nu trebuie atins? Nedreptatea unei asemenea idei mă umple de furie, dar e amestecată cu teamă când mă gândesc ce nebunie aş putea săvârși în continuare.

Mă las să cad lângă foc, căutând disperată confortul ca să-mi pot plănui următoarea mișcare.

Mă liniștesc cugetând că rebeliunile nu se pun la cale într-o singură zi. Gale nu poate vorbi cu minerii până mâine. Dacă reușesc să ajung între timp la Hazelle, ea l-ar putea aduce pe calea cea bună. Dar nu pot s-o fac acum. Dacă el e acolo, o să-mi încuie ușa în nas. Poate la noapte, după ce adorm toți ceilalți... Hazelle muncește adesea până târziu, punând la punct rufăria. M-aș putea duce atunci, aş putea să bat la fereastră și să-i povestesc cum stau lucrurile, ca să-l împiedice pe Gale să facă vreo prostie.

În minte îmi revine discuția cu președinte Snow din biroul nostru.

— Consilierii mei se temeau c-o să fii dificilă, dar n-ai o asemenea intenție, nu-i așa?

— Așa e.

— Asta le-am spus și eu. O fată care merge atât de departe ca să-și salveze viața nu e interesată să se lepede de ea cu amândouă mâinile.

Mă gândesc cum a trudit Hazelle din greu ca să-și țină familia în viață. În privința asta o să fie de partea mea, cu siguranță, sau n-o să fie?

Probabil că acum se apropie amiaza, iar zilele sunt atât de scurte. Dacă ai de ales, n-are rost să rămâi în pădure după lăsarea întunericii. Calc în picioare ce-a mai rămas din micul meu foc, strâng resturile de mâncare și îmi îndes mănușile lui Cinna în centură. Cred c-o să mă mai agăț de ele o vreme. Pentru cazul că Gale își schimbă părerea. Mă gândesc la expresia feței lui din clipa când le-a aruncat la pământ. Era atât de dezgustat de ele, de mine...

Înaintează cu greu prin pădure și ajung la fosta mea casă încă pe lumină. Discuția cu Gale a fost, evident, o întâmplare nefericită, care îmi va pune piedici, dar sunt încă hotărâtă să-mi duc la îndeplinire planul de fugă din Districtul 12. Decid să-l caut acum pe Peeta. E straniu, dar, de vreme ce a văzut o parte din ceea ce am văzut și eu în timpul turului, s-ar putea să fie mai ușor de convins decât Gale. Dau peste el chiar la ieșirea din Cartierul Învingătorilor.

— Ai fost la vânătoare? mă întrebă.

Nu e greu să-ți dai seama că nu i se pare o idee bună.

— Nu tocmai. Mergi în oraș? îl iscodesc.

— Da. În seara asta sunt așteptat să cinez cu familia mea.

— Ei, aş putea să te-nsoțesc până acolo.

Drumul din Cartierul Învingătorilor până în piață nu e prea circulat. E un loc destul de sigur ca să stăm de vorbă, dar se pare că nu izbutesc să scot nici un sunet. Propunea făcută lui Gale a fost un dezastru. Îmi mușc buzele crăpate.

Fiecare pas ne aduce tot mai aproape de piață. S-ar putea să nu mai am prea curând o altă ocazie. Răsuflu adânc și las cuvintele să țâșnească.

— Peeta, dacă te-aș ruga să fugi din district împreună cu mine, ai face-o?

El mă prinde de braț, oprindu-mă locului. Nu trebuie să-mi privească fața ca să-și dea seama că vorbesc serios.

— Depinde de ce mi-o ceri.

— N-am reușit să-l conving pe președintele Snow. În Districtul 8 e o revoltă. Trebuie să plecăm, îi răspund.

— Când spui „să plecăm” te referi doar la noi doi? Nu. Cine altcineva ar mai trebui să vină? mă întrebă.

— Familia mea. Ai tăi, dacă vor. Poate și Haymitch.

— Dar Gale? adaugă el.

— Nu știu. S-ar putea să aibă alte planuri, îi spun.

Peeta clatină din cap și îmi adresează un zâmbet plin de milă.

— Pariez că are. Sigur că da, Katniss. O să vin. Simt o ușoară tresărire de speranță.

— O să vii?

— Da, dar nu cred nici măcar pentru o clipă că tu o să fugi, zice el.

Îmi eliberez brațul cu o smucitură.

— Atunci nu mă cunoști. Fii pregătit. Am putea pleca oricând.

Mă pun din nou în mișcare, și Peeta mă urmează la doi pași distanță.

— Katniss!

Nu mă opresc. Dacă el e de părere că ideea nu e bună, nu vreau s-o aflu, fiindcă nu mai am alta.

— Katniss, oprește-te!

Dau cu piciorul într-o bucată murdară de zăpadă înghețată din mijlocul potecii și aștept să mă ajungă din urmă. Totul arată deosebit de urât din pricina prafului de cărbune.

— O să vin într-adevăr, dacă așa vrei tu. Mă gândesc c-ar fi mai bine să discutăm de-a fir a păr cu Haymitch. Să fim siguri că nu înrăutățim lucrurile pentru toată lumea. Își saltă capul. Ce-i asta?

Îmi înalț bărbia. Am fost atât de mistuită de propriile mele griji încât n-am remarcat zgomotul straniu care vine din piață. Un șuierat, zgomotul unor lovituri, răsuflarea unei mulțimi.

— Haide, spune Peeta, cu chipul brusc înăsprit. Nu știu de ce, nu pot identifica sunetul, nu pot nici măcar să ghicesc ce se petrece. Dar, pentru el, înseamnă ceva rău.

Când ajungem în piață, e clar că se întâmplă ceva, fiindcă oamenii sunt prea înghesuiți ca să privești printre ei. Peeta se urcă pe o ladă sprijinită de peretele cofetăriei și îmi întinde mâna în timp ce-și plimbă privirea pe deasupra pieței. M-am cocoțat pe jumătate când mi se pune brusc în cale.

— Dă-te jos. Pleacă de-aici!

Vorbește în șoaptă, dar cu atâta insistență încât vocea îi e stridentă.

— Ce e? întreb, încercând să urc cu forța.

— Du-te acasă, Katniss! Vin și eu într-un minut, jur! spune el.

Indiferent ce-ar fi, e groaznic. Mă smulg din mâna lui și încep să-mi fac loc prin mulțime. Oamenii mă văd, îmi recunosc chipul, apoi par să intre în panică. Măinile mă trag înapoi. Vocile șuieră.

— Pleacă de-aici, fetițo!

— O să-nrăutățești lucrurile!

— Ce-ai de gând? Vrei să-l omoare?

Dar, în clipa asta, inima îmi bate atât de tare și cu atâta sălbăticie încât abia dacă-i aud. Nu știu decât că, indiferent ce-ar aștepta în mijlocul pieței, e pentru mine. Când reușesc în sfârșit să pătrund în spațiul gol, văd că am dreptate. Și Peeta a avut dreptate. Și vocile.

Gale are încheieturile mâinilor legate de un stâlp de lemn. Curcanul sălbatic ucis mai devreme atârnă deasupra lui, cu un cui bătut în gât. Haina lui e aruncată alături, pe caldarâm, cămașa îi e sfâșiată. E inconștient, căzut în genunchi, susținut numai de frânghiile din jurul încheieturilor. Spatele lui nu mai e decât o bucată de carne, jupuită și însângeraată.

Lângă el stă un bărbat pe care nu l-am mai văzut niciodată, dar îi recunosc uniforma. E a șefului Apărătorilor Păcii din district. Numai că el nu e bătrânul Cray. E un bărbat înalt, musculos, în pantaloni călcați la dungă.

Fragmentele tabloului nu se leagă până când nu-i văd brațul ridicând un bici.

8

— Nu! strig, făcând un salt înainte.

E prea târziu ca să împiedic brațul să coboare și știu, instinctiv, că nu voi avea puterea să-l opresc. În schimb, mă arunc direct între bici și Gale. Mi-am azvârlit brațele în lături ca să protejiez o cât mai mare parte a trupului mutilat, așa că nu am cum să deviez lovitura. O primesc în plin pe obrazul stâng.

Durerea e orbitoare și instantanee. În fața ochilor mi se încrucișează străfulgerări zigzagate de lumină și cad în genunchi. O mână îmi cuprinde obrazul, iar cealaltă mă împiedică să mă prăbușesc. Simt deja rana inflamându-se, simt umflătura închizându-mi ochiul. Dalele de sub mine sunt ude de sângele lui Gale, al cărui miros îngreunează aerul.

— Oprește-te! urlu. O să-l omori! Întrezăresc fața agresorului. Dură, riduri adânci, o gură plină de cruzime. Păr cărunt ras aproape cu desăvârșire, ochii atât de negri încât par doar pupile, nas lung, drept, înroșit de aerul rece. Brațul puternic se înalță iarăși, cu privirea pironită asupra mea. Mâna îmi zboară la umăr, căutând cu sete o săgeată, dar armele mele sunt ascunse în pădure, firește. Strâng

din dinți în așteptarea loviturii următoare.

— Stai! Iatră o voce.

Apare Haymitch, pășind peste un Apărător al Păcii căzut la pământ. E Darius. Din părul roșu de pe frunte îi iese un cucui imens, vinețiu. E fără cunoștință, dar respiră. Ce s-a întâmplat? A încercat să vină în ajutorul lui Gale înainte de sosirea mea?

Haymitch îl ignoră și mă saltă cu brutalitate în picioare.

— Oh, excelent! Mâna i se înțepenește sub bărbia mea, ridicându-mi-o. Are o ședință foto săptămâna viitoare, pentru prezentarea rochiei de mireasă. Ce-o să-i spun stilistului ei?

O sticlire de recunoaștere în ochii bărbatului cu biciul. Înfofolită din cauza frigului, cu fața fără nici un fel de machiaj, cu părul îndesat neglijent sub haină, nu poate fi prea ușor s-o recunoști în mine pe câștigătoarea ultimei ediții a Jocurilor Foamei. Mai ales cu jumătate din față umflându-mi-se. Dar Haymitch a apărut la televizor ani de-a rândul și trebuie să fie greu să-l dai uitării. Bărbatul își sprijină biciul pe șold.

— A întrerupt pedepsirea unui infractor care și-a recunoscut vina.

La omul ăsta, totul – vocea lui poruncitoare, accentul ciudat – atrage atenția asupra unei amenințări periculoase, necunoscute. De unde-a venit? Din Districtul 11? Din Trei? Chiar din Capitoliu?

— Nu mi-ar păsa nici dacă ar fi aruncat în aer blestemăția aia de clădire a Justiției. Uită-te la obrazul ei! Crezi c-o să fie bun pentru aparatul de fotografiat peste o săptămână? mârâie Haymitch.

Vocea celuilalt e încă rece, dar simt o ușoară umbră de îndoială.

— Asta nu e problema mea.

— Nu? Ei bine, amice, e gata să devină. Imediat ce ajung acasă, prima mea convorbire telefonică o să fie cu Capitoliul, spuse Haymitch. Ca să aflu cine te-a autorizat să faci praf fața frumoasă a învingătoarei!

— Tipul se ocupă de braconaj. Ce treabă are ea cu asta, oricum? întrebă Apărătorul Păcii.

— E vărul ei – Peeta mă prinde acum de celălalt braț, dar o face cu blândețe –, iar ea e logodnica mea, așa că, dacă vrei să ajungi la el, trebuie să treci peste noi amândoi.

Poate suntem exact ceea ce trebuie. Singurii trei oameni din district care se pot opune astfel. Deși e sigur că reușita e temporară. Vor urma repercusiunile. Dar, pe moment, unicul lucru de care îmi pasă e să-l păstrez pe Gale în viață. Noul șef al oamenilor legii aruncă o privire spre echipa care îl susține. Văd, ușurată, că au chipuri familiare, sunt prieteni vechi din Vatră. Judecând după expresiile lor, poți spune că nu savurează spectacolul.

Purnia, una dintre ei, care ia masa cu regularitate la Sae Unsuroasa, face bătoasă un pas înainte.

— Domnule, cred că a primit numărul de lovituri impus pentru o primă infrafracțiune. În afara cazului când sentința pronunțată de dumneavoastră e moartea, care va fi dusă la îndeplinire de plutonul de execuție.

— Țsta e protocolul standard aici? întrebă comandantul Apărătorilor Păcii.

— Da, domnule, răspunde Purnia, și mai mulți dintre oamenii legii dau din cap, încuviințând.

Sunt sigură că, de fapt, nici unul dintre ei nu știe, pentru că, în Vatră, ori de câte ori apare cineva cu un curcan sălbatic protocolul standard impune ca toată lumea să liciteze pentru un copan.

— Foarte bine. Atunci ia-ți vărul de-aici, fătuco. Și, când își revine, amintește-i că data viitoare când mai vânează fără autorizație pe terenurile Capitoliului o să alcătuiască eu însumi plutonul de execuție.

Șeful Apărătorilor Păcii șterge biciul cu mâna pe întreaga lungime, împrôscându-ne cu sânge. Pe urmă îl strânge rapid, înfășurându-l în bucle ordonate, și părăsește piața.

Majoritatea celorlalți Apărători se aliniază în spatele lui, într-o formație dizgrațioasă. Un mic grup rămâne și saltă trupul lui Darius, prinzându-l de mâini și de picioare. Prind privirea Purniei și mimez cuvântul „mulțumesc” înainte de plecarea ei. Nu-mi răspunde, dar sunt sigură c-a înțeles.

— Gale!

Mă răsucesc, și mâinile mele încearcă, stângace, să-i dezlege nodurile din jurul încheieturilor. Cineva ne întinde un cuțit, și Peeta taie frânghiile. Gale se prăbușește la pământ.

— Mai bine să-l ducem imediat la mama ta, propune Haymitch.

Nu există nici un fel de targă, dar bătrâna de la taraba cu haine ne vinde scândura care-i servește drept tejghea.

— Numai să nu spuneți de unde-o aveți, ne cere, împachetându-și în grabă restul lucrurilor.

Cea mai mare parte a pieței s-a golit, frica fiind mai puternică decât mila. Dar, după cele întâmplate, nu-i pot reproșa nimănui nimic.

Când reușim să-l întindem pe Gale cu fața-n jos pe scândură, n-au mai rămas decât o mână de oameni care să-l transporte. Haymitch, Peeta și doi mineri din echipa lui îl ridică.

Leevy, o fată care stă la câteva case distanță de locuința mea din Filon, mă prinde de braț. Mama i-a ținut fratele mai mic în viață anul trecut, când s-a molipsit de pojar.

— Aveți nevoie de ajutor ca să-l salvați? Ochii ei cenușii sunt plini de spaimă, dar are o privire hotărâtă.

— Nu, dar poți s-ajungi la Hazelle? S-o trimiți la noi? o întreb.

— Da, îmi răspunde, răsucindu-se pe călcâie.

— Leevy! strig eu. N-o lăsa să-i aducă pe copii.

— Nu. O să rămân eu cu ei, spune fata.

— Mulțumesc!

Înșfac haina lui Gale și mă grăbesc să-i ajung din urmă pe ceilalți.

— Pune niște zăpadă pe rana aia, îmi poruncește Haymitch peste umăr.

Îmi umplu căușul palmei și îmi apăs zăpada pe obraz, amortind o parte a durerii. Ochiul stâng îmi lăcrimează acum puternic și, în lumina tot mai slabă, nu pot decât să merg pe urmele de cizme din fața mea.

Pe drum îi aud pe Bristel și Thom, colegii lui Gale, punând cap la cap povestea celor întâmplate. Gale trebuie să se fi dus acasă la Cray, așa cum a mai făcut de alte o sută de ori, știind că îi plătea întotdeauna bine pentru un curcan sălbatic. În loc de asta, a dat peste noul șef al Apărătorilor Păcii, al cărui nume trebuie să fie Romulus Thread, fiindcă au auzit pe cineva spunându-i astfel. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu Cray. A cumpărat votcă din Vatră chiar în dimineața asta, părând să fie încă la conducerea districtului, însă acum nu e de găsit nicăieri. Thread l-a arestat imediat pe Gale și, fiindcă stătea acolo ținând în brațe un curcan mort, bineînțeles că n-a putut spune prea multe ca să se apere. Vestea despre beleaua peste care dăduse s-a răspândit repede. A fost adus în piață, silit să-și recunoască vinovăția și condamnat la biciuire, sentință care trebuia executată imediat. Când am apărut eu, primise cel puțin patruzeci de bice. Leșinase după vreo treizeci.

— Noroc că n-avea la el decât curcanul, spune Bristel. Dacă ar fi avut tot ce aduce de obicei, ar fi fost mult mai rău.

— I-a spus lui Thread că l-a găsit când cutreiera prin Filon. A spus că a sărit peste gard, și el l-a străpuns cu un băț. Și asta e tot o infracțiune. Dar, dacă ar fi știut că a fost în pădure, cu arme, l-ar fi omorât cu siguranță, povestește Thom.

— Ce s-a-ntâmplat cu Darius? întrebă Peeta.

— După vreo douăzeci de bice, a ieșit în față, spunând că e de-ajuns. Numai că n-a făcut-o cu istețime și oficial, ca Purnia. L-a înșfăcat pe Thread de braț și el l-a pocnit în cap cu coada biciului. Nu-l așteaptă nimic bun, zice Thom.

— Nu sună prea bine pentru nici unul dintre noi, comentează Haymitch.

Începe ninsoarea, deasă și umedă, îngreunând și mai mult vederea. Mă împleticesc pe aleea către casa mea în urma celorlalți, orientându-mă mai degrabă cu ajutorul auzului decât cu al văzului. Când se deschide ușa, o lumină aurie dă culoare zăpezii. Intră în scenă mama, care mă aștepta fără îndoială după o zi îndelungată de inexplicabilă absență.

— Comandant nou, spune Haymitch și ea îi răspunde dând scurt din cap, ca și cum n-ar mai fi nevoie de nici o altă explicație.

Sunt plină de venerație, așa cum mi se întâmplă întotdeauna, când o văd transformându-se dintr-o femeie care mă cheamă pe mine să omor un păianjen într-o femeie imună la spaimă. Când îi este adus un bolnav sau un muribund... numai atunci mă gândesc că mama știe cine este ea cu adevărat. Masa lungă din

bucătărie e eliberată în câteva clipe, e acoperită cu o pânză albă, sterilă, și Gale e săltat deasupra. Mama toarnă apă dintr-un ceainic într-un lighean, timp în care îi cere lui Prim să-i aducă leacurile din dulapul cu doctorii. Ierburi uscate, tincturi și flacoane cumpărate de la magazin. Îi privesc mâinile, degetele ascuțite la vârfuri fărâmițând ceva, adăugând picături din altceva, punând totul în lighean. Înmoaie o bucată de pânză în lichidul fierbinte, dându-i lui Prim instrucțiuni ca să pregătească o a doua fiertură.

Mama aruncă o privire spre mine.

— Ți-a spintecat ochiul?

— Nu, nu e decât închis din cauza umflăturii, spun eu.

— Pune mai multă zăpadă pe el, mă învață.

Dar e evident că nu sunt o prioritate.

— Îl poți salva? o întreb.

Ea păstrează tăcerea în timp ce stoarce pânza și o lasă să atârne în aer, să se răcească într-un fel.

— Nu-ți face griji, zice Haymitch. Înainte de Cray, erau biciuiți o grămadă de oameni. Îi aduceam întotdeauna la ea.

Nu-mi amintesc vremurile de dinainte de Cray, când exista un comandant al Apărătorilor Păcii care abuza de bici. Dar mama trebuie să fi fost de vârsta mea și să fi lucrat încă la spițerie, împreună cu părinții ei. Probabil că avea mâni de vindecătoare încă de pe-atunci.

Începe să spele carnea mutilată de pe spatele lui Gale, dar o face atingându-l cu foarte mare delicatete. Mi-e greață, mă simt inutilă, și zăpada rămasă îmi picură din mână, formând o băltoacă pe podea. Peeta mă așază pe un scaun și îmi ține o bucată de pânză umplută cu zăpadă proaspătă lipită de obraz.

Haymitch le spune lui Bristel și Thom să se ducă acasă și îl văd îndesându-le monede în palmă înainte de plecare.

— Nu știți ce s-a-ntâmplat cu colegul vostru de echipă, le spune.

Ei dau din cap și acceptă banii.

Sosește Hazelle, cu răsuflarea tăiată și cu obrajii aprinși, cu zăpadă în păr. Fără nici un cuvânt, se așază pe un taburet de lângă masă, ia mâna lui Gale și o duce la buze. Mama nu e conștientă nici măcar de prezența ei. A intrat într-o lume aparte, care îi cuprinde numai pe ea și pe pacient și, din când în când, pe Prim. Noi, ceilalți, putem aștepta.

Chiar și pentru mâinile ei experte e nevoie de mult timp ca să curețe rănile să pună la locul ei pielea zdrențuită care mai poate fi salvată, s-o ungă cu o alifie și să aplice bandaje lejere. Pe măsură ce e îndepărtat sângele, văd unde a căzut fiecare lovitură de bici și o simt rezonând cu singura tăietură de pe fața mea. Îmi multiplic durerea o dată, de două ori, de patruzeci de ori și nu pot decât să sper că Gale va rămâne inconștient. Dar cer prea mult, firește. Când îi sunt puse ultimele bandaje, printre buze i se strecoară un geamăt. Hazelle îi mângâie părul și îi

șoptește ceva în timp ce mama și Prim caută prin rezerva lor săracă de calmante, de genul celor accesibile numai doctorilor. Sunt greu de procurat, sunt scumpe și întotdeauna solicitate. Mama trebuie să le păstreze pe cele mai puternice pentru cele mai cumplite dureri, dar care sunt acestea? Pentru mine e întotdeauna cumplit când apare durerea. Dacă ar fi pe mâna mea, toate calmantele ar dispărea într-o singură zi, pentru că nu sunt în stare să privesc suferința. Mama încearcă să le țină pentru cei aflați într-adevăr pe moarte, ca să le ușureze plecarea din lume.

De vreme ce Gale și-a recăpătat cunoștința, ele aleg o fiertură dintr-un amestec de plante medicinale, pe care o poate bea.

— N-o să fie de-ajuns, spun eu.

Se holbează amândouă la mine.

— N-o să fie de-ajuns. Știu cum se simte. Aia abia dacă te poate scăpa de-o durere de cap.

— O s-o amestecăm cu sirop somnifer, Katniss, și el o să reziste. Plantele sunt mai mult pentru inflamație..., dă mama să-mi explice, cu mult calm.

— Dă-i medicamentul! Țip la ea. Dă-i-l! Oricum, cine ești tu ca să hotărăști câtă durere poate suporta acum?

Când îmi aude vocea, Gale începe să se agite, încercând să întindă mâna spre mine. Mișcarea îi umple bandajele de sânge proaspăt, și printre buze îi scapă un sunet agonizant.

— Luați-o de-aici, spune mama.

Haymitch și Peeta mă cară literalmente afară din încăpere în timp ce zbier obscenități la adresa ei. Mă ținuiesc pe un pat, într-unul dintre dormitoare pentru oaspeți, până când încetez să mai lupt.

Zac acolo, suspinând, cu lacrimile străduindu-se să mi se strecoare prin deschiderea îngustă a ochiului, și îl aud pe Peeta povestindu-i în șoaptă lui Haymitch despre președintele Snow, despre revolta din Districtul 8.

— Ea vrea să fugim cu toții, îi spune, dar, chiar dacă are vreo părere în privința asta, Haymitch nu și-o dezvăluie.

Mama apare după o vreme și îmi tratează fața. Pe urmă mă ține de mână, mângâindu-mi brațul, iar Haymitch o pune la curent, istorisindu-i ce s-a întâmplat cu Gale.

— Carevasăzică începe iarăși? întrebă ea. La fel ca înainte?

— Așa s-ar părea, răspunde el. Cine s-ar fi gândit c-o să-l regretăm vreodată pe bătrânul Cray?

Cray ar fi fost oricum detestat din cauza uniformei pe care o purta, dar mai avea și obiceiul de a-și folosi banii pentru a momi în patul lui femei tinere și înfometate, ceea ce a dezgustat întregul district. În momentele cu adevărat grele, cele mai înfometate femei se adunau la ușa lui la căderea nopții, concurând pentru șansa de a-și vinde trupul, câștigând astfel câțiva bănuți pentru hrana familiilor lor. Dacă aș fi fost mai mare când a murit tata, aș fi putut ajunge printre ele. În

schimb, am învățat să vânez.

Nu știu exact la ce se referă mama spunând că va începe iarăși, dar sunt prea furioasă și prea îndurerată ca să-ntreb. Înregistrez totuși ideea întoarcerii unor vremuri mai rele, fiindcă sar din pat când aud soneria. Cine ar putea fi, la ora asta din noapte? Nu există decât un singur răspuns. Apărătorii Păcii.

— Nu-l pot lua, spun.

— S-ar putea să fi venit după tine, îmi reamintește Haymitch.

— Sau după tine, zic eu.

— Nu e casa mea, subliniază el. Dar mă duc să deschid.

— Nu, mă duc eu, spune mama, cu voce scăzută. Însă ne ducem cu toții, urmând-o de-a lungul coridorului către țârâitul insistent al soneriei. Când deschide, nu dăm cu ochii de un detașament de Apărători ai Păcii, ci de o singură siluetă pudrată cu zăpadă. Madge. Îmi întinde o cutie de carton, mică și umedă.

— Folosește astea pentru prietenul tău, mă îndeamnă.

Ridic capacul, dând la iveală o jumătate de duzină de fiole cu un lichid limpede.

— Sunt ale mamei. A spus că le pot lua. Folosește-le, te rog.

Fuge înapoi, în viscol, înainte de a o putea opri.

— Fată nebună, bombăne Haymitch când intrăm după mama în bucătărie.

Am avut dreptate, indiferent ce i-ar fi administrat mama lui Gale, nu e ajuns. Scrâșnește din dinți, și pielea îi lucește de sudoare. Ea umple o seringă cu lichidul transparent dintr-o fiolă și i-l injectează în braț. Chipul lui începe să se relaxeze aproape instantaneu.

— Ce-i chestia asta? Întrebă Peeta.

— E de la Capitoliu. Se numește morfină, răspunde mama.

— Nici măcar nu știam că Madge îl cunoaște pe Gale, spune Peeta.

— Obişnuiam să-i vindem fragi, îi explic eu, aproape furioasă.

Totuși, de ce m-am înfuriat? Cu siguranță nu fiindcă a adus medicamentul.

— Probabil ei îi plac la nebunie, zice Haymitch.

Asta mă enervează. Aluzia că între Gale și Madge ar fi ceva. Și nu-mi place.

— E prietena mea. E tot ce spun.

Acum, când Gale a adormit datorită calmantului, toată lumea pare să-și piardă puterile. Prim ne convinge să mâncăm cu toții puțină tocană cu pâine. Lui Hazelle i se oferă o cameră, dar trebuie să se-ntoarcă la ceilalți copii. Atât Haymitch, cât și Peeta vor să mai stea, dar mama îi trimite acasă, la culcare. Știe că n-are rost să-ncerce același lucru cu mine, așa că mă lasă să am grijă de Gale cât se odihnesc ea și Prim.

Rămasă singură cu el în bucătărie, mă așez pe taburetul lui Hazelle, ținându-l de mână. După o vreme, degetele mele îi descoperă fața. Îi ating părți pe care n-am avut ocazia să le ating până atunci. Sprâncenele dese și negre, curba obrazilor, adâncitura de la baza gâtului. Îi urmăresc conturul bărbii mijite pe maxilare și, în

cele din urmă, găsesc drumul către buze. Moi și pline, ușor crăpate. Răsuflarea lui îmi încălzește pielea înghețată.

Oare toți părem mai tineri în somn? Pentru că, în clipa asta, ar putea fi băiatul peste care am dat în pădure cu ani în urmă, băiatul care m-a acuzat că fur din capcanele lui. Ce mai pereche eram – orfani de tată, înspăimântați, dar și hotărâți, cu înverșunare, să ne păstrăm familiile în viață. Disperați, însă, începând din ziua aceea, niciodată singuri, fiindcă ne găsiserăm unul pe celălalt. Mă gândesc la sute de astfel de momente din pădure, la după-amiezile când trândăveam la pescuit, la ziua în care l-am învățat să înoate, la cea în care mi-am scrântit genunchiul, și el m-a cărat până acasă. Contam unul pe celălalt, ne păzeam unul altuia spatele, ne impuneam unul altuia să fim curajoși.

Pentru prima oară, inversez în gând pozițiile noastre. Mă imaginez privindu-l pe Gale oferindu-se voluntar ca să-l salveze de Rory de extragere, fiind smuls din viața mea, devenind iubitul unei fete stranii ca să rămână în viață, apoi întorcându-se acasă împreună cu ea. Trăind în vecinătatea ei. Promițând s-o ia de nevastă.

Ura față de el, față de fata-fantomă, față de toți și toate e atât de reală și de instantanee încât mă sufocă. Gale e al meu. Eu sunt a lui. Orice altceva e de neconceput. De ce a fost nevoie să fie aproape omorât în bătaie ca să-mi dau seama?

Pentru că sunt egoistă. Sunt lașă. Sunt genul de fată care, atunci când ar putea fi într-adevăr de folos, o rupe la fugă ca să rămână în viață și îi lasă pe cei care n-o pot urma să sufere și să moară. Cu fata asta s-a întâlnit Gale azi, în pădure.

Nu-i de mirare că am câștigat Jocurile. Nici o persoană decentă nu le câștigă vreodată.

L-ai salvat pe Peeta, îmi spun, fără convingere.

Dar pun la îndoială până și asta. Știam foarte bine că viața mea în Districtul 12 ar fi fost de netrăit dacă îl lăsam pe băiatul ăsta să moară.

Îmi odihnesc capul pe marginea mesei, copleșită de repulsie față de mine însămi. Dorindu-mi să fi murit în arenă. Dorindu-mi ca Seneca Crane să mă fi făcut fărâme, așa cum spunea președintele Snow că ar fi trebuit, când am arătat fructele otrăvite.

Fructele. Îmi dau seama că în acel pumn de bobițe otrăvite se află răspunsul la întrebarea cum sunt. Dacă le-am arătat publicului ca să-l salvez pe Peeta fiindcă știam că toată lumea m-ar fi ocolit după ce m-aș fi întors acasă fără el, atunci sunt vrednică de dispreț. Dacă am făcut-o fiindcă-l iubeam, sunt totuși egoistă, deși pot fi iertată. Iar dacă am vrut să sfidez Capitolium, sunt un om de valoare. Necazul e că nu știu exact ce s-a petrecut în mintea mea în clipele alea.

E posibil ca oamenii din Districte să aibă dreptate? Să fi fost un act de rebeliune, chiar dacă a fost inconștient? Pentru că undeva, în adâncul ființei mele, știu că nu e suficient să fug, salvând viața mea, a rudelor sau a prietenilor. Chiar dacă aș putea. N-aș rezolva nimic. N-aș putea suporta ca oamenii să fie făcuți să

sufere, așa cum s-a întâmplat azi cu Gale.

Viața din Districtul 12 nu e, de fapt, prea diferită de viața din arenă. La un moment dat, trebuie să nu mai fugi, să te răsucești pe călcâie și să înfrunți pe oricine îți dorește moartea. Partea dificilă e să găsești curajul de a o face. Ei, pentru Gale nu e greu. El s-a născut rebel. Eu sunt cea care face un plan de evadare.

— Îmi pare atât de rău, șoptesc. Mă aplec și îl sărut.

Pleoapele i se zbat și mă privește prin ceața narcoticelor.

— Salut, Catnip.

— Salut, Gale.

— Credeam c-ai plecat deja, spune el.

Opțiunile mele sunt simple. Pot muri în pădure, ca o pradă hăituită, sau pot muri aici, alături de Gale.

— Nu plec nicăieri. Am de gând să rămân locului și să stârnesc o droaie de necazuri.

— Și eu, zice Gale.

Reușește să zâmbească înainte ca medicamentele să-l atragă înapoi, în puterea lor.

9

Cineva mă zgâlțâie de umăr și îmi îndrept spatele. Am adormit cu capul pe masă. Pânza albă și-a imprimat cutele pe obrazul meu nevătămat. Celălalt obraz, cel care a primit lovitura biciului lui Thread, zvâcnește dureros. Gale e rupt de lume, dar degetele lui sunt încleștate de ale mele. Simt miros de pâine proaspătă și îmi întorc gâtul înțepenit, dând cu ochii de Peeta, care mă fixează cu o expresie atât de tristă. Simt că ne privește de ceva vreme.

— Du-te sus să te culci, Katniss. Am eu grijă de el acum.

— Peeta. În legătură cu ceea ce am spus ieri, despre fugă..., încep eu.

— Știu, răspunde el. Nu e nimic de explicat.

Văd franzelele de pe masă în lumina palidă, fulguită, a dimineții. Umbrele vineții de sub ochii lui. Mă întreb dacă a dormit vreun pic. N-avea cum să doarmă prea mult. Îmi aduc aminte cum a acceptat ieri să fugă cu mine, cum a ieșit în față, alături de mine, ca să-l apere pe Gale, mă gândesc la dispoziția necondiționată de a-și lega soarta de a mea când eu îi dau atât de puțin în schimb. Indiferent ce-aș face, rănesc pe cineva.

— Peeta...

— Du-te odată să te culci, OK?

Orbecăiesc în susul treptelor, mă strecor sub pături și adorm imediat. La un moment dat, în visele mele pătrunde Clove, fata din Districtul Doi. Mă hăituește, mă țintuește la pământ și scoate un cuțit ca să-mi taie fața. Sapă adânc în obrazul meu, făcând o deschidere largă. Pe urmă începe să se transforme, fața i se lungeste

într-un bot, din piele îi răsar firele unei blăni întunecate, unghiile îi cresc, transformându-se în gheare lungi, dar ochii îi rămân neschimbați. Devine o versiune mutantă a ei înseși, acea creație a Capitoliului, asemănătoare unui lup, care ne-a terorizat în ultima noapte din arenă. Își azvârle capul pe spate și sloboade un urlat prelung, nepământesc, preluat de ceilalți mutanți din preajmă. Clove începe să lingă sângele care îmi curge din rană și fiecare atingere a limbii ei îmi provoacă un nou val de durere. Scot un țipăt sugrumat și mă trezesc cu o tresărire, asudând și tremurând în același timp. Îmi duc mâna la obrazul vătămat și îmi aduc aminte că rana nu mi-a fost făcută de Clove, ci de Thread. Aș vrea să fi fost Peeta aici, să mă ia în brațe, dar mă dezmeticesc și îmi dau seama că n-ar trebui să-mi mai doresc asta niciodată. L-am ales pe Gale, am ales revolta, iar viitorul alături de Peeta e planul Capitoliului, nu al meu.

Umflătura din jurul ochiului a început să mi se retragă și îl pot deschide puțin. Dau deoparte draperiile și văd că ninsoarea s-a transformat într-un viscol în toată puterea cuvântului. Totul e alb, și urlatul vântului seamănă izbitor de mult cu al mutanților.

Îi urez bun venit viscolului, cu vânturile lui puternice și cu ninsoarea deasă, învârtăjită. Ar putea fi suficient ca să-i țină departe de ușa mea pe adevărații lupi, numiți și Apărători ai Păcii.

Câteva zile de gândire. Cu Gale, Peeta și Haymitch la-ndemână. Viscolul ăsta e mană cerească.

Înainte de a coborî din camera mea ca să înfrunt această nouă viață, îmi ofer totuși un timp în care să meditez la posibilele urmări. Ieri eram pregătită să mă îndrept spre inima ținuturilor sălbătice, în toiul iernii, împreună cu toți cei dragi, eventualitatea de a fi urmăriți de Capitoliu fiind extrem de reală. O aventură primejdioasă, în cel mai bun caz. Dar acum mă angajez în ceva încă și mai riscat. Lupta împotriva Capitoliului garantează răzbunarea lui rapidă. Trebuie să accept faptul că aș putea fi arestată în orice clipă. Va fi o bătaie în ușă, aidoma celei din noaptea trecută, apoi un detașament de Apărători ai Păcii mă va târî de-acasă. Ar putea urma tortura. Mutilarea. Un glonț în țeastă în piața orașului, dacă voi fi destul de norocoasă ca să-l primesc cât mai repede. Capitoliul nu are limite când e vorba să născocoască noi moduri de a ucide. Îmi imaginez toate astea și sunt îngrozită, dar trebuie să recunosc: stăteau oricum la pândă în adâncurile minții mele. Am fost tribut în timpul Jocurilor. Am fost amenințată de președinte. Am primit o lovitură de bici peste obraz. Sunt deja o țintă.

Acum vine partea cea mai grea. Trebuie să înfrunt ideea că familia și prietenii mei mi-ar putea împărtăși soarta. Prim. E suficient să mă gândesc la ea și hotărârea mi se spulberă cu desăvârșire. Datoria mea e s-o apăr. Îmi trag pătura peste cap, și respirația mi se accelerează într-o asemenea măsură încât rămân fără oxigen și, sufocându-mă, caut o gură de aer. Nu pot lăsa Capitoliul să-i facă rău lui Prim.

Și apoi mă izbește adevărul. A făcut-o deja. I-a ucis tatăl în minele alea dărăpănate. N-a mișcat nici un deget când era aproape moartă de foame. A ales-o drept tribut, apoi a obligat-o să-și privească sora luptându-se pe viață și pe moarte în timpul Jocurilor. A fost rănită mult mai rău decât eram eu la vârsta de doisprezece ani. Dar până și asta pălește în comparație cu viața lui Rue.

Arunc pătura și trag în piept aerul rece strecurat prin îmbinarea dintre geamuri.

Prim... Rue... nu sunt ele însele motivul pentru care încerc să lupt? Pentru că tot ceea ce li s-a făcut este atât de răuvoitor, atât de nejustificat, atât de diabolic încât nu-mi lasă nici o altă opțiune? Pentru că nimeni n-are dreptul să le trateze așa cum au fost tratate?

Da. De asta trebuie să-mi aduc aminte când frica amenință să mă ia în stăpânire. Indiferent ce va fi silit să îndure oricare dintre noi, ceea ce am de gând să fac e pentru ele. E prea târziu ca s-o mai ajut pe Rue, dar poate nu e prea târziu pentru cele cinci fețișoare care și-au ridicat ochii spre mine din piața Districtului 11. Nu e prea târziu pentru Rory, Vick și Posy. Nu e prea târziu pentru Prim.

Gale are dreptate. Dacă oamenii ar avea curaj, asta ar putea fi o șansă. Are dreptate și când spune că, de vreme ce eu sunt cea care a pus totul în mișcare, aș putea face atât de multe. Deși n-am idee ce anume. Dar decizia de a nu fugi e un prim pas de o importanță crucială.

Fac un duș și, în dimineața asta, creierul meu nu alcătuiește o listă a proviziilor necesare în sălbăticie, ci încearcă să-și dea seama cum a fost organizată revolta din Districtul 8. Atât de mulți, sfidând atât de evident Capitoliul. A fost pusă la cale sau a izbucnit, pur și simplu, după ani întregi de ură și de resentimente? Cum am putea face același lucru aici? Oare oamenii din districtul nostru ni s-ar alătura s-au și-ar încuia ușile? Ieri, după biciuirea lui Gale, piața s-a golit atât de repede. Dar n-a fost oare din cauză că ne simțim cu toții atât de neputincioși și n-avem idee ce e de făcut? Ne trebuie cineva care să ne îndrume și să ne asigure că revolta e posibilă. Nu mă gândesc că acea persoană sunt eu. Poate am fost catalizatorul revoltei, dar un lider trebuie să fie un om cu putere de convingere, iar eu abia dacă mă pot convinge pe mine însămi. Un om de un curaj neabătut, iar eu încă mă mai străduiesc să mi-l găsec. Un om care să vorbească limpede și elocvent, iar eu devin atât de ușor incoerentă.

Cuvintele. Mă gândesc la cuvinte și mă gândesc la Peeta. Cum adoptă oamenii tot ce spune el. Pariez că, dacă vrea, el poate pune mulțimea în mișcare. Va găsi ce să spună. Dar sunt sigură că ideea asta nu i-a trecut niciodată prin minte.

La parter le găsec pe mama și pe Prim ocupându-se de un Gale docil. Îmi dau seama, după expresia feței lui, că efectul medicamentului e pe sfârșite. Îmi fac curaj pentru o nouă înfruntare, dar încerc să-mi păstrez calmul vocii.

— Nu-i poți face încă o injecție?

— O să i-o fac, dacă va fi necesar. Ne-am gândit să încercăm mai întâi haina-de-zăpadă, îmi răspunde mama.

I-a îndepărtat bandajele. Fierbințeala radiată de spatele lui e practic vizibilă. Mama întinde o pânză curată peste carnea inflamată și face un semn din cap către Prim.

Sora mea se apropie, agitând ceea ce pare să fie un vas cu zăpadă. Dar are o tentă verde deschis și răspândește o mireasmă dulce, pătrunzătoare. Haina-de-zăpadă. Aproape că aud sfârâitul pielii chinuite la contactul cu amestecul acela. Pleoapele lui Gale flutură și ochii i se deschid, uluiți, apoi lasă să-i scape un suspin de ușurare.

— E un noroc c-avem zăpadă, spune mama. Mă gândesc ce trebuie să-nsemne refacerea după o biciuire în miezul verii, cu arșița mistuitoare și cu apa caldută de la robinet.

— Ce ai fi făcut dacă acum era vară? întreb.

Între sprâncenele mamei apare o cută când se încruntă.

— Aș fi încercat să țin muștele departe.

Ideea îmi întoarce stomacul pe dos. Ea umple o batistă cu amestecul numit haina-de-zăpadă și mi-o așază pe rana de pe obraz. Durerea se retrage brusc. E răceala zăpezii, da, dar, indiferent ce sucuri de plante o fi adăugat mama, amestecul lor amorțește, de asemenea, locul.

— Oh. E minunat! De ce nu i-ai pus asta azi-noapte?

— Trebuia să i se liniștească mai întâi rana, spune ea.

Nu știu exact ce înseamnă asta, dar, atâta vreme cât dă rezultate, cine sunt eu ca s-o iau la întrebări? Mama știe ce face. Simt împunsătura remușcării pentru ziua de ieri, pentru lucrurile cumplite pe care i le-am strigat în timp ce Peeta și Haymitch mă trăgeau afară din bucătărie.

— Îmi pare rău c-am țipat ieri la tine.

— Am auzit și mai rele, spune ea. Ai văzut cum sunt oamenii când cineva iubit e în suferință.

Cineva pe care-l iubesc. Cuvintele îmi amorțesc limba de parcă ar fi împachetată în haina-de-zăpadă. Îl iubesc pe Gale, firește. Dar la ce fel de dragoste se referă ea? Ce vreau eu să spun când susțin că îl iubesc pe Gale? Nu știu. L-am sărutat noaptea trecută, într-un moment când emoțiile mele erau atât de intense. Dar sunt sigură că el nu-și amintește. Sau o fi ținând minte? Sper că nu. Fiindcă altminteri totul s-ar complica mai tare și eu chiar nu mă pot gândi la sărutări când am de ațâțat o revoltă. Scutur ușor din cap, ca să-mi limpezesc gândurile.

— Unde e Peeta?

— A plecat când te-a auzit foindu-te. Nu vrea să-și lase casa nesupravegheată pe timpul viforniței, spune mama.

— O fi ajuns cu bine? întreb eu.

Pe viscol te poți rătăci după câțiva metri, cutreierând pe lângă drum, neștiut de nimeni.

— De ce nu-i dai un telefon ca să te convingi? zice ea.

Mă duc în birou, încâperea pe care am evitat-o într-o foarte mare măsură după întâlnirea cu președintele Snow, și formez numărul lui Peeta. Răspunde după ce telefonul sună de câteva ori.

— Salut! Voiam să mă asigur c-ai ajuns cu bine, spun.

— Katniss, stau la trei case distanță de tine, răspunde el.

— Știu, dar cu vremea asta și cu tot restul...

— Ei, sunt bine. Îți mulțumesc de grijă.

Urmează o pauză îndelungată.

— Ce face Gale?

— E bine. Mama și Prim îi pun acum haina-de-zăpadă, îi povestesc eu.

— Și fața ta? se interesează el.

— Am primit și eu ceva zăpadă, îi spun. L-ai văzut azi pe Haymitch?

— Am trecut pe la el. E beat mort. Dar i-am făcut focul și i-am lăsat niște pâine.

— Voiam să vorbesc cu... cu voi amândoi. Nu îndrăznesc să spun mai multe, aici, la telefonul meu, care e cu siguranță urmărit.

— Probabil va trebui s-aștepti până se domolește vremea, zice el. Oricum, până atunci n-o să se-ntâmple mai nimic.

— Da, mai nimic, încuviințez eu.

E nevoie de două zile ca să se liniștească viscolul, care a lăsat în urma lui troiene mai înalte decât mine. Mai e nevoie de încă o zi ca să fie făcută o potecă din Cartierul Învingătorilor până în piață. În timpul ăsta ajut la îngrijirea lui Gale, îmi aplic haina-de-zăpadă pe obraz, încerc să-mi amintesc tot ce pot despre revolta din Districtul 8, pentru cazul că ne-ar putea fi de folos. Umflătura de pe față mi se retrage, lăsându-mă cu o rană pe cale de vindecare, care îmi dă mâncărimi, și cu un ochi foarte vânăt. Dar, imediat ce se ivește prima ocazie, îl sun pe Peeta și-l întreb dacă vrea să meargă cu mine în oraș.

Îl trezim pe Haymitch și-l târâm după noi. El se plânge, dar mai puțin decât de obicei. Știm cu toții că trebuie să stăm de vorbă despre cele întâmplate și că nicăieri nu poate fi atât de periculos ca în casele noastre. De fapt, nu scoatem nici o vorbă înainte de a lăsa bine în urmă Cartierul Învingătorilor. Eu îmi petrec timpul studiind mormanele de zăpadă înalte de trei metri de pe ambele părți ale potecii înguste, întrebându-mă dacă nu se vor prăvăli peste noi. În cele din urmă, Haymitch rupe tăcerea.

— Deci plecăm cu toții în marele necunoscut, nu-i așa? mă întrebă.

— Nu, spun eu. Nu mai plecăm.

— Ai văzut care sunt hibeles planului, nu-i așa, iubito? Ceva idei noi?

— Vreau să stârnesc o revoltă.

Haymitch se mulțumește să râdă. Nu e un râs răutăcios, ceea ce mi se pare cu atât mai supărător. Demonstrează că nici măcar nu mă poate lua în serios.

— Ei, eu mă duc să beau ceva. Să mă ții totuși la curent cu rezultatele obținute, zice el.

— Atunci care e planul tău? ripostez, scuișând cuvintele.

— Planul meu e să ne asigurăm că totul merge perfect în privința nunții voastre, răspunde Haymitch. Am sunat și am reprogramat ședința foto, fără să dau prea multe amănunte.

— Tu nici măcar n-ai telefon, zic eu.

— Effie a rezolvat asta, îmi explică el. Știi că m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să te conduc la altar? I-am spus că e cu atât mai bine cu cât se întâmplă mai curând.

— Haymitch!

Aud cum mi se strecoară în voce tonul rugător.

— Katniss! El îmi imită intonația. N-o să țină.

Amușim când trece pe lângă noi o echipă de bărbați cu lopeți, mergând spre Cartierul Învingătorilor. Sper să poată face ceva în privința mormanelor de trei metri. Când se îndepărtează destul de mult ca să nu poată trage cu urechea, deja ne aflăm mult prea aproape de piață. Intrăm și ne oprim toți în același timp.

Cât ține viscolului n-o să se întâmple mai nimic. În privința asta, eu și Peeta am fost de acord. Dar nici că ne-am fi putut înșela mai mult. Piața a fost transformată. De acoperișul clădirii Justiției atârână un stindard imens, cu stema Panemului. Pe pavajul bine curățat mășăluiesc Apărători ai Păcii, în uniforme de un alb imaculat. Alții sunt înșirați pe acoperișuri, în cuiburile de mitraliere. Dar cel mai descurajant lucru e șirul noilor construcții – un stâlp oficial pentru biciuire, mai mulți butuci și o spânzurătoare – ridicate în centrul pieței.

— Thread lucrează repede, spune Haymitch.

Văd izbucnind un foc, cu câteva străzi mai încolo de piață. Nu e nevoie s-o spună nici unul dintre noi. Ceea ce explodează fumegând nu poate fi decât Vatra. Mă gândesc la Sae Unsuoroasa, la Ripper, la toți prietenii mei care își câștigau acolo traiul.

— Haymitch, crezi că mai era cineva înăuntru... Nu reușesc să-mi închei fraza.

— Nu, sunt prea inteligenți pentru asta. Și tu ai fi, dacă ai fi stat mai mult prin preajmă, zice el. Ei, mai bine m-aș duce să văd de cât spirt medicinal se poate lipsi spițerul.

Traversează piața târșându-și picioarele, și eu mă uit la Peeta.

— Pentru ce-i trebuie?

Apoi îmi dau seama care e răspunsul.

— Nu-l putem lăsa să-l bea. O să-și găsească moartea sau o să orbească, în cel mai bun caz. Am pus deoparte niște votcă acasă.

— Și eu. Poate o să-i ajungă până reușește Ripper să se apuce din nou de afaceri, spune Peeta. Trebuie să văd ce fac ai mei.

— Eu trebuie să mă duc la Hazelle.

Sunt îngrijorată. Credeam c-o să apară la ușa noastră imediat după curățarea zăpezii, dar n-a dat nici un semn de viață.

— Vin și eu. Trec pe la brutărie în drum spre casă, spune Peeta.

— Mulțumesc.

Gândindu-mă ce aș putea găsi, mă cuprinde brusc spaima.

Străzile sunt aproape pustii, ceea ce n-ar fi atât de neobișnuit la ora asta a zilei, dacă adulții ar fi în mină, iar copiii la școală. Dar nu sunt. Văd fețe privindu-ne pe furiș de dincolo de pragurile ușilor și prin crăpăturile obloanelor.

O revoltă, îmi spun. Ce idioată sunt. Planul nostru a fost de la început conceput defectuos, dar atât eu, cât și Gale am fost prea orbi ca s-o vedem. O revoltă implică încălcarea legii, contestarea autorității. Noi am făcut asta toată viața sau au făcut-o familiile noastre. Am trăit din braconaj și din negoțul pe piața neagră, am luat Capitoliul în răs în pădure. Dar, pentru majoritatea oamenilor din Districtul 12, un drum până în Vatră, ca să cumpere ceva, e un risc prea mare. Iar eu mă aștept să se adune în piață, cu cărămizi și torțe? Până și apariția mea și a lui Peeta e suficientă ca să-și ia copiii de lângă ferestre și să tragă bine draperiile.

O găsim pe Hazelle acasă, îngrijind-o pe Posy care e foarte bolnavă. Recunosc petele specifice pojarului.

— N-am putut să plec de lângă ea, ne spune. Știam că Gale e pe cele mai bune mâini cu puțință.

— Desigur. Se simte mult mai bine. Mama spune c-o să se-ntoarcă-n mină peste două săptămâni.

— Oricum s-ar putea să n-o deschidă până atunci, zice Hazelle. Se zvonește că e închisă până la noi dispoziții.

Aruncă o privire nervoasă spre albia ei goală.

— Și tu ai încetat lucrul? o întreb.

— Oficial nu. Dar toată lumea se teme acum să apeleze la mine.

— Poate e din cauza zăpezii, spune Peeta.

— Nu, Rory a făcut un scurt tur în dimineața asta. După cum s-ar părea, nu e nimic de spălat, răspunde ea.

Rory își înfășoară brațele în jurul ei.

— O să ne descurcăm.

Scot un pumn de bani din buzunar și îi las pe masă.

— Mama o să trimită ceva pentru Posy.

După ce ieșim, mă întorc spre Peeta.

— Tu du-te înapoi. Eu vreau să fac o plimbare prin preajma Vetrei.

— Vin cu tine, spune el.

— Nu, te-am târât deja în destule necazuri.

— Și evitarea unei plimbări pe lângă Vatră... o să-mi rezolve toate problemele? Zâmbește și mă ia de mână. Ne învârtim împreună pe străzile din Filon, până

ce ajungem lângă clădirea în flăcări. Nu s-au ostenit nici măcar să lase niște Apărători ai Păcii în jurul ei. Sunt siguri că n-o să încerce nimeni s-o salveze.

Căldura focului topește zăpada din jur, și peste ghete mi se prelinge un firicel de lichid negru.

— Țsta e praf de cărbune, spun, din vremurile de demult.

Era în toate crăpăturile. Încăstrat în scândurile podelei. E uimitor că locul ăsta n-a sărit în aer până acum.

— Vreau să văd ce e cu Sae Unsueroasa.

— Nu azi, Katniss. Nu cred că-i suntem cuiva de vreun ajutor dacă-i facem o vizită, zice Peeta.

Ne întoarcem în piață. Cumpăr niște prăjituri de la tatăl lui Peeta, în timp ce ei doi pâlăvrăgesc despre vreme. Nici unul nu pomenește de instrumentele amenințătoare de tortură aflate la numai câțiva metri de ușa din față. Ultimul lucru pe care-l observ când părăsim piața e că nu recunosc nici măcar unul dintre chipurile Apărătorilor Păcii.

Pe măsura trecerii zilelor, lucrurile merg din rău în mai rău. Minele rămân închise două săptămâni, timp în care jumătate din Districtul 12 rabdă de foame. Numărul copiilor care se înscriu pentru tesere crește vertiginos, dar adesea nu își primesc grânele. Lipsa alimentelor îi face până și pe aceia care au bani să se întoarcă de la magazine cu mâinile goale. Când se redeschid minele, salariile sunt micșorate, orele de lucru sporesc, oamenii sunt trimiși în locuri de muncă strigător la cer de periculoase. Mâncarea promisă pentru Ziua Pachetelor, așteptată cu nerăbdare, sosește gata alterată și atacată de rozătoare. Noile mașinării ale torturii instalate din piață funcționează din plin, oamenii fiind târați către ele și pedepsiți pentru infracțiuni atât de multă vreme trecute cu vederea încât au uitat că sunt ilegale.

Gale se întoarce acasă fără să mai vorbim despre revoltă. Dar nu pot să nu mă gândesc că tot ce vede îi va întări hotărârea de a riposta.

Greutățile din mină, trupurile torturate din piață, foamea întipărită pe fețele membrilor familiei sale. Rory s-a înscris pentru tesere, lucru despre care Gale nu poate suporta nici măcar să vorbească, dar tot nu e de ajuns acum, când alimentele nu sunt întotdeauna disponibile, și prețul lor crește întruna.

Singurul lucru bun e faptul că îl conving pe Haymitch s-o angajeze pe Hazelle ca menajeră, ceea ce aduce niște bani în plus pentru ea și îmbunătățirea stilului lui de viață. E ciudat să intru în casa lui și s-o gădesc curată, cu mâncare caldă pe sobă. El abia dacă bagă de seamă, fiindcă duce o luptă întru totul diferită. Eu și Peeta am încercat să raționalizăm alcoolul pe care-l aveam, dar e pe terminate, și ultima dată când am văzut-o pe Ripper era în butuci.

Ori de câte ori trec pe stradă mă simt o paria. În public mă evită acum toată lumea, dar acasă nu duc lipsă de companie. Bolnavii și răniții sunt depuși în flux constant pe masa din bucătărie, în fața mamei, care a încetat de mult să mai ceară

plată pentru serviciile ei. Însă rezervele de leacuri i se împuținează și în curând nu-și va mai putea trata pacienții decât cu zăpadă.

Pădurea e un loc interzis, firește. Nici măcar Gale nu mai contestă asta. Dar, într-o bună dimineață, eu o fac. Și pe sub gard nu mă fac să mă strecor nici casa plină de bolnavi și de muribunzi, nici spinările sângerânde, nici copiii cu fețe supte, nici răsunetul cizmelor în marș, nici sărăcia omniprezentă. O face lada cu rochii de mireasă sosită într-o noapte, alături de un bilet prin care Effie mă anunță că au fost aprobate de președintele Snow în persoană.

Nunta. Are într-adevăr de gând s-o facă? Ce își închipuie rațiunea lui distorsionată c-o să obțină astfel? E în folosul locuitorilor Capitoliului? Li s-a promis o nuntă, vor primi o nuntă. Și pe urmă ne va ucide? Ca lecție pentru districte? Nu știu. Totul mi se pare lipsit de sens. Mă succesc și mă răsucesc în pat până când nu mai pot suporta. Trebuie să ies de-aici. Măcar pentru câteva ore.

Măinile mele cotrobăiesc prin dulap până când găsesc echipamentul etanș de iarnă făcut de Cinna pentru momentele de relaxare din Turneul Triumfal. Cizme impermeabile, un costum de schi care mă acoperă din cap până-n călcâie, mănuși termice. Ador vechiul meu costum de vânatoare, dar aceste haine de înaltă tehnologie sunt mult mai potrivite pentru drumeția pe care am de gând s-o fac astăzi. Cobor scările în vârful picioarelor, îmi umplu sacul de vânatoare cu de-ale gurii și mă furișez afară din casă. Mă strecor pe străzi lăturalnice și pe alei dosnice, îndreptându-mă către acel punct slab al gardului aflat cel mai aproape de măcelăria lui Rooba. Drumul ăsta e traversat de mulți lucrători în drum spre mină, așa că zăpada e ciuruită de urme. Ale mele vor trece neobservate. În ciuda tuturor noilor măsuri de securitate. Thread dă foarte puțină atenție gardului, simțind probabil că frigul și animalele sălbatice sunt suficiente ca să țină pe toată lumea în siguranța din interior. Chiar și așa, odată ce ajung sub gardul de plasă îmi acopăr urmele până când mi le ascund copacii.

Abia se crapă de ziuă când îmi recuperez un arc și setul lui de săgeți și încep să-mi croiesc o potecă prin zăpada troienită din pădure. Dintr-un anumit motiv, sunt hotărâtă să ajung la lac. Poate ca să-mi iau rămas-bun de la locul acela, de la tata și de la clipele fericite petrecute acolo, fiindcă știu că nu mă voi mai întoarce probabil niciodată. Poate așa o să reușesc să răsuflu din nou ușurată. O parte din mine nu se sinchisește cu adevărat dacă voi fi sau nu prinsă, atâta timp cât mai pot vedea o dată lacul.

Drumul durează de două ori mai mult decât de obicei. Hainele făcute de Cinna păstrează foarte bine căldura și ajung scăldată în sudoare sub costumul de schi, dar cu fața amorțită de frig. Zăpada strălucind sub soarele iernii i-a jucat feste vederii mele, așa că sunt atât de obosită și de prinsă în gânduri lipsite de speranță, încât nu observ indiciile. Șuvița subțire de fum care iese din coș, urmele recente, mirosul de ace umede de pin. Mă aflu literalmente la câțiva metri de ușa casei de beton când mă opresc brusc. Și nu din cauza fumului, a urmelor sau a mirosului.

Din cauza păcănitului inconfundabil al unei arme, care se aude din spatele meu.

A doua natură. Instinct. Mă întorc, încordând arcul, deși știu deja că sorții nu îmi sunt favorabili. Văd uniforma albă a Apărătorilor Păcii, bărbia ascuțită, irisul căprui-deschis unde își va găsi locul săgeata mea. Dar arma cade la pământ și femeia neînarmată își întinde mâna înmănușată, arătându-mi ceva.

— Oprește-te! îmi strigă.

Ezit, nereușind să înțeleg o asemenea întorsătură a evenimentelor. Poate au primit ordin să mă prindă vie, ca să mă poată tortura până când o să dau vina pe toate persoanele pe care le-am cunoscut vreodată. Da, vă doresc noroc cu asta, îmi trece prin gând. Degetele mele sunt hotărâte să lanseze săgeata când văd obiectul din mânășă.

E un cerc mic, alb, de pâine nedospită. Mai degrabă un biscuit. Cenușiu și umed pe margini. Dar în mijlocul lui e întipărită o imagine clară. E gaița mea zeflemitoare.

Partea a doua
PACIFICAREA

E lipsit de sens.

Pasărea mea, coaptă, sub formă de pâine. Spre deosebire de reproducerile elegante pe care le-am văzut la Capitoliu, asta nu are, cu siguranță, nimic de-a face cu moda.

— Ce e? Ce înseamnă? întreb cu voce aspră, încă pregătită săucid.

— Înseamnă că suntem de partea ta, spune o voce tremurătoare din spatele meu.

N-am văzut-o când am venit. Trebuie să fi fost în casă. Nu-mi iau ochii de la actuala mea țintă. Probabil că nou-venita e înarmată, dar știe că, dacă ar lăsa să-mi ajungă la urechi declicul armei, anunțând moartea mea iminentă, i-aș ucide instantaneu însoțitoarea.

— Vino aici, să te văd! poruncesc.

— Nu poate, e... dă să spună femeia cu biscuitul.

— Vino aici! țip.

Urmează zgomotul unui pas și un sunet târșăit. Aud efortul impus de mișcare. O altă femeie sau mai bine zis o fată, fiindcă pare cam de vârsta mea, își face apariția șchiopătând. E îmbrăcată într-o uniformă de Apărător al Păcii completă, cu mantia de blană albă, numai că nu-i vine bine, e cu câteva numere prea mare pentru silueta ei subțire. Nu are nici o armă vizibilă. Măinile îi sunt ocupate, strâng ferm o cârjă rudimentară, făcută dintr-o creangă bifurcată. Nu-și poate ridica vârful cizmei stângi din zăpadă, de aceea îl târăște.

Îi studiez fața, strălucitor de roșie din cauza frigului. Are dinții strâmbi și un semn din naștere, ca o căpșună, deasupra unuia dintre ochii săi căprui, de culoarea ciocolatei. Nu e o Apărătoarea Păcii. Nici o cetățeană a Capitolului.

— Cine sunteți? întreb, cu prudență, dar mai puțin războinică.

— Numele meu e Twill, răspunde femeia. E mai vârstnică. Pare de vreo treizeci și cinci de ani. Și ea e Bonnie. Am fugit din Districtul 8.

Districtul 8! Probabil că știu despre revoltă!

— Unde-ați găsit uniformele? întreb.

— Le-am furat din fabrică, îmi povestește Bonnie. Noi le facem, acolo. Dar am crezut că asta o să fie... pentru altcineva. De-aia îmi vine atât de rău.

— Arma e a unui Apărător al Păcii mort, spune Twill, urmărindu-mi privirea.

— Biscuitul din mâna ta. Cu pasărea. Ce e cu el? o întreb.

— Nu știi, Katniss?

Bonnie pare sincer nedumerită.

M-au recunoscut. Bineînțeles că m-au recunoscut. Am fața descoperită și stau aici, în afara Districtului 12, îndreptând către ele o săgeată. Cine altcineva aș putea fi?

— Știu că seamănă cu broșa pe care-am purtat-o în arenă.
— Nu știe, spune Bonnie, cu voce scăzută. Poate nu știe absolut nimic.
Simt brusc nevoia să dau impresia că am totul sub control.

— Știu că ați avut o revoltă în Opt.

— Da, de asta am fost nevoite să plecăm, spune Twill.

— Ei, acum ați ajuns foarte departe. Ce-aveți de gând? întreb.

— Ne îndreptăm spre Districtul 13, mă informează Twill.

— Treisprezece? fac eu. Nu mai există nici un Treisprezece. A fost ras de pe fața pământului.

— Acum șaptezeci și cinci de ani, subliniază Twill.

Bonnie își schimbă poziția cârjei și se crispează de durere.

— Ce-ai pățit la picior? o întreb.

— Mi-am scrântit glezna. Cizmele sunt prea mari, spune ea.

Îmi mușc buza. Instinctul mă asigură că femeile spun adevărul. Iar în spatele aceluși adevăr sunt o mulțime de informații pe care aș vrea să le obțin. Totuși, înainte de a-mi lăsa arcul jos fac un pas înainte și recuperez arma lui Twill. Pe urmă ezit o clipă, cu gândul la o altă zi din această pădure, când eu și Gale am văzut o aeronavă apărând din senin și capturând doi evadați din Capitoliu. Băiatul a fost ucis, străpuns cu o suliță. Pe fata cu părul roșu am regăsit-o când am ajuns la Capitoliu, mutilată și transformată într-o servitoare mută, numită avox.

— V-a urmărit cineva?

— Credem că nu. Probabil și-au închipuit c-am fost ucise într-o explozie din fabrică, spune Twill. Am scăpat numai printr-un noroc.

— Bine, haideți înăuntru, spun, arătând către casa din beton.

Intru în urma lor, aducând arma.

Bonnie se duce drept la șemineu și se așază pe o mantie de Apărător al Păcii aflată în fața lui.

Își întinde mâinile spre flacăra plâpândă care arde la capătul unui buștean carbonizat. Are pielea atât de palidă încât e translucidă, și prin carnea ei văd strălucirea focului. Twill încearcă să strângă mantia, probabil a ei, în jurul fetei care tremură.

O cutie de tablă de un galon a fost tăiată în jumătate, și buza e periculos de zimțată. Stă în cenușă, umplută cu apă în care plutește o mână de ace de pin.

— Faceți ceai? întreb.

— De fapt, nu suntem sigure. Îmi amintesc că am văzut pe cineva făcând asta cu ace de pin la Jocurile Foamei, cu câțiva ani în urmă. Cel puțin, cred că erau ace de pin, spune Twill, încruntându-se.

Îmi aduc aminte de Districtul 8, un oraș urât, îmbâcsit de duhoarea fumului din coșurile fabricilor, cu oamenii adăpostiți în case șubrede. Abia dacă poți zări câte un fir de iarbă. Un loc unde n-ai niciodată ocazia să înveți câte ceva despre natură. E un miracol că aceste două femei au ajuns atât de departe.

— Ați rămas fără mâncare?

Bonnie dă din cap.

— Am luat ce-am putut, dar alimentele erau atât de puține! S-au terminat de ceva vreme.

Tremurul din vocea ei îmi topește ultimele rezerve. Nu e decât o față lihnită de foame și rănită, care fuge de Capitoliu.

— Ei, atunci asta-i ziua voastră norocoasă, spun, lăsând sacul de vânătoare să-mi cadă pe podea.

Oamenii flămânezec în tot districtul și noi încă avem mai mult decât suficientă mâncare. Așa că împart câte ceva. Am prioritățile mele: familia lui Gale, Sae Unsuoroasa, câțiva dintre ceilalți negustori din Vatră cărora le-au fost închise tarabele. Mama are alți oameni, mai ales pacienți de-ai ei, pe care vrea să-i ajute. În dimineața asta mi-am îndesat înapoi în sac mai multe provizii decât mi-ar fi trebuit, știind că mama o să vadă cămara golită și-o să-și închipuie că-mi fac rondul obișnuit, pe la prietenii flămânzi. De fapt, mi-am asigurat un răgaz, vrând să pot ajunge la lac fără ca ea să-și facă griji. Aveam de gând să împart mâncarea seara, la întoarcere, dar acum îmi dau seama că n-o să fie așa.

Scot din sac două checuri proaspete, cu un strat de brânză rumenită deasupra. Am întotdeauna o provizie, de când și-a dat Peeta seama că sunt preferatele mele. Îi arunc unul lui Twill, dar traversez încăperea și îl pun pe celălalt în poala lui Bonnie, căci coordonarea mișcărilor ei pare oarecum îndoielnică și n-aș vrea ca obiectul să aterizeze în foc.

— Oh, spune ea. Oh, ăsta tot e numai pentru mine?

În sufletul meu se frânge ceva când îmi amintesc o altă voce. Rue. În arenă. Când i-am dat un picior de găsculiță.

— Oh, până acum n-am mai primit niciodată un copan întreg numai pentru mine.

Neîncrederea omului întotdeauna chinuit de foame.

— Da, mănâncă, răspund.

Bonnie ține checul de parcă nu i-ar veni să creadă că e real, apoi își afundă dinții în el iarăși și iarăși, incapabilă să se oprească.

— E mai bun când îl mesteci.

Ea dă din cap, străduindu-se să-și domolească pofta, dar știu ce greu îți e când ai stomacul atât de gol.

— Cred că e gata ceaiul vostru.

Scot cutia de tablă din cenușă cu o mișcare rapidă. Twill găsește în rucsacul ei două căni de tinichea, și eu las ceaiul jos, așezându-l pe podea ca să se răcească. Ele se strâng una într-alta, mănâcând, suflând în căni și sorbind puțin câte puțin din ceaiul fierbinte în timp ce eu fac focul. Aștept până când își ling degete unsuroase, apoi întreb:

— Așadar, care e povestea voastră?

Și ele mi-o spun.

Încă de la sfârșitul Jocurilor Foamei, nemulțumirea din Districtul 8 a fost în continuare creștere. Bineînțeles că existase dintotdeauna, într-o anumită măsură. Dar acum vorbele nu mai erau de ajuns, și ideea de a trece la acțiune s-a transformat din dorință în faptă. În fabricile de textile care lucrează pentru Panem zgomotul mașinilor e puternic și permite ca vorbele să circule în siguranță, o pereche de buze în apropierea unei urechi, cuvinte care trec neobservate, necenzurate. Twill preda la școală, Bonnie se număra printre elevele ei și amândouă munceau, vreme de patru ore, la o fabrică specializată în confecționarea uniformelor pentru Apărătorii Păcii. Bonnie, care lucra pe platforma friguroasă de control, a avut nevoie de câteva luni ca să pună deoparte două uniforme, azi o pereche de cizme, mâine una de pantaloni. Erau pregătite pentru Twill și soțul ei, căci vestea despre revolta odată stărnită trebuia să ajungă în afara districtului, pentru a se răspândi și a avea succes.

Ziua când eu și Peeta am ajuns acolo, făcându-ne apariția în Turneul Triumfal, a fost un soi de repetiție generală. Mulțimea s-a adunat formând echipe în preajma clădirilor alese drept ținte pentru începerea rebeliunii. Asta era planul: să preia controlul asupra unor centre ale puterii din oraș, cum sunt clădirea Justiției, Cartierul General al Apărătorilor Păcii și Centrul de Comunicații din piață. Și al altor zone din district: calea ferată, hambarele, uzina electrică și cea de armament.

Noaptea logodnei mele, noaptea când Peeta a căzut în genunchi și și-a declarat dragostea nepieritoare în fața camerelor de luat vederi din Capitoliu a fost noaptea începerii revoltei. Aveau o acoperire ideală. Erau obligați să urmărească interviul pe care ni-l lua Caesar Flickerman în cadrul Turneului Triumfal. Ceea ce le oferea locuitorilor Districtului 8 un motiv de a se afla pe străzi după căderea întinericului, adunându-se fie în piață, fie în diverse centre comunitare pentru a ne privi. În mod obișnuit, o asemenea activitate ar fi stărnit prea multe suspiciuni, însă cu această ocazie toată lumea s-a aflat la locul stabilit la ora întâlnirii, opt seara, când măștile au căzut și s-a dezlănțuit Iadul.

Luați prin surprindere și copleșiți numericeste, Apărătorii Păcii au fost inițial înfrânți de mulțime. Centrul de Comunicații, hambarele și uzina electrică au intrat pe mâini sigure. Pe măsură ce cădeau Apărătorii Păcii, rebelii le luau armele în stăpânire. Exista speranța că nu săvârșiseră un act de nebunie, că, într-un fel sau altul, dacă puteau lua legătura cu celelalte districte, ar fi fost realmente posibilă o răsturnare a guvernului de la Capitoliu.

Însă apoi a căzut securea. Apărătorii Păcii au început să vină cu miile. Aeronavele au bombardat punctele de rezistență ale rebelilor, transformându-le în cenușă. În haosul deplin care a urmat, oamenii n-au mai putut face altceva decât să încerce să ajungă vii acasă. A fost nevoie de mai puțin de patruzeci și opt de ore pentru a supune orașul. Pe urmă, totul a fost blocat, vreme de o săptămână. Nici mâncare, nici cărbune, și tuturor le-a fost interzis să-și părăsească locuințele.

Singurul moment când televiziunea a emis altceva în afară de paraziți a fost cel al spânzurării oamenilor bănuți de instigare, în piața orașului. Apoi, într-o noapte, când întregul district era la un pas de moartea prin înfometare, a sosit ordinul de a se întoarce la lucru, ca de obicei.

Ceea ce, pentru Twill și Bonnie, însemna să meargă la școală. O stradă blocată în urma bombardamentului le-a făcut să întârzie la intrarea în schimbul de la fabrică și încă se mai aflau la o sută de metri distanță când clădirea a sărit în aer, ucigându-i pe toți cei dinăuntru – printre care se aflau soțul lui Twill și întreaga familie a lui Bonnie.

— Cineva trebuie să fi anunțat Capitoliul că ideea revoltei a pornit de acolo, îmi spune Twill, cu voce slabă.

Cele două femei au fugit înapoi, la Twill acasă, unde încă se mai aflau la păstrare uniforme de Apărători ai Păcii. Au adunat toate proviziile pe care le-au putut găsi, furând nestingerite de la vecinii despre care știau acum că muriseră, și au reușit să ajungă la gară. Au îmbrăcat costumele de Apărători ai Păcii într-un depozit din apropierea șinelor și, odată deghizate, au reușit să se urce într-un vagon de marfă plin cu stufe al unui tren care pleca spre Districtul 6. Au fugit din tren când s-a oprit pentru alimentare și și-au continuat drumul pe jos. Au mers la adăpostul pădurii, folosindu-se totuși de calea ferată pentru orientare, și au ajuns la marginea Districtului 12 cu două zile în urmă, când au fost nevoite să se oprească pentru că și-a scrântit Bonnie glezna.

— Am înțeles de ce-ați fugit, dar ce vă așteptați să găsiți în Districtul 13? le întreb.

Ele schimbă o privire nervoasă.

— Nu suntem foarte sigure, îmi răspunde Twill.

— Nu e nimic altceva decât moloz, spun eu. Am văzut cu toții filmul.

— Tocmai asta e. Se folosesc de același film de când își poate aduce aminte oricare dintre locuitorii Districtului 8, zice Twill.

— Da?

Încerc să mă întorc cu gândul în urmă, să-mi aduc aminte toate imaginile din Districtul 13 prezentate la televizor.

— Știi că arată întotdeauna clădirea Justiției? continuă Twill.

Dau din cap. Am văzut-o de o mie de ori.

— Dacă te uiți cu foarte mare atenție, o s-o zărești. La margine, în colțul din dreapta sus.

— Ce-o să zăresc? întreb.

Twill ridică din nou biscuitul cu pasărea.

— O gaiță-zeflemitoare. Se întrevede în zbor. E întotdeauna aceeași.

— Noi, acasă, credem că folosesc același film vechi fiindcă nu pot arăta ceea ce se află de fapt acum acolo, spune Bonnie.

Scot un mormăit, nevenindu-mi să cred.

— Vă duceți în Districtul 13 bazându-vă pe asta! Pe un cadru de film cu o pasăre? Credeți că veți găsi un oraș nou, cu oameni plimbându-se în voie? Și că așa ceva e acceptat de Capitoliu?

— Nu, îmi răspunde Twill, cu toată seriozitatea. Credem că oamenii s-au mutat sub pământ când tot ce se afla la suprafață a fost distrus. Credem că au reușit să supraviețuiască. Și că sunt lăsați în pace de Capitoliu pentru că, înainte de Zilele Negre, principala industrie din Districtul 13 era cea nucleară.

— Aveau mine de grafit, spun eu, apoi ezit, fiindcă asta e o informație primită de la Capitoliu.

— Da, aveau câteva mine mici. Dar nu destul de multe ca să justifice o populație atât de numeroasă. Cred că ăsta e singurul lucru sigur pe care-l știm, spune Twill.

Inima îmi bate prea repede. Și dacă au dreptate? Ar putea fi adevărat? Ar putea exista și un alt loc în care să fugi, în afara ținuturilor sălbătice? Un loc sigur? Dacă în Districtul 13 există o comunitate, n-ar fi mai bine să plec acolo, unde aș putea realiza ceva, în loc să stau aici, așteptându-mi moartea? Dar... dacă în Districtul 13 sunt oameni, cu arme redutabile...

— De ce nu ne-au ajutat? întreb, furioasă. Dacă e adevărat, de ce ne lasă să trăim așa? Cu foamea, cu omorurile și cu Jocurile?

Și încep dintr-odată să urăsc acest oraș subteran imaginar din Districtul 13 și pe cei care stau acolo, fără să intervină, privind cum murim. Nu sunt cu nimic mai buni decât Capitoliul.

— Nu știm, șoptește Bonnie. În clipa asta, nu facem decât să ne agățăm de speranța că există.

Vorbele ei mă fac să-mi vin în fire. Toate astea sunt amăgiri. Districtul 13 nu există, Capitoliul nu i-ar îngădui niciodată să existe. Probabil că ele se înșală în privința cadrului din film. Gaițele-zeflemitoare nu sunt mai puține decât pietrele. Și sunt tot atât de rezistente. Dacă au putut supraviețui după bombardamentele inițiale din Treisprezece, probabil că acum le merge mai bine decât oricând.

Bonnie nu mai are casă. Familia ei a murit. Îi este imposibil să se întoarcă în Districtul 8 sau să fie asimilată în alt district. Bineînțeles că ideea unui District 13 independent și prosper o atrage. Nu mă pot hotărî să-i spun că alergă după un vis tot atât de lipsit de substanță precum o dâră de fum. Poate că ea și Twill își vor putea făuri, cumva, o viață în pădure. Mă îndoiesc, dar îmi inspiră atâta milă încât trebuie să-ncerc să le ajut.

Mai întâi le dau toată mâncarea pe care o am în sac – mai ales cereale și fasole uscată –, dar e destul de multă ca să le ajungă o vreme, dacă fac economie. Pe urmă o duc pe Twill în pădure și încerc să-i explic principiile de bază ale vânătorii. Are o armă care, dacă e necesar, convertește energia solară în raze electrice letale, așa că ar putea fi folosită la nesfârșit. Când reușește să împuște prima ei veveriță, biata creatură e aproape o masă informă, carbonizată, pentru că

a primit o lovitură directă, în corp. Dar îi arăt cum s-o jupoaie și cum s-o curețe. Cu ceva exercițiu, o să se descurce. Tai o cârjă nouă pentru Bonnie. Când ajungem înapoi, în casă, scot o pereche de șosete de rezervă și i le dau fetei, sfătuind-o să și le îndese în vârfurile cizmelor ca să poată merge și să le poarte noaptea. În cele din urmă, le învăț cum să facă un foc ca lumea.

Mă imploră să le dau detalii despre situația din Districtul 12 și le povestesc despre viața sub Thread. Îmi dau seama că ele consideră asta o informație importantă, pe care le-o pot oferi conducătorilor Districtului 13, și intru în joc ca să nu le distrug speranțele. Dar, când lumina soarelui îmi dă de știre că se apropie sfârșitul după-amiezii, îmi dau seama că nu mai am timp să le aduc într-o stare sufletească mai bună.

— Acum trebuie să plec.

Mă copleșesc cu mulțumiri și mă îmbrățișează. Din ochii lui Bonnie izvorăsc lacrimi.

— Nu-mi vine să cred că te-am întâlnit cu adevărat. Despre tine vorbește, practic, toată lumea, de când...

— Știu. Știu. De când am scos fructele alea de pădure, spun eu, obosită.

La întoarcere, abia dau atenție drumului, deși începe să cadă o ninsoare apoasă. Gândurile gravitează în jurul noilor informații despre revolta din Districtul 8 și despre neverosimila, dar ațățătoarea posibilitate a existenței Districtului 13.

Spusele lui Bonnie și Twill mi-au confirmat un singur lucru: președintele Snow m-a făcut să trec drept o proastă. Toate sărutările și dezmiertările din lume n-ar fi putut schimba sensul forței care se acumula în Districtul 8. Da, fructele mele au fost scânteia, dar nu aveam cum să țin focul sub control. El trebuie să fi știut asta. Și atunci de ce m-a vizitat acasă, de ce mi-a ordonat să conving mulțimile de dragostea mea pentru Peeta? A fost, evident, un șiretlic, ca să-mi distragă atenția și să mă împiedice să fac orice altceva care să instige districtele la revoltă. Și ca să-i distreze pe locuitorii Capitoliului, firește. Presupun că nunta e, pur și simplu, o prelungire necesară a spectacolului.

Am ajuns aproape de gard când o gaiță-zeflemitoare coboară pe o creangă, și trilurile ei par să mi se adreseze. Văzând-o, îmi aduc aminte că n-am primit o explicație completă în privința păsării de pe biscuit și a semnificației sale.

— Înseamnă că suntem de partea ta.

Asta a spus Bonnie. Am oameni de partea mea? Care parte? Sunt, fără s-o știu, imaginea mult-așteptatei rebeliuni? Gaița-zeflemitoare de pe broșa mea a devenit un simbol al împotrivirii? Dacă e așa, partea mea n-o duce foarte bine. E suficient să iau în seamă ceea ce s-a petrecut în Opt ca să știu asta.

Îmi ascund armele în bușteanul scorbuos cel mai apropiat de fosta mea casă din Filon și mă îndrept spre gard. Mă ghemuiesc, lăsându-mă într-un genunchi și pregătindu-mă să mă întorc pe Pajiște, dar sunt încă prea preocupată de

evenimentele zilei și e nevoie de țipătul neașteptat al unei bufnițe ca să-mi revin.

În lumina tot mai palidă, gardul de plasă pare la fel de inofensiv ca de obicei, însă ceea ce mă face să-mi retrag mâna cu o tresărire e un sunet aidoma bâzâitului dintr-un copac plin de cuiburi ale viespoilor-copoi care îmi dă de știre că gardul e încărcat cu electricitate.

11

Picioarele mă poartă înapoi de la sine și mă pierd printre copaci. Îmi acopăr gura cu mânușa pentru a dispersa aburul alb al răsufării în aerul înghețat. Adrenalina îmi aleargă prin vene, ștergându-mi din minte toate grijile zilei în timp ce mă concentrez asupra amenințării imediate care-mi stă înaintea. Ce se petrece? Thread a activat gardul ca măsură suplimentară de precauție? Sau a aflat cumva că i-am scăpat azi din plasă? E hotărât să mă lase în afara Districtului 12 până când reușește să mă prindă și să mă aresteze? Vrea să mă târască în piață ca să fiu pusă în butuci sau biciuită, sau spânzurată?

Calmează-te, îmi poruncesc. Nu e prima dată când sunt blocată în afara districtului de gardul electricizat. De-a lungul anilor, s-a mai întâmplat de vreo câteva ori, dar Gale a fost întotdeauna cu mine. Am ales împreună un copac în care să stăm confortabil până la întreruperea curentului, ceea ce s-a întâmplat întotdeauna până la urmă. Prim căpătase chiar obiceiul de a se duce pe Pajiște când întârziam, ca să vadă dacă gardul era electricizat, pentru ca mama să nu-și facă griji.

Însă astăzi familia mea nici măcar n-o să-și imagineze că aș putea fi în pădure. Am luat măsuri ca să le induc în eroare. Așa că se vor îngrijora dacă nu apar. Și o parte din mine e îngrijorată, fiindcă nu sunt sigură că recuplarea la curent tocmai în ziua când am plecat în pădure e o coincidență. Credeam că nu m-a văzut nimeni furișându-mă pe sub gard, dar cine poate ști? Se găsește întotdeauna cineva dispus să se angajeze ca spion. Cineva a raportat când m-a sărutat Gale, exact în locul ăsta. Dar asta s-a întâmplat totuși pe lumină și înainte de a începe să am mai multă grijă cum mă port. Ar fi posibil să existe camere de supraveghere? Așa a aflat președintele Snow despre sărut? Când am trecut pe sub gard era întuneric și aveam fața acoperită cu o eșarfă. Dar lista persoanelor bănuite de încălcarea hotarelor pădurii e, probabil, foarte scurtă.

Ochii mei cutreieră printre copaci, pe Pajiștea din partea cealaltă a gardului. Nu reușesc să zăresc decât zăpada umedă, strălucind ici și colo în lumina ferestrelor de la marginea Filonului. Nici un Apărător al Păcii la vedere, nimic care să sugereze că aș fi urmărită. Îmi dau seama că, indiferent dacă Thread știe sau nu că am ieșit azi din district, trebuie să acționez în același mod: să mă întorc dincolo de gard fără să fiu văzută și să pretind că n-am ieșit niciodată.

Orice contact cu gardul de plasă sau cu buclele de sârmă ghimpată de

deasupra ar însemna electrocutarea instantanee. Nu cred că pot săpa o ieșire sub gard fără riscul de a fi observată și, oricum, pământul înghețat e tare. Ceea ce îmi lasă o singură opțiune. Trebuie să trec, cumva, pe deasupra lui.

Încep să merg de-a lungul lizierei, în căutarea unui copac cu o creangă suficient de înaltă și de lungă pentru a se potrivi cu nevoile mele. După vreun kilometru și jumătate, dau de un arțar bătrân care ar putea fi ceea ce îmi trebuie, însă trunchiul e prea gros și prea plin de gheață ca să mă pot urca, iar în partea de jos nu are nici o creangă. Mă urc într-un copac de alături și fac un salt periculos către arțar, cu mâinile cât pe ce să mi se desprindă de scoarța alunecoasă. Dar reușesc să găsesc ceva de care să mă prind și încep să înaintează centimetru cu centimetru pe creanga care atâră deasupra sârmei ghimpate.

Când mă uit în jos, îmi aduc aminte de ce eu și Gale preferam întotdeauna să așteptăm în pădure în loc de a încerca să sărim peste gard. Dacă te urci destul de sus ca să nu fii prăjit, înseamnă că ajungi la cel puțin șase metri înălțime. Cred că ramura pe care sunt eu trebuie să fie la vreo șapte și jumătate. E o distanță primejdioasă chiar și pentru cineva care practică de ani de zile cățărutul în copaci. Dar ce altceva am de ales? Aș putea căuta o altă creangă, însă acum e aproape întuneric. Ninsoarea o s-ascundă lumina lunii. Aici pot cel puțin să văd că există un troian de zăpadă care să-mi amortizeze aterizarea. Chiar dacă o să găsesc un alt copac, ceea ce e îndoielnic, cine știe în ce s-ar putea să sar? Îmi agăț de gât sacul gol pentru vânat și mă las încet în jos, până ce ajung să atâră de mâini. Mă opresc o clipă, adunându-mi curajul. Apoi îmi desfac degetele.

Urmează senzația de cădere, după care izbesc solul simțind cum mi se propagă zdruncinătura pe șira spinării. O secundă mai târziu, mă lovesc cu fundul de pământ. Stau întinsă pe zăpadă, încercând să-mi apreciez vătămarile. Fără să mă ridic, pot spune, după durerea din călcâiul stâng și din noadă, că sunt rănită. Singura întrebare e cât de rău. Sper că totul se rezumă la vânătăi, dar, când îmi impun să mă salt în picioare, bănuiesc că am și ceva rupt. Pot totuși să merg, așa că mă pun în mișcare, încercând să-mi ascund șchiopătutul cât mai bine cu putință.

Mama și Prim nu trebuie să afle c-am fost în pădure. E necesar să-mi pregătesc un soi de alibi, indiferent cât de firav. Câteva dintre prăvăliile din piață sunt încă deschise, așa că intru în una și cumpăr pânză albă, pentru bandaje. Oricum nu mai aveam prea multă. Din alta cumpăr o pungă cu dulciuri pentru Prim. Îmi vâ una dintre bomboane în gură, simțind cum mi se topește menta pe limbă, și îmi dau seama că e primul lucru pe care-l mănânc pe ziua de astăzi. Am avut de gând să-mi pregătesc o masă lângă lac, dar, când am văzut în ce stare erau Bonnie și Twill, era păcat să le lipsesc fie și de o singură îmbucătură.

În momentul când ajung acasă, călcâiul meu stâng nu mai poate susține nici cea mai mică greutate. Mă hotărâsc să-i spun mamei că am încercat să repar o gaură din acoperișul vechii noastre case și am alunecat. Cât despre mâncarea

lipsă, o să dau explicații cât mai vagi în privința celor cărora le-am împărțit-o. Mă târâsc dincolo de ușă, gata să mă prăbușesc în fața focului. În schimb, am parte de un alt șoc.

În cadrul ușii de la bucătărie stau doi Apărători ai Păcii, un bărbat și o femeie. Femeia rămâne impasibilă, dar observ tresărirea de surprindere de pe fața bărbatului. Nu mă așteptau. Știu că am fost în pădure și că acum ar trebui să fiu blocată acolo.

— Bună, spun, cu voce neutră.

Mama apare în spatele celor doi, dar păstrând distanța față de ei.

— Iat-o, exact la timp pentru cină, spune, ceva cam prea încântată.

Am întârziat foarte mult la cină. Mă gândesc dacă să-mi scot cizmele, așa cum aș face în mod firesc, dar mă îndoiesc că aș izbuti să nu-mi trădez rănile. Mă mulțumesc să-mi las pe spate gluga udă și să-mi scutur zăpada din păr.

— Vă pot ajuta cu ceva? îi întreb pe Apărătorii Păcii.

— Comandantul Thread ne-a trimis să vă aducem un mesaj, spune femeia.

— Te așteaptă de ore întregi, adaugă mama.

Așteaptă să nu reușesc să mă-ntorc. Să se confirme că am fost electrocutată de gard sau blocată în pădure, ca să-mi poată ridica familia pentru interogatoriu.

— Trebuie să fie un mesaj important, comentez.

— Pot să vă întreb unde ați fost, domnișoară Everdeen? spune femeia.

— E mai simplu dacă mă întrebați unde n-am fost, îi răspund, cu o notă de exasperare în glas.

Traversez încăperea către bucătărie, străduindu-mă să-mi folosesc piciorul ca de obicei, deși fiecare pas e un chin. Trec printre Apărătorii Păcii și reușesc să ajung cu bine lângă masă. Îmi arunc sacul jos și mă întorc spre Prim, care stă, bătoasă, lângă șemineu. Haymitch și Peeta sunt și ei aici, așezați pe două balansoare identice și jucând o partidă de șah. Au venit din întâmplare sau i-au „invitat” Apărătorii Păcii? Oricum ar fi, mă bucur să-i văd.

— Și unde n-ai fost? zice Haymitch plictisit.

— Ei bine, n-am fost să vorbesc cu Moș Capră despre ducerea caprei lui Prim la un țap, fiindcă am primit informații complet greșite despre locul unde locuiește, îi spun lui Prim, cu vehemență.

— Nu, nu e așa, ripostează ea. Eu ți-am explicat cu exactitate.

— Ai zis că stă lângă intrarea dinspre vest a minei.

— Intrarea dinspre est, mă corectează ea.

— Ai spus clar vest, pentru că, pe urmă, te-am întrebat: „Lângă mormanul de zgură?”, iar tu ai zis „Da”.

— Mormanul de zgură e alături de intrarea dinspre est, spune Prim, cu răbdare.

— Nu. Când ai zis asta? întreb eu.

— Aseară, se amestecă Haymitch.

— A fost clar vorba despre est, adaugă Peeta.

Se uită la Haymitch și râd amândoi. Îl privesc cu asprime, și el se străduiește să pară plin de remușcări.

— Îmi pare rău, dar chiar asta am spus. Nu ascuți când îți vorbesc oamenilor.

— Fac pariu că ți s-a spus și azi că nu stă acolo, și tu iar n-ai ascultat, zice Haymitch.

— Tacă-ți fleanca, Haymitch! fac eu, demonstrând limpede că are dreptate.

El și Peeta nu-și stăpânesc râsul, iar Prim își permite un zâmbet.

— Perfect. N-are decât să se ocupe altcineva de umflatul burții caprei ăleia proaste, spun, stârnindu-le și mai tare râsul. De-asta s-au descurcat până acum Haymitch și Peeta, cuget eu. Nimic nu-i poate deruta.

Mă uit la Apărătorii Păcii. Bărbatul zâmbește, dar femeia nu pare convinsă.

— Ce e în sac? mă întreabă, cu voce tăioasă. Știu că speră să găsească vânat sau plante de câmp. Ceva care să mă încrimineze fără dubiu. Răstorn conținutul pe masă.

— Uitați-vă singuri.

— O, ce bine, se bucură mama, examinând pâza. Mai aveam foarte puține bandaje.

Peeta se apropie de masă și deschide punga cu dulciuri.

— Ooh, bomboane de mentă! spune, azvârlindu-și una în gură.

— Sunt ale mele.

Dau să înșfac punga. El i-o aruncă lui Haymitch care își îndeasă în gură un pumn de dulciuri înainte de a-i da punga lui Prim care chicotește.

— Nici unul dintre voi nu merită dropsuri! spun.

— De ce, fiindcă avem dreptate?

Peeta mă cuprinde cu brațele. Scot un mic scâncet de durere când noada mea protestează, încerc să-l transform într-un sunet care trădează indignarea, dar el nu știe că sunt rănită, i-o citesc în ochi.

— OK, Prim a spus vest. Eu am auzit-o spunând clar vest. Suntem cu toții niște idioți. Cum îți sună asta?

— Mai bine, răspund, lăsându-l să mă sărute.

Pe urmă mă uit la Apărătorii Păcii și-mi amintesc brusc ce caută aici.

— Aveți un mesaj pentru mine?

— De la comandantul Thread, spune femeia. Vrea să știți că, de acum înainte, gardul care înconjoară Districtul 12 va fi electrificat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— Nu era deja? întreb, cu poate cam prea multă inocență.

— S-a gândit că ați putea fi interesată să-i transmiteți informația vărului dumneavoastră, adaugă femeia.

— Mulțumesc. O să-i spun. Sunt sigură c-o să dormim cu toții ceva mai liniștiți acum, după ce securitatea a reparat această neglijență.

Știu că împing prea departe lucrurile, dar comentariul îmi oferă o anumită

satisfacție.

Fălciile femeii se crispează. Nimic n-a mers conform planului, dar ea nu mai are alte ordine. Mă salută dând scurt din cap și se îndepărtează, cu bărbatul pe urmele ei. Când închide mama ușa în urma lor, mă prăbușesc, sprijinindu-mă de masă.

— Ce e? întrebă Peeta, susținându-mă ca să-mi păstrez echilibrul.

— Oh, m-am lovit la piciorul stâng. La călcâi. Și noada mea a avut o zi proastă.

El mă ajută să ajung lângă unul dintre balansoare și mă las pe suprafața capitonată. Mama îmi scoate cizmele.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am alunecat și-am căzut.

Patru perechi de ochi mă privesc cu neîncredere.

— Pe gheață.

Știm cu toții că în casă s-ar putea să fie microfoane și că nu e sigur să vorbim deschis. Nu aici și nu acum.

După ce mi-a scos șoseta, degetele mamei îmi cercetează oasele din călcâiul stâng și tresar de durere.

— S-ar putea să fie o fractură, spune ea. Îmi verifică și celălalt picior. Țsta pare teafăr.

E de părere că noada mea are vânătăi urâte. Prim e trimisă să-mi aducă pijamaua și halatul. După ce mă schimb, mama pregătește un pachetel cu zăpadă pentru călcâiul meu stâng și îl fixează cu o perniță. Mănânc trei farfurii cu tocană și o jumătate de pâine. Ceilalți iau cina stând la masă. Mă holbez la foc, cu gândul la Bonnie și Twill, sperând că zăpada grea și umedă mi-a șters urmele.

Prim vine să se așeze pe podea, lângă mine, sprijinindu-și capul de genunchiul meu. Sugem bomboane de mentă, și eu îi mângâi părul blond, mătăsos, dându-i-l după ureche.

— Cum a fost la școală? o întreb.

— Bine. Am învățat despre produsele secundare obținute odată cu cărbunele, răspunde ea.

O vreme rămânem amândouă cu ochii la foc.

— Ai de gând să-ți probezi rochiile de mireasă?

— Nu azi. Probabil mâine, îi răspund.

— Să aștepți până ajung și eu acasă, OK? îmi cere ea.

— Sigur.

Dacă nu mă arestează între timp.

Mama îmi dă o cană cu ceai de mușețel în care a strecurat o doză de sirop-somnifer, și ochii încep imediat să mi se închidă. Ea îmi bandajează piciorul rănit, și Peeta se oferă să mă ducă în pat. La început mă sprijin de umărul lui, dar schiopătez atât de rău încât mă saltă pe brațe și mă duce la etaj. Mă învelește și

îmi spune noapte bună, dar îl prind de mână și îl țin locului. Ca efect secundar, siropul-somnifer te scapă de inhibiții, ca și votca, și știu că va trebui să-mi țin limba sub control. Dar nu vreau să plece Peeta. De fapt, aș vrea să se urce în pat, lângă mine, să fie acolo la noapte, când încep coșmarurile. Dar, dintr-un anumit motiv, pe care nu sunt în stare să-l exprim, știu că nu-mi e permis să-i cer asta.

— Nu pleca încă. Nu înainte să adorm, spun.

Peeta se așază pe marginea patului, încălzindu-mi mâna într-ale lui.

— Astăzi am fost cât pe ce să cred că te-ai răzgândit. Când ai întârziat la cină.

Am mintea încețoșată, dar intuiesc ce vrea să spună. Cu gardul conectat la curent, cu întârzierea mea și cu Apărătorii Păcii așteptându-mă, a crezut c-am fugit, poate împreună cu Gale.

— Nu, și-aș fi spus, îi răspund.

Îi trag mâna în sus și îmi sprijin obrazul de dosul palmei lui, trăgând în nări mirosul vag de scorțișoară și de mărar al pâinilor pe care trebuie să le fi copt azi. Vreau să-i povestesc despre Twill și Bonnie, despre revoltă și despre fantezia cu Districtul 13, dar n-ar fi prudent și simt cum mă fură somnul, așa că abia mai reușesc să rostesc o singură propoziție.

— Stai cu mine.

Îl aud șoptindu-mi o vorbă de răspuns în vreme ce tentaculele siropului mă afundă în somn, dar nu reușesc s-o pricep.

Mama mă lasă să dorm până la amiază, apoi mă trezește ca să-mi examineze călcâiul. Îmi cere să mă odihnesc o săptămână, rămânând în pat, și nu obiectez, fiindcă mă simt atât de mizerabil. Nu e vorba doar despre călcâi și despre noadă. Mă doare tot trupul și sunt istovită. Așa că o las pe mama să mă doftoricească, să-mi aducă micul dejun la pat și să mai pună pe mine încă o pătură. Pe urmă mă mulțumesc să zac acolo, cu ochii pironiți de cerul iernii de dincolo de geamuri, cugetând asupra întorsăturii pe care o vor lua lucrurile. Mă gândesc îndelung la Bonnie și la Twill și la mormanul de rochii de mireasă de la parter, întrebându-mă dacă Thread o să descopere cum m-am întors și o să mă aresteze. E ciudat, fiindcă oricum m-ar putea aresta în baza infracțiunilor din trecut, dar, fiindcă sunt o învingătoare, are poate nevoie de o dovadă incontestabilă. Mă întreb și dacă președintele Snow ține legătura cu Thread. Mă gândesc că e puțin probabil ca el să fi știut vreodată de existența bătrânului Cray, dar, în momentul de față, când eu am devenit o asemenea problemă națională, are oare grijă să-i dea instrucțiuni lui Thread? Sau comandantul Apărătorilor Păcii acționează din proprie inițiativă? În orice caz, nu mă îndoiesc că sunt amândoi de acord să folosească gardul ca să mă țină în interiorul districtului. Chiar dacă aș găsi o cale de evadare – poate să agăț o frânghie de creanga aia de arțar și să mă cațăr – acum nu mai pot fugi împreună cu familia și cu prietenii. Și, oricum, i-am promis lui Gale c-o să rămân și-o să lupt.

În următoarele zile, tresar ori de câte ori se aude o bătaie la ușă. Totuși, nu

apare nici un Apărător al Păcii care să mă aresteze, așa că, în cele din urmă, încep să mă calmez. Sunt și mai liniștită când Peeta îmi povestește, cu nepăsare, că în anumite zone ale gardului e întrerupt curentul fiindcă se lucrează la fixarea bazei plasei de sârmă de pământ. Thread își închipuie, probabil, că am trecut cumva pe sub gard, chiar și când era străbătut de curentul letal. Districtul se bucură de un moment de respiro, Apărătorii Păcii având încă o ocupație pe lângă maltratarea locuitorilor.

Peeta vine în fiecare zi, îmi aduce checuri cu brânză și începe să-mi dea o mână de ajutor la cartea familiei. E un caiet vechi, din pergament legat în piele. A fost începută cu ere în urmă, de niște botaniști specializați în plante medicinale din familia mamei. Pagină după pagină, cartea conține desene în cerneală ale unor plante, alături de descrierea întrebunțării lor medicale. Tata a adăugat o parte cu plante comestibile care mi-a folosit drept ghid, ajutându-ne să supraviețuim după moartea lui. Vreau de mult să-mi notez în ea propriile cunoștințe. Lucruri pe care le-am învățat din experiență sau de la Gale și informațiile pe care le-am primit în timpul antrenamentului pentru Jocuri. N-am făcut-o, pentru că nu sunt artistă și exactitatea detaliilor fiecărui desen are o importanță crucială. Aici intră în joc Peeta. Unele plante îi sunt deja cunoscute, din altele am mostre uscate, iar pe restul trebuie să i le descriu. Face schițe pe bucăți de hârtie până sunt satisfăcută de acuratețea lor și îl las să le deseneze în carte. Pe urmă scriu, cu grijă, tot ce știu despre planta respectivă.

E o activitate captivantă, făcută în tăcere, care mă ajută să nu mă gândesc la problemele mele. Îmi place să-i privesc mâinile când desenează, făcând o pagină albă să înflorească în linii de cerneală, adăugând tușe de culoare cărții până acum doar cu schițe negre pe filele gălbui. Când se concentrează, chipul lui capătă o înfățișare aparte. Obișnuita lui expresie degajată e înlocuită de ceva mult mai intens și mai îndepărtat, care sugerează o întreagă lume zăvorâtă înlăuntrul lui. Am mai întrezărit câte ceva din ea și înainte: în arenă sau când s-a adresat unei mulțimi de oameni sau când a îndepărtat armele Apărătorilor Păcii de mine, în Districtul 11. Nu știu exact ce să înțeleg din asta. Și capăt o ușoară obsesie pentru genele lui, care nu prea se observă de obicei, pentru că sunt atât de blonde. Însă, privite de aproape, în lumina soarelui care pătrunde pieziș pe fereastră, au o culoare aurie și sunt atât de lungi încât nu pricep cum de nu se încălesc când clipește.

Într-o după-amiază, Peeta se întrerupe dintr-odată în timp ce adaugă umbre desenului unei flori și își ridică privirea atât de brusc încât tresar, ca și cum aș fi fost prinsă spionându-l, ceea ce poate că și fac, într-un mod oarecum bizar.

Dar el nu spune decât:

— Știi, cred că asta e prima dată când facem ceva normal împreună.

— Da, încuviințez eu.

Relația noastră a fost alterată, în totalitate, de Jocuri. N-a inclus niciodată

normalitatea.

— E o schimbare plăcută.

În fiecare după-amiază, Peeta mă duce la parter pentru o variație de decor, și eu enervez pe toată lumea deschizând televizorul. De obicei nu ne uităm decât atunci când e obligatoriu, pentru că amestecul de propagandă și etalări ale puterii Capitolului – inclusiv clipurile din cei șaptezeci și patru de ani de Jocuri ale Foamei – e atât de odios. Dar acum caut ceva aparte. Gaița-zeflemitoare pe care se bazează speranțele lui Bonnie și Twill. Știu că e probabil o prostie, dar, dacă e așa, vreau s-o pot exclude. Și să-mi scot definitiv din minte ideea unui District 13 înfloritor.

O zăresc pentru prima dată într-un reportaj despre Zilele Negre. Văd ruinele clădirii Justiției arzând mocnit și întrezăresc partea interioară, albă cu negru, a aripii unei gaițe-zeflemitoare care traversează în zbor colțul din dreapta sus. Dar adevărul e că asta nu demonstrează absolut nimic. E doar un film vechi, care însoțește o poveste veche.

Totuși, peste câteva zile, atenția îmi e atrasă de altceva. Reporterul citește o știre despre criza de grafit care afectează fabricile din Districtul 3. E întrerupt pentru a se difuza ceea ce ar trebui să fie un reportaj în direct, prezentat de o femeie în costum de protecție, aflată în fața ruinelor clădirii Justiției din Treisprezece. Prin mască, relatează că, din nefericire, un studiu tocmai a demonstrat că în minele din Districtul 13 mediul rămâne în continuare prea toxic pentru a putea fi utilizate. Sfârșitul reportajului. Dar, chiar înainte de a reveni cu transmisia la reporterul din studio, văd fâlăirea inconfundabilă a aceleiași aripi de gaiță-zeflemitoare.

Reportera a fost pur și simplu încorporată în vechiul film. Nu se află nicidecum în Districtul 13. Ceea ce ridică o întrebare: atunci ce se află acolo?

12

După acest episod nu mai pot să stau liniștită în patul meu. Vreau să fac ceva, să aflui mai multe despre Districtul 13 sau să le dau o mână de ajutor celor care și-au ales drept cauză înfrângerea Capitolului. În loc de asta, stau cu brațele încrucișate, îndopându-mă cu checuri cu brânză și uitându-mă cum desenează Peeta. Haymitch vine din când în când să-mi aducă vești din oraș, întotdeauna rele. Mai mulți oameni pedepsiți sau doborâți de foame.

În momentul când piciorul meu e decretat apt de folosință, iarna a început deja să bată în retragere. Mama îmi spune ce exerciții să fac și mă lasă să merg câte puțin de una singură. Într-o seară mă duc la culcare hotărâtă să plec a doua zi în oraș, dar mă trezesc ca să-i văd pe Venia, Octavia și Flavius zâmbind, cu privirile coborâte către mine.

— Surpriză! strigă ei, cu glasuri stridente. Am venit mai devreme!

După ce am primit lovitura de bici peste față, Haymitch a reușit să amâne vizita lor cu câteva luni, ca să mă pot vindeca. Nu mă așteptam să-i văd mai devreme de trei săptămâni de acum încolo. Dar încerc să par încântată fiindcă a sosit în sfârșit momentul ședinței mele foto în rochie de mireasă. Mama a pus toate rochiile pe umerase, așa că sunt gata să fie îmbrăcate, dar, ca să fiu sinceră, n-am încercat nici măcar una dintre ele.

După exclamațiile melodramatice despre starea de decădere a frumuseții mele, cei trei trec direct la treabă. Cel mai mult îi îngrijorează fața mea, deși eu sunt de părere că mama a făcut o treabă extraordinară vindecând-o. Nu mai am decât o dungă de un roz palid de-a curmezișul obrazului. Biciuirea nu e un fapt cunoscut de toată lumea, așadar le spun că am căzut pe gheață și m-am tăiat. Pe urmă îmi dau seama că am folosit aceeași scuză pentru piciorul rănit, care o să transforme mersul pe tocuri înalte într-o problemă. Dar Flavius, Octavia și Venia nu sunt suspicioși, așa că, dinspre partea asta, sunt în siguranță.

Pentru că părul de pe corp trebuie să-mi dispară doar pentru câteva ore în loc de câteva săptămâni, sunt rasă în loc să fiu epilată cu ceară. Trebuie totuși să intru într-o cadă plină cu ceva, dar nu e nimic scârbos și, până să mă dezmeticesc, am ajuns deja la coafură și la machiaj. Echipa e plină de nemulțumiri, ca de obicei, fapt pe care mă străduiesc cel mai adesea să-l ignor. Însă unul dintre comentariile Octaviei îmi atrage atenția. De fapt, nu e decât o remarcă spusă în treacăt despre imposibilitatea de a face rost de fructe de mare pentru o petrecere, dar îmi atinge o coardă sensibilă.

— Cum adică n-ai putut găsi? Nu e sezonul lor? o întreb.

— Oh, Katniss, n-am putut să facem rost de fructe de mare vreme de câteva săptămâni, spune ea. Știi, din cauză că vremea a fost atât de rea în Districtul 4.

Mintea mea începe să se agite. Nici un fel de fructe de mare. Pentru câteva săptămâni. Din Districtul 4. Furia cu greu ascunsă a mulțimii din timpul Turneului nostru Triumfal. Și, dintr-odată, sunt absolut sigură că Districtul 4 s-a revoltat.

Încep să mă interesez, cu nepăsare, despre celelalte greutăți pe care iarna aceasta le-a mai adus. Nu sunt obișnuiți cu lipsurile, așa că orice întrerupere a aprovizionării, oricât de neînsemnată, are impact asupra lor. Când sunt pregătită să fiu îmbrăcată, plângerile lor despre dificultatea de a face rost de diferite produse – de la carnea de crab până la cipuri muzicale și panglici – îmi dau indicii asupra districtelor care e posibil să se fi revoltat. Fructe de mare din Districtul 4. Gadgeturi electronice din Districtul 3. Și, bineînțeles, materiale textile din Districtul 8. Gândul la o revoltă atât de larg răspândită mă face să mă-nfior de spaimă și de excitare.

Vreau să-i întreb mai multe, dar apare Cinna, ca să mă-mbrățișeze și să-mi verifice machiajul. Atenția i se îndreaptă direct spre cicatricea de pe obraz. Am cumva impresia că nu crede povestea cu alunecatul pe gheață, dar nu pune întrebări. Se mulțumește să-mi dozeze cantitatea de pudră, și puținul care se mai

putea zări din urma lăsată de bici dispare.

La parter, camera de zi a fost golită și luminată pentru ședința foto. Effie se simte foarte bine dându-le comenzi tuturor celor din jur și având grijă să ne încadrăm în programul stabilit. Probabil că face o treabă bună, fiindcă sunt șase rochii și pentru fiecare e nevoie de alt voal, alți pantofi, alte bijuterii, altă coafură, alt decor, alt mod de iluminare. Dantelă crem, trandafiri roz și zuluți. Satin ivoriu, tatuaje aurii și verdeață. O rochie cu diamante, un voal plin de nestemate și lumină de Lună. O rochie albă, de mătase grea, cu mâneci care îmi atârnă de la încheieturile mâinilor până la podea, și perle. În momentul când o fotografie a fost aprobată, trecem imediat la pregătirea pentru următoarea. Mă simt ca un aluat, frământat și remodelat iarăși și iarăși. Mama reușește să-mi dea câte o îmbucătură de mâncare și câte o sorbitură de ceai în timp ce sunt aranjată, dar, în momentul încheierii ședinței foto, sunt moartă de foame și de oboseală. Sper că acum o să pot petrece ceva timp împreună cu Cinna, dar Effie zorește pe toată lumea către ușă și trebuie să mă mulțumesc cu promisiunea unui telefon.

S-a lăsat seara, și picioarele mă dor din cauza tuturor pantofilor demențiali, așa că renunț la orice intenție de a merge în oraș. Mă urc în schimb la etaj și mă spăl de toate straturile de machiaj, cremă și vopsea, apoi cobor la parter și îmi usuc părul lăsându-mă dogorită de foc. Prim, care s-a întors de la școală la timp ca să vadă ultimele două rochii, pălăvrăgește cu mama despre ele. Amândouă par nespuse de încântate de ședința foto. Când mă las să cad pe pat, îmi dau seama că o consideră o dovadă a faptului că sunt în siguranță. Că la Capitoliu a fost trecut cu vederea amestecul meu în pedeapsa prin biciuire, fiindcă, oricum, nimeni nu se agită și nu face atâtea cheltuieli pentru cineva pe care are de gând să-l ucidă. Și asta cam așa e.

În coșmar, port rochia de mireasă din mătase, dar e ferfenițită și plină de noroi. Mânecele lungi se tot agață de spini și de crengi în timp ce fug prin pădure. O haită de tributuri mutante se apropie tot mai mult și mai mult, până când mă copleșesc cu răsuflările lor fierbinți și cu colții picurând de salivă și mă trezesc țipând.

Zorile sunt prea aproape ca să mă străduiesc s-adorm din nou. În plus, azi trebuie să ies neapărat în oraș și să stau de vorbă cu cineva. La Gale, în mină, n-o să pot ajunge. Dar am nevoie de Haymitch sau de Peeta, sau de altcineva cu care să împart povara tuturor celor întâmplare de la vizita mea la lac. Proscriși fugari, garduri electrificate, un District 13 independent, lipsuri în Capitoliu. Totul.

Iau micul dejun cu mama și cu Prim și plec în căutarea unui confident. Aerul e cald și plin de speranțe, prevestind primăvara. Un moment potrivit pentru o revoltă, îmi spun eu. Toată lumea se simte mai puțin vulnerabilă după ce a scăpat de iarnă. Peeta nu e acasă. Îmi închipui c-a plecat deja în oraș. Însă sunt surprinsă să-l văd pe Haymitch foindu-se atât de devreme prin bucătărie. Intru în casa lui fără să bat la ușă. O aud pe Hazelle la etaj, măturând podelele casei acum curată

lună. Haymitch nu e beat criță, dar nici nu pare prea sigur pe picioare. Cred că zvonurile care spun că Ripper s-ar fi apucat din nou de afaceri sunt adevărate. Mă gândesc că e poate mai bine să-l las să se bage în pat, când el propune să facem o plimbare prin oraș.

Eu și Haymitch avem acum un soi de limbaj prescurtat. În câteva minute, îl pun la curent, iar el îmi povestește că sunt zvonuri și despre revolte în Districtele 7 și 11. Dacă intuiția nu mă înșală, asta ar însemna că aproape jumătate dintre districte au făcut măcar câte o încercare de revoltă.

— Încă mai ești de părere că aici n-o să meargă? îl întreb.

— Încă nu e momentul. Toate aceste alte districte sunt mult mai mari. Chiar dacă jumătate dintre locuitori se ascund de frică în casele lor, rebelii au o șansă. Aici, în Doisprezece, trebuie să fim toți sau nici unul, îmi răspunde el.

Nu m-am gândit la asta. Că ne lipsește puterea pe care o dă numărul.

— Dar, poate, la un moment dat? insist.

— Poate. Dar suntem prea puțini, prea slabi și nu avem arme nucleare, zice el, cu o umbră de sarcasm.

N-a fost prea entuziasmat de povestea mea despre Districtul 13.

— Ce crezi că le vor face, Haymitch? Districtelor rebele?

— Ei, ai auzit ce-au făcut în Opt. Și ai văzut ce-au făcut aici, fără ca nici măcar să fi fost provocați. Dacă lucrurile or să le scape într-adevăr din mână, cred că nu vor vedea nici o problemă în distrugerea altui district, așa cum s-a întâmplat cu Treisprezece. Îl vor transforma într-un exemplu, înțelegi?

— Așadar, tu crezi că Treisprezece a fost distrus cu adevărat? Bonnie și Twill aveau totuși dreptate în privința filmului cu gaița-zeflemitoare, spun eu.

— OK, dar ce dovedește asta? De fapt, nimic. Există o mulțime de motive pentru care ar putea folosi un film vechi. Probabil că arată mai impresionant. Și e mult mai ușor, nu-i așa? Nu e mai simplu să apeși câteva butoane în camera de montaj decât să zbori până acolo pentru o filmare? Ideea că Treisprezece a renăscut cumva, și Capitoliul ignoră asta pare genul de zvon de care se agață oamenii disperați.

— Știu. Nu făceam altceva decât să sper.

— Excelent, fiindcă ești într-adevăr disperată, spune Haymitch.

Nu mai aduc alte argumente pentru că, firește, el are dreptate.

Prim se întoarce de la școală spumegând de entuziasm. Profesorii au anunțat că e obligatoriu să urmărim programul tv din seara asta.

— Cred c-o să fie ședința ta foto!

— Nu se poate, Prim. Fotografiile au fost făcute abia ieri, obiectez eu.

— Ei, așa a auzit toată lumea, zice ea.

Sper că se înșală. N-am avut timp să-l pregătesc pe Gale pentru nimic din toate astea. De când cu biciuirea, îl întâlnesc doar când ajunge pe la noi ca să vadă mama cum i se vindecă rănilile. E adesea programat să lucreze în mină câte șapte

zile pe săptămână. În cele câteva minute de intimitate de care am avut parte în vreme ce îl conduceam înapoi în oraș, am aflat că începutul unei revolte în Doisprezece a fost înăbușit de interdicțiile lui Thread. Gale știe că n-am de gând să fug, dar mai știe și că, dacă districtul nostru nu se revoltă, sunt menită să devin mireasa lui Peeta. Să mă vadă pe ecran pierzând vremea îmbrăcată în rochiile alea superbe... ce-o să înțeleagă de aici?

La șapte și jumătate, când ne adunăm în jurul televizorului, descopăr că dreptatea a fost de partea lui Prim. Cum era de așteptat, iată-l pe Caesar Flickerman, adresându-se unei mulțimi numeroase, care ocupă toate locurile din tribunele aflate în fața Centrului de Antrenament, anunțând acel public favorabil că va urma vizionarea rochiilor mele de mireasă. Îl prezintă pe Cinna, devenit vedetă peste noapte datorită costumelor pe care mi le-a creat pentru Jocuri, și, după un minut de conversație veselă, suntem sfătuiți să ne îndreptăm atenția către un ecran enorm.

Acum înțeleg cum a fost posibil să mă fotografieze ieri și să prezinte spectacolul special în seara asta. Cinna a conceput, inițial, două duzini de rochii de mireasă. De atunci s-a desfășurat procesul restrângerii numărului de desene, al confecționării rochiilor, al alegerii accesoriilor. S-ar părea că, în Capitoliu, spectatorilor li s-au oferit ocazii de a-și vota preferințele în fiecare stadiu. Totul a culminat cu fotografierea mea în ultimele șase rochii rămase și sunt sigură că inserarea imaginilor în spectacol s-a făcut cât ai clipi. Publicul întâmpină fiecare fotografie reacționând puternic. Oamenii țipă și își ovaționează favoritele, huiduindu-le pe cele care nu le sunt pe plac. Fiindcă au votat și au făcut probabil pariuri, spectatorii au investit foarte mult în rochiile mele de mireasă. E straniu să îi privesc gândindu-mă că eu nu m-am ostenit nici măcar să probez vreuna înainte de sosirea aparatelor de fotografiat. Caesar anunță că toți cei interesați trebuie să-și dea votul final până a doua zi la amiază.

— Să-i pregătim lui Katniss Everdeen o nuntă în stil mare! strigă el către mulțime.

Sunt pe punctul de a închide televizorul, dar Caesar ne spune să rămânem în fața ecranelor pentru un alt mare eveniment al serii.

— Chiar așa, anul acesta avem cea de-a Șaptezece și cincea Ediție a Jocurilor Foamei, ceea ce înseamnă că a sosit momentul celui de-al treilea Jubileu al Pacificării!

— Ce-au de gând? întrebă Prim. Până atunci mai sunt câteva luni.

Ne întoarcem amândouă spre mama, a cărei figură e solemnă și distantă, ca și cum ar retrăi amintiri din trecut.

— Probabil că vor citi cartonașul.

Începe imnul și mă simt sugrumată de repulsie când președintele Snow ia în stăpânire scena. E urmat de un băiețel în costum alb, care aduce o cutie simplă, de lemn. Imnul se încheie, și președintele Snow începe să vorbească, reamintindu-ne

de Zilele Negre care au dat naștere Jocurilor Foamei. Când au fost stabilite regulile Jocului, s-a hotărât ca, la fiecare douăzeci și cinci de ani, aniversarea să fie marcată de un Jubileu al Pacificării. Ceea ce impune crearea unei versiuni glorioase a Jocurilor, pentru a păstra vie amintirea celor uciși ca urmare a revoltei districtelor.

Cuvintele lui nu ar putea fi mai bine țintite, de vreme ce eu una bănuiesc că mai multe districte se revoltă chiar acum.

Președintele Snow continuă povestindu-ne ce s-a întâmplat la precedentele Jubilee ale Pacificării.

— Cu ocazia celei de-a douăzeci și cincea aniversări, pentru ca rebelilor să li se aducă aminte că moartea copiilor lor e urmarea propriei lor decizii de a apela la violență, fiecare district a trebuit să organizeze alegeri și să voteze tributurile care aveau să-l reprezinte.

Mă întreb ce-or fi simțit. Alegându-i pe copiii care trebuiau să plece. Mă gândesc că e mult mai cumplit să fii trimis la Jocuri de vecinii tăi decât să îți se extragă numele dintr-o urnă.

— La a cincizecea aniversare, continuă președintele, spre a se reaminti faptul că pentru fiecare cetățean al Capitolului au murit câte doi rebeli, districtelor li s-a cerut să trimită de două ori mai multe tributuri.

Îmi imaginez cum e să înfrunți un lot de patruzeci și cinci de concurenți în loc de douăzeci și trei. Șanse mai mici, mai puțină speranță și, în final, mai mulți copii morți. În anul acela a câștigat Haymitch...

— Am avut o prietenă care s-a dus atunci la Jocuri, spune mama, cu voce scăzută. Maysilee Donner. Părinții ei erau proprietarii cofetăriei. După aceea mi-au dat pasărea ei. Un canar.

Schimb o privire cu Prim. E prima oară când auzim de Maysilee Donner. Poate fiindcă mama știa că am fi vrut să aflăm cum a murit.

— Iar acum sărbătorim cel de-al treilea Jubileu al Pacificării, spune președintele.

Băiețelul în alb face un pas înainte, întinzând cutia în vreme ce îi deschide capacul. Putem vedea șirurile ordonate de plicuri îngălbenite, așezate pe verticală. Indiferent cine o fi născocit Jubileele Pacificării s-a pregătit pentru secole întregi de Jocuri ale Foamei. Președintele ia plicul marcat clar cu un 75. Își strecoară un deget pe sub clapetă și scoate un pătrățel de hârtie. Citește fără nici o ezitare:

— La a șaptezeci și cincea aniversare, pentru a li se reaminti rebelilor că nici cei mai puternici dintre ei nu pot înfrânge puterea Capitolului, tributurile de sex bărbătesc și femeiesc vor fi extrase din totalul învingătorilor în viață.

Mama scoate un țipăt slab, și Prim își îngroapă fața în palme, dar eu mă simt mai degrabă ca oamenii pe care îi zăresc în mulțimea de pe ecran. Ușor nedumerită. Ce vrea să spună? Totalul învingătorilor în viață?

Apoi pricep, înțeleg ce înseamnă. Cel puțin pentru mine. În Districtul 12 nu

există decât trei învingători dintre care se poate alege. Doi bărbați. O femeie...

Mă întorc în arenă.

13

Trupul meu reacționează înaintea minții și ies în fugă pe ușă, traversez peluzele din Cartierul Învingătorilor și mă reped în întunericul de dincolo de ele. Umezeala din pământul mustind de apă îmi îmbibă șosetele și sunt conștientă de mușcătura tăioasă a vântului, dar nu mă opresc. Unde? Unde să mă duc? În pădure, firește. Ajung lângă gard înainte ca bâzâitul să-mi aducă aminte cât de încolțită sunt. Mă retrag gâfâind, mă răsucesc pe călcâie și o rup din nou la fugă.

Următorul lucru pe care-l știu e că sunt în patru labe, în pivnița unei case nelocuite din Cartierul Învingătorilor. Prin deschiderea ferestrei de deasupra capului pătrund razele palide ale Lunii. Mi-e frig, sunt udă și mi s-a tăiat răsuflarea, dar încercarea de evadare n-a reușit să înfrângă isteria care izvorăște din interiorul meu, răzbătând la suprafață. O să mă sufoce dacă nu e eliberată.

Strâng grămadă partea din față a cămășii, mi-o îndes în gură și încep să țip. Nu știu cât timp o fac. Dar, când încetez, aproape că nu mai am glas.

Mă ghemuiesc pe o parte și mă holbez la petele de lumină pe care Luna le aruncă pe podea.

Înapoi în arenă. Înapoi în lumea coșmarurilor. Acolo mă duc. Trebuie să recunosc că n-am prevăzut asta, că am anticipat doar o multitudine de alte lucruri. Umilirea publică, tortura, execuția. Fuga prin ținuturile sălbatice, cu Apărătorii Păcii și cu aeronavele pe urmele mele. Căsătoria cu Peeta și copiii noștri obligați să intre în arenă. Dar niciodată reîntoarcerea mea la Jocuri, printre competitori. De ce? Pentru că nu există nici un precedent. Învingătorii nu mai iau parte la extragere, toată viața lor. Asta e înțelegerea dacă învingi. Asta a fost până acum.

Văd un soi de pânză, de genul celei care se pune pe jos când zugrăvești. O trag peste mine, ca pe o pătură. Undeva, departe, mă strigă cineva. Dar, pe moment, îmi îngădui să nu mă gândesc nici măcar la oamenii pe care îi iubesc cel mai mult, mă gândesc numai la mine. Și la ceea ce mi se așterne înaintea.

Pânza e țepăună, dar ține de cald. Mușchii mi se relaxează, bățile inimii încetinesc. Văd cutia de lemn din mâinile băiețelului, îl văd pe președintele Snow scoțând plicul îngălbenit. E posibil ca acesta să fi fost adevăratul Jubileu al Pacificării, scris pe foaia de hârtie acum șaptezeci și cinci de ani? Pare puțin probabil. E o rezolvare prea perfectă a tulburărilor cărora trebuie să le facă față Capitoliul în prezent. Scapă de mine și supun districtele, primind totul cadou, într-un singur pachetel frumos ambalat.

Vocea președintelui Snow îmi răsună în minte.

— La a șaptezeci și cincea aniversare, pentru a li se reaminti rebelilor că nici cei mai puternici dintre ei nu pot înfrânge puterea Capitoliului, tributurile de sex

bărbătesc și femeiesc vor fi extrase din totalul învingătorilor în viață.

Da, învingătorii sunt cei mai puternici dintre noi. Au supraviețuit în arenă și au scăpat din lațul sărăciei, care îi strangulează pe ceilalți. Sunt sau ar trebui să spun suntem întruchiparea speranței acolo unde nu există speranță. Iar acum douăzeci și trei dintre noi vor fi uciși, pentru a demonstra că până și speranța nu e decât o amăgire.

Mă bucur că am câștigat abia anul trecut. Altminteri i-aș cunoaște pe toți ceilalți învingători, nu numai pentru că i-am văzut la televizor, ci și fiindcă sunt oaspeți la fiecare ediție a Jocurilor. Chiar dacă nu sunt mentori, așa cum trebuie să fie Haymitch de fiecare dată, au obligația de a se întoarce în fiecare an la Capitoliu, cu ocazia evenimentului. Cred că o mare parte dintre ei sunt prieteni. În timp ce singurul prieten pe care mă voi teme eu să nu fiu nevoită să-l ucid o să fie Peeta sau Haymitch. Peeta sau Haymitch!

Mă ridic în capul oaselor, aruncând cât colo pânza. Ce-mi trece prin minte? Nu există nici o situație în care aș putea să-i ucid vreodată pe Peeta sau pe Haymitch. Dar unul dintre ei o să fie cu mine în arenă, asta e sigur. Ar putea chiar să hotărască, între ei, cine va fi. Indiferent al cui nume va fi extras, celălalt va putea să se ofere voluntar, luându-i locul. Știu deja ce-o să se-ntâmples. Peeta o să-i ceară lui Haymitch să-l lase pe el în arenă, indiferent ce s-ar întâmpla. Pentru binele meu. Ca să mă protejeze.

Mă împleticesc prin pivniță în căutarea unei ieșiri. Cum am pătruns în locul ăsta? Găsesc pe băjbăite drumul în susul treptelor către bucătărie și văd că partea de sticlă a ușii a fost spartă. Probabil de-asta îmi sângerează mâna. Mă grăbesc să ies din nou în noapte și o iau drept spre casa lui Haymitch. Stă singur la masa din bucătărie, strângând o sticlă de votcă pe jumătate goală într-o mână și cuțitul în cealaltă. Beat ca un porc.

— Ah, uite-o și pe ea. Dărămată. În cele din urmă ai făcut calculul, nu-i așa, iubito? Ai înțeles că n-o să pleci singură-n arenă? Și ai venit să mă rogi... ce? întrebă el.

Nu-i răspund. Fereastra e larg deschisă, și vântul mă pătrunde de parcă aș fi afară.

— Recunosc c-a fost mai ușor pentru băiat. A ajuns aici înainte de a apuca să desigilez sticla. Implorându-mă să-i dau o altă șansă de a ajunge înăuntru. Dar tu ce-ai putea să-mi ceri? Îmi imită vocea. Ia-i locul, Haymitch, pentru că, nimic altceva neavând cum să se schimbe, aș prefera ca șansa de a-și trăi restul vieții să-i fie oferită mai degrabă lui Peeta decât ție?

Îmi mușc buzele fiindcă, odată ce a spus-o, mă tem că e ceea ce doresc. Să trăiască Peeta, chiar dacă asta înseamnă moartea lui Haymitch. Nu, nu e adevărat. Bineînțeles că Haymitch e nesuferit, dar el e acum familia mea. De ce-am venit? mă întreb. Ce anume aș putea căuta aici?

— Am venit să beau ceva, răspund.

El izbucnește în râs și trânteste sticla pe masă, în fața mea. Îi șterg gura cu mâneca și iau două înghițituri înainte de a simți că mă sufoc. Am nevoie de câteva minute ca să-mi revin, dar continuă să-mi curgă ochii și nasul. Însă simt în mine alcoolul ca pe un foc, și asta-mi place.

— Poate ar trebui să fii tu, spun, pe un ton pragmatic, trăgându-mi un scaun. Oricum urăști viața.

— Cât se poate de adevărat, zice el. Și, de vreme ce data trecută am încercat să te țin pe tine în viață... se pare că de data asta sunt obligat să-l salvez pe băiat.

— Încă un punct corect de vedere, apreciez eu, ștergându-mi nasul și ridicând din nou sticla.

— Argumentul lui Peeta a fost că, de vreme ce te-am ales pe tine, acum îi sunt dator lui. Trebuie să-i dau orice vrea. Iar ceea ce își dorește e șansa de a ajunge din nou în arenă, ca să te protejeze, îmi povestește Haymitch.

Știam. În privința asta, Peeta e previzibil. În timp ce eu mă tăvăleam pe podeaua pivniței, gândindu-mă numai la mine, el era aici, gândindu-se numai la mine. Rușine nu e un cuvânt destul de dur pentru ceea ce simt.

— Știi, ai putea trăi o sută de vieți fără s-ajungi să-l meriți, spune Haymitch.

— Da, da, mă răstesc eu. Fără îndoială că, din acest trio, el e cel mai bun. Așa că, ce-ai de gând?

— Nu știu, oftează Haymitch. Să mă întorc în arenă cu tine, dacă s-o putea. Dacă o să fie extras numele meu, n-o să aibă nici o importanță. El o să se ofere voluntar ca să-mi ia locul.

Stăm o vreme în tăcere.

— Pentru tine ar fi cumplit în arenă, nu-i așa? Fiindcă îi cunoști pe toți ceilalți? îl întreb.

— Oh, cred că putem conta pe faptul c-o să fie de nesuportat, oriunde m-aș afla. Arată spre sticlă cu o înclinare a capului. Acum pot s-o iau înapoi?

— Nu, răspund, înconjurând-o cu brațele.

Haymitch scoate alta de sub masă și îi deșurubează dopul. Însă eu realizez că n-am venit aici doar ca să beau. Mai vreau și altceva de la Haymitch.

— OK, mi-am dat seama ce vreau să-ți cer. Dacă la Jocuri luăm parte eu și Peeta, de data asta încercăm să-l ținem în viață pe el.

În ochii lui injectați pâlpaie ceva. Durerea.

— Așa cum spunei, o să fie cumplit, oricum ai întoarce lucrurile. Dar, indiferent ce vrea Peeta, e rândul lui să fie salvat. I-o datorăm amândoi. Vocea mea capătă un ton implorator. În plus, Capitolul mă urăște atât de mult, încât sunt ca și moartă. El ar putea avea o șansă. Te rog, Haymitch. Spune c-o să m-ajuti.

El se încruntă la sticlă, cântărindu-mi vorbele.

— Foarte bine, răspunde în cele din urmă.

— Mulțumesc.

Acum ar trebui să trec pe la Peeta, dar nu vreau. Mi se învârtește capul din

cauza băuturii și mă simt atât de dărâmată, încât cine știe cu ce m-ar putea convinge să fiu de acord. Nu, acum trebuie să mă duc acasă, să dau ochii cu mama și cu Prim.

În timp ce mă îndrept clătînându-mă spre treptele casei mele, ușa din față se deschide, și brațele lui Gale mă trag la pieptul lui.

— Am greșit. Trebuia să fi plecat când ai spus tu, îmi șoptește.

— Nu, îl contrazic.

Nu-mi pot focaliza privirea, și alcoolul mi se varsă din sticlă, prelingându-se pe haina lui Gale, în josul spatelui, dar el nu pare să se sinchisească.

— Nu e prea târziu, spune.

Peste umărul lui, le văd pe mama și pe Prim agățându-se una de alta în pragul ușii. Fugim. Ele mor. Iar acum trebuie să-l protejez pe Peeta. Discuție încheiată.

— Ba da, este.

Genunchii îmi cedează, și el mă susține. În timp ce alcoolul îmi ia mintea în stăpânire, aud sticla spărgându-se de podea. Ceea ce pare firesc, de vreme ce mă lasă toate puterile și nu mai pot ține în mână nimic.

Când mă trezesc, abia reușesc să ajung la toaletă înainte ca votca să-și facă din nou apariția. Când mi se urcă în gât, arde la fel de tare ca la coborâre și e de două ori mai rău la gust. Când termin de vomitat tremur și sunt transpirată, dar cea mai mare parte a băuturii mi-a ieșit măcar din organism. Însă în sânge mi-a ajuns o cantitate suficientă ca să-mi dea dureri de cap, să am gura uscată și să-mi clocotească stomacul.

Deschid dușul și stau sub jetul cald vreme de un minut înainte de a-mi da seama că sunt încă în lenjeria de corp. Mama trebuie să-mi fi scos numai hainele soioase de deasupra și să mă fi vârat în pat. Îmi arunc hainele ude în chiuvetă și îmi torn șampon pe cap. Simt înțepături în mâini și așa observ zgârieturile, mici și egale, înșirate de-a lungul unei palme și în susul celeilalte mâini, pe partea laterală. Îmi amintesc vag că am spart un geam noaptea trecută. Mă frec din cap până-n picioare, oprindu-mă numai ca să vărs din nou, acolo, sub duș. E mai ales fiere și se prelinge în josul scurgerii făcând bulbuci cu miros dulceag.

În sfârșit curată, îmi pun halatul și mă întorc în pat, ignorându-mi părul ud, din care picură apa. Mă bag sub pături, convinsă că așa trebuie să te simți după ce ai fost otrăvit. Pașii care urcă scările îmi reînnoiesc panica de azi-noapte. Nu sunt pregătită să dau ochii cu mama și cu Prim. Trebuie să mă adun ca să pot fi calmă și încrezătoare, așa cum am fost când ne-am luat rămas-bun, în ziua ultimei extrageri. Trebuie să fiu puternică. Mă străduiesc să mă ridic în capul oaselor, îmi îndepărtez părul ud de pe tâmplele care zvâcnesc și mă întăresc ca să pot face față întâlnirii.

Ele apar în cadrul ușii, aducând ceai și pâine prăjită, cu fețele pline de îngrijorare. Deschid gura, cu intenția de a începe cu un soi de glumă, și izbucnesc în lacrimi.

Și cu asta s-a zis cu puterea.

Mama se așază pe o margine a patului, Prim se strecoară lângă mine și amândouă mă iau în brațe, scoțând sunete încete, liniștitoare, până când mă opresc din plâns. Pe urmă Prim aduce un prosop și îmi șterge părul, pieptănându-mi bucelele, în timp ce mama mă convinge să mănânc pâine cu ceai. Mă îmbracă într-o pijama călduroasă, mă învelesc cu mai multe pături și adorm din nou.

Când mă trezesc pot spune, după lumina soarelui, că e după-amiaza târziu. Pe noptiera mea e un pahar cu apă și o înghit lacomă, cu sete. Încă mai am impresia că mi se clatină capul și stomacul, dar amândouă sunt într-o stare mult mai bună decât înainte. Mă ridic, mă îmbrac, îmi împletesc din nou părul. Înainte de a coborî, mă opresc în vârful scărilor, simțindu-mă ușor rușinată de modul în care am reacționat la aflarea veștilor despre Jubileul Pacificării. Fuga mea fără țintă, băutura în compania lui Haymitch, plânsul. Date fiind circumstanțele, cred că merit o zi în care să mi se tolereze slăbiciunile. Însă mă bucur că aparatele de filmat n-au fost aici cu ocazia asta.

La parter, mama și Prim mă îmbrățișează din nou, dar nu par copleșite de sentimente. Știu că și le rețin, ca să-mi fie mie mai ușor. Privesc chipul lui Prim și mi-e greu să-mi imaginez că e aceeași fetiță plâpândă pe care am lăsat-o în urmă în ziua extragerii, acum nouă luni. Combinația între acel supliciu și cele ce au urmat – cruzimea din district, cortegiul de bolnavi și de răniți pe care acum îi îngrijește ea însăși dacă mama e prea ocupată – toate astea au maturizat-o. A mai și crescut puțin; acum suntem, practic, la fel de înalte, dar nu asta o face să pară cu mult mai vârstnică.

Mama îmi pune un polonic de supă într-o cană și eu cer încă una, ca să i-o duc lui Haymitch. Pe urmă traversez peluza către casa lui. Abia s-a trezit și acceptă cana fără comentarii. Stăm acolo, într-o pace aproape deplină, sorbindu-ne supa și privind apusul soarelui prin fereastra camerei lui de zi. Aud pe cineva foindu-se la etaj și presupun că e Hazelle, dar peste câteva minute coboară Peeta și, cu un gest hotărât, aruncă pe masă o cutie de carton cu sticle de votcă, goale.

— Uite, s-a făcut, ne spune.

Haymitch trebuie să-și adune toate puterile ca să-și poată concentra privirea asupra sticlelor, așa că de vorbit vorbesc eu:

— Ce s-a făcut?

— Am vărsat tot alcoolul în scurgerea din baie, răspunde Peeta.

Asta pare să-l zdruncine pe Haymitch, scoțându-l din apatie, și bate neîncrezător cu palma în cutia de carton.

— Ce-ai făcut?

— Am aruncat rezervele de băutură, zice Peeta.

— O să cumpere pur și simplu alta, spun eu.

— Nu, n-o să cumpere, mă contrazice el. În dimineața asta am dat de Ripper și i-am spus c-o denunț în secunda când îi vinde ceva unuia dintre voi. În plus, am

și despăgubit-o, dar nu cred că e nerăbdătoare să se întoarcă în custodia Apărătorilor Păcii.

Haymitch își repede cuțitul înspre el, dar Peeta deviază lovitura cu atâta ușurință încât pare patetică. Pe mine mă cuprinde furia.

— Nu-i treaba ta ce face el.

— Ba e, întru totul. Indiferent cum cad sorții, doi dintre noi vor merge din nou în arenă, avându-l pe celălalt ca mentor. Nu putem permite să existe un bețiv înverdat în echipa asta. Mai ales tu nu poți fi bețivă, Katniss, îmi spune Peeta.

— Ce? scuipe eu, indignată.

Aș fi mult mai convingătoare dacă n-aș fi atât de mahmură.

— Nu m-am îmbătat decât azi-noapte, în toată viața mea.

— Da, și uite în ce hal ești, spune Peeta.

Nu știu ce mă așteptam să se întâmple la prima noastră întâlnire de după anunț. Câteva îmbrățișări și sărutări. Poate puțină alinare. Dar nu asta. Mă întorc spre Haymitch.

— Nu-ți face griji, o să-ți aduc eu mai multă votcă.

— Atunci vă denunț pe amândoi. Ca să vă treziți din beție în butuci, spune Peeta.

— Care-i șpilul poveștii? întreabă Haymitch.

— Șpilul e că doi dintre noi se întorc acasă de la Capitoliu. Un mentor și un învingător, răspunde Peeta. Effie îmi trimite înregistrările tuturor învingătorilor în viață. O să privim Jocurile la care au luat parte și-o să aflăm tot ce se poate despre stilul lor de luptă. O să câștigăm în greutate și-o să devenim mai puternici. O să ne purtăm ca profesioniștii. Și unul dintre noi o să fie din nou învingător, indiferent dacă vouă vă place sau nu!

Iese în grabă din încăpere, trântind ușa din față.

Eu și Haymitch ne crispăm la auzul bufniturii.

— Nu-mi plac oamenii convinși că numai ei au dreptate, spun.

— Ce-i de plăcut aici? face el, începând să scurgă resturile din sticlele golite.

— Tu și cu mine. La noi doi se gândește când face planuri pentru întoarcerea acasă, zic eu.

— Ei, atunci el este cel care se păcălește, comentează Haymitch.

Dar, peste câteva zile, suntem de acord să ne purtăm ca profesioniștii, pentru că e cea mai bună metodă de a-l face și pe Peeta să se antreneze. În fiecare seară urmărim vechile reluări ale Jocurilor câștigate de învingătorii încă în viață. Ne dăm seama că nu l-am întâlnit pe nici unul dintre ei în timpul Turneului Triumfal, ceea ce pare ciudat dacă privești în urmă. Când aduc asta în discuție, Haymitch spune că apariția lui Peeta și a mea – mai ales a mea – intrând în legătură cu alți învingători în districtele potențial rebele era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit președintele Snow. Învingătorii au un statut special și, din punct de vedere politic, ar fi fost periculos dacă lăsau impresia că susțin sfidarea mea la adresa

Capitolului. Calculându-le vârsta, ne dăm seama că unii dintre adversarii noștri ar putea fi bătrâni, ceea ce e trist și liniștitor deopotrivă. Peeta ia o mulțime de notițe, Haymitch se oferă să ne dea informații despre personalitățile învingătorilor și, încet-încet, începem să ne cunoaștem rivalii.

În fiecare dimineață facem exerciții care să ne fortifice trupurile. Alergăm, ridicăm greutăți și ne încordăm mușchii. În fiecare după-amiază ne perfecționăm deprinderile războinice, aruncând cuțite și luptându-ne corp la corp; îi învăț chiar și să se urce în copaci. Din punct de vedere oficial, tributurile n-au voie să se antreneze, dar nimeni nu încearcă să ne împiedice. Chiar și în anii obișnuiți, tributurile din Districtele 1, 2 și 4 se dovedesc capabile să mânăiască sulite și săbii. Prin comparație, ceea ce facem noi nu înseamnă nimic.

După anii de abuzuri, organismul lui Haymitch se opune îmbunătățirilor. E încă remarcabil de puternic, dar cea mai scurtă alergare îi taie răsufarea. Și ai crede că un tip care doarme în fiecare noapte cu un cuțit în mână e în stare să nimerească peretele unei case când îl aruncă, dar mâinile îi tremură într-un asemenea hal încât e nevoie de câteva săptămâni până să reușească măcar atâta lucru.

Totuși, eu și Peeta ne depășim pe noi înșine ca urmare a noului stil de viață. Îmi oferă ceva de făcut. Ne dă tuturor o altă ocupație, în afară de a ne accepta înfrângerea. Mama ne supune unui regim special, ca să câștigăm în greutate. Prim ne tratează mușchii îndurerăți. Madge ne aduce pe furiș ziarele permise de tatăl ei de la Capitoliu.

Pronosticurile asupra învingătorului învingătorilor ne situează printre favoriți. Până și Gale intră în scenă duminică, deși nu-i îndrăgește nici pe Peeta, nici pe Haymitch, și ne învață tot ce știe despre capcane. Pentru mine e ciudat să stau de vorbă cu Peeta și Gale în același timp, dar ei par să fi lăsat deoparte toate disensiunile pe care le-ar putea avea din pricina mea.

— M-aș simți mai bine dacă ar fi un tip pe care să-ți fie ușor să-l urăști, recunoaște Gale într-o noapte, în timp ce îl conduc înapoi, în oraș.

— Mie-mi spui, zic eu. Dacă l-aș fi putut urî în arenă, acum n-am fi dat cu toții de beleaua asta. El ar fi fost mort, iar eu aș fi fost, de una singură, micuța învingătoare.

— Și noi doi unde-am fi fost, Katniss? întrebă Gale imediat.

Amuțesc pentru o clipă, fiindcă nu știu ce să spun. Unde aș fi ajuns cu pretinsul meu văr, care nu mi-ar fi fost văr dacă n-ar fi existat Peeta? M-ar mai fi sărutat și eu i-aș mai fi răspuns la sărut dacă am fi fost liberi s-o facem? În alte circumstanțe, mi-aș fi îngăduit să-mi dau frâu liber sentimentelor în privința lui, amăgită de siguranța oferită de bani și de hrană și de iluzia că, fiind o învingătoare, nu mă paște nici o primejdie? Dar pericolul extragerii ar fi planat totuși întotdeauna asupra noastră, asupra copiilor noștri. Indiferent ce aș fi vrut eu...

— La vânătoare. Ca în fiecare duminică, răspund.

Știu că întrebarea lui nu trebuia luată ca atare, dar asta e tot ce-i pot spune cu sinceritate. Gale știe că l-am preferat pe el, nu pe Peeta, pe vremea când nu mă confruntam cu singura posibilitate de a-mi găsi astfel scăparea. Pentru mine e lipsit de sens să discutăm despre ceea ce ar fi putut fi. Chiar dacă l-aș fi ucis pe Peeta în arenă, tot nu mi-aș fi dorit să mă mărit cu nimeni. M-am logodit numai ca să salvez niște vieți, ceea ce s-a dovedit a fi un eșec desăvârșit.

Mi-e oricum teamă că orice scenă sentimentală cu Gale l-ar putea împinge la un gest extrem. Cum ar fi ațâțarea unei revolte în mină. Și, așa cum spune Haymitch, Districtul 12 nu e pregătit pentru asta. Ba încă și mai rău, e mai puțin pregătit decât înainte de anunțarea Jubileului Pacificării, pentru că încă o sută de Apărători ai Păcii au sosit cu trenul din dimineața următoare.

Deoarece nu-mi fac planuri ca să supraviețuiesc pentru a doua oară, e cu atât mai bine cu cât Gale mă lasă să plec mai repede. Am de gând să-i dezvălui câte ceva după extragere, când ni se acordă o oră ca să ne luăm rămas-bun. Să-i spun cât de mult a însemnat pentru mine în toți acești ani.

Cu cât a fost mai bună viața mea pentru că l-am cunoscut. Pentru că îl iubesc, deși doar în acel fel limitat de care sunt în stare.

Dar nu mi se oferă ocazia.

Ziua extragerii e toridă și posomorâtă. Asudați și tăcuți, locuitorii Districtului 12 așteaptă în piață, cu mitralierele ațintite asupra lor. Eu stau singură într-o mică porțiune delimitată cu frânghii, cu Peeta și Haymitch într-un țarc similar, în dreapta mea. Extragerea nu durează decât un minut. Strălucitoare cu peruca de un auriu metalic, Effie e lipsită de obișnuita ei vervă. E nevoită să zgârie o vreme pereții bolului de extragere pentru fete ca să poată pescui singura bucățică de hârtie pe care toată lumea știe deja că e scris numele meu. Pe urmă înhață biletul cu numele lui Haymitch. El abia dacă are timp să-mi arunce o privire nefericită înainte ca Peeta să se ofere voluntar pentru a-i lua locul.

Suntem duși imediat și în grabă în clădirea Justiției, pentru a-l găsi pe Thread, comandantul Apărătorilor Păcii, așteptându-ne.

— Procedură nouă, ne spune el, zâmbind.

Suntem călăuziți spre ușa din spate, urcați într-o mașină și transportați la gară. Pe peron nu e nici o cameră de luat vederi și nici urmă de mulțimea care ar fi trebuit să ne conducă. Apar Haymitch și Effie, escortați de gărzi. Apărătorii Păcii ne zoresc să ne urcăm cu toții în tren și trântesc ușa în urma noastră. Roțile se pun în mișcare.

Și, cu toate vorbele de rămas-bun încă pe buze, rămân cu ochii lipiți de fereastră, privind cum dispare Districtul 12.

Stau la geam încă multă vreme după ce pădurea a înghițit tot ce se mai putea întrezări din locul meu de baștină. De data asta nu am nici cea mai vagă speranță că mă voi reîntoarce. Înaintea primelor mele Jocuri, i-am promis lui Prim că aveam să fac tot ce-mi era cu putință ca să înving, iar acum mi-am jurat mie însămi să fac tot ce-mi stă în puteri ca să-l țin pe Peeta în viață. N-o să mă întorc niciodată.

De fapt, mă gândisem care voiam să fie ultimele mele cuvinte adresate celor dragi. Plănuisem cum să închid și să zăvorăsc cel mai bine toate ușile, lăsându-i în urmă triști, dar în siguranță. Iar acum Capitoliul mi-a furat până și asta.

— O să scriem scrisori, Katniss, spune Peeta, din spatele meu. Oricum, așa o să fie mai bine. O să le oferim o fărâma din noi, de care să se agațe. Haymitch o să le înmâneze în locul nostru, dacă... va fi nevoie să o facă.

Încuviințez din cap și mă duc direct în camera mea. Mă așez pe pat, știind că n-o să scriu niciodată scrisorile alea. Vor fi ca discursul pe care am încercat să-l compun ca omagiu pentru Rue și Thresh, în Districtul 11. Lucrurile par să-mi fie clare în minte, ba chiar și atunci când vorbesc în fața unei mulțimi, dar în urma peniței cuvintele nu mi se înșiră niciodată așa cum ar trebui. În plus, erau menite să însoțească îmbrățișările și sărutările, o mângâiere a părului lui Prim, o alta pe obrazul lui Gale, o strângere a mâinii lui Madge. Nu pot sosi alături de cutia de lemn care va conține trupul meu rece și țeapăn.

Cu inima prea îndurerată ca să plâng, nu îmi doresc decât să mă ghemuiesc în pat și să dorm până mâine-dimineață, la sosirea în Capitoliu. Dar am o misiune. Nu, e mai mult decât o misiune. E ultima mea dorință. Ține-l pe Peeta în viață. Și, deși pare atât de puțin probabil să reușesc când sunt nevoită să înfrunt furia Capitoliului, e important să-mi pot controla jocul. Ceea ce n-o să se întâmple dacă-i jelesc pe toți cei dragi de acasă. Lasă-i în pace, îmi spun. Ia-ți rămas-bun și uită-i. Mă străduiesc, gândindu-mă la ei pe rând, să-i eliberez ca pe niște păsări din coliviile protectoare aflate în inima mea, încuindu-le ca să nu se poată întoarce.

În clipa când Effie îmi bate la ușă, chemându-mă la cină, sufletul meu a rămas pustiu. Dar ușurarea nu e pe de-a-ntregul neplăcută.

Cina e tristă. De fapt, suntem atât de abătuți încât tăcerile se prelungesc o vreme, întrerupte doar de îndepărtarea unui fel de mâncare și de aducerea altuia. Supă rece de legume pasate. Pește mărunțit cu piure de cartofi și pastă cremoasă de lămâie ca garnitură. Păsăruici umplute cu sos de portocale, cu orez indian și creson. Cremă de ciocolată presărată cu cireșe.

Peeta și Effie fac din când în când câte o încercare de a începe o conversație, care moare cu repeziciune.

— Îmi place noul tău păr, Effie.

— Mulțumesc. Am cerut special să-mi fie făcut așa, ca să se asorteze cu broșa lui Katniss. Mă gândeam că ție ți-am putea face rost de un lanț de aur pentru gleznă, iar lui Haymitch i-am putea găsi o brățară de aur sau altceva în genul ăsta, ca să arătăm ca o echipă, spune ea.

Evident, Effie nu știe că broșa mea cu gaiță-zeflemitoare e acum un simbol folosit de rebeli. Cel puțin în Districtul 8. La Capitoliu continuă să fie un memento amuzant al unor Jocuri deosebit de captivante. Ce altceva ar putea fi? Adevărații rebeli nu plasează un simbol secret pe ceva atât de durabil cum e o bijuterie. Îl pun pe un biscuit, ca să poată fi mâncat cât ai clipi dacă e necesar.

— Cred că e o idee excelentă, spune Peeta. Ce părere ai, Haymitch?

— Da, cum vrei voi, vine răspunsul.

Haymitch nu bea, dar pot spune că și-ar dori.

Effie și-a dat deoparte propriul pahar cu vin când i-a remarcat eforturile. Dacă ar fi fost tribut, nu i-ar fi datorat nimic lui Peeta și s-ar fi putut îmbăta oricât de tare ar fi vrut. Acum o să se străduiască din răspuțeri să-l țină în viață într-o arenă plină cu vechii lui prieteni și probabil va da greș.

— Poate ți-am putea face și ție o perucă, spun eu, într-o încercare de frivolitate.

El se mulțumește să-mi arunce o privire care îmi cere să-l las în pace și ne mâncăm cu toții crema în tăcere.

— Ne uităm la reluările extragerilor? întrebă Effie, tamponându-și colțurile gurii cu un șervet alb de olandă.

Peeta se duce să-și ia carnetul cu învingătorii în viață și ne adunăm în compartimentul care găzduiește televizorul, să vedem pe cine vom avea ca adversari în arenă. După ce fiecare s-a așezat la locul lui, se aude imnul și începe reluarea anuală a ceremoniilor de extragere din cele douăsprezece districte.

În toată istoria Jocurilor, au existat șaptezeci și cinci de învingători. Cincizeci și nouă sunt încă în viață. Recunosc chipurile multora, fie pentru că i-am văzut ca învingători sau mentori la Jocurile precedente, fie din înregistrările pe care le-am urmărit de curând. Unii sunt atât de bătrâni sau de mistuiți de boli, de droguri sau de băutură încât nu știu de unde să-i iau. Așa cum era de așteptat, grupurile de învingători din Districtele 1,2 și 4 sunt cele mai numeroase. Dar fiecare district a reușit să adune măcar câte un învingător și o învingătoare.

Extragerile se derulează cu repeziciune. Peeta pune cu sârguință asteriscuri pe carnetul lui, în dreptul numelor tributurilor alese. Cu fața golită de emoții, Haymitch își privește prietenii care ies în față și urcă pe scenă. Cu un aer nefericit, Effie face comentarii șoptite, cum ar fi: „Oh, nu Cecelia” sau „Ei, Chaff n-a fost niciodată în stare să nu se amestece într-o luptă”, și oftează des.

Cât despre mine, încerc să-mi întipăresc în minte câte ceva despre celelalte tributuri, dar, așa cum s-a întâmplat și anul trecut, numai câteva îmi rămân cu adevărat în memorie. Fratele și sora de o frumusețe clasică din Districtul 1, care,

în copilăria mea, au câștigat Jocurile în doi ani consecutiv. Brutus, un voluntar din Districtul 2, care trebuie să aibă cel puțin patruzeci de ani și care pare că abia așteaptă să se întoarcă în arenă. Finnick, bărbatul frumos, cu părul de culoarea bronzului, din Districtul 4, care a fost încoronat cu un deceniu în urmă, la vârsta de paisprezece ani. În Districtul 4 e strigată și o tânără isterică și cu părul castaniu despletit, dar e înlocuită imediat de o voluntară, o femeie de optzeci de ani care ajunge pe scenă sprijinindu-se într-un baston. Pe urmă e Johanna Mason, singura femeie învingătoare din Districtul 7, care a câștigat acum câțiva ani, pretinzând că e o papă-lapte. Femeia din Districtul 8 pe care Effie o numește Cecelia și care pare să aibă vreo treizeci de ani trebuie să se desprindă din mâinile a trei copii care aleargă să se agațe de ea. E extras și Chaff, un bărbat din Districtul 11, despre care știu că este prietenul lui Haymitch.

E strigat numele meu. Pe urmă al lui Haymitch. Și Peeta se oferă voluntar. Una dintre prezentatoare începe efectiv să plângă, fiindcă se pare că sorții nu vor fi niciodată în favoarea noastră, îndrăgostiții din Districtul 12 născuți sub o stea potrivnică. Pe urmă își vine în fire și adaugă, fiind gata să și parieze, că „acestea vor fi cele mai reușite Jocuri din istorie”.

Haymitch părăsește compartimentul fără nici o vorbă, iar Effie ne urează noapte bună după câteva comentarii confuze despre un tribut sau altul. Eu mă mulțumesc să stau locului, privind cum rupe Peeta paginile despre învingătorii care n-au fost aleși.

— De ce nu te duci să dormi puțin? spune el.

Pentru că nu pot face față coșmarurilor. Nu fără tine, mă gândesc. În noaptea asta vor fi cu siguranță cumplite. Dar nu-i pot cere să doarmă cu mine. Abia dacă ne-am mai atins din noaptea biciuirii lui Gale.

— Tu ce-ai de gând? îl întreb.

— Doar să-mi revizuiesc puțin notițele. Să-mi fac o idee clară asupra pericolului pe care-l avem de înfruntat. Dar o să recapitulez totul împreună cu tine, mâine-dimineață. Du-te la culcare, Katniss, mă îndeamnă el.

Așa că mă urc în pat și, cum era de așteptat, mă trezesc peste câteva ore dintr-un coșmar în care bătrâna din Districtul 4 se transformă într-un rozător imens și îmi devorează fața. Știu că țip, dar nu vine nimeni. Nici Peeta, nici măcar unul dintre însoțitorii de la Capitoliu. Îmi pun un halat și încerc să mă liniștesc, scăpând de fiorii care-mi cuprind trupul. Mi-e imposibil să rămân în compartimentul meu, așa că mă hotărăsc să plec în căutarea cuiva care să-mi facă un ceai sau o ciocolată caldă, sau ce-o fi. Poate Haymitch nu s-a culcat. Sigur nu doarme.

Îi cer unui însoțitor să-mi aducă lapte cald, cel mai calmant aliment care îmi vine în minte. Aud voci în compartimentul televizorului, intru și îl găsesc pe Peeta. Pe canapea, alături de el, e cutia cu înregistrările vechilor Jocuri, trimise de Effie. Recunosc episodul în care câștigă Brutus.

Când mă vede, Peeta se ridică și oprește banda cu un gest scurt.

— N-ai putut să dormi?

— Nu pentru prea mult timp, răspund.

Îmi aduc aminte de bătrâna transformată în rozătoare și îmi strâng mai tare halatul, căutând mai multă siguranță.

— Vrei să-mi povestești? mă întreabă Peeta.

Uneori nu mă pot împiedica să o fac, dar acum mă mulțumesc să scutur din cap, simțindu-mă nevolnică fiindcă visele îmi sunt deja bântuite de oameni cu care nu m-am luptat niciodată.

Când Peeta își întinde brațele, mă duc direct spre ele. De când s-a anunțat Jubileul Pacificării, nu mi-a arătat nici un fel de afecțiune. A fost mai degrabă un antrenor foarte pretențios, întotdeauna trăgând de noi, insistând ca eu și Haymitch să alergăm mai repede, să mâncăm mai mult, să ne cunoaștem mai bine adversarii. Iubit? Nici gând. A abandonat orice pretenție de a-mi fi fost vreodată prieten. Îmi înfășor brațele strâns în jurul gâtului lui, înainte de a-mi cere să fac flotări sau altceva de felul ăsta. Însă el mă trage mai aproape și își îngroapă fața în părul meu. Căldura radiază din locul unde tocmai îmi atinge gâtul cu buzele, răspândindu-se încet și cuprinzându-mă cu totul. E atât de bine, atât de imposibil de bine, încât știu că nu voi fi eu prima care să se desprindă.

Și de ce aș face-o? I-am spus adio lui Gale. N-o să-l mai revăd niciodată, asta e sigur. Nici unul dintre gesturile mele de acum nu-l mai poate răni. N-o să vadă sau o să creadă că joc teatru în fața aparatelor de filmat. Măcar asta e o greutate care mi s-a luat de pe umeri.

Ne întrepru înmbrățișarea sosirea însoțitorului de la Capitoliu care îmi aduce laptele. Pune pe masă o tavă pe care se află un urcior de lut cu lapte aburind și două câni.

— Am adus o ceașcă în plus, ne spune.

— Mulțumesc, îi răspund.

— Și am adăugat puțină miere în lapte. Ca să fie mai dulce. Și doar un strop de mirodenii, precizează el.

Ne privește ca și cum ar vrea să mai spună ceva, apoi clatină ușor din cap și iese de-a-ndăratelea din încăpere.

— Ce e cu el? întreb.

— Cred că-i pare rău pentru noi, spune Peeta.

— Cum să nu, fac eu, turnând laptele.

— Vorbesc serios. Nu cred că toți oamenii din Capitoliu vor fi fericiți fiindcă ne întorcem în arenă. Sau fiindcă se-ntorc ceilalți învingători. Se atașează de campionii lor.

— Cred că vor trece peste asta imediat ce începe să curgă sângele, spun, cu voce plată.

Adevărul e că, dacă există un singur lucru la care n-am timp să meditez prea mult, acela este de a-mi face griji pentru modul în care va afecta Jubileul

Pacificării buna dispoziție a locuitorilor Capitoliului.

— Prin urmare te uiți iar la toate înregistrările?

— Nu tocmai. E un soi de selecție, ca să văd diferite tehnici de luptă, zice Peeta.

— Cine urmează?

— Alege tu, mă îndeamnă, întinzându-mi cutia.

Pe casete e notat anul Jocurilor și numele câștigătorilor. Caut printre ele și mă pomenesc dintr-odată că țin în mână una pe care n-am mai văzut-o. Anul Jocurilor e cincizeci. Ceea ce înseamnă că e vorba despre al doilea Jubileu al Pacificării. Iar numele învingătorului e Haymitch Abernathy.

— Nu ne-am uitat niciodată la asta, spun.

Peeta clatină din cap.

— Nu. Știam că Haymitch nu vrea. Așa cum n-am vrut nici noi să scoatem în evidență Jocurile noastre. Și, fiind în aceeași echipă, m-am gândit că n-are prea mare importanță.

— Câștigătorul din douăzeci și cinci e aici? întreb.

— Nu cred. Indiferent cine-o fi fost, trebuie să fi murit între timp și Effie nu mi-a trimis decât învingătorii pe care era posibil să-i înfruntăm. Peeta cântărește caseta cu Haymitch în mână. De ce? Crezi că ar trebui s-o urmărim?

— E singurul Jubileu pe care-l avem. Am putea spicui câte ceva important despre modul în care sunt organizate, îi răspund.

Dar mă simt ciudat. Pare o încălcare gravă a intimității lui Haymitch. Nu știu de ce, fiindcă totul a fost public. Dar așa este. Trebuie să recunosc și că sunt extrem de curioasă.

— Nu este nevoie să-i spunem lui Haymitch că noi am văzut-o.

— OK, încuviințează Peeta.

Pune caseta în aparat și eu mă ghemuiesc pe canapea, alături de el, cu cana cu lapte, care e cu adevărat delicios în amestec cu mierea și cu mirodeniile, și mă las captivată de a cincizecea ediție a Jocurilor Foamei. După imn, apare președintele Snow scoțând plicul pentru al doilea Jubileu al Pacificării. Arată mai tânăr, dar la fel de dezgustător. Citește de pe pătrățelul de hârtie cu aceeași voce apăsătoare de care s-a folosit și în cazul nostru, informând Panemul că, în cinstea Jubileului Pacificării, numărul tributurilor va fi dublu. Scena a fost întreruptă la montaj, trecându-se direct la extrageri, unde sunt strigate nume după nume.

În momentul când ajungem la Districtul 12, sunt pe deplin copleșită de numărul copiilor care merg la moarte sigură. Numele din Districtul 12 sunt strigate de o altă femeie, nu de Effie, dar și ea începe tot spunând:

— Mai întâi domnișoarele!

Strigă numele unei fete din Filon, se vede după privirea ei, iar apoi o aud rostind „Maysilee Donner”.

— Oh! exclam eu. A fost prietena mamei.

Camera o descoperă în mulțime, agățându-se de alte două fete. Toate blonde. Evident copii de negustori.

— Cred că aceea care o îmbrățișează e mama ta, spune Peeta, cu voce scăzută.

Are dreptate. În timp ce Maysilee se desprinde curajoasă și se îndreaptă spre scenă, o întrezăresc pe mama la vârsta mea și îmi dau seama că nimeni n-a exagerat descriindu-i frumusețea. O ține de mână o altă fată, care plânge și seamănă perfect cu Maysilee, dar și cu altcineva care îmi e cunoscut.

— Madge, spun.

— E mama ei. Ea și Maysilee erau gemene sau cam așa ceva, zice Peeta. Tata a pomenit odată despre asta.

Mă gândesc la mama lui Madge, soția primarului Undersee. Care își petrece jumătate de viață în pat, imobilizată de o durere cumplită, desprinsă de lume. Mă gândesc că niciodată n-am realizat ce legătură există între ea și mama. Mă gândesc la Madge, apărând în toiul viscolului ca să aducă medicamentul calmant pentru Gale. Mă gândesc la broșa mea cu gaița-zeflemitoare și la faptul că are o cu totul altă semnificație acum, când știu că i-a aparținut cândva mătușii lui Madge, Maysilee Donner, un tribut ucis în arenă.

Numele lui Haymitch e strigat ultimul. Sunt mai șocată văzându-l pe el decât am fost la vederea mamei. Tânăr. Puternic. E greu de admis, dar era chiar chipeș. Părul negru, ondulat, ochii oamenilor din Filon, cenușii, strălucitori și, chiar și atunci, periculoși.

— Oh, Peeta, nu crezi că el a ucis-o pe Maysilee, nu-i așa? izbucnesc eu.

Nu știu de ce, dar nu pot suporta gândul ăsta.

— Cu patruzeci și opt de jucători? Aș zice că erau slabe șanse, spune el.

Carele defilează – copiii din Districtul 12 fiind îmbrăcați în costume oribile de mineri – și interviurile se derulează fulgerător. E prea puțin timp pentru a se focaliza asupra cuiva. Dar, de vreme ce Haymitch o să fie învingătorul, vedem întregul schimb de replici dintre el și Caesar Flickerman, care arată exact ca întotdeauna în costumul său albastru – miez – de – noapte. Diferă numai părul, pleoapele și buzele lui, toate de un verde închis.

— Așadar, Haymitch, ce părere ai despre Jocurile cu sută la sută mai mulți concurenți decât de obicei? întrebă Caesar.

Haymitch ridică din umeri.

— Nu mi se pare că ar fi cine știe ce diferență. Sunt, în proporție de sută la sută, la fel de proști ca de obicei și, ca urmare, socotesc că șansele mele sunt cam aceleași.

Spectatorii izbucnesc în râs, și Haymitch le adresează o jumătate de zâmbet. Sarcastic. Arogant. Indiferent.

— N-a fost nevoie să se străduiască prea mult pentru asta, nu-i așa? spun eu.

Apoi e dimineață și încep Jocurile. Privim din perspectiva uneia dintre fetele-tribut pe măsură ce e ridicată în cilindru din camera de lansare către arenă. Nu-mi

pot împiedica un ușor icnet. Pe fața jucătorilor se reflectă neîncrederea. Până și pleoapele lui Haymitch se înalță într-o expresie de încântare, deși i se încrețesc aproape imediat și își regăsește privirea încruntată.

E cel mai frumos loc care se poate imagina, splendoarea îți taie răsuflarea. Cornul de aur al Abundenței se află în mijlocul unei pajiști verzi, cu pâlcuri de flori superbe. Cerul e azuriu, cu nori albi, pufoși. Deasupra capetelor își fâlfâie aripile păsări strălucitoare. După cum adulmecă unele dintre tributuri, mirosurile trebuie să fie fantastice. O vedere aeriană ne arată că pajiștea se întinde pe kilometri întregi. Într-una dintre direcții pare să se contureze în depărtare o pădure, iar în partea opusă e un munte cu creștetul acoperit de zăpadă.

Frumusețea îi dezorientează pe mulți dintre jucători, fiindcă, în clipa când sună gongul, arată ca și cum ar încerca să se dezmeticească dintr-un vis. Dar nu și Haymitch. El e la Cornul Abundenței, înarmat și cu un rucsac plin cu provizii pe care și l-a ales.

În baia de sânge din acea primă zi sunt ucise optsprezece tributuri. Altele încep să moară rând pe rând și devine limpede că tot ce se află în locul acela superb – fructele savuroase care se leagănă în tufișuri, apa din pâraiele cristaline, până și mireasma florilor inhalată – conține o otravă letală. Numai apa de ploaie și hrana oferită de Cornul Abundenței pot fi consumate fără nici un pericol. Și mai există și un grup mare și bine aprovizionat de zece profesioniști care cutreieră muntele în căutare de victime.

Haymitch are propriile sale necazuri în pădure, unde veverițele aurii, pufoase, se dovedesc a fi carnivore și atacă în haite, iar fluturii înțeapă, provocând suferințe cumplite, dacă nu chiar moartea. Dar el se încăpățânează să înainteze, având întotdeauna muntele îndepărtat în spate.

Pentru o fată care pleacă de la Cornul Abundenței doar cu un mic rucsac, Maysilee Donner se dovedește plină de resurse. În rucsac găsește un castron, niște carne uscată de vită și o sarbacană cu două duzini de săgeți. Folosindu-se de otrăvurile aflate la-ndemână, o preschimbă în curând într-o armă mortală înmuind săgețile în substanțele letale și trimițându-le în carnea adversarilor ei.

Peste patru zile, muntele pitoresc se transformă într-un vulcan care erupe, ștergând de pe suprafața pământului o altă duzină de jucători, inclusiv o parte dintre membrii grupului de profesioniști, din care nu mai rămân decât cinci. Cu muntele care scuipe foc lichid și cu pajiștea care nu oferă nici o ascunzătoare, cele treisprezece tributuri rămase – printre care Haymitch și Maysilee – nu au altceva de făcut decât să se limiteze la a rămâne între hotarele pădurii.

Haymitch pare tentat să-și continue drumul în aceeași direcție, îndepărtându-se de vulcan, dar un labirint de tufișuri strâns împletite îl silește să facă un ocol, revenind în mijlocul pădurii, unde se întâlnește cu trei dintre profesioniști și își scoate cuțitul. Ceilalți or fi fiind mult mai masivi și mai puternici, dar mișcările lui sunt de o iuțeală remarcabilă și abia după ce i-a ucis pe doi dintre ei e dezarmat

de al treilea. Profesionistul e pe punctul de a-i tăia beregata când o săgeată îl doboară la pământ.

Maysilee Donner iese dintre copaci.

— O să trăim mai mult dacă suntem doi.

— Cred că tocmai ai dovedit-o, spune Haymitch, frecându-și gâtul. Aliți?

Maysilee dă din cap, încuviințând. Și iată-i, transformați instantaneu într-unul dintre acele grupuri pe care trebuie neapărat să le despați dacă vrei să-ți păstrezi speranța de a te întoarce acasă și de a da ochii cu oamenii din districtul tău.

Exact așa cum s-a întâmplat cu mine și cu Peeta, cei doi se descurcă mai bine împreună. Se odihnesc mai mult, pun la punct un sistem de a aduna mai multă apă potabilă, luptă ca o echipă și împart mâncarea găsită în rucsacurile tributurilor moarte. Dar Haymitch e încă hotărât să-și continue drumul.

— De ce? întrebă întruna Maysilee, și el o ignoră până când ea refuză să meargă mai departe dacă nu primește un răspuns.

— Pentru că trebuie să se termine undeva, nu-i așa? spune Haymitch. Arena nu se poate întinde la nesfârșit.

— Ce te-astepti să găsești? întrebă Maysilee.

— Nu știu. Dar poate e ceva de care ne putem folosi, răspunde el.

Când reușesc în sfârșit să treacă de hățișul acela inimaginabil cu ajutorul unei lămpi de sudură luată din rucsacul unui profesionist mort, se pomenesc pe un teren plat și arid, care se întinde până la o margine stâncoasă. Departe, jos, se zăresc pietre zimțate.

— Asta-i tot, Haymitch. Să ne-ntoarcem.

— Nu, eu stau aici, zice el.

— Foarte bine. N-am mai rămas decât cinci. Oricum am putea să ne spunem de-acum adio, răspunde ea. Nu vreau să ajungem la o înfruntare directă.

— OK, încuviințează Haymitch.

Asta e tot. Nu întinde mâna ca s-o strângă pe a ei și nici măcar n-o privește. Și ea pleacă.

Haymitch merge pe marginea stâncii, de parcă ar încerca să înțeleagă ceva. Piciorul lui dislocă o pietricică și o vede alunecând în abis, părând să cadă la nesfârșit. Dar, un minut mai târziu, când se așază să-și tragă sufletul, pietricica e azvârlită înapoi, lângă el. Haymitch se holbează nedumerit, apoi chipul lui capătă o expresie de o intensitate stranie. Aruncă o piatră de dimensiunile pumnului lui peste buza stâncii și așteaptă. Când piatra zboară înapoi, aterizându-i exact în palmă, începe să râdă.

În clipa aceea aude primele țipete ale lui Maysilee. Alianța s-a încheiat, și ea e cea care a rupt-o, așa că nimeni nu l-ar putea învinui dacă ar ignora-o. Dar Haymitch aleargă oricum către ea. Ajunge la timp doar ca să vadă o pasăre, ultima dintr-un stol de zburătoare roz-bombon, cu ciocuri lungi și subțiri, străpungându-i gâtul. O ține de mână în timp ce își dă ultima suflare, și nu mă pot gândi decât la

Rue, amintindu-mi că și eu am ajuns prea târziu când ar fi trebuit s-o salvez.

Către sfârșitul aceleiași zile, un alt tribut e ucis în luptă și un al treilea e devorat de un grup de veverițe pufoase, lăsându-i doar pe Haymitch și pe o fată din Districtul 1 să concureze pentru coroană. E mai voinică decât el și tot atât de iute și, când sosește momentul inevitabil al înfruntării, lupta e sângeroasă și amândoi au răni care le-ar putea fi fatale când Haymitch e dezarmat în cele din urmă. Înaintează prin pădurea superbă clătînându-se pe picioare și străduindu-se să-și păstreze intestinalele în trup, iar ea îl urmărește împleticindu-se și cărând o secure cu care ar trebui să-i dea lovitura de grație. Haymitch se duce drept către stânca lui și tocmai a ajuns la margine când ea aruncă securea. El se prăbușește la pământ, și arma zboară în abis. Acum dezarmată și ea, fata rămâne pur și simplu locului, încercând să oprească sângele care i se scurge din orbita goală. Poate se gândește c-o să-i supraviețuiască lui Haymitch, care începe să se zvârcolească pe pământ. Dar, spre deosebire de el, ea nu știe că securea se va întoarce. Și, când zboară înapoi peste muchie, el i-o înfige în cap. Se aude tunul, cadavrul ei e îndepărtat, și sunetul trompetelor anunță victoria lui Haymitch.

Peeta oprește brusc banda și stăm o vreme în tăcere.

— Câmpul ăla de forță de la baza stâncii, spune el în cele din urmă, era ca acela de pe acoperișul Centrului de Antrenament. Cel care te azvârle înapoi dacă încerci să te sinucizi, sărind în gol. Haymitch a găsit un mod de a-l transforma într-o armă.

— Nu doar împotriva celorlalte tributuri, ci și împotriva Capitoliului, adaug eu. Știi că nu s-au așteptat să se întâmple așa ceva. Nu era menit să facă parte din arenă. N-au plănuit niciodată să fie folosit de cineva ca armă. I-a făcut să pară idioți fiindcă a descoperit asta. Pariez că au avut parte de ceva bătăi de cap străduindu-se să răstălmăcească lucrurile. Și că de asta nu-mi amintesc să fi văzut episodul la televizor. A fost aproape la fel de rău ca în cazul nostru, cu fructele de pădure!

Nu mă pot împiedica să râd, să râd cu adevărat pentru prima oară după luni de zile. Peeta se mulțumește să clatine din cap, ca și cum mi-aș fi pierdut mințile – și poate că mi le-am și pierdut într-o oarecare măsură.

— Aproape, dar nu întru totul, spune Haymitch, din spatele nostru.

Mă răsucesc brusc, temându-mă c-o să se înfurie fiindcă ne-am uitat la înregistrarea lui, dar el afișează un zâmbet atotcunoscător și ia o înghițitură dintr-o sticlă cu vin. S-a zis cu abstenența. Presupun c-ar trebui să fiu supărată fiindcă a reînceput să bea, dar un alt sentiment nu-mi dă pace.

Mi-am petrecut toate aceste săptămâni încercând să-mi cunosc adversarii, fără să mă gândesc nici măcar o singură clipă că ar trebui să-mi cunosc coechipierii. În mine se aprinde acum un nou soi de încredere, fiindcă am reușit în sfârșit să-l cunosc pe Haymitch. Și am început să mă cunosc pe mine însămi. Iar doi oameni care i-au făcut Capitoliului atâtea neazuri vor fi cu siguranță în stare să găsească

o cale de a-l aduce pe Peeta viu acasă.

15

Trecând de nenumărate ori prin etapa de pregătire cu Flavius, Venia și Octavia, supraviețuirea mea ar trebui să fie o veche rutină. Dar n-am anticipat supliciul sentimental care mă așteaptă. Fiecare dintre ei izbucnește în lacrimi într-un moment al pregătirii – și asta de cel puțin două ori –, iar Octavia scâncește neîntrerupt toată dimineața. Se dovedește că s-au atașat cu adevărat de mine și ideea întoarcerii mele în arenă i-a distrus. Suprapuneți asta peste faptul că, pierzându-mă pe mine, își pierd biletul de intrare la tot felul de evenimente sociale majore, mai ales la nunta mea, și totul devine de nesuportat. Ideea de a fi puternici de dragul altcuiva nu le-a pătruns niciodată în scăfârlii și mă pomenesc în postura de a fi nevoită să-i consolez. Ceea ce e oarecum enervant, de vreme ce eu sunt aceea care urmează să fie măcelărită.

E interesant, totuși, când mă gândesc la spusese lui Peeta despre însoțitorul din tren, nefericit fiindcă învingătorii trebuie să lupte iarăși, despre oamenii din Capitoliu care nu privesc cu ochi buni toate acestea. Încă mai sunt de părere că totul va fi dat uitării la prima bătaie a gongului, dar ideea că locuitorii Capitoliului au sentimente legate de noi e un fel de revelație. Cu siguranță că nu-și fac probleme privind-i pe copiii uciși în fiecare an. Dar poate știu prea multe despre învingători, mai ales despre aceia care au fost celebri vreme îndelungată, pentru a mai putea să uite că și noi suntem ființe umane. Mai degrabă e ca și cum ți-ai vedea prietenii murind. Acum poate că înțeleg mai mult din ceea ce înseamnă Jocurile pentru noi, cei din districte.

În momentul când apare Cinna, sunt nervoasă și extenuată după încercările de a-mi încuraja echipa pregătitoare, mai ales fiindcă lacrimile lor neîncetate mă duc cu gândul la cele vărsate fără îndoială acasă. Stând acolo, în halatul meu subțire, cu pielea și cu inima îndurerate, știu că nu mai suport nici măcar o singură privire de regret. Așa că mă răstesc încă din clipa când trece pragul:

— Dacă începi să plângi, jur că te ucid aici și acum.

El se mulțumește să zâmbescă.

— Ai avut o dimineață umedă?

— Ai putea să mă storci, îi răspund.

Îmi cuprinde umerii cu brațul și mă conduce să luăm prânzul.

— Nu-ți face griji. Îmi revărs întotdeauna emoțiile în muncă. Așa nu fac rău nimănui, în afară de mine.

— Nu sunt în stare să trec din nou prin asta, îl avertizez.

— Știu. O să vorbesc cu ei, îmi promite. Mâncarea mă face să mă simt ceva mai bine.

Fazan cu o garnitură de aspic de toate culorile nestematelor, versiuni minuscule

ale legumelor reale înotând în unt și piure de cartofi cu pătrunjel. La desert, afundăm bucăți de fructe într-un vas cu ciocolată topită, și Cinna trebuie să mai comande încă unul, fiindcă eu încep să mănânc cu lingura din primul.

— Ei, ce-o să purtăm la ceremonia de deschidere? întreb într-un târziu, răzuind conținutul celui de-a doilea vas până-l fac lună. Lămpașe fixate de cască sau foc?

Știu că defilarea în car presupune ca eu și Peeta să fim costumați în ceva înrudit cu cărbunele.

— Ceva pe linia asta, răspunde el.

Echipa mea pregătitoare își face apariția când vine vremea să-mi pun costumul pentru ceremonia de deschidere, dar Cinna scapă de ei spunându-le că au făcut o treabă atât de minunată dimineață încât nu mai e nevoie de nimic altceva. Cei trei se îndepărtează încercând să-și revină, lăsându-mă recunoscători pe mâinile lui. El îmi ridică mai întâi părul, împletindu-l în stilul pe care i l-a arătat mama, apoi trece la machiaj. Anul trecut a folosit foarte puțin, pentru ca spectatorii să mă recunoască după ce aveam să ajung în arenă. Însă acum fața mea e aproape ascunsă de sublinieri spectaculoase și de umbre întunecate. Sprâncene înalte, arcuite, pomeți ascuțiți, ochi mocnind, buze de un purpuriu întunecat. La prima vedere, costumul pare dezamăgitor de simplu, doar un combinezon negru, mulat, dintr-o bucată, care mă acoperă de la gât până la glezne. Cinna îmi așază pe cap o jumătate de coroană, ca aceea pe care am primit-o ca învingătoare, numai că asta e dintr-un metal negru, nu din aur. Pe urmă ajustează lumina din încăpere, simulând crepusculul, și apăsă un buton aflat la încheietura mâinii mele, pe dosul materialului. Privesc în jos, fascinată, pe măsură ce costumul meu prinde viață, răspândind mai întâi o lumină blândă, aurie, care se transformă treptat în roșul-portocaliu al cărbunilor aprinși. Arăt de parcă aș fi fost înfășurată în tăciuni dogoritori – ba nu, ca și cum aș fi eu însămi un tăciune scos direct din șemineul nostru. Culorile se ridică și coboară, se preschimbă și se contopesc, exact așa cum se întâmplă cu tăciunii.

— Cum ai făcut asta? întreb, uluită.

— Eu și Porția ne-am petrecut o mulțime de ore privind focul, răspunde Cinna. Acum uită-te la tine.

Mă răsuțește către o oglindă, ca să pot vedea întregul efect. Nu zăresc o fată, nici măcar o femeie, ci o făptură nepământeană, arătând pe parcă ar putea sălășlui în vulcanul care a nimicuit atât de mulți oameni în Jubileul lui Haymitch. Coroana mea neagră, acum părând de un roșu incandescent, îmi aruncă umbre stranii pe fața spectaculos fardată. Katniss, fata din foc, a lăsat în urmă flăcările pâlpâitoare, rochiile împodobite cu nestemate și rochițele suave ca lumina lumânărilor. E tot atât de letală precum focul însuși.

— Cred... că exact de asta aveam nevoie ca să-i pot înfrunta pe ceilalți, spun.

— Da, sunt de părere că zilele tale cu ruj roz și panglici țin de trecut,

comentează Cinna. Îmi atinge din nou butonul de la încheietură, stingându-mi lumina. Să nu dăm gata curentul din baterii. De data asta, în car, nici o fluturare de mână, nici un zâmbet. Vreau doar să privești drept înainte. Ca și cum întregul public ar fi nedemn de atenția ta.

— În sfârșit ceva la care-o să mă pricep, spun eu.

Cinna trebuie să se mai ocupe de alte câteva lucruri, așa că mă decid să cobor la parterul Centrului de Remodelare, care adăpostește un loc imens de adunare a tributurilor și a carelor lor înainte de ceremonia de deschidere. Sper să-i găsesc pe Peeta și Haymitch, dar ei n-au sosit încă. Spre deosebire de anul trecut, când toate tributurile erau practic lipite de carele lor, scena are un aspect foarte monden. Învingătorii – atât tributurile din acest an, cât și mentorii lor – stau de vorbă, adunați în grupuri mici. Bineînțeles că toți se cunosc între ei, iar eu nu cunosc pe nimeni și nu sunt genul care umblă de colo-colo, prezentându-se singur. Așa că mă mulțumesc să mângâi coama unuia dintre caii noștri și mă străduiesc să trec neobservată.

Ceea ce nu-mi reușește.

Ronțăitul îmi izbește auzul chiar înainte de a-mi da seama că e cineva alături de mine și, când întorc capul, faimoșii ochi verzi ca marea ai lui Finnick Odair sunt la numai câțiva centimetri distanță. Își aruncă în gură un cub de zahăr și se sprijină de calul meu.

— Salut, Katniss! îmi spune, de parcă ne-am cunoaște de ani de zile, când de fapt nu ne-am întâlnit niciodată.

— Salut, Finnick! îi răspund, cu tot atâta nepăsare, deși nu mă simt în largul meu în apropierea lui, mai ales când își expune o suprafață atât de mare de piele dezgolită.

— Vrei un cub de zahăr? mă întreabă, întinzându-și mâna, cu o grămăjoară înaltă în palmă. Ar trebui să fie pentru cai, dar cui îi pasă? Au la dispoziție ani întregi în care să mănânce zahăr, în timp ce tu și cu mine... ei, dacă vedem ceva dulce, e bine să-l înhățăm cât mai repede.

În Panem, Finnick Odair e un soi de legendă vie. De vreme ce a câștigat cea de-a Șaizeci și cincea Ediție a Jocurilor când nu avea decât paisprezece ani, se numără încă printre cei mai tineri învingători. Fiind din Districtul 4, a fost un profesionist, așa că sorții erau deja în favoarea lui, dar nici un antrenor nu poate pretinde că i-ar fi dat extraordinara lui frumusețe. Înalt, athletic, cu piele aurie, cu păr de culoarea bronzului și cu ochii aceia incredibili. În vreme ce alte tributuri din anul respectiv aveau mare nevoie să primească în dar o mână de cereale sau niște chibrituri, lui Finnick nu-i trebuia niciodată nimic, nici mâncare, nici medicamente, nici arme. A fost nevoie de vreo săptămână pentru ca rivalii lui să-și dea seama că pe el trebuiau să-lucidă mai întâi, dar era prea târziu. Devenise deja un luptător foarte bun cu sulița și cu cuțitele găsite în Cornul Abundenței. Când a primit o parașută argintie cu un trident – poate cel mai costisitor dar oferit

vreodată în arenă –, s-a terminat totul. Industria Districtului 4 e pescuitul. Finnick își petrecuse toată viața în bărci. Tridentul era o extensie firească și letală a brațului său. A găsit un soi de viță și și-a împletit o plasă, în care și-a prins apoi adversarii ca să-i poată străpunge cu tridentul, și coroana a fost a lui peste numai câteva zile.

Cetățenilor Capitolului a început încă de pe atunci să le lase gura apă la vederea lui.

Fiind atât de tânăr, nu s-au putut atinge de el vreme de un an sau doi. Dar, de când a împlinit șaisprezece ani își petrece timpul, pe toată durata Jocurilor, fiind hăituit de persoanele îndrăgostite nebunește de el. Nimeni nu reușește să-i păstreze favorurile prea mult. La fiecare vizită anuală are patru sau cinci aventuri. Bătrâni sau tineri, frumoși sau urâți, bogați sau foarte bogați, le ține companie și le acceptă cadourile scumpe, dar nu rămâne cu nimeni, niciodată, și, odată ce a plecat, nu se mai întoarce.

Nu pot susține că Finnick nu e unul dintre cei mai înnebunitori și mai senzuali oameni de pe planetă. Dar pot spune, cu toată sinceritatea, că mie nu mi s-a părut niciodată atrăgător. Poate e prea frumos sau poate prea ușor de dobândit, sau poate cauza e în realitate faptul că e prea ușor să-l pierzi.

— Nu, mulțumesc, răspund, vorbind despre zahăr. Însă mi-ar plăcea să-ți împrumut uneori echipamentul.

E drapat într-o plasă aurie de pescuit, înnodată strategic sub vintre, astfel încât nu se poate spune, practic, că ar fi dezbrăcat, dar e atât de aproape de această stare pe cât e cu putință. Nu mă îndoiesc că, după părerea stilistului său, e cu atât mai bine cu cât publicul vede o mai mare parte din Finnick.

— În costumul ăsta îmi pari absolut înspăimântătoare. Ce s-a întâmplat cu rochițele frumoase, de fetiță? mă întreb.

Își umezește ușor buzele cu vârful limbii. Probabil că asta înnebunește o grămadă de oameni. Dar, dintr-un anumit motiv, eu nu mă pot gândi decât la bătrânul Cray, salivând la vederea unei femei tinere, sărace și înfometate.

— Am crescut prea mare pentru ele, îi spun.

Finnick prinde în mână colierul atașat costumului meu și îl plimbă printre degete.

— Mare păcat c-a apărut povestea asta, cu Jubileul. Ai fi putut fura inimile ca un bandit în Capitoliu. Bijuterii, banii, tot ce ți-ai fi dorit.

— Nu-mi plac bijuteriile și am mai mulți bani decât îmi trebuie. Apropo, tu cum ți-i cheltuiești pe toți, Finnick?

— Oh, n-am mai încheiat de ani de zile nici un târg în care să intre ceva atât de vulgar cum sunt banii.

— Atunci cum ești plătit pentru plăcerea oferită de compania ta? îl întreb.

— Cu secrete, spune el, cu voce domoală. Își înclină capul, astfel încât buzele aproape că i se ating de ale mele. Dar tu, fată din foc? Ai vreun secret care să

merite timpul meu?

Dintr-un motiv stupid, roșesc, dar îmi impun să rămân fermă.

— Nu, eu sunt o carte deschisă, îi șoptesc drept răspuns. Toată lumea pare să-mi cunoască secretele înainte de a le afla eu însămi.

El zâmbeste.

— Din nefericire, cred că e adevărat. Ochii îi alunecă scurt într-o parte. Vine Peeta. Îmi pare rău c-a trebuit să vă anulați nunta. Știu cât de dezolant trebuie să fie pentru tine.

Își aruncă un alt cub de zahăr în gură și se îndepărtează agale.

Peeta e alături de mine, îmbrăcat într-un costum identic cu al meu.

— Ce-a vrut Finnick Odair? mă întrebă.

Mă răsucesc, îmi apropii buzele de ale lui și îmi cobor pleoapele, imitându-l pe Finnick.

— Mi-a oferit zahăr și a vrut să-mi afle toate secretele, spun, cu cea mai seducătoare voce de care sunt în stare.

Peeta râde.

— Pfu! Glumești.

— Serios, zic eu. O să-ți povestesc mai multe când n-o să mă mai furnice pielea.

— Crezi că am fi sfârșit tot așa dacă ar fi câștigat numai unul dintre noi? Întrebă el, rotindu-și privirile asupra celorlalți învingători. Ca o altă piesă dintr-o expoziție de ciudățenii?

— Sigur. Mai ales tu, îi răspund.

— Oh. Și de ce mai ales eu? spune el, zâmbind.

— Pentru că tu ai o slăbiciune pentru lucrurile frumoase, pe care eu nu o am, îmi explic, cu un aer de superioritate. Te-ar fi atras în modul lor de viață din Capitoliu și te-ai fi pierdut pe de-a-ntregul.

— A avea ochi pentru frumusețe nu e totuna cu o slăbiciune, subliniază Peeta. Poate cu excepția cazului când e vorba despre tine.

Începe muzica și văd ușile largi deschizându-se pentru primul car, aud strigătele mulțimii.

— Mergem?

Întinde mâna, ajutându-mă să urc în car. Mă cocoș și îl trag după mine.

— Nu te mișca, spun, și-i aranjez coroana. Ai văzut costumele noastre activate? O să fim din nou fantastici.

— Absolut. Dar Porția spune că trebuie să fim mai presus de orice. Fără fluturări de mână sau orice altceva. Oricum, ei unde sunt?

— Nu știu.

Privesc procesiunea carelor.

— Poate că e mai bine să pornim și să ne aprindem costumele.

O facem și, când începem să strălucim, vedem oamenii arătând către noi și

murmurând, și știu că vom fi iarăși senzația ceremoniei de deschidere.

Suntem aproape în pragul ușii. Îmi întind gâtul și privesc în jur, dar nici Porția, nici Cinna, care au stat anul trecut cu noi până în ultima clipă, nu se văd nicăieri.

— Anul ăsta trebuie să ne ținem de mână? întreb.

— Cred c-au lăsat asta la alegerea noastră, spune Peeta.

Mă uit în ochii lui albaștri pe care nici un fel de machiaj, oricât de teatral, nu-i poate face să pară înspăimântători, și îmi aduc aminte că, doar cu un an în urmă, eram pregătită să-lucid. Convinsă că el încerca să măucidă. Acum totul s-a întors pe dos. Sunt hotărâtă să-l țin în viață, știind că voi plăti cu viața mea, dar acea parte din mine care nu e atât de curajoasă cum mi-aș dori se bucură fiindcă alături nu îmi e Haymitch, ci Peeta. Măinile noastre se întâlnesc fără alte cuvinte. Bineînțeles că vom intra în asta amândoi ca unul.

Vocea mulțimii se înalță într-un strigăt unanim în timp ce înaintăm în lumina tot mai palidă a înserării, dar nici unul dintre noi nu reacționează. Îmi fixez pur și simplu ochii într-un punct din depărtare și pretind că nu există nici publicul, nici isteria. Dar nu mă pot împiedica să întrezăresc imaginile noastre de pe ecranele plasate de-a lungul drumului. Și nu suntem doar frumoși, suntem întunecați și puternici. Ba nu, mai mult decât atât. Suntem îndrăgostiții din Districtul 12 născuți sub o stea potrivnică, care au suferit atât de mult și s-au bucurat atât de puțin de răsplata victoriei, care nu caută favorurile fanilor, nu încântă cu zâmbete și nu le prind sărutările. Suntem neiertători.

Și ador asta. Faptul că în sfârșit sunt eu însămi.

Când cotim, intrând pe bucla din Piața Orașului, văd că alți doi stiliști au încercat să fure ideea lui Cinna și a Porției de a-și ilumina tributurile. Costumele presărate cu luminițe electrice ale Districtului Trei, unde sunt fabricate componente electronice, au cel puțin sens. Dar ce fac crescătorii de vite din Districtul 10, care sunt deghizați în vaci, cu centurile în flăcări? Se coc pe ei înșiși? Patetic.

Pe de altă parte, eu și Peeta suntem atât de fascinanți în costumele noastre de tăciuni în continuă schimbare, încât majoritatea celorlalte tributuri se holbează la noi. Părem deosebit de atrăgători pentru perechea din Districtul 6, doi morfino-mani notorii. Amândoi numai piele și os, cu pielea îngălbenită atârând. Nu reușesc să-și dezlipească de noi ochii prea mari nici măcar când președintele Snow începe să vorbească din balconul lui, urându-ne bun venit la Jubileu. Se cântă imnul și, în timp ce facem ultimul tur al pieței rotunde, oare mă înșel sau văd și ochii președintelui Snow țintuindu-mă?

Eu și Peeta ne relaxăm abia după ce ușile Centrului de Antrenament ni se închid în urmă. Cinna și Porția sunt acolo – încântați de spectacolul nostru –, iar Haymitch și-a făcut apariția și anul ăsta, numai că nu e lângă carul nostru, ci alături de tributurile din Districtul 11. Îl văd dând din cap în direcția noastră și

apoi ceilalți doi îl urmează, ieșindu-ne în întâmpinare.

Îl știu pe Chaff din vedere, fiindcă mi-am petrecut ani de-a rândul privindu-l la televizor în vreme ce el și Haymitch își treceau unul altuia sticla. Are pielea întunecată, în jur de un metru optzeci și cinci înălțime și unul dintre brațe i se termină cu un ciot de lemn, fiindcă și-a pierdut mâna în timpul Jocurilor pe care le-a câștigat cu treizeci de ani în urmă. Sunt sigură că i s-a oferit un soi de înlocuitor artificial, așa cum s-a întâmplat cu Peeta când au fost nevoiți să-i amputeze partea de jos a piciorului, dar presupun că el a refuzat.

Femeia, Seeder, arată aproape ca și cum ar fi din Filon, cu pielea măslinie și părul negru, lins, brăzdat de șuvițe argintii. Numai ochii ei aurii trădează că e din alt district. Trebuie să aibă în jur de șaiszeci de ani, dar pare încă puternică și nu dă semne că ar fi ales alcoolul, morfina sau o altă substanță chimică pentru a-și oferi o scăpare de-a lungul anilor. Mă îmbrățișează înainte ca vreunul dintre noi să scoată vreun cuvânt. Știu, cumva, că trebuie să fie din cauza lui Rue și Thresh. Înainte de a mă putea opri, mă trezesc șoptind:

— Familiile?

— Sunt în viață, răspunde ea, cu voce ușoară, înainte de a-mi da drumul.

Chaff mă cuprinde cu brațul sănătos și mă sărută drept pe gură. Tresar și mă retrag, surprinsă, în timp ce el și Haymitch râd în hohote.

Asta e tot ce se petrece înainte ca însoțitorii din Capitoliu să ne conducă hotărâți către lifturi. Am sentimentul distinct că sunt stânjeniți de camaraderia dintre învingători, care nici că s-ar putea sinchisi mai puțin. Când mă îndrept spre ascensor, cu mâna încă într-a lui Peeta, altcineva trece foșnind pe lângă mine. Fata își scoate acoperământul capului, alcătuit din crengi frunzoase, și îl aruncă peste umăr, fără să facă efortul de a se uita unde a căzut.

Johanna Mason. Din Districtul 7. Cherestea și hârtie, deci copac. A câștigat afișându-și foarte convingător slăbiciunea și neajutorarea, astfel încât să fie ignorată. Pe urmă a demonstrat că știe să ucidă cu o abilitate deosebită. Își ciufulește părul țepos și își rostogolește ochi căprui, depărtați unul de altul.

— Nu-i așa că am un costum oribil? Stilista noastră e cea mai mare idioată din Capitoliu. Cu ea, tributurile noastre sunt copaci de patruzeci de ani. Îmi doresc să-l fi avut pe Cinna. Tu arăți fantastic.

Discuții femeiești. La care nu m-am priceput niciodată. Păreri despre haine, pieptănături, machiaj. Așa că spun o minciună.

— Da, m-a ajutat să-mi concep propria gamă de creații vestimentare. Ar trebui să vezi ce poate face cu catifeaua.

Catifea. Singurul material care îmi vine în minte.

— Am văzut. În turneul tău. Rochia fără bretele pe care ai purtat-o în Districtul 2? Cea de culoare albastru-închis, cu diamante? Atât de superbă încât am vrut să-ntind mâna prin ecran s-o smulg de pe tine, spune Johanna.

Fac pariu că-i așa, mă gândesc. Odată cu câțiva centimetri din carne.

În timp ce așteptăm lifturile, Johanna desface fermoarele restului copacului, lăsându-și costumul să cadă pe podea și îndepărtându-l apoi, dezgustată, cu o lovitură de picior. În afara papucilor verzi ca pădurea nu mai poartă nici un fel de haine.

— Așa e mai bine.

Ajungem în același lift cu ea și, pe toată durata deplasării până la etajul șapte, pălăvrăgește cu Peeta despre tablourile lui, în timp ce lumina costumului lui încă strălucitor se reflectă pe sânii ei goi. Îl ignor pe Peeta după plecarea ei, dar știu că rânjește. Când ușile se închid în urma lui Chaff și Seeder, lăsându-ne singuri, arunc mâna lui Peeta, și el izbucnește în râs.

— Ce e? întreb, întorcându-mă spre el în timp ce coboară la etajul nostru.

— Tu ești, Katniss. Nu-ți dai seama? spune el.

— Ce sunt eu?

— Motivul pentru care se poartă așa. Finnick cu zahărul lui cubic, Chaff cu sărutul pe buze și toată povestea cu dezgolirea Johannei. Încearcă, fără succes, să-mi vorbească pe un ton mai serios. Se joacă cu tine, pentru că ești atât de... știi tu.

— Nu, nu știu, spun.

Și chiar n-am idee despre ce vorbește.

— E ca atunci când n-ai vrut să mă privești gol în arenă, deși eram pe jumătate mort. Ești atât de... castă, adaugă el, în cele din urmă.

— Nu sunt! protestez. Tot anul trecut ți-am sfâșiat practic hainele ori de câte ori ne-am aflat în fața unei camere de luat vederi!

— Da, dar... adică, pentru Capitoliu, ești castă, încearcă el să mă liniștească. Pentru mine ești perfectă. Ceilalți nu fac decât să te tachineze.

— Nu, râd de mine, așa cum râzi și tu.

— Nu.

Peeta clatină din cap, dar încă își mai reține un zâmbet. Încep să mă gândesc din nou, serios, cine ar trebui să se întoarcă viu de la Jocuri, când se deschide ușa celuiilalt ascensor.

Haymitch și Effie ni se alătură, părând mulțumiți dintr-un anumit motiv. Pe urmă chipul lui se asprește.

Ce-am mai făcut? sunt gata să întreb, dar văd că el fixează cu privirea ceva aflat dincolo de mine, la intrarea în sufragerie.

Effie își mijește ochii în aceeași direcție, apoi spune, radiind:

— Se pare că anul ăsta v-au făcut rost de o pereche asortată.

Mă răsucesc și dau cu ochii de fata avox cu părul roșu care mi-a purtat de grijă anul trecut, până la începerea Jocurilor. Mă gândesc ce bine e să am o prietenă aici. Observ că tânărul de lângă ea, un alt avox, are de asemenea părul roșu. La asta trebuie să se fi referit Effie spunând pereche asortată.

Apoi mă străbate un fior. Fiindcă îl cunosc și pe el. Nu de la Capitoliu, ci din anii în care am stat de vorbă relaxați în Vatră, glumind pe seama supei de la Sae

Unsuoroasa și din acea ultimă zi în care l-am văzut zăcând fără cunoștință în piață, în timp ce viața se scurgea din Gale odată cu sângele.

Noul nostru avox e Darius.

16

Haymitch mă strânge de încheietura mâinii de parcă mi-ar anticipa următoarea mișcare, dar sunt tot atât de lipsită de grai ca Darius, după ce a trecut prin mâinile torționarilor de la Capitoliu. Haymitch mi-a spus odată că limbii unui avox i se face ceva, ca să nu mai poată vorbi niciodată. Aud în minte glasul lui Darius, jucăuș și limpede, răsunând în Vatră când mă tachina. Nu așa cum au răs de mine ceilalți învingători, ci fiindcă fiecareia dintre noi îi plăcea sincer de celălalt. Dacă Gale l-ar vedea acum...

Știu că orice mișcare către el, orice dovadă de recunoaștere i-ar atrage o pedeapsă. Așa că ne privim în ochi îndelung. Darius, un sclav mut, eu îndreptându-mă acum către moarte. Oricum, ce ne-am putea spune? Că fiecareia dintre noi îi pare rău pentru soarta celuiilalt? Că ne împărtășim durerea? Că ne bucurăm fiindcă am avut ocazia să ne cunoaștem?

Nu, Darius n-are de ce să se bucure pentru asta. Dacă aș fi fost acolo ca să-l opresc pe Thread, el n-ar fi ieșit în față ca să-l salveze pe Gale. N-ar fi un avox. Și, mai exact, n-ar fi avoxul meu, fiindcă e atât de evident că președintele Snow l-a plasat aici pentru a-mi fi mie de folos.

Îmi smulg mâna din strânsoarea lui Haymitch și plec spre vechiul meu dormitor, încuind ușa în urma mea. Mă așez pe marginea patului, cu coatele pe genunchi, cu fruntea pe pumni, și îmi privesc costumul strălucitor în întuneric, imaginându-mi că sunt în vechea mea casă din Districtul 12, ghemuită lângă foc. Costumul pălește încet, înnegrindu-se pe măsură ce se termină bateria.

Când Effie îmi bate într-un târziu la ușă ca să mă invite la cină, mă ridic, îmi scot costumul, îl împătutesc cu grijă și îl așez pe masă, alături de coroană. Apoi, în baie, îmi spăl dungile negre de machiaj de pe față. Îmi pun o cămașă simplă și niște pantaloni și o pornesc pe coridor, către sufragerie.

În timpul cinei nu sunt conștientă de prea multe lucruri, cu excepția faptului că Darius și fata avox cu părul roșu ne servesc la masă. Effie, Haymitch, Cinna, Porția și Peeta sunt cu toții de față, vorbind, cred, despre ceremonia de deschidere. Dar singurul moment în care mă simt într-adevăr acolo este acela când trântesc intenționat pe podea o farfurie cu mazăre și, înainte de a mă putea opri cineva, mă ghemuiesc, încercând să curăț. Darius e chiar lângă mine când răstorn farfuria și ne aflăm pentru scurt timp umăr la umăr, ascunși vederii celorlalți, adunând boabele de mazăre. Mâinile ni se întâlnesc pentru doar o clipă. Îi simt pielea, aspră sub sosul untos din farfurie. În strânsoarea disperată a degetelor noastre sunt toate cuvintele pe care nu ni le putem spune.

— Asta nu e treaba ta, Katniss, cloncănește apoi Effie, din spatele meu, și el îmi dă drumul.

Când mergem să vedem reluarea ceremoniei de deschidere, mă strecor pe canapea între Cinna și Haymitch, pentru că nu vreau să stau lângă Peeta. Atrocitatea căreia i-a căzut victimă Darius are legătură cu mine și cu Gale, ba poate chiar și cu Haymitch, dar nu cu Peeta. Poate l-a cunoscut și el pe Darius atât cât să-l salute printr-o mișcare a capului, dar n-a fost în Vatră așa ca noi, ceilalți. În plus, sunt încă furioasă fiindcă a râs de mine împreună cu alți învingători, și ultimele lucruri pe care mi le doresc acum sunt compătimirea și gesturile lui de alinare. Nu mi-am schimbat intenția de a-l salva în arenă, dar nu-i datorez mai mult decât atât.

Privind procesiunea ce se îndreaptă către Piața Orașului, mă gândesc că e destul de rău să fim îmbrăcați în costume și puși să defilăm în care alegorice pe străzi într-un an obișnuit. Copiii costumați arată absurd, însă se dovedește că învingătorii vârstnici sunt patetici. Cei câțiva mai tineri, ca Johanna și Finnick, sau cei ale căror trupuri n-au căzut în decrepitudine, ca Seeder și Brutus, reușesc totuși să păstreze un strop de demnitate.

Însă majoritatea, ajunși în ghearele băuturii, ale morfinei sau ale bolii, arată grotesc în costumele lor înfățișând vaci sau copaci, sau franzele. Anul trecut am flecărit despre fiecare participant, însă acum facem numai comentarii ocazionale. Puțina admirație de până atunci a mulțimii se dezlănțuie la apariția mea și a lui Peeta, părând atât de tineri, de puternici și de frumoși în costumele noastre strălucitoare. Adevărata imagine a ceea ce ar trebui să fie tributurile.

Imediat ce se termină, mă ridic și le mulțumesc lui Cinna și Porția pentru munca lor extraordinară și plec la culcare. Effie ne reamintește că trebuie să ne întâlnim devreme la micul dejun ca să ne stabilim strategia de antrenament, dar până și vocea ei sună găunos. Biata Effie. A avut în sfârșit un an decent la Jocuri cu mine și cu Peeta, iar acum totul s-a năruit într-o învălmășeală căreia nici măcar ea nu-i dă o interpretare favorabilă. Presupun că, din perspectiva unui locuitor al Capitoliului, asta e o adevărată tragedie.

La scurt timp după ce intru în pat, se aude o bătaie ușoară în ușă, dar o ignor. Nu-l vreau pe Peeta în seara asta. Mai ales acum când e Darius în preajmă. E aproape tot atât de rău cum ar fi dacă s-ar afla aici Gale. Cum o să mi-l poată scoate din minte, cu Darius foindu-se pe coridoare?

Limbile ocupă un loc de frunte în coșmarurile mele. Mai întâi privesc, înlemnită și neajutorată, mâinile înmănușate care duc la bun sfârșit disecția însângerată a gurii lui Darius. Pe urmă sunt la o petrecere unde toată lumea poartă măști, sunt urmărită de cineva care își agită limba umedă și cred că e Finnick, dar, când mă prinde și își scoate masca, e președintele Snow și de pe buzele lui pufosă picură salivă însângerată. În final, sunt din nou în arenă, cu limba uscată ca iasca, încercând să ajung la un bazin cu apă care se îndepărtează de fiecare dată

când sunt cât pe ce să-l ating.

Când mă trezesc, mă împleticesc către baie și beau cu lăcomie apă de la robinet până când nu mai pot înghiți nici o picătură în plus. Îmi scot hainele asudate, cad din nou pe pat, goală, și reușesc cumva să adorm.

În dimineața următoare, amân plecarea la micul dejun cât mai mult cu putință, pentru că realmente nu vreau să discut despre strategia noastră de antrenament. Ce e de discutat? Fiecare învingător știe deja de ce sunt în stare toți ceilalți. Sau, oricum, de ce erau cândva în stare. Așa că eu și Peeta vom continua s-o facem pe îndrăgostiții, și atât. Pur și simplu nu pot să vorbesc despre asta, mai ales cu Darius stând mut alături. Rămân mult sub duș, mă îmbrac fără grabă în costumul lăsat de Cinna pentru antrenament și comand mâncare din meniul aflat în cameră folosindu-mă de un microfon. Într-un minut, își fac apariția cârnații, ouăle, cartofii, pâinea, sucul și ciocolata fierbinte. Mănânc până mă satur, încercând să trag de timp minut cu minut până la ora zece, când trebuie să coborâm în centrul de antrenament. La nouă și jumătate, Haymitch îmi bate la ușă, evident sătul până-n gât de mine, ordonându-mi să vin în sufragerie ACUM! Mă spăl totuși pe dinți înainte de a ieși pe holul sinuos, câștigând cu eficiență alte cinci minute.

Sufrageria e goală, cu excepția lui Peeta și a lui Haymitch, a cărui față e împurpurată de băutură și de furie. Poartă la încheietura mâinii o brățară de aur masiv cu un model cu flăcări – trebuie să fie concesia făcută față de planul lui Effie de a afișa simboluri asortate – pe care o răsuțește nefericit. Brățara e într-adevăr foarte frumoasă, dar mișcarea o face să pară un instrument al constrângerii, aducând mai degrabă a cătușe decât a bijuterie. El mârâie la mine.

— Ai întârziat.

— Îmi cer scuze, am adormit după ce coșmarurile despre limbi mutilate m-au ținut trează jumătate de noapte.

Vreau ca replica să sune ostil, dar vocea mi se frânge la sfârșitul frazei.

Haymitch mă privește încruntat, apoi o lasă mai moale.

— Bine, n-are importanță. Astăzi, la antrenament, aveți de făcut două lucruri. Unu, purtați-vă ca niște îndrăgostiți.

— Evident, spun eu.

— Și doi, legați prietenii.

— Nu, îl contrazic eu. N-am încredere în nici unul dintre ei, nu-i pot suferi pe cei mai mulți și aș vrea mai degrabă să acționăm numai în doi.

— Așa am spus și eu inițial, dar... începe Peeta.

— Dar n-o să fie de-ajuns, insistă Haymitch. De data asta o s-aveți nevoie de mai mulți aliați.

— De ce? întreb.

— Fiindcă vă aflați într-un dezavantaj aparte. Adversarii voștri se cunosc de ani de zile. Așa că, pe cine credeți că vor alege drept primă țintă? spune el.

— Pe noi, răspund eu. Și nimic din ce-am putea face n-o să fie mai presus de

vechile prietenii. Așa că, de ce ne-am osteni?

— Fiindcă știți să luptați. Vă bucurați de popularitate printre spectatori. Ceea ce v-ar putea totuși transforma în aliați dezirabili. Dar numai dacă-i lăsați pe ceilalți să-și dea seama că sunteți dispuși să formați o echipă.

— Cu alte cuvinte, anul ăsta ne vrei în haita de profesioniști? Întreb, nereușind să-mi ascund deloc dezgustul.

Tributurile din Districtele 1, 2 și 4 își unesc în mod tradițional forțele, atrăgând eventual câțiva alți luptători excepționali, și își vânează adversarii mai slabi.

— Asta a fost strategia noastră, nu? Antrenamentul în stilul profesioniștilor ripostează Haymitch. Iar grupul de profesioniști se alcătuieste de obicei înainte de începerea Jocurilor. Peeta abia a reușit să se pună bine cu ei anul trecut.

Îmi aduc aminte de scârba care m-a cuprins cu un an în urmă, când l-am descoperit pe Peeta printre ei.

— Deci trebuie să ne străduim să intrăm pe sub pielea lui Finnick și a lui Brutus – asta vrei să spui?

— Nu neapărat. Toți sunt învingători. Dacă preferați, alcătuiți propria voastră haită. Alegeți pe cine vreți. Eu vi-i sugerez pe Chaff și Seeder. Deși nici Finnick nu e de ignorat, subliniază Haymitch. Găsiți-vă aliați care v-ar putea fi de un anumit folos. Nu uitați, nu vă mai aflați într-o arenă plină de copii speriați. Toți oamenii ăștia sunt ucigași cu experiență, indiferent în ce formă par să se afle acum.

Poate are dreptate. Numai că în cine m-aș putea încrede? Probabil în Seeder. Dar oare îmi doresc să fac un pact cu ea numai pentru a fi poate nevoită s-oucid mai târziu? Nu. Totuși, m-am aliat cu Rue în aceleași circumstanțe. Îi spun lui Haymitch că o să-mi dau silința, deși sunt de părere că n-o să mă descurc deloc bine în toată povestea asta.

Effie apare ceva mai devreme să ne conducă jos, pentru că anul trecut, când am crezut că ne încadram în timp, am fost ultimele două tributuri care și-au făcut apariția. Dar Haymitch spune că nu vrea să fim duși de ea în sala de gimnastică.

Nici unul dintre ceilalți învingători n-o să vină cu o dădacă și, fiind cei mai tineri, e cu atât mai important să părem independenți. Așa că ea e nevoită să se mulțumească să ne conducă până la lift, să ne aranjeze părul și să apese pe buton în locul nostru.

Coborârea durează atât de puțin încât nu avem timp de conversație, dar, când Peeta mă prinde de mână, nu mi-o retrag. L-oi fi ignorat azi-noapte, în intimitate, dar la antrenament trebuie să părem o echipă inseparabilă.

Effie n-ar fi trebuit să-și facă griji c-o să ajungem ultimii. Nu sunt prezenți decât Brutus și femeia din Districtul 2, Enobaria. Ea pare să aibă în jur de treizeci de ani și, în ceea ce o privește, nu-mi pot aduce aminte decât că, într-o luptă corp la corp, a ucis un tribut sfâșiindu-i beregata cu dinții. A dobândit o asemenea

celebritate ca urmare a acestei fapte încât, după ce a câștigat Jocurile, și-a făcut o modificare estetică a dinților, astfel încât fiecare să se termine cu un vârf ascuțit, ca al unui canin, și i-a placat cu aur. Nu duce lipsă de admiratori la Capitoliu.

La ora zece nu și-au făcut apariția decât vreo jumătate dintre tributuri. Atala, femeia care conduce antrenamentele, își începe discursul exact la momentul stabilit, netulburată de numărul redus al ascultătorilor. Poate se aștepta la așa ceva. Mă simt oarecum ușurată, fiindcă asta înseamnă cu o duzină mai puțini oameni cu care trebuie să mă prefac că vreau să fiu prietenă. Atala trece în revistă lista punctelor de instruire, care includ atât tehnici de luptă, cât și tehnici de supraviețuire, și ne lasă să ne antrenăm.

Îi spun lui Peeta că, după părerea mea, am face mai bine să ne despărțim, acoperind astfel un teritoriu mai întins. Când el pleacă să arunce sulite împreună cu Brutus și Chaff, mă îndrept către punctul dedicat nodurilor. Rareori îl vizitează cineva. Îmi place antrenorul, care își amintește cu drag de mine, poate din cauză că mi-am petrecut timpul cu el anul trecut. E încântat când îi arăt că încă mai pot instala capcana care îți lasă adversarul spânzurat de picior, legându-se de un copac. E clar că mi-a remarcat cursele instalate anul trecut în arenă și acum mă consideră un elev avansat, așa că îl rog să repetăm toate tipurile de noduri de care aș putea avea nevoie și alte câteva, pe care nu le voi folosi poate niciodată. Aș fi mulțumită să-mi petrec dimineața singură cu el, dar, după vreo oră și jumătate, cineva din spatele meu mă înconjoară cu brațele și degetele sale termină cu ușurință nodul complicat din cauza căruia transpir. Bineînțeles că e Finnick, care pare să-și fi petrecut copilăria neavând altă ocupație în afară de a mânui tridente și de a manevra frânghii, făcându-le noduri complicate pentru a le transforma în năvoade, presupun. Îl privesc un minut, timp în care ia o funie, face un laț și pretinde apoi că se spânzură, pentru a mă distra.

Îmi rotesc ochii și plec spre un alt punct liber de antrenament, unde tributurile pot învăța să facă focul. Mă descurc deja excelent în privința asta, dar sunt încă dependentă de chibrituri. Așa că antrenorul mă pune să lucrez cu cremene, amnar și cu niște pânză carbonizată. E mult mai greu decât pare și, chiar străduindu-mă cu toată concentrarea de care sunt în stare, am nevoie cam de o oră ca s-aprind focul. Îmi ridic privirea cu un zâmbet triumfător numai ca să descopăr că am companie.

Cele două tributuri din Districtul 3 sunt lângă mine, încercând să aprindă un foc mulțumitor folosindu-se de chibrituri. Mă gândesc să plec, dar vreau cu adevărat să mai încerc încă o dată folosirea cremenei și, dacă trebuie să-i povestesc lui Haymitch că am încercat să-mi fac prieteni, cei doi par o variantă suportabilă. Amândoi sunt mici de statură, cu pielea palidă și părul negru. Femeia, Wiress, e probabil cam de vârsta mamei și vorbește cu voce joasă, inteligentă. Dar observ imediat că are obiceiul de a-și întrerupe cuvintele la jumătatea frazei, ca și cum ar uita că ești acolo. Bărbatul, Beetee, e mai bătrân și oarecum fără astâmpăr.

Poartă ochelari, dar își petrece o grămadă de timp privind pe sub ei. Sunt puțin cam ciudați, dar cu siguranță că nici unul dintre ei n-o să mă facă să mă simt stânjenită dezbrăcându-se în pielea goală. Și sunt din Districtul 3. Poate îmi vor confirma măcar bănuielile legate de revolta de acolo.

Îmi rotesc privirea în jurul centrului de antrenament. Peeta e în mijlocul unui cerc de aruncători de cuțite care fac glume vulgare. Morfinomanii din Districtul 6 sunt la punctul de camuflaj, pictând unul pe fața altuia spirale de un roz strălucitor. Bărbatul din Districtul 5 vomită vin pe podeaua punctului amenajat pentru scrimă. Finnick și bătrâna din districtul lui trag cu arcul. Johanna Mason e din nou dezbrăcată, ungându-și pielea pentru o lecție de luptă corp la corp. Mă hotărăsc să rămân locului.

Wiress și Beetee sunt o companie decentă. Par prietenoși, dar nu iscoditori. Vorbim despre talentele noastre; îmi povestesc că amândoi inventează diverse lucruri, ceea ce face ca presupusul meu interes față de modă să pară destul de anemic.

Wiress povestește că lucrează la un soi de dispozitiv pentru mașinile de cusut.

— Sesizează densitatea materialului și selectează rezistența..., spune ea, apoi e absorbită de câteva paie uscate înainte de a apuca să continue.

— ... rezistența aței, încheie Beetee explicația. Automat. Exclue eroarea umană.

Apoi îmi vorbește despre recentul lui succes în crearea unui cip muzical suficient de mic ca să poată fi ascuns într-o paietă, dar care poate conține melodii suficiente pentru mai multe ore. Îmi aduc aminte că Octavia a vorbit despre așa ceva în timpul ședinței foto pentru nuntă și văd în asta o posibilă ocazie de a face aluzie la revoltă.

— Oh, da. Toată echipa mea pregătitoare era întoarsă pe dos, acum câteva luni, fiindcă nu se putea face rost de așa ceva, spun, cu nepăsare. Presupun că mai multe comenzi din Districtul 3 au fost blocate.

Beetee mă studiază pe sub ochelari.

— Da. Anul ăsta ați avut și voi blocaje similare în producția de cărbune? Întrebă el.

— Nu. Adică am pierdut două săptămâni, când au fost aduși un nou comandant al Apărătorilor Păcii și oamenii lui, dar nu s-a întâmplat nimic de importanță majoră, răspund. Adică, în privința producției. Două săptămâni în care să stai acasă, fără nici o ocupație, înseamnă două săptămâni de foamete pentru majoritatea oamenilor.

Cred că ei înțeleg ce-am vrut să spun. Că la noi n-a fost nici o revoltă.

— Oh. E o rușine, comentează Wiress, dezamăgirea simțindu-i-se în voce. Districtul vostru mi s-a părut foarte...

Se întrepru, distrasă de ceva care i-a venit în minte.

— ... Interesant, completează Beetee. Amândoi suntem de aceeași părere.

Mă simt prost, știind că districtul lor trebuie să fi avut de suferit mult mai mult decât al nostru. Simt că trebuie să iau apărarea oamenilor noștri.

— Ei, în Doisprezece nu suntem prea mulți. Numai că, în zilele noastre, asta nu se poate aprecia judecând după numărul Apărătorilor Păcii. Însă cred că suntem suficient de interesanți.

În timp ce ne îndreptăm spre punctul dedicat construirii adăposturilor, Wiress se oprește și își ridică privirea spre platforma pe care se foiesc creatorii-de-joc, mâncând, bând și luând uneori notă de existența noastră.

— Uite, spune ea, arătând spre ei cu o ușoară înclinare a capului.

Mă uit în sus și îl văd pe Plutarch Heavensbee, în magnifica lui robă violet cu gulerul bordat cu blană, care îl desemnează ca șef al creatorilor-de-joc. Măncă un copan de curcan.

— Da, a fost promovat anul ăsta ca șef al creatorilor-de-joc, spun eu, deși nu văd de ce ar merita asta vreun comentariu.

— Nu, nu. Acolo, în colțul mesei. Poți doar să-l..., începe Wiress.

Beetee trage cu ochiul pe sub ochelari.

— ... să-l zărești.

Mă uit nedumerită într-acolo. Și apoi îl văd. Un petic de vreo patruzeci de centimetri pătrați în care spațiul din colțul mesei pare aproape să vibreze. Ca și cum aerul ar clipoci în valuri minuscule, dar vizibile, distorsionând imaginea marginilor bine conturate ale lemnului și a unei cupe cu vin așezate de cineva acolo.

— Un câmp de forță. L-au instalat între creatorii-de-joc și noi. Mă întreb ce-o fi condus la asta, spune Beetee.

— Probabil că eu, mărturisesc. Anul trecut am tras o săgeată în ei în timpul sesiunii individuale de antrenament.

Beetee și Wiress mă privesc curioși.

— Am fost înfuriată. Prin urmare, toate câmpurile de forță au un colț ca ăsta?

— O fisură..., răspunde vag Wiress.

— ... în blindaj, cum s-ar spune, completează Beetee. Ar fi ideal să fie invizibilă, nu-i așa?

Aș vrea să-i întreb mai multe, dar se anunță că e ora prânzului. Mă uit după Peeta, însă el e împreună cu vreo alți zece învingători, așa că mă hotărâsc să mănânc cu cei doi din Districtul 3. Poate o conving și pe Seeder să ni se alăture.

Când ajungem în zona sălii de mese, văd că în grupul lui Peeta sunt unii care au alte idei. Trag toate mesele mai mici, unindu-le într-una singură, așa că trebuie să mănânc cu toții laolaltă. Acum nu știu ce să fac. Chiar și la școală evitam să mănânc la o masă aglomerată. Ca să fiu sinceră, probabil aș fi stat de una singură dacă Madge n-ar fi căpătat obiceiul de a mi se alătura. Cred că aș fi mâncat împreună cu Gale, numai că, el fiind cu doi ani mai mare, pauzele noastre de masă nu erau niciodată simultane.

Iau o tavă și mă îndrept spre cărucioarele încărcate cu mâncare plasate de jur împrejur. Peeta ajunge lângă mine când sunt la tocană.

— Cum merge?

— Bine. Perfect. Îmi plac învingătorii din Districtul 3, îi răspund. Wiress și Beetee.

— Serios? Întreabă el. Pentru ceilalți sunt un fel de bătaie de joc.

— De ce nu mă surprinde asta? ripostez.

Mă gândesc că, la școală, Peeta a fost întotdeauna înconjurat de o mulțime de prieteni. E cu adevărat uimitor că m-a remarcat vreodată altfel decât gândindu-se că eram ciudată.

— Johanna i-a poreclit Țăcăneală și Scurtcircuit, îmi povestește. Cred că ea e Țăcăneală, și el e Scurtcircuit.

— Iar eu sunt atât de proastă fiindcă mă gândesc că ne-ar putea fi de folos. Fiindcă Johanna Mason a spus asta în timp ce-și ungea sâni, pentru o luptă corp la corp, ripostez eu.

— Cred că porecla circulă, de fapt, de ani de zile. Și n-am vrut să fie o insultă. N-am făcut decât să-ți împărtășesc o informație.

— Ei bine, Wiress și Beetee sunt inteligenți. Inventatori. Își pot da seama dintr-o singură privire că între noi și creatorii-de-joc a fost plasat un câmp de forță. Și, dacă trebuie să avem aliați, îi vreau pe ei.

Arunc polonicul înapoi în castronul cu tocană, împroșcându-ne pe amândoi cu sos.

— De ce ești atât de furioasă? întreabă Peeta, ștergându-și sosul de pe piepții cămășii. Pentru că te-am tachinat în lift? Îmi pare rău. Am crezut, pur și simplu, c-o să te distreze.

— Lasă asta, clatin eu din cap. Am o mulțime de motive.

— Darius, spune el.

— Darius. Jocurile. Haymitch care vrea să ne aliem cu ceilalți.

— Am putea fi doar noi doi, știi.

— Știu. Dar e posibil să aibă dreptate. Și nu-i spune c-am admis asta, dar de obicei are, când e vorba despre Jocuri.

— Păi, poți să ai ultimul cuvânt în privința aliaților noștri. Dar, în clipa asta, eu înclin către Chaff și Seeder, spune el.

— Seeder e OK din punctul meu de vedere, dar nu și Chaff. Cel puțin nu încă.

— Vino să mănânci cu el, îmi propune Peeta. Îți promit că nu-l mai las să te sărute.

La masă, Chaff nu pare chiar atât de rău. E treaz și, cu toate că vorbește prea tare și face o mulțime de glume proaste, cele mai multe sunt pe socoteala lui. Îmi dau seama de ce e bună prietenia lui pentru Haymitch, ale cărui gânduri sunt atât de negre. Dar încă nu sunt sigură dacă vreau sau nu să fim în aceeași echipă.

Mă străduiesc din greu să fiu sociabilă, nu numai cu Chaff, dar și cu întregul

grup. După masă mă duc să învăț despre insectele comestibile, împreună cu tributurile din Districtul 8 – Cecelia, care are acasă trei copii, și Woof, un tip într-adevăr bătrân, care abia mai aude și nu pare să fie prea conectat la realitate, de vreme ce se chinuiește întruna să-și îndese în gură gândaci otrăvitori. Aș vrea să le pot vorbi despre întâlnirea mea cu Twill și Bonnie din pădure, dar nu găsesc momentul potrivit. Cashmere și Gloss, sora și fratele, și cei din Districtul 1 mă invită alături de ei și facem o vreme hamace. Sunt politicoși, dar reci, și eu îmi petrec tot timpul gândindu-mă că anul trecut am ucis ambele tributuri din districtul lor, Glimmer și Marvel, că probabil le cunoșteau și că e posibil să le fi fost mentori. Atât hamacul meu, cât și încercarea de a stabili o legătură cu ei sunt, în cel mai bun caz, mediocre. Mă alătur Enobariei la antrenamentul de scrimă și schimbăm câteva comentarii, dar e clar că nici una dintre noi nu vrea să devenim o echipă. Când primesc indicații referitoare la pescuit, Finnick își face din nou apariția, dar mai ales ca să mi-o prezinte pe Mags, bătrâna care e tot din Districtul 4. Din cauza accentului ei și a cuvintelor trunchiate – e posibil să fi avut un atac cerebral – nu reușesc să înțeleg mai mult de una din patru vorbe. Dar jur că poate transforma aproape orice – un măcăciune, un iadeș, un cercel – în cârlig bun de pescuit. După o vreme, nu-l mai ascult pe antrenor și încerc pur și simplu să imit tot ce face ea. Când reușesc să fac un cârlig destul de bun dintr-un cui îndoit și să-l leg de câteva fire din părul meu, îmi adresează un zâmbet fără dinți și un comentariu neinteligibil despre care cred că ar putea fi o laudă. Îmi aduc brusc aminte că s-a oferit voluntară ca s-o salveze pe femeia tânără și isterică din districtul ei. E imposibil s-o fi făcut cu gândul c-ar avea vreo șansă să învingă. A făcut-o ca s-o salveze pe fată, așa cum m-am oferit eu voluntară anul trecut, ca s-o salvez pe Prim. Și decid că o vreau în echipa mea.

Grozav. Acum trebuie să mă întorc la Haymitch și să-i spun că mi-am ales ca aliați o femeie de optzeci de ani și pe Țăcăneală și Scurtcircuit. Asta o să-l umple de încântare.

Așa că renunț la încercările de a-mi mai face prieteni și mă duc în poligonul de tragere cu arcul, ca să-mi regăsesc echilibrul mintal. E minunat aici, unde mă străduiesc să încerc toate tipurile de arcuri și săgeți. Văzând că țintele imobile nu sunt nicidecum o provocare pentru mine, Tax, antrenorul, începe să lanseze cât mai sus, în aer, niște imitații prostești de păsări, urmând ca eu să le nimeresc. La început pare stupid, apoi se dovedește a fi un soi de amuzament. Mult mai asemănător cu vânătoarea unei creaturi în mișcare. De vreme ce nimeresc tot ce aruncă, începe să mărească numărul păsărilor pe care le proiectează în sus. Dau uitării restul sălii de gimnastică, învingătorii și starea mea mizerabilă și mă las captivată de tragerea la țintă. Când reușesc să dobor cinci păsări într-o singură rundă, îmi dau seama că e atât de multă liniște încât o pot auzi pe fiecare dintre ele lovind podeaua. Mă răsucesc și văd că majoritatea învingătorilor s-au oprit să mă privească. Pe fețele lor se poate citi orice, de la invidie și ură până la admirație.

După antrenament, eu și Peeta pierdem vremea, așteptând să apară Haymitch și Effie la cină. Când suntem chemați la masă, mentorul nostru izbucnește imediat, adresându-mi-se:

— Carevasăzică, cel puțin jumătate dintre învingători și-au instruit mentorii să te solicite ca aliat. Știu că motivul nu poate fi personalitatea ta radioasă.

— Au văzut-o trăgând cu arcul, zâmbește Peeta. De fapt, și eu am văzut-o acum pentru prima oară trăgând de-adevăratelea. Sunt pe punctul de a face eu însumi o cerere oficială.

— Ești chiar atât de bună? mă întrebă Haymitch. Atât de bună încât să te vrea Brutus?

Ridic din umeri.

— Dar eu nu-l vreau pe Brutus. O vreau pe Mags și vreau Districtul 3.

— Sigur că da. Haymitch oftează și comandă o sticlă de vin. O să le spun tuturor că nu te-ai hotărât încă.

După demonstrația mea de tir, mai sunt tachinată, dar nu mai am senzația că sunt luată în bătaie de joc. De fapt, mă simt ca și cum aș fi primit cumva inițierea în cercul învingătorilor. În următoarele două zile, îmi petrec timpul împreună cu aproape toți cei meniți să ajungă în arenă. Chiar și cu morfinomanii, care, cu ajutorul lui Peeta, mă deghizează în chip de câmp cu flori galbene. Chiar și cu Finnick, care îmi oferă timp de o oră lecții de luptă cu tridentul în schimbul unei instruirii de o oră la tragerea cu arcul. Și e cu atât mai rău cu cât îi cunosc mai bine pe acești oameni. Pentru că, în ansamblu, nu pot să-i urăsc. Iar unii chiar îmi plac. Și mulți dintre ei sunt atât de prăpădiți, încât instinctul meu firesc îmi cere să-i protejez. Însă toți trebuie să moară dacă vreau să-l salvez pe Peeta.

Ultima zi de antrenament se încheie cu ședințele noastre private. Primim fiecare câte cincisprezece minute în care să ne aflăm în fața creatorilor-de-joc, uluindu-i cu abilitățile noastre, dar nu știu ce le-ar mai putea demonstra vreunul dintre noi. La prânz se fac o grămadă de glume pe tema asta. Ce le-am putea arăta. Să cântăm, să dansăm, să facem striptease, să spunem bancuri. Mags, pe care am început s-o înțeleg ceva mai bine, spune c-o să tragă un pui de somn. Eu habar n-am ce să fac. Poate să trag niște săgeți. Haymitch spune că ar trebui să fie ceva surprinzător, dacă suntem în stare, dar tocmai am rămas fără nici o idee.

Fiind fata din Doisprezece, sunt programată ultima, Sala de mese devine din ce în ce mai tăcută pe măsură ce tributurile pleacă rând pe rând să-și susțină reprezentanța. Stilul ireverențios și invincibil pe care l-am adoptat cu toții e mai ușor de păstrat când suntem mai mulți. Pe măsură ce oamenii dispar dincolo de ușă, nu mă pot gândi decât că moartea lor e o chestiune de câteva zile.

Eu și Peeta rămânem în sfârșit singuri. El se întinde peste masă și îmi ia mâinile.

— Ai hotărât ce-o să faci pentru creatorii-de-joc?

Clatin din cap.

— Anul ăsta nu-i mai pot folosi drept țintă la antrenament, cu câmpul ăla de forță activat. Poate-o să fac niște cârlige de undiță. Dar tu?

— N-am nici o idee. Îmi tot doresc să fi putut coace o prăjitură sau ceva de genul ăsta.

— Fă un alt camuflaj, îi sugerez.

— Dacă morfinomanii mi-au mai lăsat ceva cu care să lucrez, spune el, sarcastic. Au stat lipiți de locul ăla de când a început antrenamentul.

Păstrăm tăcerea până când îmi scapă ceea ce avem amândoi în gând.

— Cum o să-i ucidem pe oamenii ăștia, Peeta?

— Nu știu.

Își sprijină fruntea pe degetele noastre împletite.

— Nu-i vreau ca aliați. De ce a insistat Haymitch să-i cunoaștem mai bine? întreb. Din cauza asta o să fie mult mai greu decât data trecută. Poate cu excepția lui Rue. Oricum, cred că n-aș fi fost niciodată în stare s-o ucid. Semăna mult prea mult cu Prim.

Peeta își ridică ochii spre mine, cu fruntea încrețită de gânduri.

— Moartea ei a fost cea mai oribilă, nu-i așa?

— Nici una n-a fost o delectare, răspund, amintindu-mi cum au sfârșit Glimmer și Cato.

Peeta e chemat, așa că rămân să aștept de una singură. Trec cincisprezece minute. Apoi o jumătate de oră. Până să-mi vină rândul se scurg aproape patruzeci de minute.

Când intru, simt mirosul pătrunzător al detergentului și observ că una dintre rogojini a fost trasă în centrul încăperii. Starea de spirit e total diferită de cea de anul trecut, când creatorii-de-joc erau pe jumătate beți și ciuguleau distrați câte-o delicată de pe masa îmbelșugată. Șușotesc între ei, părând oarecum enervați. Ce-a făcut Peeta? Ceva care i-a tulburat?

Simt un fior de îngrijorare. Nu e bine. Nu vreau ca Peeta să iasă în evidență, ca unică țintă a furiei creatorilor-de-joc. Asta ține de misiunea mea. Să îndepărtez tirul de Peeta. Cum să-i întorc pe dos? Fiindcă mi-ar plăcea să fac chiar mai mult decât atât. Vreau să pătrund dincolo de spoiala elegantă a oamenilor care își folosesc inteligența pentru a găsi moduri amuzante de a ne ucide. Vreau să-i fac să înțeleagă că, dacă noi suntem vulnerabili în fața cruzimii Capitoliului, ei sunt lipsiți de apărare în aceeași măsură.

Aveți idee cât de mult vă urăsc? Îmi trece prin minte. Pe voi, cei care vă folosiți talentele pentru Jocuri?

Încerc să prind privirea lui Plutarch Heavensbee, dar el pare să mă ignore înadins, așa cum a făcut pe toată durata antrenamentului. Îmi amintesc cum m-a căutat ca să mă invite la dans, cu câtă încântare mi-a arătat gaița-zeflemitoare de pe ceasul lui. Purtarea lui prietenoasă nu-și are locul aici. Cum ar putea, când eu sunt un simplu tribut, iar el e șeful creatorilor-de-joc? Atât de puternic, atât de

distant, atât de în siguranță...

Brusc, știu ce-o să fac. Ceva care o să anuleze cu desăvârșire orice ar fi făcut Peeta. Mă duc la punctul de antrenament dedicat nodurilor și iau o bucată de frânghie. Încep s-o manevrez, dar e dificil, fiindcă, de fapt, eu n-am mai făcut niciodată nodul ăsta. Am urmărit doar degetele îndemânatice ale lui Finnick, dar ele se mișcau atât de repede. După vreo zece minute, reușesc să fac un laț mulțumitor. Târăsc în centrul încăperii unul dintre manechinele folosite drept ținte și, cu ajutorul unor bare de gimnastică, reușesc să-l spânzur, astfel încât să se lege, agățat de gât. Măinile legate la spate ar adăuga un efect reușit, dar mă tem că s-ar putea să depășesc timpul. Mă grăbesc către punctul rezervat pentru camuflaj, unde alte tributuri, fără îndoială morfinomanii, au lăsat o harababură colosală. Dar găsesc un container plin pe jumătate cu suc din fructe de pădure, roșu ca sângele, care va servi scopului meu. Țesătura de culoarea cărnii care îi ține manechinului loc de piele e o pânză absorbantă, de bună calitate. Scriu cuvintele pe trup cu degetul, cu mare grijă, ascunzându-le vederii. Pe urmă mă dau brusc la o parte, urmărind reacția de pe fețele creatorilor-de-joc, care citesc numele de pe momâie.

SENECA CRANE.

17

Efectul e instantaneu și mulțumitor. Câțiva creatori-de-joc țișă scurt. Unii își scapă din mâini paharele cu vin, care se sparg de podea cu un clinchet muzical. Doi par gata să leșine. Privirea șocată e unanimă.

Acum mă bucur de atenția lui Plutarch Heavensbee. Se holbează întruna la mine, în timp ce sucul piersicii pe care o strivește în mână i se prelinge printre degete. Într-un târziu își drege glasul și spune:

— Poți pleca acum, domnișoară Everdeen.

Dau respectuos din cap și mă întorc să plec, dar, în ultima clipă, nu pot rezista și arunc containerul cu suc de fructe peste umăr. Îi aud conținutul împrôscând manechinul în timp ce se mai sparg două pahare de vin. În vreme ce ușile ascensorului se închid în fața mea, văd că nimeni nu s-a clintit.

Asta i-a surprins, îmi spun. A fost un gest nehibzuit, periculos, și nu mă îndoiesc că-l voi plăti de zece ori. Dar pe moment am o senzație apropiată de exaltare și îmi îngădui s-o savurez.

Vreau să-l găsesc imediat pe Haymitch și să-i povestesc despre ședința mea de antrenament, dar nu e nimeni prin preajmă. Presupun că se pregătesc cu toții pentru cină și mă hotărâsc să fac un duș, fiindcă am mâinile murdare de suc. Stând în apă, încep să pun la îndoială înțelepciunea ultimului meu truc. Întrebarea care trebuie să mă călăuzească întotdeauna este: „O să-l ajute pe Peeta să rămână în viață?” Indirect, asta ar putea să nu-i fie de folos. Ceea ce se întâmplă în timpul

antrenamentelor e secret, așa că nu are rost să se ia măsuri împotriva mea, de vreme ce nimeni nu va ști ce fărădelege am săvârșit. De fapt, anul trecut, impulsivitatea mi-a fost răsplătită. Însă asta e un alt gen de infracțiune. Dacă i-am înfuriat pe creatorii-de-joc și hotărâsc să mă pedepsească în arenă, Peeta ar putea fi implicat, fără intenție, în aceeași măsură. Poate am fost prea impulsivă. Totuși... nu pot spune că regret.

Când ne adunăm cu toții la cină, văd pe mâinile lui Peeta urmele estompate ale unor pete de diverse culori, cu toate că părul îi e încă ud după baie. În cele din urmă, trebuie să fi făcut tot un soi de camuflaj. După ce ni se servește supa, Haymitch trece direct la subiectul care ne preocupă pe toți.

— Ei, cum au mers ședințele voastre private?

Schimb o privire cu Peeta. Într-un fel, nu sunt prea nerăbdătoare să-mi descriu fapta prin vorbe.

În atmosfera pașnică din sufragerie, pare exagerat de ieșită din comun.

— Începe tu, îi spun. Cred că fost ceva într-adevăr deosebit. Am avut de așteptat patruzeci de minute înainte de a intra.

Peeta pare să fie cuprins de o ezitare similară celei care mă stăpânește.

— Păi, eu... eu am făcut ceva legat de camuflaj, așa cum mi-ai sugerat tu, Katniss. Șovăie. Nu tocmai camuflaj. Adică, am folosit vopsele.

— Pentru ce? întreabă Porția.

Îmi amintesc ce tulburați erau creatorii-de-joc când am intrat în sala de gimnastică pentru ședința mea de antrenament. Mirosul de detergenți. Rogojina de deasupra zonei din centru. Acoperea ceva pe care nu reușiseră să-l șteargă?

— Ai pictat ceva, nu-i așa? Un tablou?

— L-ai văzut? întreabă Peeta.

— Nu. Au ținut să-l acopere neapărat, îi răspund.

— Ei, asta e procedura standard. Nu pot lăsa un tribut să vadă ceva din ce-a făcut altul, spune Effie, fără să-și facă vreo grijă. Ce-ai pictat, Peeta? continuă ea oarecum confuză. A fost portretul lui Katniss?

— De ce să mă fi pictat pe mine, Effie? întreb, oarecum enervată.

— Ca să arate că e pregătit să te apare, făcând tot ce-i stă în puteri. Oricum, la asta se așteaptă toată lumea din Capitoliu. Nu s-a oferit voluntar ca să vină cu tine? spune Effie, ca și cum ar fi cel mai evident lucru din lume.

— Adevărul e că am pictat-o pe Rue, spune Peeta. Așa cum arăta după ce a acoperit-o Katniss cu flori.

În jurul mesei se lasă o tăcere îndelungată, timp în care toată lumea îi pătrunde înțelesul vorbelor.

— Și, mai exact, ce-ai vrut să realizezi cu asta? întreabă Haymitch, cu voce foarte bine cumpănită.

— Nu sunt sigur. Am vrut, pur și simplu, să se simtă răspunzători. Măcar pentru o clipă, răspunde Peeta. Pentru uciderea acelei fetițe.

— E îngrozitor. Effie pare gata să plângă. Acest mod de a gândi... e interzis, Peeta. Absolut. N-o să obții altceva decât atragerea mai multor necazuri, asupra ta și a lui Katniss.

— În privința asta nu pot să nu fiu de acord cu Effie, zice Haymitch.

Porția și Cinna păstrează tăcerea, dar fețele lor sunt foarte grave. Bineînțeles că au dreptate. Dar, cu toate că e un motiv de îngrijorare, cred că gestul lui Peeta e uimitor.

— Cred că nu e un moment potrivit pentru a menționa că eu am spânzurat un manechin pe care am scris cu vopsea numele lui Seneca Crane, îi anunț.

Cuvintele mele par să aibă efectul scontat. După o clipă în care toată lumea pare să nu-și creadă urechilor, toată dezaprobarea din încăpere se prăvălește asupra mea, precum o tonă de cărămizi.

— L-ai... spânzurat... pe Seneca Crane? întrebă Cinna surprins.

— Da. Tocmai îmi demonstrez talentul de a face noduri, iar el a sfârșit-o cumva în laț.

— Oh, Katniss, șoptește Effie. Cum de-ai ajuns să afli așa ceva?

— E secret? Președintele Snow nu s-a purtat ca și cum ar fi fost. De fapt, părea nerăbdător să-mi dea de știre, povestesc eu.

Effie pleacă de la masă apăsându-și șervetul pe față.

— Acum am supărat-o pe Effie. Ar fi trebuit să mint, să spun c-am tras niște săgeți.

— V-ați putea gândi că am plănuit totul, zice Peeta, adresându-mi o umbră de zâmbet.

— Și nu e așa? întrebă Porția.

Își apasă pleoapele cu degetele, parcă ferindu-se de lumina prea strălucitoare.

— Nu, îi răspund, uitându-mă la Peeta cu un nou sentiment de prețuire. Înainte de a intra în sală, nici unul dintre noi nici măcar n-avea habar ce-avea de gând să facă.

— Și, Haymitch, adaugă Peeta, am hotărât că nu vrem nici un alt aliat în arenă.

— Perfect. În cazul ăsta n-o să fiu responsabil pentru uciderea prietenilor mei din cauza prostiei voastre, ripostează el.

— Exact la asta ne gândeam și noi, îi spun eu.

Ne terminăm masa în tăcere, dar, când ne ridicăm ca să mergem în camera de zi, Cinna mă cuprinde cu brațul și mă strânge de umeri.

— Haideți să aflăm punctajul de la antrenament. Ne strângem în jurul televizorului și o Effie cu ochii roșii ni se realătură. Apar chipurile tributurilor, district după district, și punctajele licăresc sub fotografiile lor. De la unu până la doisprezece. Așa cum era de așteptat, valori mari pentru Cashmere, Gloss, Brutus, Enobaria și Finnick. Mici și mediocre pentru ceilalți.

— Au dat vreodată vreun zero? întreb eu.

— Nu, dar există un început pentru orice, răspunde Cinna.

Și se dovedește că are dreptate. Pentru că, primind amândoi câte un doisprezece, eu și Peeta intrăm în istoria Jocurilor Foamei. Însă nimeni n-are chef să sărbătorească.

— De ce-au făcut asta? întreb.

— Pentru ca toți ceilalți să nu aibă de ales și să vă ia drept ținte, spune Haymitch, cu voce plată. Duceți-vă la culcare. Nu suport să mă mai uit la nici unul dintre voi.

Peeta mă conduce spre camera mea în tăcere, dar, înainte de a apuca să-mi ureze noapte bună, îl cuprind cu brațele și îmi sprijin capul pe pieptul lui. Măinile lui îmi alunecă pe spate și își lasă obrazul pe părul meu.

— Îmi pare rău dacă am înrăutățit lucrurile, spun.

— Nu mai mult decât mine. De ce ai făcut-o, oricum? mă întrebă.

— Nu știu. Ca să le arăt că sunt mai mult decât un simplu pion în Jocurile lor.

El râde scurt, fără îndoială reamintindu-și noaptea dinaintea Jocurilor de anul trecut. Eram pe acoperiș, nici unul dintre noi neputând să doarmă. Peeta a spus atunci ceva de genul ăsta, dar eu n-am înțeles sensul cuvintelor lui. Acum îl înțeleg.

— Și eu la fel, îmi mărturisește. Și nu vreau să spun că n-o să încerc. Adică să ajung acasă. Dar, dacă e să fiu într-un totuși sincer în privința asta...

— Dacă ești într-un totuși sincer, te gândești că președintele Snow le-a ordonat probabil direct creatorilor-de-joc să se asigure că murim oricum în arenă, spun eu.

— Mi-a trecut prin minte.

Și mie mi-a trecut. În repetate rânduri. Dar, în timp ce știu că n-o să ies vie din arenă, mă agăț totuși de speranța că Peeta va reuși. La urmelor, n-a scos el fructele alea de pădure, eu am făcut-o. Nimeni nu s-a îndoit vreodată că atitudinea sfidătoare a lui Peeta a pornit din dragoste. Așa că poate președintele Snow o să prefere să-l păstreze în viață, zdrobit și cu inima frântă, ca un avertisment viu la adresa altora.

— Dar, dacă va fi așa, toată lumea o să știe că am murit luptând, nu? întrebă Peeta.

— O să știe toată lumea, îi răspund.

Și, pentru prima oară, mă detașez de tragedia personală care m-a mistuit de când s-a anunțat Jubileul. Îmi aduc aminte de bătrânul pe care l-au împușcat în Districtul 11, de Bonnie și de Twill și de zvonurile despre revolte. Da, toată lumea din districte o să mă privească și o să vadă cum înfrunt această sentință la moarte, acest ultim act al autorității președintelui Snow. Vor căuta un semn care să le arate că lupta lor n-a fost zadarnică. Dacă le voi putea dovedi limpede că sfidez Capitoliul până în ultima clipă, Capitoliul mă va ucide pe mine... dar nu și sufletul meu. Există cumva o cale mai bună pentru a da speranță rebelilor?

Frumusețea acestei idei e faptul că hotărârea de a-l păstra pe Peeta în viață cu prețul propriei mele vieți e ea însăși un act de sfidare. Un refuz de a lupta în

Jocurile Foamei după regulile Capitoliului. Agenda mea personală se potrivește perfect cu agenda mea publică. Și dacă l-aș putea salva într-adevăr pe Peeta... în termenii unei revoluții, atunci ar fi ideal. Pentru că eu voi valora mult mai mult moartă. Mă vor putea transforma într-un soi de martiră a cauzei și îmi vor picta chipul pe stindarde, ceea ce va racola mai mulți oameni decât orice aș putea face rămânând în viață. Dar Peeta va prețui mai mult viu – ca personaj tragic –, fiindcă va reuși să-și preschimbe durerea în cuvinte care-i vor transforma pe oameni.

El și-ar pierde cumpătul dacă ar ști că mă gândesc la toate astea, așa că mă mulțumesc să întreb:

— Așadar, ce-ar trebui să facem cu ultimele noastre câteva zile?

— Nu vreau decât să-mi petrec fiecare minut din restul vieții mele cu tine, răspunde el.

— Atunci vino, spun, trăgându-l în camera mea.

Să dorm din nou cu Peeta mi se pare un asemenea lux! Până acum nu mi-am dat seama cât de însetată eram de apropierea altei ființe umane. Cu cât nesaț îmi doream să-l simt lângă mine în întineric. Aș vrea să nu fi irosit ultimele două nopți respingându-l. Învăluită de căldura lui, mă afund în somn și, când deschid din nou ochii, prin ferestre se revarsă lumina zilei.

— N-ai avut coșmaruri, spune el.

— Nici unul, confirm eu. Tu?

— Nici eu. Uitasem cum e să dormi cu adevărat peste noapte.

Rămânem întinși o vreme, neavând nici o grabă să ne-ncepem ziua. Măine-seară o să fie interviul televizat, așa că azi ar trebui să fim pregătiți de Effie și Haymitch. Alte tocuri înalte și alte comentarii sarcastice, mă gândesc. Apoi sosește fata avox cu părul roșu, aducând un bilet prin care Effie ne înștiințează că, ținând cont de recentul nostru tur, ea și Haymitch au căzut de acord că suntem în stare să ne purtăm așa cum se cuvine în public. Sesiunile de pregătire au fost anulate.

— Serios? face Peeta, luându-mi biletul din mână și studiindu-l. Știi ce înseamnă asta? Avem toată ziua numai pentru noi.

— Păcat că nu putem merge nicăieri, spun eu, melancolică.

— Cine zice că nu putem? întreabă el.

Acoperișul. Comandăm o grămadă de mâncare, înșfăcăm niște pături și o pornim către acoperiș pentru un picnic. Un picnic pe toată durata zilei în grădina cu flori inundată de clinchetul clopoștelor de vânt. Mâncăm. Stăm întinși la soare. Eu rup lujerii care atârnă și îmi folosesc noile cunoștințe dobândite la antrenament făcând noduri și împletind plase. Peeta mă desenează. Inventăm un joc cu câmpul de forță care înconjoară acoperișul – unul dintre noi aruncă un măr în el, și celălalt trebuie să-l prindă.

Nimeni nu ne deranjează. Către sfârșitul după-amiezii, stau întinsă cu capul în poala lui Peeta, împletind o cunună din flori, în timp ce el se joacă cu părul meu,

pretinzând că învață să facă noduri. După o vreme, mâinile lui rămân nemișcate.

— Ce e? întreb.

— Aș vrea să pot opri timpul în clipa asta, aici și acum, și să trăiesc în ea o veșnicie, răspunde el.

Genul ăsta de comentariu, care face aluzie la dragostea nepieritoare pe care mi-o poartă, mă face de obicei să mă simt vinovată și mizerabilă. Dar acum mă simt atât de plină de căldură, de relaxată și de mai presus de orice grijă, încât las pur și simplu cuvântul să-mi alunece printre buze.

— OK.

Îi aud zâmbetul din glas.

— Atunci ești de acord?

— Sunt de acord, spun.

Degetele i se întorc în părul meu și mă fură somnul, dar el mă trezește să privim împreună asfințitul. E o revărsare spectaculoasă de galben și portocaliu, dincolo de linia orizontului care conturează Capitoliul.

— M-am gândit că nu vrei să pierzi asta, îmi spune.

— Mulțumesc, îi răspund.

Pentru că pot număra pe degete apusurile care mi-au mai rămas și nu vreau să-mi scape nici unul.

Nu coborâm să ne alăturăm celorlalți la cină și nimeni nu ne cheamă.

— Mă bucur. Am obosit să-i fac pe toți din jur să se simtă atât de mizerabil, spune Peeta. Toată lumea plângând. Sau Haymitch...

Nu e nevoie să continue.

Rămânem pe acoperiș până când e timpul să mergem la culcare, apoi coborâm în tăcere și ne strecurăm în camera mea fără să-nțâlnim pe nimeni.

A doua zi dimineață suntem treziți de echipa mea pregătitoare. Să ne vadă pe mine și Peeta dormind împreună e prea mult pentru Octavia, fiindcă izbucnește imediat în lacrimi.

— Nu uita ce ne-a spus Cinna, i se adresează furioasă Venia.

Octavia dă din cap și iese suspinând.

Peeta trebuie să se întoarcă în camera lui pentru pregătire, iar eu rămân doar cu Venia și Flavius. Obișnuita sporovăială a încetat. De fapt, nu se vorbește aproape de loc, decât atunci când mi se cere să-mi înalț bărbia sau se face vreun comentariu despre tehnica de machiaj. E aproape ora prânzului când simt ceva picurându-mi pe umăr și mă întorc ca să dau cu ochii de Flavius, care îmi tunde părul cu lacrimile scurgându-i-se în tăcere pe obraji. Venia îi aruncă o privire, el își lasă încet foarfecă pe masă și pleacă.

N-a rămas decât Venia, cu pielea atât de palidă încât tatuajele par gata să facă un salt, desprinzându-se de ea. Atât de hotărâtă încât e aproape rigidă, îmi aranjează părul, unghiile și machiajul, cu degetele zburând cu repeziciune ca să compenseze lipsa colegilor ei. Îmi evită tot timpul privirea. Numai când apare

Cinna ca să-și dea acordul în privința înfățișării mele, îngăduindu-i ei să plece, îmi ia mâinile și îmi vorbește privindu-mă drept în ochi:

— Ne-ar plăcea tuturor să știi ce... privilegiu a fost pentru noi ocazia de a te face să arăți cât mai bine.

Apoi părăsește în grabă încăperea.

Echipa mea pregătitoare. Animalele mele de companie, prostuțe, superficiale și afectuoase, cu obsesiile lor pentru pene și petreceri, aproape frângându-mi inima cu acest rămas-bun. Știm cu toții că n-o să mă mai întorc, asta spun clar ultimele cuvinte ale Veniei. Oare o știe întreaga lume? mă întreb. Mă uit la Cinna. El știe, cu siguranță. Dar, așa cum mi-a promis, nu e nici un pericol să-i văd lacrimile.

— Așadar, ce-o să port diseară? întreb, cu ochii la geanta care îmi ascunde rochia.

— Președintele Snow a dat el însuși ordinul în privința rochiei, spune Cinna.

Trage fermoarul genții, dând la iveală una dintre rochiile de mireasă pe care le-am purtat la ședința foto. Mătase albă, grea, cu decolteu adânc, talie strâmtă și mâneci care-mi cad de la încheieturile mâinilor către podea. Și perle. Perle pretutindeni. Cusute pe rochie, în șiragurile din jurul gâtului și în cununa care îmi ține vălul.

— Deși Jubileul Pacificării a fost anunțat în seara prezentării fotografiilor, oamenii au votat totuși pentru rochia lor favorită și asta a câștigat. Președintele spune s-o porți diseară. Obiecțiile noastre au fost ignorate.

Frec o bucată de mătase între degete, încercând să înțeleg raționamentul președintelui Snow. Presupun că, de vreme ce eu am adus cea mai mare ofensă, durerea, pierderea și umilirea mea trebuie să apară sub cea mai strălucitoare lumină a reflectoarelor. După părerea lui, asta o va demonstra fără nici un dubiu. E atât de barbar, președintele preschimbându-mi rochia de mireasă în giulgiu, încât lovitura își atinge ținta, lăsând în urmă o durere surdă.

— Ei, ar fi fost păcat să se irosească o rochie atât de frumoasă.

E tot ce reușesc să spun.

Cinna mă ajută cu grijă să mă îmbrac. Când îmi aranjează rochia pe umeri, nu mă pot împiedica să mă plâng.

— A fost întotdeauna atât de grea? întreb, îmi amintesc că multe alte rochii au fost dense, dar asta pare să cântărească o tonă.

— Am fost nevoit să fac câteva mici modificări din cauza iluminării, spune Cinna.

Dau din cap, dar nu realizez care e legătura. El îmi pune pantofii, bijuteriile din perle și voalul. Îmi retușează machiajul. Îmi cere să merg.

— Ești de o frumusețe răpitoare, spune. Acum, Katniss, pentru că acest corsaj e atât de strâmt, nu vreau să-ți ridici brațele deasupra capului. Adică, oricum, nu înainte de a te învărti.

— O să mă învârtesc iarăși? întreb, cu gândul la rochia de anul trecut.

— Sunt sigur c-o să ți-o ceară Caesar. Și, dacă n-o face, sugerează-o chiar tu. Însă nu imediat. Păstrează asta pentru marele tău final, mă instruește Cinna.

— Să-mi faci un semn, ca să știu când, îl rog.

— Perfect. Ai vreun plan pentru interviu? Știu că Haymitch v-a lăsat să hotărâți singuri, spune el.

— Nu, anul ăsta improvizez. Partea stranie e că nu sunt agitată, absolut deloc.

Și chiar nu sunt. Oricât de mult m-ar urî președintele Snow, publicul din Capitoliu îmi aparține.

Ne întâlnim cu Effie, Haymitch, Portia și Peeta în fața ascensorului. Peeta e îmbrăcat cu un smoching elegant și mănuși albe. Genul de costum pe care îl poartă un mire aici, în Capitoliu.

La noi, acasă, lucrurile sunt mult mai simple. Femeia închiriază de obicei o rochie albă, care a mai fost purtată de o sută de ori. Bărbatul își pune niște haine curate, pe care nu le îmbracă în mină. Completează niște formulare în clădirea Justiției și li se repartizează o casă. Rudele și prietenii se adună pentru o masă sau pentru o bucată de prăjitură, dacă și-o pot permite. Dar, chiar dacă nu pot, cântăm întotdeauna un cântec tradițional când cuplul trece pragul casei. Și avem micile noastre ceremonii, cum ar fi aprinderea primului lor foc, la care prăjesc o felie de pâine și o mănâncă împreună. Poate că e de modă veche, dar în Districtul 12 nimeni nu se simte cu adevărat căsătorit decât după ce a mâncat pâinea prăjită.

Celelalte tributuri s-au adunat deja în spatele scenei și stau de vorbă cu glasuri scăzute, dar amuțesc când sosim eu și cu Peeta. Îmi dau seama că toți îmi fixează rochia de mireasă, străpungând-o cu privirea. Îi invidiază frumusețea? Puterea cu care ar putea manipula mulțimea?

— Nu pot să cred că Cinna te-a îmbrăcat în chestia asta, spune în cele din urmă Finnick.

— N-a avut de ales. Președinte Snow i-a cerut-o, ripostez eu, oarecum în defensivă.

N-am de gând să las pe nimeni să-l critice cumva pe Cinna.

Cashmere își aruncă pe spate cascada de bucle blonde și scuiță:

— Ei bine, arăți ridicol!

Își înșfacă fratele de mână și îl trage la locul lui, pentru a conduce procesiunea noastră către scenă. Celelalte tributuri încep, de asemenea, să se alinieze. Sunt derutată pentru că, deși sunt furioși cu toții, unii ne bat compătimitor pe umeri, iar Johanna Mason chiar se oprește să-și aranjeze colierul de perle.

— Să-l facem să plătească pentru asta, OK? spune ea.

Dau din cap, dar nu înțeleg despre ce vorbește. Nu înainte de momentul când stăm cu toții pe scenă. Caesar Flickerman, anul acesta cu părul și fața scoase în evidență de culoarea lor de levănțică, și-a încheiat discursul de deschidere și tributurile își încep interviurile. E prima oară când îmi dau seama cât de profundă

e convingerea învingătorilor că au fost trădați și câtă furie o însoțește. Dar sunt atât de inteligenți, și-o dau pe față cu o atât de minunată șiretenie, încât totul ajunge să se reflecte asupra guvernului și, în special, asupra președintelui Snow. Nu o fac cu toții. Mai sunt și nostalgicii, ca Brutus și Enobarba, care se află aici pur și simplu pentru alte Jocuri, și cei prea derutați, prea drogați sau prea decrepiți ca să se alăture atacului. Însă sunt destui învingători a căror istețime și curaj sunt încă suficiente pentru a trece la luptă.

Cashmere dă tonul cu un discurs în care povestește cum nu se poate opri din plâns când se gândește cât de mult vor suferi cetățenii Capitolului pierzându-ne. Gloss amintește de bunătatea cu care au fost tratați aici el și sora lui. În stilul lui nervos, fără astâmpăr, Beetee pune la îndoială legalitatea Jubileului, întrebându-se dacă a fost examinată temeinic de experții în domeniu. Finnick recită o poezie pe care a scris-o pentru adevărata și unica lui dragoste din Capitoliu și vreo sută de persoane leșină, sigure că versurile le sunt dedicate. Când îi vine rândul, Johanna întreabă dacă nu se poate face ceva pentru a rezolva situația. Fără nici o îndoială, creatorii Jubileelor Pacificării nu au anticipat cât de puternică avea să fie legătura afectivă dintre învingători și Capitoliu. Nimeni nu poate fi atât de crud încât să rupă o asemenea legătură profundă. Seeder reflectează, cu voce calmă, asupra faptului că la ea acasă, în Districtul 11, toată lumea presupune că președintele Snow e atotputernic. Și, dacă este așa, atunci de ce nu modifică regulile Jubileului? Iar Chaff, care vorbește imediat după ea, susține cu insistență că președintele ar fi putut schimba condițiile de desfășurare ale Jocului, dar nu s-a gândit, probabil, că are o atât de mare importanță pentru toată lumea.

În clipa când sunt prezentată eu, publicul e făcut pur și simplu praf. Spectatorii au plâns, au leșinat, ba chiar au și cerut să se facă o schimbare. Apariția mea în rochia de mireasă din mătase albă dezlănțuie practic o adevărată zarvă. S-a terminat cu mine, s-a terminat cu îndrăgostiții născuți sub o stea potrivnică, dar care vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți, n-o să mai fie nici o nuntă. Văd că până și profesionalismul lui Caesar își trădează fisurile când încearcă să liniștească publicul ca să pot vorbi, iar cele trei minute ale mele se scurg cu repeziciune.

În cele din urmă se ivește un moment de acalmie și el reușește să capteze atenția:

— Așadar, Katniss, aceasta este o noapte foarte emoționantă pentru noi toți. Ți-ar plăcea să ne spui ceva anume?

Vorbesc cu voce tremurândă.

— Doar că îmi pare atât de rău că nu veți putea lua parte la nunta mea... dar mă bucur că mă puteți măcar vedea în rochia de mireasă. Nu e, pur și simplu..., cel mai frumos lucru din lume?

Nu e nevoie să mă uit la Cinna pentru a primi semnalul. Știu că e momentul potrivit. Încep să mă învârtesc lent, ridicându-mi deasupra capului mânecele rochiei

grele.

Când aud strigătele mulțimii, mă gândesc că înfățișarea mea e probabil înnebunitoare. Pe urmă observ ceva înălțându-se în jurul meu. Fum. Fumul unui foc. Nu flăcările palpătoare care m-au îmbrăcat anul trecut, în car, ci o vâlvătaie mult mai reală, care-mi devorează rochia. Când se îndesește fumul, încep să intru în panică. În aer se învârtesc bucăți carbonizate de mătase albă, și perlele zornăie pe scenă. Dar, într-un fel sau altul, mă tem să mă opresc, fiindcă trupul meu nu pare să ardă și fiindcă știu că în spatele celor petrecute trebuie să se afle Cinna. Așa că mă-nvârtesc iarăși și iarăși. Pentru o fracțiune de secundă îmi pierd răsuflarea, complet învăluită în flăcările stranii. Pe urmă focul dispare brusc, cu desăvârșire. Mă opresc întrebându-mă dacă sunt dezbrăcată și de ce a pus Cinna la cale arderea rochiei mele de mireasă.

Dar nu sunt goală. Sunt îmbrăcată într-o copie fidelă a rochiei de mătase, numai că are culoarea cărbunelui și e alcătuită din pene minuscule. Uluită, îmi înalț în aer mânecile lungi, revărsate, și acesta e momentul în care mă zăresc pe ecranul de televiziune. Înveșmântată în negru, cu excepția petelor albe ale mânecilor, sau ar trebui să le numesc aripi.

Căci Cinna m-a făcut o gaiță-zeflemitoare.

18

Pentru că încă mai ard mocnit, Caesar își întinde cu prudență mâna către vâlul meu. Albul a ars, lăsând în urmă un voal asortat, mătăsos și negru, care îmi cade în falduri pe spate, către decolteul rochiei.

— Pene, spune el. Ești ca o pasăre.

— O gaiță-zeflemitoare, cred, zic eu, fluturând scurt din aripi. E pasărea de pe broșa pe care o port ca simbol.

Pe chipul lui Caesar fulgeră umbra unei recunoașteri și îmi dau seama cât de bine știe că gaiță-zeflemitoare nu mai e doar simbolul meu. Că a ajuns să simbolizeze mult mai multe. Că trucul ce va părea în Capitoliu doar o schimbare uimitoare a costumației va avea o cu totul altă rezonanță în districte. Dar scoate din asta tot ce e cu putință.

— Ei bine, jos pălăria în fața stilistului tău! Nu cred c-ar putea susține cineva că nu e cel mai spectaculos lucru pe care l-am văzut în timpul unui interviu. Cinna, cred că ar fi bine să-i mulțumești publicului.

Îl îndeamnă cu un gest să se ridice. Cinna se supune, apoi schițează o plecăciune plină de grație. Și, deodată, mă tem pentru el. Ce-a făcut? Ceva îngrozitor de periculos. Un act de revoltă în sine. Și l-a făcut pentru mine. Îmi amintesc cuvintele lui...

— Nu-ți face griji. Îmi revărs întotdeauna emoțiile în muncă. Așa nu fac rău nimănui, cu excepția mea.

... și mă tem că și-a făcut un rău ireparabil. Semnificația transformării mele prin foc n-o să-i scape președintelui Snow.

Atât de uluiți încât au amuțit cu desăvârșire, spectatorii izbucnesc în aplauze. Abia aud soneria care anunță că mi s-au terminat cele trei minute. Caesar îmi mulțumește și mă întorc la locul meu, simțindu-mi acum rochia ușoară ca un fulg.

Trec pe lângă Peeta, care merge la interviu, dar el nu mă privește în ochi. Mă așez cu grijă, însă, în afară de câte un norișor de fum ici și colo, par nevătămată, așa că îmi îndrept atenția către el.

Caesar și Peeta au alcătuit de la sine o echipă încă de acum un an, când au apărut pentru prima oară împreună. Schimbul lor firesc de replici, sincronizarea amuzantă și talentul de a trece pe nesimțite la momente care îți frâng inima, precum mărturisirea dragostei lui Peeta pentru mine au fost un enorm succes de public. Deschid discuția fără eforturi, cu câteva glume despre focuri, pene și orătănii prăjite prea tare. Dar oricine își poate da seama că Peeta e preocupat, ceea ce îl îndeamnă pe Caesar să conducă discuția către subiectul spre care se îndreaptă gândurile tuturor.

— Așadar, Peeta, cum a fost când, după toate cele prin care ați trecut, ai aflat despre Jubileu? Întrebă Caesar.

— A fost un șoc. Adică, acum o văd pe Katniss arătând atât de superb în toate acele rochii de mireasă și apoi...

Vocea lui Peeta se frânge.

— Ți-ai dat seama că nu va mai fi niciodată o nuntă? spune Caesar cu blândete.

Peeta tace preț de o clipă îndelungată, ca și cum ar lua o hotărâre. Se uită spre publicul căzut sub vrajă, apoi privește podeaua și, în cele din urmă, își ridică ochii spre Flickerman.

— Caesar, crezi că toți prietenii noștri, aici de față, pot păstra un secret?

Dintre spectatori se înalță un râs stânjenit. Ce vrea să spună? Față de cine să păstreze secretul? Întreaga lume ne privește.

— N-am nici o îndoială, răspunde Caesar.

— Suntem deja căsătoriți, mărturisește Peeta cu voce scăzută.

Reacția mulțimii trădează uimirea, iar eu sunt nevoită să-mi îngrop fața în faldurile rochiei ca să-mi ascund deruta. Pentru numele cerului, unde vrea să ajungă cu asta?

— Dar... cum e posibil? Întrebă Caesar.

— Oh, nu e o căsătorie oficială. N-am mers în clădirea Justiției sau altceva de genul ăsta. Noi avem propria ceremonie de nuntă în Districtul 12. Nu știi cum e în alte districte. Dar noi facem acest lucru, spune Peeta, și descrie pe scurt ritualul cu pâinea prăjită.

— Familiile voastre au fost de față? se interesează Caesar.

— Nu, n-am spus nimănu. Nici măcar lui Haymitch. Iar mama lui Katniss n-

ar fi fost de acord nici în ruptul capului. Dar, vezi tu, știam că, dacă ne-am fi căsătorit în Capitoliu, n-am fi avut felia noastră de pâine prăjită. Și nici unul dintre noi nu voia să aștepte atât de mult. Așa că, într-o bună zi, am făcut-o pur și simplu, povestește Peeta. Și, în ochii noștri, asta ne-a unit într-o mult mai mare măsură decât ar fi făcut-o orice act oficial sau o mare petrecere.

— Și asta s-a petrecut înainte de anunțul regulilor Jubileului? spune Caesar.

— Bineînțeles că înainte. Sunt sigur că n-am mai fi făcut-o după ce am aflat, spune Peeta, începând să se înnegureze. Dar cine și-ar fi putut închipui ce-o să urmeze? Nimeni. Am luat parte la Jocuri, suntem învingători, toată lumea părea atât de încântată să ne vadă împreună și apoi, din senin – vreau să spun, cum am fi putut anticipa una ca asta?

— N-ați fi putut, Peeta. Caesar îl cuprinde cu brațul de umeri. Așa cum spuneai, nimeni n-ar fi putut. Dar trebuie să mărturisesc că mă bucur fiindcă ați avut parte măcar de câteva luni de fericire împreună.

Aplauze colosale. Ca și cum aș fi fost încurajată, îmi ridic ochii dintre falduri și-i las pe spectatori să-mi vadă surâsul tragic de mulțumire. Fumul rămas în pene m-a făcut să lăcrimez, ceea ce adaugă un efect superb.

— Eu nu mă bucur, spune Peeta. Îmi doresc să fi așteptat până se făcea totul oficial.

Asta îl ia prin surprindere până și pe Caesar.

— Un scurt răstimp e cu siguranță mai mult decât nimic, nu?

— Poate aș fi gândit și eu așa, Caesar, ripostează Peeta cu amărăciune, dacă n-ar fi fost copilul.

Gata. A făcut-o din nou. A aruncat o bombă care anulează toate strădaniile fiecărui tribut dinaintea lui. Ei, sau poate că nu. Poate anul ăsta n-a făcut altceva decât să aprindă fitilul unei bombe făurite de toți învingătorii. Făurită cu speranța că va reuși cineva s-o detoneze. Poate gândindu-se că detonatorul s-ar fi putut afla în rochia mea de mireasă. Fără să știe cât de mult mă bizui eu pe talentele lui Cinna, pe când Peeta n-are nevoie de nimic mai mult decât propria lui minte abilă.

Când explodează, bomba își trimite în toate direcțiile acuzațiile de nedreptate, de barbarie și de cruzime. Până și cei mai mari iubitori ai Capitoliului, cei mai mari amatori de Jocuri și mai însetați de sânge nu mai pot ignora, măcar pe moment, grozăvia întregii situații.

Sunt însărcinată.

Publicul nu poate înțelege vestea dintr-odată. Trebuie să îi izbească, să le pătrundă în gânduri și să le fie confirmată de alte voci înainte de a începe să pară o turmă de animale rănite, gemând, scoțând țipete ascuțite, strigând după ajutor. Iar eu? Știu că fața îmi apare în prim-plan pe ecrane, dar nu fac nici cel mai mic efort de a mi-o ascunde. Fiindcă, pentru o clipă, până și eu mă chinuiesc să înțeleg spusele lui Peeta. Nu e lucrul care m-a înspăimântat cel mai mult în privința nunții, în privința viitorului – pierderea copiilor mei în timpul Jocurilor? Iar acum

totul ar putea fi adevărat, nu-i așa? Dacă nu mi-aș fi petrecut viața înălțând un zid de apărare după altul, până când am ajuns să mă retrag chiar și în fața unei aluzii la căsătorie și la familie?

Caesar nu mai poate stăpâni mulțimea, nici măcar atunci când se aude soneria. Peeta dă din cap în semn de rămas-bun și se întoarce la locul lui fără nici un alt schimb de cuvinte. Văd buzele prezentatorului mișcându-se, dar haosul a cuprins totul și nu deslușesc nici măcar o vorbă. Numai răsunetul imnului, ale cărui prime acorduri sunt atât de puternice încât le simt vibrația în oase, ne dă de știre că ne aflăm în timpul programului televizat. Mă ridic de la sine și, în acest timp, îl simt pe Peeta întinzându-și mâna către mine. Când i-o prind, lacrimile îi șiroiesc pe obraz. Cât de sincere sunt? E o recunoaștere că temerile care mă bântuie îl hărțuiesc și pe el, deopotrivă? Că îl hărțuiesc pe fiecare învingător? Fiecare părinte din fiecare district al Panemului?

Privesc din nou mulțimea, dar fețele părinților lui Rue îmi plutesc înaintea ochilor. Tristețea lor. Pierderea pe care au suferit-o. Mă întorc spontan către Chaff și îi întind mâna. Îmi simt degetele închizându-se în jurul ciotului de lemn care îi completează brațul și îl strâng cu putere.

Și apoi se întâmplă. Dintr-un capăt într-altul al șirului, învingătorii încep să se prindă de mâini. Unii imediat, ca morfinomanii sau ca Wiress și Beetee. Alții, ca Brutus și Enobaria, nesiguri, dar siliți de insistența celor de alături. Când imnul ajunge la ultimele acorduri, toți douăzeci și patru formează un lanț neîntrerupt, care e probabil prima manifestare publică a unității districtelor din Zilele Negre încoace. Ne putem da seama că acest lucru a fost înțeles când ecranul începe să se întunece. Dar e prea târziu. În confuzia stârnită, n-au întrerupt transmisia la timp. Toată lumea a văzut.

Acum e zăpăceală și pe scenă, când luminile se sting și suntem lăsați să ne întoarcem în centrul de antrenament pe băjbâite. Mă pierd de Chaff, dar Peeta mă călăuzește către un ascensor. Finnick și Johanna încearcă să ni se alăture, dar un Apărător al Păcii supărat le taie calea și urcăm singuri.

Când ieșim din lift, Peeta mă strânge de umeri.

— N-avem prea mult timp, așa că trebuie să-mi spui acum. E cazul să-mi cer iertare pentru ceva?

— Pentru nimic, îi răspund.

A făcut un pas uriaș fără acordul meu, dar sunt bucuroasă că n-am știut, că n-am avut când să mă opun, când să las orice sentiment de vinovăție față de Gale să stirbească tot ceea ce simt de fapt față de gestul lui Peeta. Care a fost îndreptățit.

Undeva, foarte departe, există un loc numit Districtul 12, unde mama, sora și prietenii mei vor trebui să înfrunte urmările acestei nopți. La o distanță scurtă pentru o aeronavă există o arenă unde eu, Peeta și celelalte tributuri ne vom înfrunta mâine propria formă de pedeapsă. Dar, chiar dacă vom avea cu toții parte de un sfârșit cumplit, în seara asta s-a petrecut ceva care nu poate fi distrus. Noi,

învingătorii, ne-am pus în scenă propria rebeliune și, poate, doar poate, Capitoliul nu va reuși s-o țină sub control.

Așteptăm să se întoarcă și ceilalți, dar, când se deschid ușile ascensorului, nu apare decât Haymitch.

— Afară e o adevărată nebunie. Toată lumea e trimisă acasă și au anulat redifuzarea interviurilor la televiziune.

Eu și Peeta ne rezezim la fereastră și încercăm să dăm un sens agitației de pe străzile aflate jos, la mare distanță.

— Ce spun? Întreabă Peeta. Îi cer președintelui să anuleze Jocurile?

— Nu cred că știu ce să ceară. Situația e fără precedent. Până și ideea de a se opune planurilor Capitoliului îi derutează pe oamenii de aici, spune Haymitch. Dar Snow n-o să anuleze sub nici o formă Jocurile. Știți asta, nu?

Eu o știu. Bineînțeles că acum nu mai poate renunța. Nu mai poate decât să riposteze, și asta cu toată forța.

— Ceilalți au plecat acasă? sunt eu curioasă.

— Li s-a ordonat să plece. Nu știu câte șanse au să răzbată prin mulțime, răspunde Haymitch.

— Atunci n-o s-o mai revedem niciodată pe Effie, spune Peeta.

Anul trecut n-am văzut-o deloc în dimineața Jocurilor.

— Să-i transmiți mulțumirile noastre.

— Mai mult decât atât. Fă-o într-un mod cu totul aparte. La urma urmelor, e vorba despre Effie, intervin eu. Spune-i cât de mult o apreciem și că a fost cea mai bună însoțitoare din câte au existat vreodată și că... spune-i că îi trimitem toată dragostea noastră.

Pentru o vreme stăm pur și simplu în tăcere, amânând inevitabilul. Pe urmă Haymitch îi dă glas.

— Cred că asta e momentul în care ne spunem și noi rămas-bun.

— Vreun ultim sfat? întreabă Peeta.

— Rămâneți în viață, răspunde Haymitch, cu asprime în glas.

Ceea ce e aproape ca o glumă veche pentru noi. Ne îmbrățișează scurt, pe fiecare, și îmi dau seama că mai mult de atât nu poate suporta.

— Duceți-vă la culcare. Aveți nevoie de odihnă.

Știu că ar trebui să-i spun o grămadă de lucruri lui Haymitch, dar nu mă pot gândi la nimic pe care să nu-l știe deja și îmi simt gâttelejul atât de crispat încât oricum mă îndoiesc că aş putea scoate vreun cuvânt. Așa că îl las încă o dată pe Peeta să vorbească pentru noi amândoi.

— Să ai grijă de tine, Haymitch, zice el.

Traversăm încăperea, dar vocea lui Haymitch ne oprește când ajungem în prag.

— Katniss, când o să fii în arenă..., începe el.

Pe urmă se întrerupe. Se încruntă într-un asemenea mod încât mă face să fiu

sigură că l-am dezamăgit deja.

— Ce să fac? întreb, intrând în defensivă.

— Doar să nu uiți cine e dușmanul, îmi spune. Asta-i tot. Acum duceți-vă. Plecați de-aici.

O pornim de-a lungul holului. Peeta vrea să se oprească în camera lui ca să-și spele machiajul și să ne reîntâlnim peste câteva minute, dar nu-l las. Sunt sigură că, dacă o ușă apucă să se închidă între noi, va fi încuiată, iar eu voi fi nevoită să-mi petrec noaptea singură. Pe lângă asta, am duș în camera mea. Refuz să-mi desprind mâna de a lui.

Dormim? Nu știi. Ne petrecem noaptea ținându-ne în brațe, pe un soi de tărâm aflat la jumătatea drumului dintre vis și trezie. Nu vorbim. Fiecare se teme să-l deranjeze pe celălalt, cu speranța că vom reuși să adunăm câteva minute prețioase de odihnă.

Cinna și Porția sosesc odată cu zorile și știu că Peeta trebuie să plece. Fiecare tribut intră în arenă de unul singur. El mă sărută ușor.

— Pe curând! îmi spune.

— Pe curând! îi răspund.

Cinna, care mă va ajuta să mă îmbrac pentru Jocuri, mă însoțește pe acoperiș. Sunt pe punctul de a mă urca pe scara aeronavei când îmi aduc aminte.

— Nu i-am spus adio Porției.

— Îi spun eu, zice Cinna.

Curentul electric mă paralizează pe scară până când îmi injectează doctorul cipul de urmărire în brațul stâng. Acum vor putea să mă localizeze oricând în arenă. Aeronava decolează, și eu privesc pe fereastră până când o întunecă. Cinna insistă întruna să mănânc și, după ce vede că nu are succes, să beau. Reușesc să sorb neconținut apă, gândindu-mă la zilele de deshidratare care au fost gata să măucidă anul trecut. Știind că o să am nevoie de putere ca să-l păstrez pe Peeta în viață.

Când ajungem în Camera de Lansare din arenă, fac un duș. Cinna îmi împletește părul în coada lăsată pe spate și mă ajută să-mi pun lenjeria simplă de corp. Anul ăsta, costumul tributurilor e o salopetă albastră, dintr-un material diafan, cu fermoar în față. O centură vătuită, lată de cincisprezece centimetri, din plastic strălucitor, violet. O pereche de pantofi de nailon, cu tălpi de cauciuc.

— Ce părere ai? întreb, întinzând materialul către Cinna, ca să-l poată examina.

El se încruntă și freacă între degete țesătura destul de subțire.

— Nu știu. O să ofere foarte puțină protecție împotriva frigului și a apei.

— Dar împotriva soarelui? zic eu, imaginându-mi un astru arzător deasupra unui deșert arid.

— Poate. Dacă e tratată, zice el. Oh, aproape că era să uit.

Scoate din buzunar broșa mea de aur cu gaița-zeflemitoare și mi-o prinde de

salopetă.

— Rochia mea a fost fantastică azi-noapte, spun eu.

Fantastică și nesăbuită. Dar Cinna știe probabil asta.

— M-am gândit că s-ar putea să-ți placă, răspunde, cu un zâmbet impenetrabil.

Ne așezăm, așa cum am făcut și anul trecut, ținându-ne de mână până când vocea îmi spune să mă pregătesc de lansare. El mă conduce spre placa rotundă de metal și îmi închide bine fermoarul costumului, trăgându-mi-l până la gât.

— Nu uita, fată din foc, îmi spune. Eu tot pe tine pariez.

Mă sărută pe frunte și se retrage cu un pas în timp ce cilindrul de sticlă coboară, alunecând în jurul meu.

— Mulțumesc, zic eu, deși probabil că el nu mă mai poate auzi.

Îmi înalț bărbia, ținându-mi capul sus, așa cum mă sfătuiește el întotdeauna, și aștept să se ridice platoul. Dar nu o face. Și rămâne în continuare neclintit.

Mă uit la Cinna, cerând o explicație prin înălțarea sprâncenelor. El clatină ușor din cap, tot atât de nedumerit ca mine. Ce e cu întârzierea asta?

Ușa din spatele lui se deschide violent, pe neașteptate, și de dincolo de ea țâșnesc trei Apărători ai Păcii. Doi țintuiesc brațele lui Cinna la spate și îl încătușează, în vreme ce al treilea îl pocnește în tâmplă cu o asemenea forță încât îl trânteste în genunchi. Dar toți îl lovesc în continuare cu mânușile lor cu ținte metalice, spintecându-i adânc fața și trupul. Țip din toate puterile, izbind în sticla dură, încercând să ajung la el. Apărătorii Păcii mă ignoră cu desăvârșire și târăsc trupul inert al lui Cinna afară din încăpere. Nu lasă în urmă decât petele de sânge de pe podea.

Îngreșoată și îngrozită, simt că placa începe să se ridice. Încă mă mai sprijin de sticlă când vântul îmi pătrunde în păr și mă silește să mă îndrept. Exact la timp, pentru că acum cilindrul se retrage, și eu stau liberă în arenă. Dar, în privința vederii mele, ceva pare să nu fie în ordine. Pământul e prea strălucitor, prea lucios, și se ondulează întruna. Trag cu ochiul către picioare și văd că placa mea de metal e înconjurată de valuri albastre, care îmi mângâie pantofii. Îmi înalț încet fruntea și cuprind cu privirea apa care se întinde în toate direcțiile.

Reușesc să închez doar un singur gând coerent.

Ăsta nu e locul potrivit pentru o fată din foc.

Partea a treia

DUŞMANUL

— Doamnelor și domnilor, începe cea de-a Șaptezeci și cincea Ediție a Jocurilor Foamei!

Vocea lui Claudius Templesmith, crainicul Jocurilor Foamei, îmi izbește urechile. Am la dispoziție mai puțin de un minut în care să mă orientez. Pe urmă va suna gongul, și tributurile vor fi libere să plece de pe platourile metalice. Dar unde să plece?

Nu pot gândi limpede. Mă mistuie imaginea lui Cinna, bătut și însângerat. Unde e acum? Ce-i fac? Îl torturează? Îl ucid? Îl transformă în avox? E evident că atacul asupra lui a fost pus la cale ca să mă dezechilibreze, în același mod în care a fost aranjată și prezența lui Darius în încăperile unde am locuit. Și m-a dezechilibrat. Tot ce-mi doresc e să mă prăbușesc pe placa de metal. Dar nu mi-o pot permite după cele la care am fost martoră. Trebuie să fiu puternică. I-o datorez lui Cinna, care a riscat totul subminând autoritatea președintelui Snow și transformându-mi rochia de mireasă în penajul unei gaițe-zeflemitoare. Și le-o datorez rebelilor care, îmboldiți de exemplul lui Cinna, ar putea lupta chiar acum ca să doboare Capitoliul. Refuzul meu de a lua parte la Jocuri în condițiile Capitoliului trebuie să fie ultimul meu act de răzvrătire. Așa că strâng din dinți și îmi impun să fiu o adevărată jucătoare.

Unde te afli? Încă nu sunt în stare să pricep ce mă înconjoară. Unde te afli?! Cer un răspuns de la mine însămi, și imaginea lumii începe să se clarifice treptat. Apă albastră. Cer rozaliu. Soare de un alb arzător, dogorind cu putere. Perfect, iată Cornul Abundenței, cornul de aur strălucitor, aflat la vreo patruzeci de metri distanță. La o primă privire, pare să se afle pe o insulă rotundă. Dar, după o examinare mai atentă, văd fâșii înguste de pământ, care radiază din cerc, aidoma spițelor unei roți. Cred că sunt zece sau douăsprezece și par plasate la distanțe egale una față de alta. Între spițe e numai apă. Apă și câte o pereche de tributuri.

Atunci asta e. Sunt douăsprezece spițe, cu câte două tributuri legănându-se pe plăci metalice între ele. Celălalt tribut din triumphiul meu de apă e bătrânul Woof din Districtul 8. E în dreapta mea, cam la aceeași distanță de fâșia de pământ din stânga. Dincolo de apă, oriunde te-ai uita, vezi o plajă îngustă și verdeață luxuriantă. Trec în revistă cercul de tributuri – căutându-l pe Peeta –, dar probabil că nu-l pot zări din cauza Cornului Abundenței, care îmi astupă vederea. Iau în mână apa care scaldă placa metalică și o miros. Pe urmă îmi ating cu limba vârful degetului ud. Așa cum am bănuit, e apă sărată. Întocmai ca valurile de care am dat eu și Peeta în timpul scurtei noastre plimbări pe plaja din Districtul 4. Dar cel puțin pare curată.

Nu există nici o barcă, nici o frânghie, nici măcar o bucată de lemn de care să te agăți. Nu, nu există decât o singură cale de a ajunge la Cornul Abundenței.

Când sună gongul, nu ezit nici măcar o clipă înainte de a mă arunca în apa din stânga. E o distanță ceva mai lungă decât sunt obișnuită și e nevoie de mai multă îndemânare ca să înoți prin valuri decât pentru a traversa lacul liniștit de acasă, dar trupul meu pare ciudat de ușor și le tai fără nici un efort. Poate e din cauza sării. Picurând de apă, mă salt pe fâșia de uscat și alerg spre Cornul Abundenței pe întinderea nisipoasă. Nu văd pe nimeni convergând către mine, deși cornul de aur îmi ocupă o mare parte a câmpului vizual. Însă nu las gândul la adversari să mă încetinească. Acum gândesc ca un profesionist și primul lucru pe care mi-l doresc e să pun mâna pe o armă.

Anul trecut proviziile au fost împrăștiate pe o bună distanță în jurul Cornului Abundenței, cu atât mai aproape de acesta cu cât erau mai valoroase. Însă anul ăsta toată prada pare să fie stivuită în deschiderea înaltă de șase metri. Ochii mi se opresc instantaneu pe un arc auriu aflat la o întindere de braț și îl desprind dintr-o smucitură.

E cineva în spatele meu. Nu știu ce mă pune în gardă, o mișcare ușoară a nisipului sau doar o schimbare a curenților de aer. Scot o săgeată din tolba încă întepenită în morman și încordez arcul în timp ce mă răsucesc.

Scânteietor și superb, Finnick stă la câțiva metri distanță, cu tridentul în poziție de atac. În mâna cealaltă i se leagănă o plasă. Zâmbește ușor, dar mușchii din partea de sus a trupului îi sunt crispați, în așteptare.

— Știi să-noți, spune. Unde-ai învățat asta în Districtul 12?

— Am o cadă mare, răspund.

— Cred că ai, face el. Îți place arena?

— Nu în mod deosebit. Dar ție ar trebui să-ți placă. Probabil c-au construit-o special pentru tine, spun eu, cu o umbră de amărăciune.

Așa s-ar părea, cu toată apa asta, când eu fac pariu că numai câteva tributuri știu să înoate. Iar la Centrul de Antrenament nu e nici un bazin, n-ai nici o șansă să înveți. Ceea ce îi oferă Districtului 4 un avantaj enorm.

Rămânem o clipă nemișcați, cântărindu-ne din ochi unul pe altul, evaluându-ne armele și îndemânarea. Pe urmă Finnick zâmbește pe neașteptate.

— Noroc că suntem aliați. Corect?

Simt o capcană și sunt gata să dau drumul săgeții, sperând că o să-i nimerească inima înainte de a mă străpunge cu tridentul, când el își mișcă brațul și ceva de la încheietura mâinii prinde razele de soare. O brățară din aur masiv, cu un model cu flăcări. Aceeași pe care îmi amintesc că o purta Haymitch în dimineața începerii antrenamentului. Mă gândesc la repezeală că Finnick i-ar fi putut-o fura ca să mă păcălească, dar știu, cumva, că nu e ăsta adevărul. I-a dat-o Haymitch. Ca semn pentru mine. De fapt, e un ordin. Să am încredere în Finnick.

Aud alți pași apropiindu-se. Trebuie să mă hotărâsc imediat.

— Corect! mă răstesc, fiindcă, deși Haymitch îmi e mentor și încearcă să mă țină în viață, asta mă înfurie.

De ce nu mi-a spus dinainte despre aranjament? Poate pentru că eu și Peeta i-am respins pe aliați. Iar Haymitch a ales unul pe cont propriu.

— Jos!

Finnick dă ordinul cu o voce atât de puternică, atât de diferită de obișnuitul lui tors senzual, încât mă supun. Tridentul îmi trece șuierând pe deasupra capului și se aude un sunet dezgustător de impact când își atinge ținta. Bărbatul din Districtul 5, bețivul care a vărsat pe podea în zona de antrenament pentru scrimă, cade în genunchi când Finnick își eliberează tridentul, smulgându-i-l din piept.

— Nu te încrede în Unu și Doi, îmi spune aliatul meu.

Nu e timp să mă îndoiesc de asta. Reușesc să smulg tolba de săgeți.

— O luăm fiecare pe o parte? spun.

El dă din cap și mă reped să ocolesc mormanul. La vreo patru spițe distanță, Enobarria și Gloss tocmai ajung pe uscat. Fie că nu sunt înotători rapizi, fie s-au gândit că în apă ar putea exista alte pericole, ceea ce ar fi fost posibil. Uneori nu e bine să iei în considerare prea multe scenarii.

Dar acum, când s-au săltat pe nisip, vor fi aici în câteva secunde.

— Ceva folositor? îl aud pe Finnick strigând. Inspectez în grabă partea mea de morman și găsesc ghioage, săbii, arcuri și săgeți, tridente, cuțite, sulite, securi, obiecte metalice pentru care n-am nici un nume... și nimic altceva.

— Arme! strig, drept răspuns. Nimic altceva decât arme!

— La fel și aici, confirmă el. Înhață ce vrei și să mergem!

Trag în Enobarria, care a ajuns prea aproape ca să mă mai simt liniștită, dar ea se așteaptă la asta și se aruncă din nou în apă înainte ca săgeata să-și atingă ținta. Gloss nu e chiar atât de rapid și îi împlânt o săgeată în pulpă când plonjează în valuri. Îmi agăț de trup încă un arc și o a doua tolba de săgeți, îmi strecur la brâu două cuțite lungi și un priboi și mă întâlnesc cu Finnick în fața mormanului.

— Fă ceva în privința asta, se poate? spune el.

Îl văd pe Brutus repezindu-se spre noi. Și-a desfăcut centura și o ține întinsă între mâini, ca pe un soi de scut. Trag îl el, dar reușește să oprească săgeata cu centura înainte de a apuca să-i tragă în țeapă ficatul. Lichidul violet țâșnit din centura găurită îi acoperă fața. În timp ce încarc, Brutus se lipește de pământ, se rostogolește vreo doi metri până la apă și se scufundă. Aud zângănitul unui obiect metalic care cade în spatele meu.

— S-o ștergem, îi spun lui Finnick. Ultima confruntare le-a dat Enobarriei și lui Gloss timp să ajungă la Cornul Abundenței. Brutus e în raza de acțiune a armelor, iar Cashmere trebuie să fie cu siguranță pe undeva, prin apropiere. Acești patru profesioniști clasici au făcut probabil deja o alianță. Dacă ar trebui să mă gândesc numai la mine, poate mi-aș dori să-i am de partea mea, alături de Finnick. Dar Peeta e cel care mă preocupă. Acum îl văd, încă împotmolit pe placa lui metalică. O iau la fugă, și Finnick mă urmează fără întrebări, ca și cum ar fi știut că aceasta avea să fie următoarea mea mișcare. Când ajung atât de aproape cât e

cu puțință, îmi scot cuțitele din centură, pregătindu-mă să înot până la el și să-l aduc cumva la mal. Finnick își lasă mâna pe umărul meu.

— Îl aduc eu.

În mintea mea licărește o bănuială. Oare e posibil ca totul să fie un șiretlic? Ca să-mi câștige încrederea, să plece apoi înot și să-l înece pe Peeta?

— Mă descurc, insist eu.

Dar el și-a aruncat deja toate armele la pământ.

— E mai bine să nu te sforțezi. Ținând cont de starea ta, spune, întinzându-și mâna și bătându-mă ușor pe abdomen.

Oh, da, îmi trece prin cap. Se presupune că sunt gravidă.

În vreme ce încerc să mă gândesc ce înseamnă asta și cum ar trebui să mă port – poate să vărs sau altceva asemănător – Finnick a ajuns la marginea apei.

— Acoperă-mă, spune.

Și dispăre cu un plonjon ireproșabil.

Îmi ridic arcul, gata să resping orice atacant venind dinspre Cornul Abundenței, dar nimeni nu pare interesat să ne urmărească. Cu siguranță că Gloss, Cashmere, Enobaria și Brutus s-au strâns laolaltă, haita lor e deja formată și își alege armele. O privire rapidă în restul arenei îmi arată că majoritatea tributurilor încă mai sunt captive pe platourile lor. Ba nu, cineva stă în picioare pe spița din stânga mea, în partea opusă lui Peeta. E Mags. Dar nici nu se îndreaptă spre Cornul Abundenței, nici nu încearcă să fugă. În schimb, sare împroșcând apa și începe să înoate spre mine, cu capul cărunt tresăltându-i deasupra valurilor. Ei bine, e bătrână, dar bănuiesc că, după optzeci de ani de viață în Districtul 4, se poate menține la suprafață.

Finnick a ajuns la Peeta, și acum se întoarce, remorcându-l, cu un braț sub pieptul lui, în timp ce cu celălalt se propulsează cu mișcări line. Nu știu ce-a făcut sau ce-a spus Finnick ca să-l convingă să-și încredințeze viața în mâinile lui – poate i-a arătat brățara. Sau poate a fost suficient să mă vadă pe mine așteptând. Când îi văd ajunși lângă fâșia de nisip, îl ajut lui Finnick să-l tragă pe uscat.

— Bine te-am regăsit, spune Peeta, și mă sărută. Ne-am făcut rost de aliați.

— Da. Exact așa cum a avut de gând Haymitch, îi răspund.

— Împrospătează-mi memoria, am mai făcut vreo înțelegere cu altcineva? întrebă el.

— Cred că numai cu Mags, îi spun.

Dau din cap către bătrâna care își croiește cu încăpățănare drum către noi.

— Păi, nu pot s-o abandonez pe Mags, zice Finnick. E una dintre puținele persoane cărora le sunt într-adevăr pe plac.

— N-am nimic împotriva lui Mags, spun eu. Mai ales acum, când văd arena. Cârligele ei de undiță sunt probabil cea mai sigură șansă de a face rost de mâncare.

— Katniss a vrut-o din prima zi, povestește Peeta.

— Katniss are o judecată remarcabil de bună, comentează Finnick.

Întinde mâna în apă și o scoate pe Mags ca și cum n-ar cântări mai mult decât un cățeluș. Ea face o remarcă în care cred că e inclus cuvântul „plută”, apoi se bate cu palma pe centură.

— Ei, are dreptate. Cineva a dedus asta. Finnick arată spre Beetee. Se zbate în valuri, dar reușește să-și țină capul deasupra apei.

— Ce? întreb eu.

— Centurile. Colaci de salvare. Adică trebuie să înoți ca să înaintezi, dar nu te lasă să te duci la fund, spune Finnick.

Sunt aproape pe punctul de a-l ruga să aștepte, să-i culegem pe Beetee și Wiress și să-i luăm cu noi, dar cel dintâi e la trei spițe distanță, iar pe cea de-a doua nu o văd. Din câte știu, Finnick i-ar ucide cu aceeași rezeziune cu care a scăpat de tributul din Cincinnati, așa că sugerez în schimb să ne punem în mișcare. Îi întind lui Peeta un arc, o tolă cu săgeți și cu cuțit, păstrând pentru mine restul. Dar Mags mă trage de mânecă și bolborosește până când îi dau ei priboiul. Încântată, îi prinde mânerul între gingii și își înalță brațele spre Finnick. El își aruncă plasa pe umeri, o saltă pe Mags deasupra ei, își strânge tridentele în mâna liberă și ne îndepărtăm în fugă de Cornul Abundenței.

Acolo unde se sfârșește nisipul, pădurea începe să urce în pantă abruptă. Nu, de fapt nu e pădure. Cel puțin nu de genul pe care îl cunosc eu. E o junglă. Cuvântul străin, aproape scos din uz, îmi vine în minte. L-am auzit la o altă ediție a Jocurilor Foamei sau îl știu de la tata. Cei mai mulți dintre copaci îmi sunt necunoscuți, au trunchiuri netede și crengi puține. Pământul, foarte negru și elastic sub tălpi, e adesea ascuns de o încălceală de lujeri cu flori viu colorate. Deși soarele e strălucitor și fierbinte, aerul e cald și încărcat de umezeală și am senzația că aici n-o să mă simt niciodată uscată. Materialul albastru și subțire al salopetei lasă apa de mare să se evapore cu ușurință, dar transpirația a început deja să-l lipească de mine.

Peeta preia conducerea, croind drum prin pâlcurile de vegetație densă cu maceta. Îl las pe Finnick să meargă în spatele lui fiindcă, deși e cel mai puternic, are mâinile ocupate cu Mags. În plus, cu toate că e un adevărat vrăjitor al tridentului, arma lui e mai puțin potrivită pentru junglă decât săgețile mele. Nu durează mult până când începem să gâfâim din cauza pantei abrupte și a căldurii. Însă eu și Peeta ne-am antrenat intens, iar Finnick e un specimen cu o atât de uluitoare putere fizică încât, până și cu Mags pe umeri, urcăm cu rezeziune, parcurgând o distanță de un kilometru și jumătate înainte ca el să ceară o pauză pentru odihnă. Dar chiar și atunci mă gândesc c-o face mai degrabă pentru Mags decât pentru sine însuși.

Frunzișul ne împiedică să zărim roata, așa că mă urc într-un copac cu crengi parcă de cauciuc, ca să văd mai bine. Și apoi îmi doresc să n-o fi făcut.

În jurul Cornului Abundenței, pământul pare să sângereze; apa are pete purpurii. Trupurile zac pe pământ sau plutesc pe mare, dar, de la distanța asta și

cu toată lumea îmbrăcată la fel, nu-mi pot da seama cine e viu și cine e mort. Tot ce pot spune e că niște siluete albastre minuscule continuă să se lupte. Ei bine, ce mi-am închipuit? Că șirul neîntrerupt al învingătorilor care și-au înlănțuit mâinile noaptea trecută avea să atragă după sine un soi de armistițiu universal în arenă? Nu, n-am crezut așa ceva niciodată. Dar cred c-am sperat că aveau să dea dovadă de o oarecare... ce? Moderație? Măcar ezitare. Înainte de a se repezi să se măcelărească. Și vă cunoșteți cu toții, meditez. Vă purtați ca niște prieteni.

Aici, în arenă, am numai un singur prieten adevărat. Și nu e din Districtul 4.

Las briza ușoară și umedă să-mi răcorească obrajii în timp ce iau o decizie. În ciuda brățării, ar trebui să pun capăt întregii povești și să-l omor pe Finnick. Alianța asta n-are, pur și simplu, nici un viitor. Iar el e prea periculos ca să-l las să plece. Acum, când avem această înțelegere provizorie, se poate ivi singura mea șansă de a-l ucide. I-aș putea trage cu ușurință o săgeată în spate în timpul mersului. Bineînțeles că e o mârșăvie, dar fapta nu va fi cu mult mai mârșavă dacă aștept? Dacă aștept să-l cunosc mai bine? Să-i datorez mai mult? Nu, acum e momentul potrivit. Arunc o ultimă privire spre siluetele care se luptă și spre nisipul însângerat, întărindu-mi astfel hotărârea, apoi mă las să alunec pe pământ.

Dar când aterizez descopăr că Finnick a ținut pasul cu gândurile mele. Ca și cum ar ști ce am văzut și cum o să mă afecteze. Ține unul dintre tridente ridicat, parcă întâmplător în poziție defensivă.

— Ce se petrece acolo, jos, Katniss? Și-au dat cu toții mâinile? Au făcut un legământ de non-violență? Au aruncat armele în mare, sfidând Capitoliul? Întreabă el.

— Nu, răspund eu.

— Nu, repetă Finnick. Fiindcă orice s-ar fi întâmplat în trecut ține acum de domeniul trecutului. Și nimeni din arena asta n-a devenit învingător din întâmplare. Se uită o clipă la Peeta. Poate cu excepția lui.

Atunci Finnick știe ceea ce știm eu și Haymitch. Despre Peeta. Că, în profunzime, e cu adevărat mai bun decât noi ceilalți, cu toții. Finnick a luat viața tributului din Cinci fără să clipească măcar. Și cât de mult mi-a trebuit mie ca să mă transform într-o ucigașă? Am tras în Enobaria, în Gloss și în Brutus cu intenția de a-i omorî. Peeta ar fi încercat cel puțin să negocieze mai întâi. Să vadă dacă nu e posibilă o alianță extinsă. Dar cu ce scop? Finnick are dreptate. Eu am dreptate. Oamenii din arena asta n-au fost încoronați pentru compasiunea lor.

Îi susțin privirea, cântărind iuțeala lui și a mea. Timpul necesar pentru a-i trimite o săgeată în creier versus timpul în care tridentul lui îmi va atinge trupul. Îl văd așteptând să fac eu prima mișcare. Calculând dacă ar trebui să parizeze mai întâi sau să atace direct. Simt că suntem amândoi gata să trecem la fapte când Peeta se așază cu bună știință între noi.

— Câți au murit? Întreabă.

Dă-te la o parte, idiotule, mă gândesc. Dar el rămâne cu hotărâre locului.

— Greu de spus, îi răspund. Cred că pe puțin șase.

— Să mergem mai departe. Avem nevoie de apă, spune el.

Până acum nu se zărește nici o urmă de apă dulce curgătoare sau de vreun lac, iar apa sărată e de nebăut. Îmi aduc din nou aminte de Jocurile trecute, când a fost gata să mor din cauza deshidratării.

— Ar fi bine să găsim cât mai curând, spune Finnick. Trebuie să stăm ascunși la noapte, când vor veni ceilalți să ne vâneze.

Să ne vâneze. Pe noi. Vânătoare. Da, poate că uciderea lui Finnick ar fi prematură. Până acum ne-a fost de folos. Și poartă însemnul aprobării lui Haymitch. Și cine știe ce ne va aduce noaptea? Dacă nimerim din lac în puț, îl pot ucide oricând în somn. Așa că las ocazia să treacă. Iar Finnick face același lucru.

Absența apei îmi sporește setea. Mă uit cu atenție în jur în timp ce ne continuăm urcușul, dar fără nici un rezultat. După un alt kilometru și jumătate, zăresc liziera pădurii și presupun că ajungem pe creasta dealului.

— Poate avem mai mult noroc pe celălalt versant. Poate găsim vreun izvor.

Dar nu există nici un alt versant. Aflu asta înaintea tuturor, cu toate că mă aflu cel mai departe de culme. Privirea îmi cade pe un pătrat straniu, vălurit, care atârnă în văzduh ca un panou de sticlă deformat. La început cred că e licărirea razelor de soare sau aerul încins, pâlپând deasupra pământului. Dar e încremenit în spațiu, nu-și schimbă locul când înaintez. Și atunci fac legătura cu pătratul pe care mi l-au arătat Wiress și Beetee la Centrul de Antrenament și îmi dau seama ce se află înaintea noastră. Țipătul de avertizare îmi ajunge pe buze exact în clipa când cuțitul lui Peeta zvâcnește ca să reteze niște lujeri.

Se aude un sunet ascuțit, exploziv. Copacii dispar pentru o clipă și zăresc spațiul deschis deasupra unei scurte întinderi de pământ golaș. Pe urmă Peeta e azvârlit înapoi de câmpul de forță, trântindu-i pe Finnick și Mags la pământ.

Mă grăbesc spre locul unde zace el, nemișcat, într-un păienjeniș de lujeri.

— Peeta?

Se simte un miros vag de păr pârlit. Îl strig din nou, zgâlțându-l ușor, dar nu reacționează. Degetele mele îi ating stângace buzele, unde nu se simte căldura răsuflării, deși cu câteva clipe înainte găfăia. Îmi apăs urechea pe pieptul lui, acolo unde îmi odihnesc întotdeauna capul și unde știu că îi voi auzi bătăile puternice și uniforme ale inimii.

Dar nu găsesc decât tăcere.

20

— Peeta! țip.

Îl zgâlțai mai tare, ba chiar îl plesnesc peste față, dar nu ajută la nimic. I s-a oprit inima. Pălmuiesc un trup pustiit.

— Peeta!

Finnick o sprijină pe Mags de un copac și mă dă la o parte.

— Lasă-mă pe mine.

Degetele lui ating puncte de pe gâtul lui Peeta, îi alunecă peste coaste și peste sira spinării. Pe urmă îl strânge de nări.

— Nu! urlu eu, aruncându-mă peste el, pentru că are, cu siguranță, de gând să se asigure că Peeta e mort, să-i înlăture orice șansă de a reveni la viață.

Mâna lui Finnick se saltă și mă lovește exact în piept cu atâta putere încât zbor prin aer și mă izbesc cu spatele de trunchiul unui copac din apropiere. Pentru o clipă sunt buimăcită de durere și de strădaniile de a-mi recăpăta răsuflarea în timp ce văd că Finnick astupă iarăși nările lui Peeta. Din locul unde stau, scot o săgeată, îi potrivesc creștătura la locul ei întinzând coarda și sunt gata să-i dau drumul când mă opresc văzând că Finnick îl sărută pe Peeta. Și, chiar venind din partea lui Finnick, gestul e atât de bizar încât îmi opresc mâna. Nu, nu îl sărută. A blocat nasul lui Peeta, dar i-a deschis gura și îi suflă aer în plămâni. Văd asta, și văd de fapt și pieptul lui Peeta ridicându-se și coborând. Pe urmă Finnick trage fermoarul costumului lui Peeta, deschizându-l în partea de sus, și începe să pompeze, apăsându-l deasupra inimii cu palmele. Acum, după ce am ieșit din șoc, înțeleg ce încearcă să facă.

Am văzut-o pe mama făcând uneori ceva similar, dar asta nu se întâmplă prea des. În Districtul 12, dacă îți stă inima, e oricum puțin probabil ca familia să te poată aduce la mama la timp. Pacienții ei obișnuiți sunt arși, răniți sau bolnavi. Sau lihniți de foame, bineînțeles.

Dar lumea lui Finnick e diferită. Indiferent ce-ar face, a mai făcut-o și înainte. E vorba despre o ritmicitate și o metodă foarte bine stabilite. Și îmi dau seama că vârful săgeții se afundă în pământ când mă aplec, disperată, așteptând un semn de reușită. Minutele se scurg, agonizante, și speranțele mi se împuținează. Când sunt gata să ajung la concluzia că Peeta e mort, că a trecut dincolo, că l-am pierdut pentru totdeauna, el tușește scurt, și Finnick se retrage.

Îmi las armele să cadă în țărână când alerg către el.

— Peeta? spun, cu voce blândă.

Îi îndepărtez de pe frunte șuvițele umede de păr blond, îi găsesc pulsul bătând sub degetele mele lipite de gâtul lui.

Pleoapele i se deschid și îmi întâlnește privirea.

— Aveți grijă, spune, cu glas slab. E un câmp de forță drept înainte.

Râd, dar pe obraji îmi curg lacrimi.

— Trebuie să fie mai puternic decât cel de pe acoperișul centrului de antrenament, continuă el. Însă mă simt bine. Doar ceva cam zguduit.

— Ai fost mort! Ți s-a oprit inima! izbucnesc eu, înainte de a mă întreba cu adevărat dacă e sau nu o idee bună.

Mă pocnesc peste gură, fiindcă încep să scot sunetele acelea oribile, sugrumate, care îmi însoțesc plânsetele.

— Ei bine, acum pare să meargă, spune el. E în ordine, Katniss.

Dau din cap, dar sunetele nu încetează.

— Katniss?

Acum își face Peeta griji pentru mine, ceea ce se adaugă întregii nebulii.

— E OK. Nu sunt decât hormonii ei, spune Finnick. Din cauza copilului.

Îmi ridic ochii și îl văd, stând liniștit în genunchi, dar încă gâfâind ușor din cauza urcușului, a căldurii și a efortului de a-l întoarce pe Peeta din morți.

— Nu. Nu e..., scap eu, dar sunt întreruptă de o rundă de suspine încă și mai isterice, care par să nu facă altceva decât să confirme spusele lui Finnick despre copil.

El îmi întâlnește ochii și îl privesc cu asprime printre lacrimi. E stupid, știu, că eforturile lui mă enervează atât de tare. N-am vrut altceva decât să-l păstrez pe Peeta în viață și n-am fost în stare, dar a reușit Finnick, iar eu ar trebui să fiu doar recunoscătoare. Și sunt. Dar sunt în același timp furioasă, fiindcă înseamnă că nu voi înceta niciodată să-i fiu datoare lui Finnick Odair. Niciodată. Și atunci cum o să-l pot ucide în somn?

Mă aștept să-i citesc pe față îngâmfare sau sarcasmul, dar privirea lui e ciudat de nedumerită. Se uită când la Peeta, când la mine, ca și când ar încerca să priceapă ceva, apoi clatină ușor din cap, parcă vrând să-și alunge gândul.

— Cum te simți? îl întreabă pe Peeta. Crezi că poți merge mai departe?

— Nu, trebuie să se odihnească, spun eu. Nasul îmi curge nebunește și n-am nici măcar o bucățică de pânză pe care s-o folosesc drept batistă. Mags smulge o mână din mușchiul agățat de creanga unui copac și mi-o întinde. Sunt mult prea dezorientată ca să-mi pun vreo întrebare despre gestul ei. Îmi suflu zgomotos nasul și îmi șterg lacrimile de pe obraji. E minunat mușchiul ăsta. Absorbant și surprinzător de catifelat.

Observ o sclipire aurie pe pieptul lui Peeta. Întind mâna și găsesc discul pe care îl poartă la gât, pe un lanț. Pe el a fost gravată gaița mea zeflemitoare.

— Țasta e simbolul tău? întreb.

— Da. Te superi că am folosit gaița-zeflemitoare? Am vrut să ne potrivim, spune el.

— Nu, sigur că nu mă supăr.

Îmi impun să zâmbesc. Apariția lui Peeta în arenă purtând o gaiță-zeflemitoare e o binecuvântare și un blestem deopotrivă. Pe de-o parte, ar trebui să-i încurajeze pe rebelii din district. Pe de alta, e greu de imaginat că președintele Snow o să treacă asta cu vederea, ceea ce îngreunează misiunea de a-l păstra pe Peeta în viață.

— Atunci vreți să ne facem tabăra aici? întreabă Finnick.

— Nu cred că e o alternativă, răspunde Peeta. Să stăm aici. Fără apă. Fără adăpost. Mă simt bine, serios. Nu trebuie decât să mergem mai încet.

— Mai încet e mai bine decât deloc.

Finnick îl ajută pe Peeta să se ridice în timp ce eu mă adun. De azi-dimineață, de când m-am trezit, l-am văzut pe Cinna bătut măr, am aterizat într-o altă arenă și l-am crezut mort pe Peeta. Însă mă bucur că Finnick joacă pentru mine cartea gravidității, pentru că, din punctul de vedere al unui sponsor, nu sunt întru totul stăpână pe situație.

Îmi verific armele, deși știu că sunt într-o stare perfectă, fiindcă asta lasă impresia că dețin controlul într-o mai mare măsură.

— O să merg eu în frunte, îi anunț.

Peeta dă să obiecteze, dar Finnick îi taie vorba.

— Nu, las-o s-o facă. Se încruntă la mine. Ai știut că acolo era un câmp de forță, nu? Chiar în ultima clipă? Ai dat să ne-avertizezi.

Încuviințez cu o înclinare a capului.

— Cum de-ai știut?

Ezită. Ar fi periculos să dezvălui că am învățat trucul prin care recunosc Beetee și Wiress câmpurile de forță. Nu știu dacă în timpul antrenamentului creatorii-de-joc au remarcat sau nu momentul în care mi l-au arătat cei doi. Într-un fel sau altul, dețin o informație foarte valoroasă. Și, dacă ei ar ști asta, ar putea face modificări ale câmpului de forță, astfel încât să nu mai văd aberația. Așa că spun o minciună.

— Nu știu. E aproape ca și cum l-aș putea auzi. Ascultați.

Stăm nemișcați cu toții. Deslușim zgomotul insectelor, păsările, vântul printre frunze.

— Nu se-aude nimic, spune Peeta.

— Ba da, insist eu. E ca atunci când trece curentul prin gardul din jurul Districtului 12, numai că sunetul e mult, mult mai slab.

Toată lumea ascultă din nou, concentrându-se. Ascult și eu, cu toate că nu e nimic de auzit.

— Acolo! spun. Nu auziți? Vine din dreapta, de unde a primit Peeta șocul.

— Nici eu nu-l aud, spune Finnick. Dar, dacă tu îl auzi, atunci treci neapărat în față.

Mă hotărăsc să-mi joc cartea valorificând-o la maximum.

— E ciudat, spun, întorcându-mi capul dintr-o parte într-alta, ca și cum aș fi nedumerită. Nu-l aud decât cu urechea stângă.

— Cea refăcută de doctori? întrebă Peeta.

— Da, îi răspund, apoi ridic din umeri. Poate au făcut o treabă mai bună decât și-au dat seama. Știți, uneori aud lucruri care, în mod obișnuit, nu scot nici un sunet. Aripile insectelor sau fulgii de zăpadă, când lovesc pământul.

Perfect. Acum atenția se va îndrepta asupra chirurgilor care mi-au vindecat urechea surdă după Jocurile de anul trecut și vor trebui să explice de ce aud ca un liliac.

— Tu, spune Mags, înghiontindu-mă ca s-o iau înainte, așa că preiau

conducerea.

De vreme ce o să ne mișcăm mai încet, Mags preferă să meargă ajutându-se de o creangă pe care Finnick i-o cioplește repede în formă de baston. Face și pentru Peeta un toiag, care prinde bine fiindcă, în ciuda protestelor sale, cred că nu-și dorește nimic altceva decât să se poată întinde. Finnick încheie coloana, așa că măcar spatele ne e apărat de cineva vigilent și iute în mișcări.

Înaintează cu câmpul de forță în stânga, pentru că aceea este partea unde se află presupusa mea ureche supraomenească. Însă, totul fiind inventat, adun o mână de nuci dure care atârnă aidoma unor ciorchini de struguri de ramurile unui copac din apropiere și le arunc în fața mea pe măsură ce ne continuăm drumul. Și e bine că o fac, fiindcă am senzația că peticele care indică prezența câmpului de forță mai mult îmi scapă din vedere decât le observ. Toate nucile care lovesc câmpul aterizează la picioarele mele stârnind un norișor de fum, înnegrite și cu coaja crăpată.

După câteva minute devin conștientă de trosnetele din spatele meu și mă întorc ca s-o văd pe Mags curățând coaja unei nuci și aruncându-și-o în gura deja plină.

— Mags! strig la ea. Scuipe-o, ar putea fi otrăvită. Ea mormăie ceva și mă ignoră, lingându-se pe buze cu o plăcere vizibilă. Mă uit la Finnick, cerându-i ajutor, dar el râde.

— Cred c-o să ne lămurim, spune.

Continui să înaintează, cu gândul la Finnick, care a salvat-o pe bătrâna Mags, dar o lasă să mănânce niște nuci ciudate. Omul pe care Haymitch l-a însemnat cu sigiliul aprobării sale. Care l-a întors pe Peeta din morți. De ce nu l-a lăsat pur și simplu să moară? Nu l-ar fi învinuit nimeni. Eu n-aș fi ghicit niciodată că stătea în puterea lui să-l învie. Din ce motiv a vrut să-l salveze pe Peeta? Și de ce era atât de hotărât să se alieze cu mine? Era pe de altă parte și dispus să măucidă, dacă se ajungea la asta. Dar m-a lăsat pe mine să decid dacă ne luptăm sau nu.

Merg mai departe, aruncându-mi nucile, prinzând uneori câte o licărire a câmpului de forță, încercând să mă îndrept spre stânga ca să găsesc o zonă prin care am putea pătrunde, îndepărtându-ne de Cornul Abundenței și păstrând speranța că vom găsi apă. Dar, după încă vreo oră, îmi dau seama că e inutil. Nu facem nici un progres în încercarea de a merge spre stânga. De fapt, câmpul de forță pare să ne conducă pe o traiectorie curbă. Mă opresc și mă uit în urmă, la șchiopătatul lui Mags, la sudoarea lucitoare de pe fața lui Peeta.

— Să facem o pauză, spun. Trebuie să mă mai uit o dată de sus.

Copacul pe care îl aleg pare să se înalțe în văzduh mai sus decât ceilalți. Mă urc pe crengile răsucite, rămânând cât mai aproape de trunchi cu puțință. N-aș putea spune cu câtă ușurință s-ar putea frânge ramurile astea ca de cauciuc. Mă cațăr totuși mai sus decât ar fi înțelept, fiindcă trebuie să văd ceva anume. Bănuielile îmi sunt confirmate în timp ce mă lipesc de o ramură cu nimic mai lată

decât trunchiul unui puiet, care se leagănă încoace și încolo în bătaia brizei umede. Există un motiv care ne împiedică s-o luăm spre stânga, nu vom reuși asta niciodată. Din punctul meu precar de observație, văd pentru prima oară forma arenei. Un cerc perfect. Cu o roată desăvârșită în centru. Cerul de deasupra circumferinței junglei e de un roz uniform. Și deslușesc unul sau două dintre acele pătrate unduitoare, din acele fisuri ale blindajului, cum le numesc Wiress și Beetee, pentru că dezvăluie ceea ce ar fi trebuit să fie ascuns, fiind deci puncte slabe. Ca să fiu absolut sigură, trag o săgeată în spațiul deschis de deasupra liniei copacilor. Urmează o erupție de lumină, o sclipire a albastrului adevăratului cer, și săgeata e aruncată înapoi, în junglă. Cobor să le dau celorlalți vestea proastă.

— Câmpul de forță ne ține captivi într-un cerc. De fapt e un dom. Nu știu cât de înalt. Avem Cornul Abundenței, marea, apoi jungla de jur împrejur. Totul extrem de precis. Cât se poate de simetric. Și nu pe o întindere prea mare, le spun.

— Ai văzut undeva apă? întrebă Finnick.

— Numai cea sărată, din locul unde am început Jocurile.

— Trebuie să existe și o altă sursă, zice Peeta, încruntându-se. Sau o să fim morți cu toții în câteva zile.

— Păi, frunzișul e des. Poate sunt lacuri sau izvoare pe undeva, spun, fără prea mare convingere.

Simt instinctiv că, pentru conducerea Capitoliului, ar putea fi preferabil să pună capăt acestor Jocuri nepopulare cât mai curând cu putință. E posibil ca Plutarch Heavensbee să fi primit deja ordinul de a ne lichida pe toți.

— Oricum, n-are rost să ne străduim să aflăm ce e dincolo de culmea dealului, fiindcă nu e nimic.

— Trebuie să existe apă potabilă între câmpul de forță și roată, insistă Peeta.

Știm cu toții ce înseamnă asta. Să ne întoarcem. Să ne întoarcem către profesioniști și către baia de sânge. Cu Mags abia putând să meargă și cu Peeta prea slăbit ca să lupte.

Ne hotărâm să ne deplasăm cu vreo sută de metri în josul pantei și să ne continuăm mersul în cerc. Să vedem dacă nu există cumva apă la nivelul acela. Eu rămân în frunte, aruncând când și când câte o nucă în stânga, dar acum ne aflăm la o bună distanță de raza de acțiune a câmpului de forță. Soarele ne dogorește, transformând aerul în vapori și jucând feste ochilor noștri. Pe la jumătatea după-amiezii e clar că Peeta și Mags nu pot merge mai departe.

Finnick alege un loc de popas cu vreo zece metri mai jos de câmpul de forță, spunând că îl putem folosi drept armă, abătându-ne dușmanii într-acolo dacă suntem atacați. Pe urmă el și Mags smulg fire din iarba tăioasă care crește în smocuri înalte de un metru și jumătate și încep să le împletească în rogojini. De vreme ce nucile par să nu-i fi făcut nici un rău bătrânei, Peeta culege pumni întregi și le prăjește făcându-le să ricoșeze de câmpul de forță. Le curăță metodic, stivindu-le miezul pe o frunză. Eu stau de pază, agitată, încinsă de soare și rănită de

experiențele zilei.

Sete. Îmi e atât de sete. În cele din urmă, nu mai pot suporta.

— Finnick, ce-ar fi să stai tu de pază și să mai caut eu apă prin jur?

Nimeni nu e încântat de ideea plecării mele de una singură, dar asupra noastră atârnă amenințarea deshidratării.

— Nu-ți face griji, nu mă duc departe, îi promit lui Peeta.

— Vin și eu, zice el.

— Nu, am de gând să și vânez dacă pot, îi explic eu.

Nu adaug: „Și tu nu poți veni fiindcă faci prea mult zgomot.” Dar se înțelege. Pașii lui apăsați ar speria vânatul și m-ar pune pe mine în pericol.

— Nu lipsesc mult.

Mă strecor tiptil printre copaci, fericită să descopăr că pământul însuși absoarbe sunetul pașilor, îmi croiesc drum coborând panta în diagonală, dar nu descopăr nimic, cu excepția altor plante verzi, luxuriante.

Răsunetul unei lovituri de tun mă oprește locului. Baia inițială de sânge de la Cornul Abundenței trebuie să se fi încheiat. Acum se știe numărul tributurilor care și-au pierdut viața. Număr loviturile, fiecare reprezentând un învingător mort. Opt. Mai puțini decât anul trecut. Dar par să fie mai numeroși, de vreme ce pe cei mai mulți îi știu după nume.

Dintr-odată slăbită, mă odihnesc sprijinindu-mă de scoarța unui copac, simțind că arșița îmi absoarbe apa din trup ca un burete. Înghit deja cu greutate, și oboseala mă ia în stăpânire pe furiș. Încerc să-mi plimb mâna pe pânțele, sperând că vreo gravidă miloasă o să-mi devină sponsor, și Haymitch o să-mi poată trimite niște apă. N-am norocul ăsta. Mă las să cad la pământ.

Zăcând nemișcată, încep să remarc viețuitoarele pădurii: păsării stranii, cu penaj strălucitor, trei șopârle cu limbi de un albastru scânteietor și niște jivine între șobolan și oposum, cățărându-se pe crengile apropiate de trunchi. Dobor una dintre ele cu o săgeată, ca s-o pot studia mai îndeaproape.

E urâtă, da, un rozător mare, cu blana ca un puf gri, pestriț, cu doi dinți ce par un pericol ieșindu-i în afară, peste buza de jos. Când îi scot măruntaiele și îl jupo, mai observ ceva. Are botul ud. Ca un animal care a băut dintr-o apă curgătoare. Excitată, pornesc de la copacul care l-a adăpostit și mă îndepărtez încet, pe o spirală. Sursa de apă a creaturii nu poate fi departe.

Nimic. Nu găsesc nimic. Nici măcar un strop de rouă. În cele din urmă, fiindcă știu că Peeta o să-și facă griji, o pornesc înapoi, spre tabără, mai chinuită de căldură și mai frustrată ca oricând.

Imediat ce ajung, văd că aliații mei au transformat locul. Mags și Finnick au făcut din rogojinile împletite din iarbă un soi de colibă, deschisă într-o parte, dar cu trei pereți, podea și acoperiș. Mags a împletit și câteva castroane, pe care Peeta le-a umplut cu nuci prăjite. Fețele celorlalți se întorc spre mine pline de speranță, dar clatin din cap.

— Nu. N-am găsit apă. Totuși, există undeva. El știa unde e, spun, înălțând rozătorul jupuit în văzul tuturor. Băuse de curând când l-am doborât dintr-un copac, dar n-am reușit să descopăr din ce loc. Jur că am cercetat fiecare centimetru de pământ, pe o rază de treizeci de metri.

— Îl putem mânca? întrebă Peeta.

— Nu sunt sigură. Dar carnea nu pare diferită de a unei veverițe. Ar trebui gătit...

Ezită la gândul de a încerca să fac un foc acolo, pornind pur și simplu de la zero. Chiar dacă reușesc, mai e și fumul pe care trebuie să-l avem în vedere. În arena asta ne aflăm cu toții atât de aproape încât n-avem nici o șansă de a-l ascunde.

Peeta are o altă idee. Taie o bucățică din carnea rozătorului, o înfinge în vârful unui băț ascuțit și o lasă să cadă în câmpul de forță. Se aude un sfârâit puternic, și bățul zboară înapoi. Bucata de carne e arsă la exterior, dar bine coaptă în interior. Îl răsplătim cu un ropot de aplauze, dar ne oprim brusc, aducându-ne aminte unde ne aflăm.

În timp ce ne adunăm în colibă, soarele alb coboară pe cerul rozaliu. Mai am încă suspiciuni în privința nucilor, dar Finnick spune că Mags le-a recunoscut de la alte Jocuri. La antrenament nu m-am obosit petrecându-mi timpul în punctul dedicat identificării plantelor comestibile, pentru că anul trecut m-am descurcat cu destulă ușurință în privința asta. Acum îmi doresc s-o fi făcut. Pentru că acolo trebuie să se fi aflat, cu siguranță, unele dintre plantele nefamiliare care mă înconjoară. Și așa fi putut intui ceva mai bine încotro să mă îndrept. Însă Mags pare să se simtă excelent și mănâncă nuci de ore întregi. Așa că iau una și gust o îmbucătură minusculă. Are o aromă delicată, ușor dulceagă, care mă duce cu gândul la o castană. Hotărâsc că e în ordine. Carnea rozătorului e tare și cu miros de putreziciune, dar e surprinzător de succulentă. De fapt, pentru prima noastră noapte în arenă, nu e nicidecum o masă rea. Numai dac-am avea și ceva de băut.

Finnick îmi pune o mulțime de întrebări despre rozător, pe care ne hotărâm să-l numim șobolan de copac. Cât de sus se afla, cât de mult l-am privit înainte de a trage săgeata și ce anume făcea?

Nu-mi amintesc să fi făcut prea multe. Adulmeca în căutare de insecte sau alteceva de genul ăsta.

Mă tem de căderea nopții. Cel puțin iarba strâns împletită ne apără de orice s-ar furișa pe solul junglei după lăsarea întunericului. Dar, cu puțin timp înainte ca soarele să alunece sub linia orizontului, răsare o lună de un alb palid, făcând totul destul de vizibil. Discuția noastră se întrerupe, pentru că știm ce urmează. Ne înșirăm la gura colibeii, și Peeta își strecoară mâna într-a mea. Cerul se luminează când apare stema Capitoliului, parcă plutind în văzduh. O să fie mai greu pentru Finnick și Mags, îmi spun, ascultând acordurile imnului. Dar se dovedește a fi foarte greu și pentru mine. Să văd fețele celor opt învingători morți proiectate pe

cer.

Bărbatul din Districtul 5, cel ucis de Finnick cu tridentul, apare primul. Ceea ce înseamnă că toate tributurile din Districtele 1 până la 4 sunt în viață – cei patru profesioniști: Beetee și Wiress și, bineînțeles, Mags și Finnick. Urmează morfinomanul din Districtul 6, Cecelia și Woof din Opt, ambele tributuri din Nouă, femeia din Zece, Seeder din Unsprezece. Stema Capitoliului re apare pe un ultim acord, și cerul se întunecă repede, cu excepția Lunii.

Nimeni nu vorbește. Nu pot pretinde că îi cunoșteam bine pe toți. Dar mă gândesc la cei trei copii care se agățau de Cecelia când a fost luată din district. De bunătaea cu care m-a tratat Seeder la întâlnirea noastră. Simt o împunsătură dureroasă până și gândindu-mă la morfinomanul cu ochi sticloși care mi-a desenat pe obraji flori galbene, Morți cu toții. Dispăruți.

Nu știu cât timp am mai sta astfel dacă nu s-ar ivi parașuta argintie, care alunecă printre frunze ca să aterizeze în fața noastră. Nimeni nu întinde mâna către ea.

— A cui e, ce credeți? întreb eu într-un târziu.

— Nu se poate spune, răspunde Finnick. Ce-ar fi să-l lăsăm pe Peeta s-o ia, de vreme ce el a murit o dată astăzi?

Peeta dezleagă șnurul și întinde cercul de mătase. Pe parașută stă un mic obiect de metal, pe care nu-l pot defini.

— Ce e? întreb.

Nimeni nu știe. Îl trecem din mână în mână, studiindu-l pe rând. E un tub gol de metal, ușor ascuțit la un capăt. La capătul opus are o mică buză, ușor curbată în jos. Mi se pare vag familiar. O piesă desprinsă dintr-o bicicletă, o baghetă pentru perdele, de fapt orice.

Peeta suflă într-un capăt, ca să vadă dacă scoate vreun sunet. Nu se aude nimic. Finnick își trece degetul mic prin el, verificând dacă se poate întrebuița ca armă. Nu e de nici un folos.

— Ai putea pescui cu el, Mags? întreb eu.

Bătrâna care poate pescui cu aproape orice clatină din cap mormăind a protest.

Iau obiectul în palmă și îl rostogolesc înainte și înapoi. Pentru că suntem aliați, Haymitch trebuie să colaboreze cu mentorii din Districtul 4. A avut un rol în alegerea acestui dar. Ceea ce înseamnă că e valoros. Că ne-ar putea salva chiar și viețile. Îmi aduc aminte de anul trecut, când aveam atât de multă nevoie de apă, dar el nu mi-a trimis fiindcă știa că o puteam găsi dacă mă străduiam. Darurile lui Haymitch sau lipsa lor transmit mesaje importante. Aproape că-l aud mârâind la mine. Folosește-ți creierul, dacă ai așa ceva. Ce este?

Îmi șterg sudoarea din ochi și înalț darul în lumina Lunii. Îl mișc într-un sens și într-altul, privindu-l sub diferite unghiuri, acoperindu-i anumite porțiuni și apoi dezgolindu-le. Încercând să-l fac să-și divulge întrebuițarea. În cele din urmă,

frustrată, îl îndes cu un capăt în pământ.

— Mă dau bătută. Dacă intrăm în legătură cu Beetee și Wiress, poate pricep ei.

Mă întind, apăsându-mi obrazul încins pe rogojina de iarbă, și mă holbez exasperată la obiectul primit. Peeta îmi masează punctul încordat dintre umeri și îmi îngădui o ușoară relaxare. Oare de ce acum, după apusul soarelui, locul ăsta nu s-a răcorit deloc. Mă întreb ce s-o fi întâmplând în Districtul 12.

Prim. Mama. Gale. Madge. Mi-i închipui privindu-mă din casele lor. Sau cel puțin sper că sunt acasă. Că n-au fost arestați de Thread. Că nu sunt pedepsiți, cum a fost Cinna. Și Darius. Pedepsiți din cauza mea. Cu toții.

Încep să tânjesc de dorul lor, de dorul districtului meu, de dorul pădurii mele. O pădure așa cum trebuie să fie, cu copaci solizi, din lemn tare, hrană din belșug, vânat care nu îți dă fiori. Pâraie repezi. Adieri răcoroase. Nu, vânturi reci, care să spulbere căldura asta înăbușitoare. Invoc în minte un asemenea vânt, lăsându-l să-mi înghețe obrații și să-mi amortască degetele, și piesa metalică pe jumătate îngropată în pământul negru capătă pe neașteptate un nume.

— O canea! exclam, ridicându-mă cât ai clipi.

— Ce? întrebă Finnick.

Smulg obiectul din pământ și îl curăț. Îmi strâng mâna în jurul capătului conic, îl ascund, apoi privesc buza. Da, am mai văzut așa ceva.

Cu mult timp în urmă, într-o zi rece, vântoasă, când eram cu tata în pădure. Bine înfipt în gaura făcută în trunchiul unui arțar. Un jgheab pe care să se scurgă seva în găleata noastră. Siropul de arțar putea să transforme până și pâinea noastră fadă într-o delicatesă. Tata avea un pumn de canele, cu care nu știu ce s-a întâmplat după moartea lui. Probabil că au rămas ascunse undeva, în pădure. Pentru a nu mai fi găsite niciodată.

— E o canea. Un soi de robinet. Îl înfigi într-un copac și curge seva. Mă uit la trunchiurile fibroase, verzi, din jur. Ei, într-un anume soi de copac.

— Sevă? întrebă Finnick.

Nici ei, pe malul mării, n-au soiul potrivit de copac.

— Ca să faci sirop, spune Peeta. Dar în copacii ăștia trebuie să fie altceva.

Sărim imediat cu toții în picioare. Setea noastră. Lipsa izvoarelor. Dinții ascuțiți ai șobolanului de copac și botul lui ud. În interiorul acestor copaci nu se poate afla decât un singur lucru prețios. Finnick vrea să înfigă canea în scoarța verde a unui copac masiv bătând-o cu o piatră, dar eu îl opresc.

— Stai. S-ar putea s-o strici. Să facem mai întâi o gaură.

Nu avem nimic bun pentru găurit, așa că Mags ne oferă priboiul ei, și Peeta îl înfige în scoarță, până la o adâncime de cinci centimetri. El și Finnick fac cu schimbul, lărgind gaura cu priboiul și cu cuțitul, până când încape canea. O înțepenim cu grijă și ne retragem, așteptând.

La început nu se întâmplă nimic. Pe urmă o picătură de apă se rostogolește în

josul buzei și cade în palma lui Mags. Ea o linge și întinde din nou mâna, pentru mai mult.

Mișcând caneaua într-o parte și-n alta și potrivind-o, obținem un șuvoi subțire de apă curgătoare. Ne punem pe rând gurile sub deschidere, udându-ne limbile pârjolate de sete. Mags aduce un coșuleț, și iarba e atât de strâns împletită încât ține apa. Îl umplem și îl trecem din mână în mână, sorbind înghițituri lacome și, mai târziu, ne permitem luxul de a ne spăla fețele, împroșcându-le cu apă. E caldă, ca orice altceva de aici, dar nu e momentul să facem mofturi.

Fără setea care ne distrage atenția, ne dăm cu toții seama cât de istoviți suntem și facem pregătirile pentru noapte. Anul trecut încercam întotdeauna să am echipamentul la-ndemână pentru cazul că ar fi trebuit să bat în retragere în grabă, în toiul nopții. Anul ăsta n-am de pregătit nici un rucsac. N-am decât armele, pe care oricum n-o să le las din mână. Pe urmă îmi aduc aminte de canea și o smulg din trunchi. Curăț un lujer de frunze, îl trec prin centrul găurit și îmi leg bine caneaua de centură.

Finnick se oferă să stea primul de veghe, și eu îl las, știind că asta trebuie s-o facă unul dintre noi doi până când se odihnește Peeta. Și mă întind alături de prietenul meu pe podeaua colibei, spunându-i lui Finnick să mă trezească oricând se va simți obosit. Însă sar din somn câteva ore mai târziu, speriată de ceva care seamănă cu bătăile unui clopot. Bang! Bang! Sunetul nu e identic cu al celui tras de Anul Nou în clădirea Justiției, dar seamănă destul de mult ca să-l pot recunoaște. Peeta și Mags dorm – în ciuda zgomotului –, dar Finnick privește părănd deosebit de atent, așa cum sunt și eu. Clopotul se oprește.

— Am numărat douăsprezece bătăi, spune el. Dau din cap. Douăsprezece. Ce semnificație ar putea avea? Câte una pentru fiecare district? Poate. Dar de ce?

— Ar putea însemna orice, nu crezi?

— N-am nici o idee, îmi răspunde el. Așteptăm să urmeze niște instrucțiuni, poate un mesaj de la Claudius Templesmith. O invitație la un festin. Singurul lucru demn de remarcat se ivește în depărtare: o descărcare electrică orbitoare lovește un copac înalt, apoi începe furtuna cu fulgere. Presupun că e un anunț al ploii, al unei surse de apă pentru cei care nu au mentori atât de inteligenți ca Haymitch.

— Du-te la culcare, Finnick. Oricum e rândul meu să stau de pază, îi spun.

El ezită, dar nimeni nu poate rămâne treaz la nesfârșit. Se instalează în gura colibei, cu o mână încleștată pe un trident, și cade într-un somn agitat.

Stau cu o săgeată în arc, supraveghind jungla de un verde difuz, fantomatic, în lumina Lunii. Fulgerele încetează după vreo oră. Însă aud ploaia venind, răpăind pe frunze la câteva sute de metri distanță. Aștept să ajungă la noi, însă asta nu se întâmplă.

Tresar la auzul unei lovituri de tun, care nu este sesizată și de aliații mei adormiți. N-are rost să-i trezesc pentru asta. Un alt învingător mort. Nu-mi îngădui

nici măcar să mă-ntreb cine-o fi fost.

Ploaia derutantă se oprește brusc, așa cum s-a întâmplat cu furtuna din arena de anul trecut.

Câteva clipe mai târziu, văd ceața alunecând încet din direcția ploii torențiale. Nu e decât o reacție. Ploaie rece pe pământul aburit, îmi spun. Pâcla continuă să se apropie cu viteză constantă.

Își trimite lujerii înainte, curbându-și-i apoi ca pe niște degete, ca și cum ar trage totul dedesubt. O privesc și simt cum începe să mi se zbârlească părul de pe ceafă. Ceva nu e în regulă cu ceața asta. Înaintează prea uniform ca să fie naturală. Și dacă nu e naturală...

Un miros îngreșător de dulce prinde să-mi invadeze nările și îmi întind mâna către ceilalți, strigându-le să se trezească.

În cele câteva secunde necesare ca să-i trezesc, încep să mă umplu de bășici.

21

Împunsături minuscule, arzătoare. Oriunde îmi atinge o picătură de ceață pielea.

— Fugiți! le strig celorlalți. Fugiți! Finnick se trezește instantaneu, ridicându-se să-și înfrunte dușmanul. Pe urmă vede zidul de ceață, își aruncă în spate o Mags încă adormită și o rupe la fugă. Peeta e în picioare, dar nu tot atât de alert. Îl înșfac de braț și încep să-l împing prin junglă, pe urmele lui Finnick.

— Ce e? Ce e? întreabă el, năucit.

— Un soi de ceață. Gaz otrăvit. Grăbește-te, Peeta! îl îndemn.

Pot spune că, oricât de mult ar fi negat-o în timpul zilei, efectele loviturii date de câmpul de forță sunt semnificative. Se mișcă încet, mult mai încet decât de obicei, iar încâlceala de lujeri și de tufișuri, care pe mine mă dezechilibrează numai din când în când, pe el îl împiedică la fiecare pas.

Mă uit în urmă, la zidul de ceață care se întinde în linie dreaptă și în ambele direcții, cât văd cu ochii. Mă străbate un impuls cumplit de a scăpa cu fuga, de a-l abandona pe Peeta și de a mă salva pe mine însămi. Ar fi atât de simplu să fug din răspuțeri, ba poate chiar să mă urc într-un copac de deasupra liniei de ceață, care pare să ajungă până la o înălțime de vreo doisprezece metri. Îmi aduc aminte că asta am făcut la ultimele Jocuri, când au apărut mutații. Am fugit și m-am gândit la Peeta abia după ce am ajuns la Cornul Abundenței. Însă de data asta îmi pun stavilă spaimei, o împing ca să nu iasă la suprafață și rămân alături de el. Mă gândesc la ochii lipiți de ecranele televizoarelor în districte, ca să vadă dacă o rup la fugă, așa cum dorește Capitoliul, sau rămân pe poziție.

Îmi încleștez cu putere degetele de ale lui.

— Uită-te pe picioarele mele, îi spun. Încearcă să calci exact acolo unde calc eu.

Asta ajută. Se pare că ne mișcăm ceva mai repede, dar nu destul de repede ca să ne permitem să facem vreun popas, iar ceața continuă să clipească în urma noastră. Picăturile țâșnesc nestânjenite din masa de vaporii. Ard, dar nu așa cum arde focul. Dau într-o mai mică măsură senzația de căldură și provoacă o durere intensă când chimicalele ne descoperă carnea, se lipesc de ea și sfredolesc prin straturile epidermei. Salopetele nu sunt de nici un folos. Judecând după protecția pe care o oferă, e ca și cum am fi îmbrăcați în hârtie de șervețele.

Finnick, care a alergat inițial în salturi, se oprește când își dă seama că avem probleme. Dar nu e vorba despre ceva cu care să te lupți, nu poți decât să fugi. Ne strigă cuvinte de încurajare, încercând să ne grăbească înaintarea, și sunetul vocii lui ne călăuzește, cu toate că nu ne poate fi de cine știe ce ajutor.

Piciorul artificial al lui Peeta se prinde într-o încrângătură de plante târătoare, și el cade, răsfirându-se cu fața în jos înainte de a apuca să-l prind. Când îl ajut să se ridice, devin conștientă de ceva mai înspăimântător decât bășicile și care ne poate slăbi mai mult decât arsurile. Partea stângă a feței lui e căzută, de parcă i-ar fi pierit toți mușchii. Pleoapa îi atârnă, aproape acoperindu-i ochiul. Gura i se strâmbă sub un unghi ciudat, către pământ.

— Peeta..., dau să spun.

Și chiar atunci simt spasmele urcându-mi în susul brațului.

Indiferent care ar fi substanța chimică împletită cu ceața, face mai mult decât să ardă – are drept țintă nervii noștri. În mine izbucnește o spaimă cu totul nouă și îl smucesc pe Peeta, trăgându-l mai departe, dar asta nu-l face decât să se împleticească din nou. Când reușesc să-l ridic în picioare, amândouă brațele mi se contorsionează incontrollabil. Ceața s-a apropiat de noi, la mai puțin de un metru distanță. Ceva nu e în ordine cu picioarele lui Peeta; se străduiește să meargă, dar le mișcă spasmodic, ca o marionetă.

Simt că înaintează clătînându-se și îmi dau seama că Finnick s-a întors să ne ajute și îl târăște pe Peeta după el. Îmi strecor umărul, care pare să se mai afle încă sub controlul meu, sub brațul lui Peeta și fac tot ce pot ca să țin pasul cu Finnick, în ritmul lui rapid. Am pus vreo zece metri între noi și ceață când el se oprește.

— Nu ajută la nimic. Va trebui să-l car. Poți s-o iei tu pe Mags? mă întreabă.

— Da, răspund, hotărâtă, deși am o strângere de inimă.

E adevărat că Mags nu poate cântări mai mult de treizeci și cinci de kilograme, dar nici eu nu sunt prea voinică. Sunt totuși sigură că am cărat greutatea mai mari. Măcar dacă brațele mele ar înceta să mai zvâcnească în toate părțile. Mă las pe vine, și ea mi se așază pe un umăr, așa cum e transportată de Finnick. Îmi îndrept încet picioarele și, cu genunchii țepeni, reușesc s-o susțin. Finnick și l-a așezat pe Peeta de-a latul spatelui și acum ne continuăm înaintarea, el deschizând drumul, iar eu urmându-l pe poteca pe care o croiește rupând lujerii.

Ceața vine după noi, tăcută, neobosită și plată, cu excepția tentaculelor agățătoare. Deși instinctul îmi spune să alerg îndepărtându-mă direct de ea, observ

că Finnick coboară dealul în diagonală, încearcă să păstreze distanța față de gaz, conducându-ne în același timp către apa din jurul Cornului Abundenței. Da, apă, îmi spun, în timp ce picăturile acide îmi sapă tot mai adânc în carne. Acum mă simt recunoscătoare că nu l-am ucis pe Finnick, fiindcă altminteri cum l-aș fi scos pe Peeta viu de aici? Sunt atât de recunoscătoare că am pe cineva de partea mea, chiar dacă e numai temporar.

Nu e vina lui Mags când încep să cad. Ea face tot ce poate ca să fie un pasager ușor, dar greutatea e pur și simplu prea mare pentru mine. Mai ales acum, când piciorul drept pare să-mi înțepenească. În primele două dați când mă prăbușesc la pământ, reușesc să mă ridic iarăși, dar a treia oară nu-mi pot convinge piciorul să coopereze. Cedează când mă străduiesc să mă salt, și Mags se rostogolește în fața mea. Îmi agit brațele, încercând să mă folosesc de liane și de trunchiuri ca să mă pot redresa.

Finnick e din nou alături de mine, cu Peeta atârnat de el.

— Nu merge, îmi spun. Nu poți să-i cari pe amândoi? Ia-o înainte, vă ajung din urmă.

E o propunere îndoielnică, dar o rostesc cu toată siguranța de care mă simt în stare.

Văd ochii lui Finnick, verzi în lumina Lunii. Îi văd tot atât de limpede ca în timpul zilei. Sunt aproape ca ai unei pisici, bizar de reflectorizanți. Poate fiindcă strălucesc de lacrimi.

— Nu, răspunde el. Nu-i pot duce pe amândoi. Mâinile nu-mi sunt bune de nimic.

E adevărat. Brațele îi zvâcnesc incontrolabil de o parte și de alta a trupului. Are mâinile goale. Din cele trei tridente nu i-a mai rămas decât unul, și pe acela îl ține Peeta.

— Îmi pare rău, Mags. Nu sunt în stare.

Pe urmă totul se petrece atât de repede și e atât de lipsit de sens încât nu pot schița nici măcar un gest de împotrivire. Mags se saltă în sus, depune o sărutare pe buzele lui Finnick, apoi pleacă șontăcând și intră direct în ceață. Trupul îi cade imediat sub stăpânirea unor spasme violente și se prăbușește la pământ, într-un dans oribil.

Vreau să țip, dar îmi simt gâtul în flăcări. Fac un pas inutil către ea, și atunci aud lovitura de tun, știu că nu-i mai bate inima, că e moartă.

— Finnick?

Îl strig cu glas răgușit, dar el s-a întors deja cu spatele, retrăgându-se din nou din fața ceții. Mă împleticesc în spatele lui, cu piciorul neputincios târâș după mine, neștiind ce altceva aș putea face.

Timpul și spațiul își pierd înțelesul, și ceața pare să-mi invadeze mintea, să-mi încâlcească gândurile, să rupă totul de realitate. O dorință animalică de viață mă împinge să înaintez poticnindu-mă pe urmele lui Finnick și Peeta, continuând să

mă mișc, deși probabil sunt deja moartă. Părți din mine sunt moarte sau evident muribunde. Și Mags e moartă. Asta o știu sau poate îmi imaginez doar că o știu, fiindcă n-are absolut nici un sens.

Lumina Luniistrălucind în bronzul părului lui Finnick, stropi de durere mistuitoare bombardându-mă, un picior transformat în lemn. Îl urmez pe Finnick până când cade lat, cu Peeta încă deasupra lui. Se pare că nu sunt în stare să-mi opresc înaintarea și mă propulsez pur și simplu înainte până când ajung deasupra trupurilor lor prăvălite cu fețele în jos, ca un simplu adaos la morman. Așa vom muri cu toții, aici și acum, mă gândesc. Dar gândul e abstract și mult mai puțin alarmant decât agonia prin care îmi trece trupul. Îl aud pe Finnick gemând și reușesc să mă trag de deasupra celorlalți. Acum pot vedea peretele de ceață, care a devenit de un alb perlat. Poate ochii îmi joacă feste sau e lumina de Lună, dar ceața pare să fie în plină transformare. Da, a devenit mai densă, ca și cum ar fi presată de un panou de sticlă, fiind forțată să se condenseze. Îmi încordez mai tare privirea și văd că tentaculele nu mai ies în afara ei. De fapt, și-a încetat cu desăvârșire înaintarea. Ca toate celelalte orori la care am fost martoră în arenă, a ajuns la capătul teritoriului său. Fie că e așa, fie creatorii-de-joc au hotărât să nu neucidă încă.

— S-a oprit, încerc să spun, dar dintre buzele mele umflate nu iese decât un orăcăit îngrozitor. S-a oprit, spun încă o dată și, de data asta, cuvintele trebuie să fie mai clare, fiindcă atât Peeta, cât și Finnick își întorc capetele către ceață.

Aceasta începe să se ridice acum, de parcă văzduhul ar aspira-o treptat. O urmărim până când e absorbită cu desăvârșire, fără să mai rămână nici cea mai firavă suviță.

Peeta se rostogolește de deasupra lui Finnick, care se întoarce pe spate. Zăcem icnind și zvâcnind, cu mințile și trupurile otrăvite de ceață. După câteva minute, Peeta arată în sus cu un gest vag.

— Mai-uuțe.

Îmi ridic privirea și remarc două făpturi despre care cred că sunt maimuțe. N-am văzut niciodată o maimuță în carne și oase – nu există nimic asemănător în pădurea de acasă. Dar am văzut probabil vreo fotografie sau a mai apărut vreuna la Jocuri, fiindcă atunci când zăresc creaturile în minte îmi vine același cuvânt. Cred că astea au blana portocalie, deși e greu de spus, și ating cam jumătate din înălțimea unui om adult. Le iau drept un semn bun. Cu siguranță că nu s-ar foi prin preajmă dacă aerul ar fi letal. Pentru o vreme, oameni și maimuțe, ne studiem în tăcere unii pe alții. Pe urmă Peeta se zbate ca să se salte în genunchi și se târăște în josul pantei. Ne târâm cu toții, fiindcă mersul ne pare acum o abilitate tot atât de extraordinară ca zborul; ne târâm până când lujerii se transformă într-o fâșie îngustă de nisip și apa caldă din jurul Cornului Abundenței ne clipoțește peste fețe. Sar înapoi, de parcă aș fi atins o flacăra.

A pune sare pe rană. O expresie pe care o înțeleg cu adevărat pentru prima

oară, întrucât sarea din apă îmi întetește atât de tare durerea rănilor încât sunt gata să leșin. Dar mai e și o altă senzație, de extragere. O experimentez afundându-mi încet mâna în apă. Chinuitor, da, dar din ce în ce mai puțin. Și, prin stratul albastru de apă, văd o substanță lăptoasă ieșindu-mi din pielea rănită. Pe măsură ce dispare albeața, dispare și durerea. Îmi desfac centura și îmi scot salopeta, care nu e mult mai mult decât o zdreanță ciuruită. Încălțăminte și lenjeria de corp par inexplicabil de neafectate. Puțin câte puțin, afundând rând pe rând câte o mică porțiune a fiecărui braț și picior, las apa să-mi extragă otrava din răni. Peeta pare să facă același lucru. Dar Finnick a leșinat la prima atingere a apei și zace în nisip, cu fața în jos, fie nedorind, fie nefiind în stare să se curețe.

În cele din urmă, după ce i-am supraviețuit părții celei mai rele, deschizându-mi ochii sub valuri, trăgând apă în sinusuri și suflând-o apoi afară, ba chiar făcând de mai multe ori gargară ca să-mi curăț gâtul, mă simt destul de bine ca să-l pot ajuta pe Finnick. Am început să-mi simt într-o oarecare măsură piciorul, dar brațele încă îmi mai sunt străbătute de spasme. N-am cum să-l trag pe Finnick în mare și, oricum, durerea l-ar ucide. Așa că îmi umplu mâinile tremurătoare cu apă și le golesc peste pumnii lui strânși. De vreme ce nu e sub apă, otrava îi iese din răni așa cum a intrat, în smocuri de ceață din calea căroră am mare grijă să mă feresc. Peeta își revine într-o destul de mare măsură ca să mă ajute. Taie salopeta lui Finnick. Găsește undeva două scoici care sunt mult mai de folos decât căușele palmelor noastre. Udăm mai întâi brațele lui Finnick, concentrându-ne asupra lor, de vreme ce au fost atât de grav afectate, și, cu toate că se revărsă o grămadă de substanță albă, el nu-și vine în fire. Zace pur și simplu, cu ochii închiși, gemând din când în când.

Mă uit în jur, din ce în ce mai conștientă de poziția primejdioasă pe care o ocupăm. Da, e noapte, dar Luna dă mult prea multă lumină pentru a trece neobservați. Suntem norocoși că nu ne-a atacat nimeni până acum. I-am putea vedea venind dinspre Cornul Abundenței, dar, dacă ar năvăli cu toții asupra noastră, cei patru profesioniști ne-ar copleși. Dacă nu ne-au zărit de la bun început, gemetele lui Finnick ne vor da de gol în curând.

— Trebuie să-l tragem mai mult în apă, șoptesc.

Dar nu-l putem afunda cu capul înainte, nu atâta vreme cât e în starea asta. Peeta dă din cap, arătând către picioarele lui Finnick. Îl luăm fiecare de câte unul, îl răsucim cu o sută optzeci de grade și îl târâm în apa sărată. Rând pe rând, câțiva centimetri odată. Gleznele. Așteptăm câteva minute. Până la jumătatea pulpei. Așteptăm. Genunchii. Din carne îi ies norișori albi, învârtându-se, și el geme. Continuăm să-i scoatem otrava, încetul cu încetul. Descopăr că mă simt cu atât mai bine cu cât stau mai mult în apă. Nu e vorba doar despre piele, ci încep să-mi controlez tot mai bine creierul și mușchii. Văd că fața lui Peeta se reface treptat, pleoapa i se ridică, grimasa care îi strâmba gura dispare.

Finnick începe să-și revină. I se deschid ochii, își concentrează privirea asupra

noastră și îmi dau seama că e conștient de ajutorul primit. Îi sprijin capul în poală și îl las în apă vreo zece minute, scufundat cu totul de la gât în jos. Când își ridică brațele deasupra apei, eu și Peeta schimbăm un zâmbet.

— Nu ți-a mai rămas decât capul, Finnick. E partea cea mai neplăcută, dar pe urmă o să te simți mult mai bine, spune Peeta.

Îl ajutăm să se salte în capul oaselor și îl lăsăm să-și încleșteze degetele de mâinile noastre în timp ce își curăță ochii, nasul și gura. Gâtulejul îi e încă prea rănit ca să poată vorbi.

— Încerc să dau cep unui copac, spun eu. Degetele îmi pipăie pe băjbăite centura și găsesc caneaua, încă agățată de lujerul ei.

— Lasă-mă să fac întâi gaura, zice Peeta. Rămâi cu el. Tu ești vindecătoarea.

Asta-i o glumă, mă gândesc. Dar n-o spun cu voce tare, fiindcă Finnick are deja destule pe cap. Ceața i-a făcut lui cel mai mult rău, dar nu-mi dau seama de ce. Poate fiindcă e mai masiv sau poate fiindcă s-a forțat cel mai mult. Și pe urmă mai e și Mags, bineînțeles. Tot nu înțeleg ce s-a întâmplat. Mai presus de toate, de ce a abandonat-o ca să-l care pe Peeta. Și de ce ea nu numai că nu i-a pus la îndoială hotărârea, dar s-a mai și grăbit să-și găsească moartea fără nici o clipă de ezitare. Pentru că era atât de bătrână, și zilele îi erau oricum numărate? S-au gândit că Finnick are mai multe șanse să învingă fiind aliat cu mine și cu Peeta? Privirea lui buimacă îmi spune că nu e momentul potrivit să-ntreb.

În schimb, încerc să mă adun. Îmi recuperez broșa cu gaița-zeflemitoare, desprinzând-o de salopeta distrusă, și mi-o prind de breteaua maieului. Centura plutitoare trebuie să fie rezistentă la acizi, fiindcă pare ca nouă. Știu să înot, așa că nu mi-e cu adevărat necesară, dar Brutus mi-a oprit sâgeata cu a lui, de aceea mi-o pun din nou, gândindu-mă că mi-ar putea oferi o oarecare protecție, îmi despletesc părul și îl pieptăn cu degetele, rărindu-l considerabil, fiindcă picăturile de ceață l-au atacat. Pe urmă împletesc din nou ce-a mai rămas.

Peeta a găsit un copac bun la vreo zece metri distanță de fâșia îngustă a plajei. Abia dacă-l putem vedea, dar loviturile cuțitului lui în trunchi se aud limpede precum cristalul. Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu priboiul. Probabil că Mags l-a pierdut sau l-a luat cu ea în ceață. Oricum, a dispărut.

Înainte de ceva mai mult în apa puțin adâncă, plutind când pe burtă, când pe spate. Dacă apa sărată ne-a lecuit pe mine și pe Peeta, pe Finnick pare să-l transforme cu totul. Se mișcă la început încet, parcă punându-și la încercare brațele și picioarele, apoi începe treptat să înoate. Dar nu e ca atunci când înot eu, lovituri ritmice, mișcări egale. E ca și cum aş privi un animal straniu al mării revenind la viață. Se scufundă și se ridică la suprafață, împrôșcând apa din gură, se rostogolește iarăși și iarăși, cu o mișcare stranie, de tirbușon, care mă amețește numai când îl privesc. Apoi, după ce stă sub apă atât de mult încât sunt sigură că s-a înecat, capul i se saltă deasupra chiar lângă mine și tresar.

— Nu face asta, îi spun.

— Ce? Să nu ies sau să nu mă scufund? întrebă el.

— Amândouă. Niciuna. Oricare. Afundă-te în apă și poartă-te cum se cuvine, răspund. Sau, dacă te simți chiar așa de bine, hai să-l ajutăm pe Peeta.

În scurtul timp de care avem nevoie ca să traversăm plaja către marginea junglei, devin conștientă că s-a schimbat ceva. Puneți-o pe seama anilor de vânătoare sau poate urechea mea reconstruită e mai bună decât s-a intenționat. Dar simt masa de corpuri calde atârinate deasupra noastră. Nu e nevoie să sporovăiască sau să țipe. Răsuflările unui grup atât de numeros sunt de ajuns.

Îl ating pe Finnick pe braț, și ochii lui se înalță, urmărindu-mi privirea. Nu știu cum s-au adunat făcând atât de puțin zgomot. Sau poate au făcut. Dar am fost absorbiți, cu toții, de refacerea trupurilor noastre. În timpul acela s-au adunat. Nu cinci sau zece, ci zeci de maimuțe încovoiază crengile copacilor junglei. Perechea pe care am observat-o când am scăpat de ceață părea un comitet de întâmpinare. Mulțimea asta e amenințătoare.

Îmi pun două săgeți în arc, și Finnick își schimbă poziția tridentului.

— Peeta, spun eu, cât mai calmă cu putință, avem nevoie de ajutorul tău.

— OK, doar o clipă. Cred că tocmai am reușit, răspunde el, încă preocupat de copac. Da, gata. Ai adus caneaua?

— Da. Dar am găsit ceva și ar fi bine să arunci și tu o privire, continui eu cu voce bine cumpănită. Numai vino încoace în liniște, să nu-l sperii.

Dintr-un anumit motiv, nu vreau să vadă maimuțele și nici măcar să se uite în direcția lor. Există creaturi pentru care simplul contact vizual e o agresiune.

Peeta se întoarce spre noi, răsuflând din greu din cauza efortului depus în scobirea copacului. Tonul cererii mele e atât de ciudat încât l-a pus în alertă, sugerând o anomalie.

— OK, răspunde, încercând să pară liniștit, începe să înainteze prin junglă și, cu toate că știu că se străduiește din răputeri s-o facă în tăcere, asta n-a fost niciodată punctul lui forte, nici măcar atunci când avea două picioare sănătoase. Dar e în ordine, se deplasează, iar maimuțele nu-și părăsesc pozițiile. De plajă nu-l mai despart nici măcar cinci metri în momentul când le simte. Privirea i se înalță pentru o singură secundă, dar e ca și cum ar fi detonat o bombă. Maimuțele explodează într-o masă urlătoare de blană portocalie și se năpustesc către el.

N-am mai văzut niciodată un animal care să se miște atât de repede. Alunecă în josul lianelor de parcă ar fi unse. Sar dintr-un copac într-altul pe distanțe inimaginabile. Colți dezgoliți, blana zburlită în jurul gâtului, gheare țâșnind ca niște șișuri. Poate nu sunt obișnuită cu maimuțele, dar nici un animal din sălbăticie nu se comportă așa.

— Mutanți!

Scuip cuvântul în vreme ce mă arunc odată cu Finnick în frunziș.

Știu că fiecare săgeată trebuie să conteze, și așa și e. În lumina care dă fiori, dobor maimuță după maimuță, țintindu-le ochii, inimile și gâturile, astfel încât

fiecare lovitură înseamnă moarte. Dar tot n-ar fi de-ajuns dacă Finnick nu le-ar străpunge ca pe niște pești, aruncându-le într-o parte, și dacă Peeta nu le-ar hăcuți cu cuțitul. Simt gheare în picior și în șale, înainte să-l îndepărteze cineva pe atacator. Aerul se umple de plante strivite, de miros de sânge și de duhoarea de mucegai a maimuțelor. Eu, Peeta și Finnick stăm într-un triunghi, cu spatele unul la altul, despărțiți de câțiva metri. Mi se strânge inima când degetele mele scot ultima săgeată. Pe urmă îmi amintesc că și Peeta are o tolba. Și el nu trage cu arcul, el ciopârțește cu cuțitul. Și cuțitul meu e acum afară din teacă, dar maimuțele sunt mai rapide, sar încoace și încolo atât de iute încât abia reușesc să reacționez.

— Peeta! strig. Săgețile tale!

El se întoarce să vadă ce am pățit și tocmai își desprinde tolba când se întâmplă. O maimuță sare din copac spre pieptul lui. Nu mai am nici o săgeată, n-am cum să trag. Aud izbitura tridentului lui Finnick într-o altă țintă și știu că arma lui nu e disponibilă. Mâna în care ține Peeta cuțitul e ocupată în timp ce încearcă să-și scoată tolba cu săgeți. Îmi arunc cuțitul spre maimuța în mișcare, dar ea face o tumbă, evitând lama, și își păstrează traiectoria.

Dezarmată, fără apărare, fac singurul lucru care-mi trece prin cap. Alerg spre Peeta, ca să-l trântesc la pământ, să-i protejiez trupul cu al meu, deși știu că n-o s-o pot face la timp.

Însă ea o face. Părând să se materializeze din senin. Acum nu e nicăieri și în clipa următoare se clatină în fața lui Peeta. Deja însângerată, cu gura deschisă într-un țipăt ascuțit, cu pupilele atât de dilatate încât ochii îi par două găuri negre.

Morfinomana nebună din Districtul 6 își azvârle în lături brațele scheletice, vrând parcă să-mbrățișeze maimuța care îi înfîșe colții în piept.

22

Peeta lasă tolba să cadă și își împlântă cuțitul în spinarea maimuței, înjunghiind-o iarăși și iarăși, până când își descleștează fălcile. Îl îndepărtează pe mutant cu o lovitură de picior, adunându-și toate puterile pentru a-i înfrunta pe alții. Eu am acum săgețile lui, un arc încărcat, iar Finnick e în spatele meu, râsuflând greu, dar neangajat în nici o luptă.

— Atunci haideți! Haideți! strigă Peeta, sufocându-se de furie.

Dar cu maimuțele s-a întâmplat ceva. Se retrag, se urcă în copaci, dispar în junglă, de parcă le-ar striga o voce pe care n-o putem auzi. Vocea unui creator-de-joc, spunându-le că e de-ajuns.

— Ia-o, îi spun lui Peeta. Te acoperim.

Peeta o ridică pe morfinomana cu gingășie, purtând-o pe cei câțiva metri care ne despart de plajă, în timp ce eu și Finnick ne ținem armele pregătite. Dar, cu excepția leșurilor portocalii culcate la pământ, maimuțele au plecat. Peeta întinde

femeia pe nisip. Eu îi tai pieptul salopetei, scoțând la lumină patru găuri adânci. Sângele se prelinge încetișor din ele, făcându-le să pară mai puțin periculoase decât sunt. Adevăratul rău e în interior. După poziția rănilor, sunt sigură că animalul i-a străpuns un organ vital, plămânul sau chiar inima.

Zace pe nisip răsufând ca un pește pe uscat. Piele scofâlcită, de un verde bolnăvicios, coastele tot atât de proeminente ca ale unui copil mort de foame. Cu siguranță că-și putea permite să cumpere mâncare, dar presupun că își dădea toți banii pe morfină, așa cum îi dă Haymitch pe băutură. La ea, totul vorbește despre irosire – trupul ei, viața ei, ochii pierduți în gol. O prind de mâna care zvâcnește, nefiindu-mi limpede dacă i se mișcă din cauza otrăvii care îi afectează nevi, a șocului atacului sau renunțării la drogul care o susținea. Nu e nimic de făcut. Nimic în afară de a-i sta alături când își dă sufletul.

— O să supraveghez copacii, spune Finnick înainte de se îndepărta.

Aș pleca și eu, însă morfinomana îmi strânge mâna atât de tare încât ar trebui să-i descleștez degetele cu forța și nu sunt în stare de o asemenea cruzime. Mă gândesc la Rue, mă gândesc că poate ar trebui să-i cânt. Dar nu știu nici măcar cum o chemă și, cu atât mai mult, n-am habar dacă îi plac cântecele. Nu știu decât că e pe moarte.

Peeta se ghemuiește lângă ea, de partea cealaltă, și îi mângâie părul. Începe să vorbească blând, aproape fără sens, dar cuvintele nu mi se adresează mie.

— Cu paleta mea de culori de acasă, pot crea aproape orice nuanță imaginabilă. Roz. Tot atât de palid ca pielea unui bebeluș sau tot atât de profund ca rubarba. Verdele ierbii de primăvară. Albastru sclipitor, ca gheața plutind pe apă.

Morfinomana îl privește în ochi, agățându-se de vorbele lui.

— Odată mi-am petrecut trei zile amestecând culorile până am găsit nuanța corectă a blâniei albe în lumina soarelui. Știi, mă tot gândeam că ar fi trebuit să bată în galben, dar era mai mult decât atât. Straturi de toate culorile. Unul câte unul, spune Peeta.

Respirația morfinomanei e tot mai lentă, transformându-se în scurte încercări de a-și trage răsuflarea. Mâna liberă e așezată pe pieptul însângerat, schițând micile mișcări rotitoare cu care îi plăcea atât de mult să picteze.

— Încă n-am deslușit culorile unui curcubeu. Apare atât de brusc și dispare atât de repede. Am destul timp să le prind. Doar un strop de albastru aici și unul de violet dincolo. Pe urmă dispare iarăși. Se pierde întorcându-se în văzduh, spune Peeta.

Morfinomana pare vrăjită de cuvintele lui. În transă. Ridică o mână tremurătoare și îi desenează pe obraz ceva care ar putea fi o floare.

— Mulțumesc, șoptește el. Arată minunat. Un zâmbet luminează pentru o clipă chipul femeii, care scoate un mic scâncet. Pe urmă mâna pătată de sânge îi recade pe piept, lasă să-i scape o ultimă răsuflare găfăită, apoi răsună lovitura de tun. Strânsoarea din jurul mâinii mele slăbește.

Peeta o duce în apă. Morfinomana plutește o vreme către Cornul Abundenței, apoi apare aeronava, un clește cu patru gheare coboară, o cuprinde, o poartă direct către cerul nopții, și dusă e.

Finnick ni se realătură, cu pumnul plin de săgeți de-ale mele încă ude de sângele maimuțelor. Le lasă să cadă pe nisip, alături de mine.

— M-am gândit că s-ar putea să le vrei înapoi.

— Mulțumesc, spun eu.

Mă bălăcesc în apă, spălându-mi sângele închegat de pe arme și de pe răni. Când mă întorc în junglă, căutând niște mușchi cu care să le usuc, toate leșurile maimuțelor au dispărut.

— Ce s-a-ntâmplat cu ele? întreb.

— Nu știu exact. Lujerii și-au schimbat poziția și am văzut că pur și simplu nu mai erau acolo, răspunde Finnick.

Ne holbăm către junglă, amorțiți și istoviți. În acele momente de acalmie, observ că petele lăsate de picăturile de ceață pe pielea mea încep să prindă o crustă. Nu mă mai dor și au început să mă mănânce. Foarte tare. Încerc să mă gândesc că e semn bun. Că se vindecă. Arunc o privire către Peeta și Finnick și văd că amândoi își scarpină fețele rănite. Da, noaptea asta a distrus până și frumusețea lui Finnick.

— Nu vă scărpițați, le spun, dorind cu înfrigurare să mă scarpin eu însămi. Dar știu că ăsta e sfatul pe care ni l-ar da mama. N-o să reușiți decât să vă infectați. Credeți că e sigur să mergem din nou după apă?

Regăsim drumul către copacul găurit de Peeta. Eu și Finnick stăm cu armele pregătite în timp ce el fixează caneaua, dar nu apare nici un pericol. Peeta găsește o vână bună și apa începe să țâșnească. Ne potolim setea și lăsăm apa caldă să ne curgă peste trupurile îndurerate. Umplem câteva cochilii cu apă potabilă și ne reîntoarcem pe plajă.

E încă noapte, deși de răsărit nu ne mai pot despărți prea multe ore. Dacă asta nu e cumva dorința creatorilor-de-joc.

— Ce-ar fi să vă odihniți amândoi? spun. Stau eu de veghe o vreme.

— Nu, Katniss, mai bine eu, zice Finnick.

Îi privesc ochii, fața și îmi dau seama că abia își reține lacrimile. Mags. Puținul pe care-l pot face e să-l las s-o jelească în intimitate.

— Bine, Finnick, mulțumesc, răspund.

Mă întind pe nisip, alături de Peeta, care adoarme imediat. Eu mă holbez în întuneric, gândindu-mă cât de multe se pot schimba într-o singură zi. Ieri dimineață, Finnick era pe lista celor pe care voiam să-iucid, iar acum sunt dispusă să dorm avându-l drept paznic. L-a salvat pe Peeta și a lăsat-o pe Mags să moară, iar eu nu știu de ce. Știu doar că n-o să pot echilibra niciodată balanța datoriilor pe care le avem unul față de altul. Pe moment nu pot decât să dorm și să-l las să plângă în pace. Ceea ce și fac.

Când mă trezesc, suntem pe la jumătatea dimineții. Alături de mine, Peeta mai doarme încă. O rogojină din iarbă, suspendată de crengile de deasupra noastră, ne apără fețele de lumina soarelui. Mă ridic în șezut și văd că mâinile lui Finnick n-au stat degeaba. Două boluri împletite sunt pline cu apă proaspătă. Al treilea găzduiește o harababură de moluște.

Finnick stă pe nisip, deschizându-le cochiliile cu o piatră.

— Sunt mai bune proaspete, spune, rupând o bucată de carne dintr-o scoică și aruncându-și-o în gură.

Are ochii încă umflați, dar mă fac că nu văd.

Stomacul începe să-mi chiorăie când simt mirosul mâncării și întind mâna către o scoică. Vederea unghiilor mele acoperite cu o crustă purpurie mă oprește. M-am scărpinat în somn până la sânge.

— Știi, dacă te scarpini n-o să reușești decât să te infectezi, zice Finnick.

— Așa am auzit, spun eu.

Intru în apa sărată și mă spăl, încercând să mă hotărâsc ce detest mai mult: durerea sau mâncărimea. Sătulă până-n gât, mă întorc pe plajă cu pași apăsați, îmi întorc fața spre cer și mă răstesc:

— Hei, Haymitch, dacă nu ești prea beat, ne-ar prinde bine un flecușeț pentru pielea noastră.

Promptitudinea cu care apare parașuta deasupra mea e aproape amuzantă. Întind mâna, și tubul îmi aterizează direct în palmă.

— Era și timpul, spun, dar nu-mi pot păstra fruntea încrunțată.

Haymitch. Ce n-aș da ca să pot sta de vorbă cu el cinci minute.

Mă trântesc pe nisip, alături de Finnick, și deșurubez capacul tubului. Înăuntru e o unsoare groasă, de culoare întunecată, cu miros înțepător, un amestec de catran și ace de pin. Strâmb din nas în timp ce frec în palmă un strop de alifie și încep să-mi ung piciorul. Dintre buze îmi scapă un sunet de încântare când substanța mă scapă de mâncărime. Și îmi pătează pielea rugoasă cu un gri-verzui scârbos. Când încep să mă ocup de al doilea picior, îi arunc tubul lui Finnick, care mă privește cu îndoială.

— Arăți de parcă te-ai descompune, zice el.

Dar bănuiesc că mâncărimea lui e foarte puternică, fiindcă după un minut începe să-și trateze și el pielea. Combinația dintre cruste și unguent arată într-adevăr hidros. Nu pot să nu mă distrez pe seama nefericirii lui.

— Bietul Finnick. E prima dată în viața ta când nu arăți superb?

— Probabil. Senzația e cu totul nouă. Tu cum te-ai descurcat în toți acești ani? întrebă el.

— Evită pur și simplu oglinzile. Pe urmă o să uiți, îi răspund.

— Nu și dacă te văd pe tine, ripostează.

Ne întindem alifia pe piele, chiar ungându-ne, pe rând, unul altuia spatele, în locurile unde nu ne-au protejat maieurile.

— Mă duc să-l trezesc pe Peeta, spun eu.

— Nu, stai, zice Finnick. Să-l trezim împreună. Ne așezăm mutrele chiar în fața lui.

Ei bine, viața îmi oferă atât de puține ocazii în care să mă distrez, așa că sunt de acord. Ne așezăm de o parte și de alta a lui Peeta, ne aplecăm până când fețele ne ajung la câțiva centimetri de nasul lui, apoi îl scuturăm.

— Peeta. Peeta, trezește-te, spun eu, cu voce dulce, monotonă.

Pleoapele i se deschid, apoi sare în sus de parcă l-am fi înjunghiat.

— Aa!

Eu și Finnick cădem pe spate în nisip, râzând în hohote. De fiecare dată când încercăm să ne oprim, îl privim pe Peeta încercând să-și păstreze expresia disprețuitoare și ne pufnește din nou râsul. Când reușim să ne venim în fire, mă gândesc că poate Finnick Odair e un tip de treabă. Cel puțin nu atât de vanitos și de înfumurat cum l-am crezut. De fapt, nu e nicidecum chiar atât de rău. Și, tocmai când am ajuns la concluzia asta, alături de noi aterizează o parașută cu o franzelă. Îmi amintesc că, anul trecut, darurile lui Haymitch îmi transmiteau adesea mesaje și iau și acum aminte. Fiți prieteni cu Finnick. O să primiți mâncare.

Finnick răsuțește pâinea în mâini, studiindu-i coaja. Puțin cam prea posesiv. Nu e necesar. Are aceea tentă verde dată de alge care nu-i lipsește niciodată pâinii din Districtul 4. Știm cu toții că e a lui. Poate tocmai și-a dat seama cât de prețioasă e și că e posibil să nu mai vadă niciodată alta. Poate coaja e asociată cu vreo amintire despre Mags. Dar nu spune decât:

— O să meargă foarte bine cu scoicile.

În timp ce eu îl ajut pe Peeta să-și ungă pielea, Finnick desprinde cu dexteritate carnea de pe cochilii. Ne strângem roată și mâncăm carnea delicios de dulce cu pâinea sărată din Districtul 4.

Arătăm oribil cu toții – alifia pare să aibă ca efect exfolierea crustelor –, dar mă bucur că avem medicamentul. Nu doar fiindcă ne potolește mâncărurile, ci și pentru că acționează ca un mijloc de protecție împotriva arzătorului soare alb de pe cerul roz. După poziția lui, apreciez că trebuie să fie aproape ora zece, că ne aflăm în arenă cam de o zi. Unsprezece dintre noi au murit. Treisprezece au rămas în viață. Zece sunt ascunși undeva, în junglă. Trei sau patru sunt profesioniști. Nu s-ar putea spune că am chef să fac vreo încercare de a-mi aminti cine sunt ceilalți.

Pentru mine, jungla s-a transformat cu repeziciune dintr-un adăpost într-o cursă sinistă. Știi că, la un moment dat, vom fi siliți să reintrăm în adâncurile ei, fie ca să vânam, fie ca să fim vânați, dar în clipa asta n-am de gând să mă dezlipesc de mica noastră plajă. Și nu-i aud nici pe Peeta, nici pe Finnick sugerând altceva. Pentru o vreme, jungla pare aproape nemișcată, zumzâind și licărind, dar neexpunându-și pericolele.

Pe urmă se aude un țipăt îndepărtat. În partea opusă nouă, un sector din junglă pare să vibreze. Un val enorm se înalță pe creasta dealului, acoperind copacii și

mugind în josul pantei. Lovește apa deja existentă cu o asemenea forță încât, deși ne aflăm la cea mai mare depărtare posibilă, spuma mării ne înconjoară, ajungându-ne până la genunchi, și puținele noastre lucruri încep să plutească. Străduindu-ne toți trei, reușim să recuperăm totul înainte de a fi luat de apă, excepție făcând doar salopetele noastre ciuruite de chimicale, care sunt atât de zdrențuite încât nimeni nu se sinchisește de pierderea lor.

Se aude o lovitură de tun. Vedem aeronava făcându-și apariția deasupra zonei din care a pornit valul și începând să extragă un cadavru dintre copaci. Doisprezece, îmi spun.

Cercul de apă se liniștește încet după absorbirea valului uriaș. Ne rearanjăm lucrurile pe nisipul umed și suntem pe punctul de a ne așeza când îi zăresc. Trei siluete, la vreo două spițe distanță de noi, împleticindu-se pe plajă.

— Trei, spun, cu voce joasă, dând din cap în direcția nou-veniților.

Peeta și Finnick îmi urmăresc privirea. Ca și cum ne-am fi înțeles dinainte, ne facem cu toții nevăzuți printre umbrele junglei.

Trioul e într-o formă foarte proastă – se poate observa imediat. Primul e, practic, târât de cel de-al doilea, iar al treilea șerpuieste pe bucle rotunjite, de parcă n-ar mai avea mintea întreagă. Au o culoare compactă, roșie-cărâmbie, ca și cum ar fi fost înmuiată în vopsea și lăsați să se usuce.

— Cine sunt? întrebă Peeta. Sau ce? Mutanți?

Scot o săgeată, pregătindu-mă de atac. Dar nu se întâmplă nimic în afara faptului că acela care era târât se prăbușește pe plajă. Cel care îl țara bate frustrat cu piciorul în pământ și, într-un aparent acces de furie, se întoarce și îl îmbrâncește pe cel țicnit, care merge în cercuri.

Finnick se luminează la față.

— Johanna! strigă el, și o ia la fugă spre creaturile roșii.

— Finnick! îi răspunde vocea Johannei. Schimb o privire cu Peeta.

— Și acum? îl întreb.

— Adevărul e că nu-l putem abandona pe Finnick, zice el.

— Cred că nu. Atunci haide, spun, nervoasă, pentru că, și dacă aș fi avut o listă cu aliați, Johanna Mason nu s-ar fi numărat cu siguranță printre ei.

O pornim amândoi în josul plajei, către locul unde Finnick tocmai se întâlnește cu Johanna. Când ajungem mai aproape, îi recunosc pe însoțitorii ei și deruta mă ia în stăpânire. Cel căzut la pământ, întins pe spate, e Beetee, iar Wiress, care și-a regăsit echilibrul, continuă să meargă pe buclele de sârmă.

— I-a adus pe Wiress și Beetee.

— Țăcăneală și Scurtcircuit? face Peeta, tot atât de nedumerit. Trebuie să aflăm cum s-a ntâmplat asta.

Când ajungem lângă ei, Johanna arată către junglă și vorbește foarte repede, adresându-i-se lui Finnick.

— Am crezut că era ploaie, știi, din cauza fulgerului, și eram atât de însetați

cu toții. Dar când a-nceput să cadă s-a dovedit că era sânge. Sânge gros, fierbinte. Nu vedeai nimic și nu puteai să vorbești fără să-nghiți o gură. Ne împleticeam de colo-colo, încercând pur și simplu să ieșim din asta. Atunci a nimerit Blight în câmpul de forță.

— Îmi pare rău, Johanna, spune Finnick.

Am nevoie de o clipă ca să mă lămuresc cine era Blight. Cred că e vorba despre perechea Johannei, bărbatul din Districtul 7, dar abia dacă-mi amintesc să-l fi văzut. Dacă mă gândesc bine, cred că nici măcar n-a apărut la antrenamente.

— Da, bine, n-a însemnat cine știe ce, dar era de acasă, răspunde ea. Și m-a lăsat singură cu aștia doi. Îl înghiontește pe Beetee, care abia dacă mai e conștient, cu vârful pantofului. El s-a ales cu un cuțit în spate la Cornul Abundenței. Iar ea...

Ne uităm cu toții la Wiress, care dă roată în jurul nostru, acoperită de sânge închegat și murmurând:

— Tic-tac. Tic-tac.

— Da, știm. Tic-tac. Țăcăneală e în stare de șoc, spune Johanna.

Asta pare s-o atragă pe Wiress, făcând-o să se apropie și să dea peste Johanna, care o trăneste cu brutalitate pe plajă.

— Stai jos acolo și potolește-te, se poate?

— Las-o-n pace! mă răstesc.

Johanna își îngustează ochii căprui și mă privește cu ură.

— S-o las în pace? șuieră ea.

Face un pas către mine, înainte de a apuca să reacționez, și mă plesnește atât de tare încât văd stele verzi.

— Cine crezi că i-a scos din jungla aia mustind de sânge pentru tine? Și tu...

Finnick își azvârle pe umăr trupul ei care se zvârcolește, o duce în apă și o afundă de mai multe ori în vreme ce ea strigă o grămadă de lucruri de-a dreptul insultătoare la adresa mea. Dar nu trag nici o săgeată. Fiindcă e cu Finnick și fiindcă a spus că i-a adus pe cei doi pentru mine.

— Ce-a vrut să zică? Cum adică i-a adus pentru mine? îl întreb pe Peeta.

— Tu știi. Tu i-ai vrut la început, îmi reamintește el.

— Da, i-am vrut. La început.

Dar asta nu oferă nici un răspuns. Mă uit la trupul inert al lui Beetee.

— Dar n-o să-i am prea mult dacă stăm cu mâinile în sân.

Peeta îl saltă pe Beetee în brațe, eu o iau pe Wiress de mână și ne întoarcem la mica noastră tabără de pe plajă. O așez pe Wiress în apa puțin adâncă, sperând c-o să se poată spăla un pic, dar ea se mulțumește să-și încheșteze mâinile și să murmure din când în când „tic-tac”. Desfac centura lui Beetee și descopăr un cilindru greu de metal, legat într-o parte cu o frânghie împletită din vițe. N-aș putea spune ce e, dar, dacă el a crezut că merită să-l păstreze, n-o să fiu eu cea care îl pierde. Îl înfîg în nisip. Sângele i-a lipit hainele de trup, așa că Peeta îl ține

în apă, în timp ce eu i le desprind. E nevoie de ceva timp ca să-i scot salopeta și ne dăm seama că și lenjeria lui e tot atât de plină de sânge. N-avem de ales, trebuie să-l dezbrăcăm în pielea goală ca să-l curățăm și trebuie să spun că asta nu mă impresionează în nici un fel. Pe masa noastră din bucătărie au fost atât de mulți bărbați goi anul ăsta. După o vreme ajungi la un soi de obișnuință.

Punem jos rogojina lui Finnick și îl întindem pe Beetee pe burtă, ca să-i pot examina spatelul. Are o tăietură de vreo cincisprezece centimetri care i se întinde de la omoplat până sub coaste. Din fericire, nu e prea adâncă. A pierdut totuși mult sânge – se vede după paloarea pielii – și continuă să i se scurgă încet din rană.

Mă așez pe călcâie, încercând să mă gândesc la o soluție. Cu ce trebuie să lucrez? Cu apă de mare? Mă simt ca mama, când prima ei metodă de tratament era întotdeauna zăpada. Cuprind jungla cu privirea. Pariez că acolo e o întreagă farmacie, dacă știi cum s-o folosești. Dar astea nu sunt plantele mele. Pe urmă îmi aduc aminte de mușchiul pe care mi l-a dat Mags să-mi suflu nasul.

— Mă întorc imediat, îi spun lui Peeta.

Din fericire, mușchiul ăsta pare să fie ceva foarte obișnuit în junglă. Rup un braț de pe copacii din apropiere și îl aduc pe plajă. Fac un tampon gros, îl așez peste tăietura lui Beetee și îl fixează legându-l cu lujeri. Îi dăm niște apă, apoi îl tragem la umbră, la marginea pădurii.

— Cred că asta-i tot ce putem face, spun.

— E bine. Te pricepi la treaba asta, cu lecurile, zice el. O ai în sânge.

— Nu, răspund, clătînând din cap. Eu m-am ales cu sângele tatei. Sânge care curge mai iute în timpul unei vânători, nu al unei epidemii. Mă duc să văd ce e cu Wiress.

Iau o mână de mușchi ca să-l folosesc drept cârpă și mă duc lângă ea, în apa de la mal. Nu se opune când îi scot hainele și îi frec sângele de pe piele. Dar are ochii dilatați de spaimă și nu-mi răspunde când îi vorbesc decât ca să repete „tic-tac” pe un ton din ce în ce mai presant. Se pare că încearcă să-mi spună ceva, dar, fără nici un Beetee care să-mi explice gândurile ei, sunt în încurcătură.

— Da, tic-tac, tic-tac, spun.

Asta pare s-o liniștească puțin. Îi spăl salopeta până când nu se mai zărește nici o pată de sânge și o ajut să se îmbrace din nou. Nu e făcută praf, ca ale noastre. Centura îi e în stare foarte bună, așa că i-o pun. Pe urmă îi țintuiesc lenjeria de corp cu niște pietre, alături de a lui Beetee, și le las să se usuce.

Când termin de spălat salopeta lui Beetee, ni s-au alăturat deja o Johanna strălucitor de curată și un Finnick jupuit de cruste. Pentru o vreme, Johanna bea apă cu lăcomie și se îndoapă cu scoici, în timp ce eu încerc s-o conving pe Wiress să mănânce câte ceva. Finnick povestește despre ceață și despre maimuțe cu voce detașată, aproape lipsită de orice emoție, omițând cel mai important amănunt al istorisirii.

Toată lumea se oferă să stea de pază în vreme ce se odihnesc ceilalți, dar, în final, eu și Johanna rămânem treze. Eu pentru că mă simt într-adevăr odihnită, ea pentru că refuză pur și simplu să se întindă. Stăm amândouă în tăcere pe plajă până adorm ceilalți.

Johanna trage cu ochiul la Finnick, ca să se asigure, apoi se întoarce spre mine.

— Cum ați pierdut-o pe Mags?

— În ceață. Finnick îl ducea pe Peeta. Eu am dus-o pe Mags o vreme. Pe urmă n-am mai reușit s-o ridic. Finnick a spus că nu-i putea lua pe amândoi. Ea l-a sărutat și s-a dus drept în otrava aia, povestesc eu.

— I-a fost mentor lui Finnick, știi, zice Johanna, pe un ton acuzator.

— Nu, nu știam.

— Îi era pe jumătate ca o rudă, adaugă ea, câteva clipe mai târziu, dar vorbele ascund mai puțin venin.

Privim cum apa ne înmoaie lenjeria de corp.

— Și ce căutai împreună cu Țăcăneală și Scurtcircuit? o întreb.

— Ți-am spus: i-am adus pentru tine. Haymitch a zis că, dacă e să ne aliem, trebuie să ți-i aduc, răspunde Johanna. Asta i-ai cerut, nu?

Nu, mă gândesc. Dar dau din cap, încuviințând.

— Mulțumesc. Apreciez asta.

— Sper.

Îmi aruncă o privire aspră, dezgustată, de parcă aș fi cea mai mare povară din viața ei. Mă întreb dacă așa e când ai o soră mai mare, care te urăște cu pasiune.

— Tic-tac, aud în spatele meu.

Mă întorc și văd că Wiress s-a târât până la noi. Privește fix către junglă.

— Oh, grozav, a apărut iar. OK, mă duc să mă culc. Tu și Țăcăneală puteți sta de veghe împreună, spune Johanna.

Pleacă și se aruncă pe nisip, alături de Finnick.

— Tic-tac, șoptește Wiress.

O aduc în fața mea și o fac să se-ntindă, mângâindu-i brațul ca s-o liniștesc. Adoarme, agitându-se și suspinându-și din când în când cele două vorbe.

— Tic-tac.

— Tic-tac, încuviințez eu, cu blândețe. E ora de culcare. Tic-tac. Dormi.

Soarele se înalță pe cer până ce ajunge chiar deasupra noastră. Trebuie să fie la amiază, mă gândesc, absentă. Nu fiindcă ar avea vreo importanță. De partea cealaltă a apei, către dreapta, văd o scânteiere imensă când trăsnetul lovește copacul și începe din nou furtuna electrică. Exact în aceeași zonă ca azi-noapte. Cineva trebuie să fi ajuns în zona ei, declanșând atacul. Stau o vreme privind fulgerele și liniștind-o pe Wiress, legănată de clipocitul apei într-un soi de lume a împăcării. Mă gândesc la noaptea trecută, la fulgerele care au început imediat după bătăile de clopot. Douăsprezece sunete prelungi.

— Tic-tac, spune Wiress, redevenind conștientă pentru o clipă și afundându-se apoi la loc, în somn.

Douăsprezece bătăi de clopot noaptea trecută. Ca și cum ar fi fost miezul nopții. Pe urmă fulgerul. Acum soarele deasupra capului. Ca și cum ar fi amiaza. Și fulgerul.

Mă ridic încet și cuprind arena cu privirea. Fulgerele acolo. Ploaia de sânge a căzut în următoarea felie triunghiulară, unde au fost surprinși Johanna, Wiress și Beetee. Probabil că noi ne-am aflat în următoarea secțiune, exact alături, când a apărut ceața. Și, imediat ce a fost absorbită, și-au făcut apariția maimuțele în secțiunea a patra. Tic-tac. Capul îmi zvâcnește în partea opusă. Acum două ceasuri, în jur de ora zece, valul a venit din a doua secțiune din stânga celei în care lovesc acum fulgerele. La amiază. La miezul nopții. La amiază.

— Tic-tac, spune Wiress în somn.

Când fulgerele încetează, și ploaia de sânge începe imediat în dreapta lor, vorbele ei capătă dintr-odată sens.

— Oh, spun pe șoptite. Tic-tac. Mătur cu privea întregul cerc al arenei și știi că ea are dreptate. Tic-tac. Țasta e un ceas.

23

Un ceas. Aproape că văd limbile ticăind pe suprafața secționată în douăsprezece sectoare a arenei. Fiecare oră e începutul unei noi orori, aduce o nouă armă a creatorilor-de-joc și pune capăt ororii precedente. Fulgerele, ploaia de sânge, ceața, maimuțele – astea sunt primele patru ore ale ceasului. Și, la zece, valul. Nu știu ce se întâmplă în celelalte șapte intervale, dar știu că Wiress are dreptate.

În momentul de față cade ploaia de sânge și noi ne aflăm pe plajă, sub segmentul maimuțelor, mult prea aproape de ceață după gustul meu. Oare diversele atacuri se limitează la interiorul junglei? Nu neapărat. Valul n-a făcut-o. Dacă ceața aia se scurge în afara pădurii sau dacă se reîntorc maimuțele...

— Sculați-vă! le ordon, scuturându-i pe Finnick, Peeta și Johanna până se trezesc. Sculați-vă, trebuie să plecăm!

Avem totuși destul timp ca să le explic teoria ceasului. Ca să le vorbesc despre tic-tac-ul lui Wiress și despre mișcările limbilor invizibile care declanșează forțe ucigașe în fiecare secțiune.

Cred că i-am convins pe toți cei lucizi, cu excepția Johannei, pentru care dezaprobarea tuturor sugestiilor mele e un impuls firesc. Dar până și ea e de acord că e mai bine să te ferești decât s-o pățești.

Ceilalți adună puținele lucruri pe care le avem și îl îmbracă din nou pe Beetee în salopetă, iar eu o trezesc pe Wiress. Deschide ochii cu un „tic-tac!” speriat.

— Da, tic-tac, arena e un ceas. E un ceas, Wiress, ai dreptate, îi spun. Ai dreptate.

O expresie de ușurare îi inundă chipul – probabil, îmi închipui eu, fiindcă în sfârșit a înțeles cineva ceea ce ea trebuie să fi intuit de la primul dangăt de clopot.

— Miezul nopții.

— Începe la miezul nopții, confirm.

În mintea mea, o amintire reușește să iasă la suprafață. Văd un ceas de masă. Ba nu, un ceas de buzunar, odihnindu-se în palma lui Plutarch Heavensbee. Începe la miezul nopții, a spus el. Pe urmă, gaița mea zeflemitoare s-a aprins pentru o clipă și-a dispărut. Privind în urmă, e ca și cum mi-ar fi dat un indiciu despre arenă. Dar de ce-ar fi făcut-o? La vremea respectivă, nu aveam mai multe șanse decât el să ajung tribut în Jocurile astea. Poate s-a gândit că avea să-mi fie de folos ca mentor sau poate asta fusese planul de la bun început.

Wiress dă din cap către ploaia de sânge.

— Unu jumate, spune ea.

— Exact. Unu și jumătate. Iar la două aici începe să se lase o ceață cumplit de otrăvitoare, zic eu, arătând către jungla de alături. Așa că acum trebuie să plecăm în altă parte ca să fim în siguranță.

Ea zâmbește și se ridică supusă în picioare.

— Ți-e sete?

Îi întind bolul împletit și soarbe cu lăcomie aproape un sfert. Finnick îi dă ultima bucată de pâine, și ea o ronțăie. Ca și cum și-ar fi venit în fire imediat ce a trecut peste imposibilitatea de a se face înțeleasă.

Îmi verific armele. Leg caneaua și tubul cu alifie în parașută și mi-o prind de centură cu un lujer.

Beetee continuă să fie încă destul de rupt de realitate, dar obiectează când încearcă Peeta să-l ridice.

— Bobina¹? spune el.

— E chiar aici, îi explică Peeta. Wiress e bine. Vine și ea.

Dar Beetee continuă să se împotrivească.

— Bobina, insistă el.

— Oh, știi ce vrea, spune nerăbdătoare Johanna. Traversează plaja și ia cilindrul pe care i l-am desprins de centură înainte de a-l spăla. E acoperit cu un strat gros de sânge închegat.

— Obiectul ăsta inutil. E un soi de bobină sau cam așa ceva. Așa s-a ales cu tăietura. Alergând la Cornul Abundenței după ea. Nu știi ce fel de armă ar putea fi. Presupun că se poate rupe o bucată de sârmă ca să sugrumi pe cineva. Dar voi chiar vi-l puteți imagina pe Beetee strângând pe cineva de gât?

— A câștigat Jocurile cu o bobină. Punând la cale capcana aia electrificată, spune Peeta. E cea mai bună armă pe care-ar putea-o avea.

Faptul că Johanna nu poate pune totul cap la cap pare destul de ciudat. Parcă

---

¹ Wire, în lb. engleză (n. tr.).

nu sună prea veridic. Dă de bănuț.

— Cred că ar fi trebuit să pricepi mai bine, mă amestec. De vreme ce l-ai poreclit Scurtcircuit și așa mai departe.

Ea mă privește îngustându-și amenințător ochii.

— Da, ce idioată am putut să fiu, nu-i așa? Cred că eforturile de a-i ține în viață pe micii tăi prieteni mi-au distras atenția. Asta în vreme ce tu făceai... ce? O lăsați pe Mags să moară?

Degetele mi se strâng pe mânerul cuțitului de la brâu.

— Dă-i drumul. Fă o-ncercare. Nu țin cont că ești borțoasă, tot îți tai beregata, spune ea.

Știu că n-o pot ucide acum. Dar, pentru mine și Johanna, totul nu e decât o chestiune de timp. Până când una dintre noi o va omori pe cealaltă.

— Poate ar fi mai bine să ne controlăm cu toții, zice Finnick, fulgerându-mă cu o privire. Ia mosorul de sârmă și îl pune pe pieptul lui Beetee. Uite-ți bobina, Scurtcircuit. Ai grijă unde-o pui în priză.

Peeta îl ridică pe bătrânul acum docil.

— Încotro?

— Aș vrea să merg la Cornul Abundenței și s-arunc o privire. Să mă asigur că nu ne înșelăm în privința ceasului, răspunde Finnick.

Planul pare la fel de bun ca oricare altul. În plus, nu m-ar deranja să am ocazia de a ajunge din nou lângă arme. Iar acum suntem șase. Chiar dacă nu-i socotim pe Beetee și Wiress, suntem patru luptători buni. E cu totul altceva față de poziția în care mă aflam anul trecut pe vremea asta, când eram pe cont propriu. Da, e grozav să ai aliați, atâta vreme cât poți ignora gândul că vei fi silit să-i ucizi.

Wiress și Beetee vor găsi probabil o modalitate de a muri pe cont propriu. Dacă vom fi nevoiți să fugim de ceva, cât de departe vor reuși să ajungă? Și, sincer vorbind, pe Johanna nu mi-ar fi greu s-oucid ca să-l apăr pe Peeta. Sau doar ca să-i închid gura. Ceea ce-mi trebuie cu adevărat e cineva care să-l lichideze pe Finnick în locul meu, fiindcă nu cred că aș putea s-o fac cu mâna mea, nu după ce tot ce a făcut el pentru Peeta. Mă gândesc să-l manevrez, aranjându-i un soi de întâlnire cu profesioniștii. E lipsit de inimă, știu.

Dar ce alternative am? Acum, când am aflat despre ceas, probabil că n-o să murim în junglă, așa că va trebui să ne ucidă cineva în luptă.

Fiindcă e atât de dezgustător să mă gândesc la asta, mintea mea se străduiește cu frenezie să schimbe subiectul. Dar singurul lucru care mă distrage de la situația în care mă aflu sunt fanteziile despre asasinarea președintelui Snow. Presupun că nu e cel mai frumos lucru la care poate visa cu ochii deschiși o fată de șaptesprezece ani, dar mă simt extrem de satisfăcută.

Mergem de-a lungul celei mai apropiate fâșii de nisip, apropiindu-ne cu prudență de Cornul Abundenței, pentru eventualitatea în care profesioniștii s-ar ascunde acolo. Mă îndoiesc că e așa, fiindcă suntem pe plajă de ore întregi, și ei

n-au dat nici un semn de viață. Zona e părăsită, așa cum mă așteptam. N-au mai rămas decât uriașul corn de aur și mormanul de arme lăsate deoparte.

După ce Peeta îl întinde pe micul petic de umbră oferit de Cornul Abundenței, Beetee o strigă pe Wiress. Ea se ghemuiește alături și el îi pune în mâini mosorul de sârmă.

— Spală-l, te rog.

Wiress dă din cap și aleargă spre malul apei, unde înmoaie bobina în valuri. Începe să cânte încet ceva caraghios, despre un șoarece care se urcă pe un ceas. Probabil e un cântecel pentru copii, dar pare s-o facă fericită.

— Oh, iar cântecul ăsta, spune Johanna, rostogolindu-și ochii. A ținut-o așa ore întregi înainte de-a începe cu tic-tac-ul.

Wiress se ridică brusc, îndreptându-și spatele, și arată către junglă.

— Două, spune ea.

Urmăresc direcția indicată de degetul ei până în locul unde peretele de ceață tocmai a început să se prelingă către plajă.

— Da, uitați-vă, Wiress are dreptate. E ora două și a început ceața.

— Cu precizie, zice Peeta. Ai dat dovadă de foarte multă inteligență când ai înțeles asta, Wiress.

Ea zâmbește și reîncepe să cânte și să afunde bobina în apă.

— Oh, e mai mult decât inteligentă. E intuitivă. Ne întoarcem cu toții spre Beetee, care pare să revină la viață.

— E capabilă să simtă lucrurile înaintea oricui altcuiva. Ca un canar din minele de cărbune.

— Ce-i aia? mă întrebă Finnick.

— E o pasăre pe care o luăm în mină ca să ne avertizeze dacă aerul nu e bun, răspund eu.

— Și ce face, moare? întrebă Johanna.

— Întâi se-oprește din cântat. În momentul ăla trebuie să ieșim. Dar, dacă aerul e prea otrăvitor, moare, da. Și mori și tu.

Nu vreau să vorbesc despre păsări cântătoare care mor. Fiindcă mă poartă cu gândul la moartea tatei și la moartea lui Rue, și la moartea lui Maysilee Donner, și la mama, care a moștenit canarul ei. Oh, grozav, și acum mă gândesc la Gale, afundat în mina aia oribilă, cu amenințarea președintelui atârându-i deasupra capului. Acolo, jos, e simplu ca totul să pară un accident. Un canar amuțit, o scânteie, și nimic altceva.

Încep să-mi imaginez cum îlucid pe președinte.

În ciuda faptului că Wiress o enervează la culme, Johanna arată mult mai satisfăcută decât am văzut-o vreodată în arenă. În vreme ce eu îmi îmbogățesc stocul de săgeți, ea cotrobăie până când scoate la iveală două securi cu înfățișare letală. Alegerea pare stranie, până când o văd aruncând-o pe una dintre ele cu atâta forță încât se înfige în aurul înmuiat de soare al Cornului Abundenței. Bineînțeles.

Johanna Mason. Districtul 7. Cherestea. Pun pariu că azvârle securi de când a-nvățat să meargă. Așa cum s-a deprins Finnick cu tridentul lui. Sau Beetee cu bobina. Sau cum și-a dobândit Rue cunoștințele despre plante. Îmi dau seama că ăsta e un alt dezavantaj cu care s-au confruntat tributurile din Districtul 12 de-a lungul anilor. Noi coborâm în mină abia la optsprezece ani. Se pare că majoritatea celorlalte tributuri învață mai devreme câte ceva despre meseriile lor. Anumite lucruri pe care le faci în mină ar putea prinde bine în timpul Jocurilor. Mânuierea unui târnăcop. Amorsarea unui explozibil. Ar oferi un avantaj. Așa cum mi-a oferit mie vânătoarea. Numai că noi le învățăm prea târziu.

În timp ce eu am răscolit armele, Peeta s-a așezat pe pământ, desenând cu vârful cuțitului pe o frunză mare, netedă, pe care a adus-o din junglă. Mă uit peste umărul lui și văd că face o hartă a arenei. În centru e Cornul Abundenței, pe cercul lui de nisip din care se ramifică toate cele douăsprezece fâșii. Arată ca o plăcintă împărțită în douăsprezece bucăți egale. Urmează un alt cerc, reprezentând apa, și unul puțin mai mare, care marchează marginea junglei.

— Uită-te cum e plasat Cornul Abundenței, îmi spune.

Îl studiez și îmi dau seama despre ce vorbește.

— Vârful indică ora douăsprezece.

— Exact, așa că asta e partea de sus a ceasului, zice el și zgârie frunza cu repeziciune, trasând numerele de la unu la doisprezece în jurul cadranului ceasului. De la douăsprezece la unu e zona fulgerelor.

Scrie cu litere mărunte fulger pe felia corespunzătoare, apoi adaugă sânge, ceață și maimuțe în secțiunile care urmează în sensul acelor de ceas.

— Și de la zece la unsprezece e valul, spun eu.

El îl adaugă. E momentul în care ni se alătură Finnick și Johanna, înarmați până în dinți cu tridente, securi și cuțite.

— Ați observat ceva neobișnuit în celelalte sectoare? îi întreb pe Johanna și Beetee, de vreme ce e posibil ca ei să fi zărit ceva care nouă să ne fi scăpat.

Dar n-au văzut decât o grămadă de sânge.

— Cred că ar putea ascunde orice.

— O să marchez locurile unde știm că armele creatorilor-de-joc ne urmăresc în afara junglei, ca să le ocolim, spune Peeta, trăgând linii în diagonală pe plajele unde ajung ceața și valul. Pe urmă își încruciează brațele. Ei, e oricum mult mai mult decât știam azi-dimineață.

Dau aprobator din cap și atunci îmi dau seama. E liniște. Canarul nostru a amuțit.

Nu stau pe gânduri. Pun o săgeată în arc și mă întorc ca să întrezăresc un Gloss picurând de apă care o lasă pe Wiress să alunece la pământ, cu beregata căscată într-un zâmbet de un roșu strălucitor. Vârful săgeții mele dispăre în tâmpla lui dreaptă și, în secunda de care am nevoie ca să-mi reîncarc arcul, Johanna împlântă lama unei securi în pieptul lui Cashmere. Finnick abate din drum sulița

aruncată de Brutus spre Peeta și primește în coapsă cuțitul Enobariei. Dacă n-ar fi existat un Corn al Abundenței în spatele căruia să se ghemuiască, ambele tributuri din Districtul 2 ar fi fost moarte. Mă avânt în urmărirea lor. Bum! Bum! Bum! Tunul confirmă că n-o mai putem ajuta pe Wiress și că nu e nevoie să-i terminăm pe Gloss și pe Cashmere. Eu și aliații mei înconjurăm Cornul Abundenței, începând să-i hăituim pe Brutus și Enobaria, care aleargă pe fâșia de nisip către junglă.

Solul îmi zvâcnește brusc sub picioare și sunt azvârlită la pământ, căzând pe o parte. Uscatul rotund care adăpostește Cornul Abundenței începe să se-nvrâtească cu repeziciune, într-adevăr foarte repede, și văd jungla rotindu-se în jurul meu ca o pată neclară. Simt forța centrifugă împingându-mă către apă și îmi afund degetele și picioarele în nisip, căutând să mă agăț cumva de pământul instabil. Sunt nevoită să închid ochii din cauza nisipului ce zboară prin aer și a ameteții. Nu pot face literalmente altceva decât să rezist până când ne oprim brusc, fără nici o încetinire.

Tușind și cuprinsă de greață, mă salt încet în șezut și îmi descopăr însoțitorii în aceeași stare. Finnick, Johanna și Peeta s-au ținut bine. Cele trei cadavre au fost aruncate în apa sărată.

Toată povestea, de la încetarea cântecului lui Wiress până acum, n-a putut să dureze mai mult de un minut sau două. Stăm cu toții locului, gâfâind și scuipându-ne nisipul din gură.

— Unde-i Scurtcircuit? întreabă Johanna.

Suntem în picioare. Un ocol împleticit al Cornului Abundenței ne confirmă că a dispărut. Finnick îl zărește la vreo douăzeci de metri distanță, în apă, abia reușind să se mențină la suprafață, și înoată într-acolo, ca să-l aducă înapoi.

Brusc îmi aduc aminte de bobină și de importanța pe care el i-o acordă. Mă uit cu disperare în jur. Unde e? Unde e? Și atunci o văd, departe, în apă, încă în palma încleștată a lui Wiress. Stomacul mi se contractă când mă gândesc ce am de făcut acum.

— Acoperiți-mă, le spun celorlalți.

Îmi arunc armele alături și alerg către trupul ei pe cea mai apropiată fâșie de nisip. Mă arunc în apă fără să încetinesc și mă avânt spre ea. Văd cu coada ochiului aeronava apărând deasupra noastră, gheara începând să coboare ca s-o ridice. Dar nu mă opresc. Continui să înot cu toată puterea de care sunt în stare și sfârșesc izbindu-mă de trupul ei. Îmi salt capul gâfâind și încercând să nu înghit apa pătată de sânge care se împrăștie din rana căscată în gâtul lui Wiress. Plutește pe spate, purtată de centură și de moarte, holbându-se la soarele necruțător. Calc apa, fiind nevoită să să-i smulg cu forță mosorul de sârmă din mână, fiindcă, într-un ultim gest, l-a strâns atât de tare. Nu pot face nimic mai mult decât să-i închid pleoapele, să-i șoptesc un rămas-bun și să înot, îndepărtându-mă. Când arunc bobina pe nisip și mă trag afară din apă, trupul ei a dispărut. Dar încă îi mai simt

gustul sângelui, amestecat cu sarea mării.

Mă întorc la Cornul Abundenței. Finnick l-a recuperat pe Beetee viu, deși puțin cam murat, stând în capul oaselor și suflând apă pe nas. A avut înțelepciunea de a-și lega ochelarii, așa că măcar poate vedea. Îi pun mosorul în poală. Sclipește de curățenie, nu mai are nici o urmă de sânge. El desfășoară o bucată de sârmă și și-o trece printre degete. O văd pentru prima oară și nu seamănă cu nici un soi de sârmă cunoscut mie. E de un auriu palid și e tot atât de subțire ca firul de păr. Trebuie să aibă o lungime de kilometri întregi ca să umple un mosor atât de mare. Dar nu întreb nimic, fiindcă știu că Beetee se gândește la Wiress.

Mă uit la fețele sobre ale celorlalți. Se pare că acum Finnick, Johanna și Beetee și-au pierdut deopotrivă partenerii din district. Traversez nisipul către Peeta, îmi înfășor brațele în jurul lui și stăm o vreme cu toții în tăcere.

— Să plecăm de pe insula asta împruțită, spune în cele din urmă Johanna.

Acum nu se mai pune decât problema armelor noastre, pe care ni le-am păstrat în cea mai mare parte. Din fericire, lujerii sunt rezistenți, așa că medicamentul și caneaua înfășurate în parașută sunt încă bine prinse de centura mea. Finnick își scoate maieul și îl leagă în jurul rânii făcute în coapsă de cuțitul Enobariei. Beetee crede că acum e în stare să meargă, dacă nu ne mișcăm prea repede, așa că îl ajut să se ridice. Ne hotărâm să ne îndreptăm spre plaja din zona orei douăsprezece. Asta ar trebui să ne ofere mai multe ore de calm și să ne ferească de orice reziduuri otrăvitoare. Și pe urmă Peeta, Johanna și Finnick o pornesc în trei direcții diferite.

— Ora douăsprezece, da? zice Peeta. Vârful cornului arată către ora douăsprezece.

— Înainte de a fi învățaiți, spune Finnick. Eu mă orientam după soare.

— Soarele nu-ți spune decât că ne apropiem de ora patru, Finnick, mă amestec eu.

— Din câte înțeleg eu, Katniss vrea să spună că, dacă știi cât e ceasul, nu înseamnă că știi neapărat unde e patru pe ceasul ăsta. S-ar putea să-ți faci o idee generală asupra direcției, însă numai dacă nu te gândești că e posibil să fi rotit și inelul exterior, cu jungla, zice Beetee.

Nu, Katniss vrea să spună ceva mult mai elementar. Beetee a formulat o teorie cu mult mai presus decât comentariul meu despre soare. Dar dau din cap, ca și cum am fi fost tot timpul de aceeași părere.

— Da, așa că oricare dintre potecile astea ne-ar putea conduce către ora douăsprezece, spun.

Ocolim Cornul Abundenței, privind cu atenție jungla. E de o uniformitate derutantă. Îmi amintesc de copacul înalt pe care cade primul trăsnet la ora douăsprezece, dar în toate sectoarele există câte un copac similar. Johanna crede că e bine să mergem pe urmele lui Brutus și ale Enobariei, dar nisipul a fost spulberat sau spălat de valuri. Nu există nici un mod de a ne da seama unde se află

un loc anume.

— N-ar fi trebuit să pomenesc niciodată de ceas, spun, cu amărăciune. Acum ne-au luat până și avantajul ăsta.

— Numai temporar, zice Beetee. La zece o să vedem iarăși valul și o să ne reorientăm.

— Da, n-au cum să reproiecteze întreaga arenă, încuviințează Peeta.

— N-are importanță, se amestecă nerăbdătoare Johanna. Trebuia să ne spui, fiindcă, în primul rând, altminteri nu ne-am fi mutat niciodată tabăra, cap sec.

Ironia face ca replica ei logică, deși mă înjosește, să fie singura care îmi redă liniștea. Da, trebuia să le spun ca să-i urnesc.

— Haideți, vreau apă. Intuiește cineva încotro e bine s-o luăm?

Alegem la întâmplare una dintre cărări și o urmăim, fără să avem idee către ce număr mergem. Când ajungem la marginea junglei, o cercetăm cu priviri încordate, întrebându-ne ce ne-ar putea aștepta înăuntru.

— Ei, trebuie să fie ora maimuțelor. Și nu văd nici una pe-aici, zice Peeta. Încerc să găuresc un copac.

— Nu, e rândul meu, spune Finnick.

— Atunci pot măcar să-ți asigur spatele, se oferă Peeta.

— Asta o poate face și Katniss, intervine Johanna. Avem nevoie de tine ca să desenezi altă hartă. Pe cealaltă a luat-o apa.

Smulge o frunză destul de mare dintr-un copac și i-o întinde.

Pentru o clipă, bănuiesc că vor să ne despartă ca să neucidă. Dar e lipsit de sens. Dacă Finnick se ocupă de copac, eu am un avantaj asupra lui, iar Peeta e mult mai voinic decât Johanna. Așa că îl urmez pe Finnick, pătrunzând cu vreo cincisprezece metri în adâncul junglei, unde el găsește un copac bun, în care își înfige cuțitul, încercând să-i dea o gaură.

Stând acolo, cu armele pregătite, nu pot scăpa de senzația neliniștitoare că se întâmplă ceva și că acest ceva are legătură cu Peeta. Căutându-mi motivul îngrijorării, reconstitui cele petrecute, începând cu momentul în care a sunat gongul. Finnick remorcându-l pe Peeta, ca să-și poată părăsi platoul de metal. Finnick readucându-l pe Peeta la viață după ce câmpul de forță i-a oprit bătăile inimii. Mags dând buzna în ceață pentru ca Finnick să-l poată căra pe Peeta. Morfinomana aruncându-se în fața lui ca să pareze atacul maimuței. Lupta cu profesioniștii s-a desfășurat cu atâta repeziciune, dar n-a parat Finnick sulita aruncată de Brutus spre Peeta, deși cuțitul Enobariei l-a nimerit în coapsă din cauza asta? Ba chiar și acum, Johanna l-a pus să deseneze o hartă pe o frunză în loc să intre în junglă...

Nu există nici o îndoială. Din motive cu desăvârșire de nepătruns pentru mine, o parte dintre ceilalți învingători se străduiesc să-l țină în viață, chiar dacă trebuie să se sacrifice pe ei înșiși.

Sunt uluită. În primul rând, asta e misiunea mea. În al doilea rând, e lipsit de

sens. Numai unul dintre noi poate scăpa de aici. Așa că de ce-au hotărât să-l protejeze pe Peeta? Ce le-a putut spune Haymitch, ce fel de înțelegere a făcut pentru a-i convinge să pună viața lui mai presus de propriile lor vieți?

Știi ce mă îndeamnă pe mine să-l păstrez pe Peeta în viață. E prietenul meu, și acesta e modul meu de a sfida Capitoliul, de a-i submina cumplitele lui Jocuri. Dar, dacă nimic nu m-ar fi legat cu adevărat de el, ce m-ar fi convins să-l salvez, să îl aleg pe el, punându-l mai presus de mine însămi? E curajos, fără îndoială, dar am fost cu toții destul de curajoși ca să supraviețuim câte unei ediții a Jocurilor. Există și acea bunătate pe care e greu să i-o treci cu vederea, și totuși... și apoi mă gândesc la asta, la ceea ce poate face Peeta mai bine decât noi toți. Se poate folosi de cuvinte. A eclipsat pe toată lumea la ambele interviuri. Și poate tocmai din pricina acelei bunătăți esențiale e capabil să atragă de partea lui un grup mare de oameni – ba nu, o țară întreagă – cu o singură întorsătură de frază.

Îmi amintesc cum m-am gândit că acesta e darul cu care ar trebui să fie înzestrat conducătorul revoluției noastre. I-a convins Haymitch pe ceilalți de asta? I-a convins că vorbele lui Peeta ar avea mult mai multă putere împotriva Capitoliului decât orice soi de forță brută cu care ne-am putea lăuda noi, ceilalți? Nu știu. Pentru o parte dintre tributuri pare un salt mult prea mare. Vreau să spun că aici e vorba despre Johanna Mason. Dar ce altceva ar putea explica eforturile lor hotărâte de a-l ține în viață?

— Katniss, ai caneaua aia? întrebă Finnick, readucându-mă brusc la realitate.

Tai lujerul care îmi leagă tubul metalic de centură și i-l întind.

Și atunci aud țipătul. Atât de plin de spaimă și de durere încât îmi îngheață sângele în vene. Și atât de familiar. Scap jos caneaua, uit unde mă aflu sau ce mi se așterne înaintea, nu mai știu decât că trebuie să ajung la ea, s-o apăr. Alerg nebunește în direcția din care vine glasul, fără să-mi pese de pericole, rupând liane și crengi ca să-mi croiesc drum, distrugând orice mă-mpiedică s-ajung la ea.

La surioara mea.

24

Unde e? Ce-i fac?

— Prim! strig cât mă ține gura. Prim!

Îmi răspunde un alt țipăt agonizant. Cum a ajuns aici? Ce caută ea în Jocuri?

— Prim!

Lianele îmi crestează fața și brațele, plantele târătoare îmi înșfacă picioarele. Dar ajung mai aproape de ea. Tot mai aproape. Foarte aproape. Sudoarea îmi curge pe față, și rănilor făcute de acid, acum pe vindecate, mă ustură la atingerea ei. Gâfâi, străduindu-mă să respir aerul cald și umed, din care oxigenul pare să fi dispărut. Prim scoate un sunet – sugerând o asemenea pierdere, ceva atât de ireparabil – încât nici măcar nu-mi pot imagina ce i-au făcut ca să i-l smulgă.

— Prim!

Sfășii un zid verde, dau buzna într-un mic luminiș și sunetul se repetă chiar deasupra mea. Deasupra? Mă uit brusc în sus. Au dus-o în copaci? Caut disperată printre crengi, dar nu văd nimic.

— Prim? spun, implorând.

O aud, dar n-o pot vedea. Următorul ei vaiet răsună cu putere, limpede ca un sunet de clopoțel, și nu mă pot înșela în privința sursei. Iese din ciocul unei păsări mici, negre și moțate, cocoțată pe o creangă aflată la vreo trei metri deasupra capului meu. Și atunci înțeleg. E o gaiță-limbută.

N-am mai văzut niciodată una – credeam că nu mai există de mult – și o studiez o clipă, sprijinindu-mă de trunchiul unui copac și încleștându-mi mâna de coastele care mă înjunghie. Mutantul, predecesorul, strămoșul. Îmi aduc în minte imaginea unui sturz-zeflemitor, o contopesc cu gaița-limbută și, da, îmi dau seama cum s-au împerecheat ca să dea naștere gaiței mele zeflemitoare. Pasărea n-are nimic care să sugereze că ar fi un mutant. Nimic, cu excepția sunetelor oribil de vii ale vocii lui Prim, care îi izvorăsc din cioc. O amuțesc trăgându-i o săgeată în gât. Cade la pământ. Îmi scot săgeata și mai frâng și gâtul zburătoarei pe deasupra. Pe urmă azvârl creatura insuportabilă în junglă. Indiferent cât aș fi de flămândă, nu m-aș putea simți niciodată tentată s-o mănânc.

N-a fost real, îmi spun. Așa cum lupii mutanți de anul trecut nu erau cu adevărat triburile moarte. E doar un truc sadic al creatorilor-de-joc.

Finnick se prăvălește în luminiș și dă de mine ștergându-mi săgeata cu niște mușchi.

— Katniss?

— E OK. Sunt OK, spun, deși nu mă simt nicidecum așa. Am crezut că o aud pe sora mea, dar...

Mă întrerupe un strigăt sfâșietor. E o altă voce, nu e a lui Prim, pare a unei femei tinere. N-o recunosc. Dar are instantaneu efect asupra lui Finnick. Îi piere culoarea din obraji și îi văd pupilele realmente dilatându-se de spaimă.

— Finnick, stai, spun, întinzându-mi mâna ca să-l liniștesc, dar el a rupt-o la fugă.

A plecat pe urmele victimei, tot atât de prostește cum am alergat eu după Prim.

— Finnick! strig, dar știu că n-o să se oprească și n-o să aștepte să-i ofer o explicație logică.

Așa că nu pot decât să plec în goană după el.

Deși se mișcă atât de repede, nu e greu să-l urmăresc, fiindcă lasă în urmă o potecă bine conturată, de plante călcate în picioare. Dar pasărea e la cel puțin patru sute de metri distanță și mergem mai ales în susul dealului, așa că, în clipa când îl ajung, sunt cu răsuflarea tăiată. El se învârtește în jurul unui copac uriaș. Trunchiul trebuie să aibă cam un metru și douăzeci în diametru, iar crengile încep

abia de la o înălțime de șase metri. Țipetele femeii vin de undeva, din frunziș, dar gaița-limbută e ascunsă. Finnick țipă și el, iarăși și iarăși.

— Annie! Annie!

E cuprins de panică și cu desăvârșire inabordabil, așa că fac ceea ce aș fi făcut oricum. Mă urc într-un copac de alături, localizez gaița-limbută și o dobor cu o săgeată. Cade ca un bolovan, aterizând la picioarele lui Finnick. El o ridică, făcând încet legătura, dar, când cobor, alăturându-i-mă, e mai disperat ca niciodată.

— E în ordine, Finnick. Nu e decât o gaiță-limbută. Ni se joacă feste, îi spun. Nu e adevărat. Nu e... Annie a ta.

— Nu, nu e Annie. Dar vocea era a ei. Gaițele limbute imită tot ce aud. Unde au auzit țipetele alea, Katniss?

Înțelegând ce vrea să spună, îmi simt obrazii golindu-se de sânge.

— Oh, Finnick, doar nu crezi că...

— Ba da, exact asta cred, zice el.

Am în fața ochilor imaginea lui Prim într-o cameră albă, legată de o masă, în vreme ce siluete cu măști și halate îi smulg sunetele alea. O torturează sau au torturat-o, făcând-o să țipe astfel. Mi se înmoaie genunchii și mă prăbușesc la pământ. Finnick încearcă să-mi spună ceva, dar nu-l pot auzi. Ceea ce aud într-un târziu e o altă pasăre, care începe să țipe undeva, în stânga. Și de data asta e vocea lui Gale.

Finnick mă prinde de braț înainte de-a apuca s-o iau la fugă.

— Nu. Nu e el.

Începe să mă tragă în josul dealului, către plajă.

— Plecăm de-aici!

Dar în vocea lui Gale e atâta durere încât nu mă pot împiedica să mă zbat, încercând să ajung la el.

Finnick țipă la mine:

— Nu e el, Katniss! E un mutant! Vino!

Mă ia cu el, pe jumătate târându-mă și pe jumătate cărându-mă, până când sunt în stare să pricep ce-mi spune. Are dreptate, nu e decât o altă gaiță-limbută. Nu-l pot ajuta pe Gale urmărind-o, dar asta nu schimbă faptul că vocea e a lui și că, undeva, cineva i-a smuls la un moment dat asemenea urlete.

Încetez să mă mai lupt cu Finnick și, ca în noaptea ceții, fug de ceea ce nu sunt în stare să înfrunt. De ceea ce nu poate să-mi facă altceva decât rău. Numai că, de data asta, îmi e sfâșiată inima, nu trupul. Asta trebuie să fie o altă armă a ceasului. Când limbile ticăie, ajungând la patru, maimuțele pleacă acasă, și gaițele-limbute ies să-și joace rolul. Finnick are dreptate – n-avem de ales, trebuie să plecăm de aici. Cu toate că Haymitch nu ne va putea trimite cu parașuta nimic care să ne vindece rănilor provocate de păsări.

Îi văd pe Peeta și Johanna stând la marginea pădurii și mă inundă un amestec de ușurare și de furie. De ce n-a venit Peeta să mă ajute? De ce n-a venit nimeni

după noi? Chiar și acum îl văd dând înapoi, cu mâinile ridicate, cu palmele către noi, cu buzele mișcându-i-se fără să scoată nici un cuvânt. De ce?

Zidul e atât de transparent încât eu și Finnick alergăm până ce ne izbim de el și ricoșăm căzând pe solul junglei. Eu sunt norocoasă. Umărul meu preia cea mai neplăcută parte a impactului, în timp ce Finnick se lovește frontal, și din nas îi țâșnește sângele. De asta n-au venit în ajutorul nostru Peeta și Johanna, și nici măcar Beetee, pe care îl văd dând cu tristețe din cap în spatele lor. O barieră invizibilă ne desparte de zona din fața noastră. Nu e un câmp de forță. Poți atinge suprafața dură și netedă cât vrei, dar nici cuțitul lui Peeta, nici securea Johannei n-o pot străpunge. Fără să fie nevoie să pipăi mai mult de vreo doi metri în fiecare parte, știi că înconjoară întregul sector dintre orele patru și cinci. Că vom fi captivi aici, ca niște șobolani în capcană, până când se încheie ora.

Peeta își apasă palma pe suprafața despărțitoare și eu o pun pe a mea ca să i-o întâlnesc, de parcă i-aș putea simți atingerea prin zid. Îi văd buzele mișcându-se, dar nu-l aud, nu pot auzi nimic din afara sectorului nostru. Încerc să deslușesc ce spune, dar nu mă pot concentra, mă holbez pur și simplu la el, făcând tot ce-mi stă în puteri ca să-mi păstrez mintea întregă.

Pe urmă încep să sosească păsările. Una câte una. Așezându-se pe crengile din jur. Și din ciocuri li se revarsă un cor de orori orchestrat cu grijă, Finnick cedează imediat, ghemuindu-se la pământ și apăsându-și mâinile pe urechi de parcă ar vrea să-și strivească țeasta. Eu încerc să mă lupt o vreme. Îmi golesc tolba cu săgeți trăgând în păsările detestate. Dar, ori de câte ori una se prăbușește moartă, o alta îi ia imediat locul. În cele din urmă, mă dau bătură și mă fac covrig alături de Finnick, încercând să pun o stavilă în calea sunetelor agonizante scoase de Prim, de Gale, de mama, de Madge, de Rory, de Vie, ba chiar și de Posy, micuța și neajutorata Posy...

Știu că au încetat; când simt mâinile lui Peeta atingându-mă, mă simt ridicată de la pământ și scoasă din junglă, dar am ochii strâns închiși și mușchii prea crispați ca să se poată destinde. Peeta mă ține în poală, șoptindu-mi cuvinte liniștitoare și legănându-mă ușor. E nevoie de multă vreme înainte de a începe să-mi slăbesc încordarea ca o strânsoare de fier a trupului. Și când o fac încep să tremur.

— E în ordine, Katniss, îmi șoptește el.

— Tu nu i-ai auzit, îi răspund.

— Am auzit-o pe Prim. Chiar la început. Dar nu era ea. Era o gaiță-limbută.

— Era ea. Undeva. Gaița-limbută n-a făcut altceva decât s-o înregistreze.

— Nu, asta vor ei să crezi. Exact așa cum m-am întrebat eu, anul trecut, dacă un mutant avea ochii lui Glimmer. Dar ăia nu erau ochii ei. Și aia n-a fost vocea lui Prim. Și, chiar dacă a fost, i-au luat-o din vreun interviu și au distorsionat sunetul. Au făcut-o să spună indiferent ce spunea.

— Nu, au torturat-o, îl contrazic eu. Probabil e moartă.

— Katniss, Prim nu e moartă. Cum ar fi putut s-o ucidă? Aproape c-am rămas numai opt. Și ce se-ntâmplă atunci? întreabă el.

— Mai mor încă șapte, spun, deznădăjduită.

— Nu, acasă. Ce se-ntâmplă când în Joc rămân numai opt tributuri?

Îmi ridică bărbia, ca să fiu nevoită să-l privesc. Mă silește să mă uit în ochii lui.

— Ce se-ntâmplă? Când nu mai rămân decât opt? Știu că vrea să mă ajute, așa că îmi impun să mă gândesc.

— Când rămân numai opt? repet. Li se iau interviuri rudelor și prietenilor de acasă.

— Chiar așa, spune Peeta. Li se iau interviuri familiilor și prietenilor noștri de acasă. Și o pot face dacă toți sunt uciși?

— Nu? întreb eu, încă nesigură.

— Nu. De-asta știm că Prim e în viață. Ea va fi prima pe care o vor intervieva, nu-i așa? spune el.

Vreau să-l cred. Mi-o doresc din toată inima. Numai că... vocile alea...

— Mai întâi pe Prim. Apoi pe mama ta. Apoi pe vărul tău, Gale. Pe Madge, continuă el. A fost un truc, Katniss. Unul oribil. Dar noi suntem singurii cărora le poate face rău. Noi suntem cei care iau parte la Jocuri. Nu ei.

— Crezi cu adevărat asta?

— Da, îmi răspunde.

Ezit, știind că Peeta poate face pe oricine să creadă orice. Mă uit la Finnick pentru o confirmare, văd că e captivat de prietenul meu, de vorbele lui.

— Tu crezi că e adevărat, Finnick? îl întreb.

— Ar putea fi. Nu știi, zice el. Pot face asta, Beetee? Pot lua vocea normală a cuiva, făcând-o să...

— Oh, da. Nici măcar nu e prea greu, Finnick. Copiii noștri învață o tehnică similară la școală, răspunde Beetee.

— Bineînțeles că Peeta are dreptate. Toată țara o adoră pe surioara lui Katniss. Dacă ar omorî-o într-adevăr în felul ăsta, ar fi responsabili pentru stârnirea unei revolte, spune plat Johanna. Nu vor asta, nu-i așa? Își azvârle capul pe spate și strigă: Revoltă în toată țara? Nu și-ar dori așa ceva!

Șocul mă lasă cu gura căscată. Nimeni n-a mai spus vreodată așa ceva în timpul Jocurilor. E sigur că vor tăia vorbele Johannei, că îi vor elimina replica. Dar eu am auzit și n-o s-o mai privesc niciodată ca până acum. N-o să câștige niciodată vreun premiu pentru bunătatea inimii, dar e cu siguranță cutezătoare. Sau nebună. Ia câteva carapace și se îndreaptă spre junglă.

— Aduc apă, ne spune.

O prind de mână când trece pe lângă mine.

— Păsările...

Îmi aduc aminte că păsările trebuie să fi plecat, dar tot nu vreau să știu pe

nimeni acolo. Nici măcar pe ea.

— Mie nu-mi pot face rău. Nu sunt ca voi. Nu mi-a mai rămas nimeni pe care să-l iubesc, spune Johanna, eliberându-și mâna cu o zvâcnire nerăbdătoare. Când îmi aduce o carapace cu apă, o iau mulțumindu-i cu o înclinare tăcută a capului, știind cât de mult mi-ar disprețui compasiunea din glas.

În timp ce Johanna este ocupată cu colectarea apei și recuperarea săgeților mele, Beetee se joacă distrat cu bobina lui, iar Finnick intră în mare. Și eu ar trebui să mă spăl, dar rămân în brațele lui Peeta, încă prea tulburată ca să pot avea vreo reacție.

— De cine s-au folosit împotriva lui Finnick? Întrebă el.

— De cineva pe nume Annie.

— Trebuie să fie Annie Cresta.

— Cine?

— Annie Cresta. Fata în locul căreia s-a oferit voluntară Mags. A câștigat Jocurile acum vreo cinci ani, spune Peeta.

Trebuie să fi fost în vara de după moartea tatei, când am început să-mi hrănesc familia, și întreaga mea ființă era preocupată de lupta cu foamea.

— Nu-mi aduc prea bine aminte de Jocurile alea, zic eu. Au fost în anul cutremurului?

— Da. Annie e fata care a nnebunit când partenerul ei din district a fost decapitat. A fugit de una singură și s-a ascuns. Dar un cutremur a dărâmat barajul și cea mai mare parte a arenei a fost inundată. A câștigat fiindcă era cea mai bună înotătoare, îmi povestește Peeta.

— S-a simțit mai bine după aceea? Îl întreb. Adică i s-a mai limpezit mintea?

— Nu știu. Nu-mi amintesc s-o mai fi văzut vreodată revenind la Jocuri. Dar în timpul extragerii de anul ăsta nu părea prea echilibrată.

Așadar iată pe cine iubește Finnick, mă gândesc. Nu pe vreuna din șirul lui de amante extravagante din Capitoliu, ci pe o biată fată cu mintea răvășită de acasă.

O lovitură de tun ne adună pe toți pe plajă. Aeronava apare în zona pe care o considerăm cuprinsă între orele șase și șapte. Urmărim gheara care coboară de cinci ori ca să recupereze un singur cadavru sfâșiat. E imposibil să-ți dai seama cui îi aparține. Indiferent ce s-ar întâmpla la ora șase, nu vreau s-o aflui vreodată.

Peeta desenează o nouă hartă pe o frunză, adăugând un GL, de la gaița-limbută, în sectorul patru-cinci și scriind pur și simplu fiară în cel unde l-am văzut pe tributul făcut bucăți. Acum știm foarte bine ce aduc șapte dintre cele douăsprezece ore. Și, dacă atacul gaițelor-limbute a avut o parte bună, atunci aceasta a fost redezvăluirea locului în care ne aflăm pe cadranul ceasului.

Finnick împletește încă un bol pentru apă și o plasă de pescuit. Eu înot puțin și mă ung din nou cu alifie. Apoi stăm cu toții pe marginea apei, curățând peștele prins de Finnick și privind soarele care coboară sub orizont. Luna strălucitoare e deja în ascensiune, umplând arena cu o lumină stranie, crepusculară. Suntem pe

punctul de a ne așeza să ne mâncăm peștele crud când începe imnul. Apoi urmează chipurile...

Cashmere. Gloss. Wiress, Mags. Femeia din Districtul 5. Morfinomana care și-a dat viața pentru Peeta. Blight. Bărbatul din Zece.

Opt morți. Plus alți opt din prima noapte. Două treimi dintre noi s-au dus într-o zi și jumătate. Asta trebuie să fie un soi de record.

— Fac prăpăd printre noi, spune Johanna.

— Cine-a mai rămas? În afară de noi cinci și de Districtul 2? Întrebă Finnick.

— Chaff, spune Peeta, fără să stea pe gânduri. Poate îl urmărește din cauza lui Haymitch. Coboară o parașută cu o grămăjoară de chifle pătrate, cât un dumicat de mici.

— Astea sunt din districtul tău, nu-i așa, Beetee? Întrebă Peeta.

— Da, din Districtul 3, răspunde el. Câte sunt?

Finnick le numără, răsucind-o pe fiecare în mână înainte de a le așeza în ordine. Nu știi ce e cu Finnick și cu pâinea, dar dorința de a o atinge pare să-l obsedeze.

— Douăzeci și patru, spune el.

— Adică două duzini? zice Beetee.

— Exact douăzeci și patru, confirmă Finnick. Cum ar trebui să le-mpărțim?

— Să luăm fiecare câte trei și cine-o mai fi în viață la micul dejun poate vota pentru împărțirea celorlalte, propune Johanna.

Nu știu de ce îmi stârnesc vorbele ei un râs scurt. Probabil fiindcă sună veridic. Johanna mă privește aproape aprobator. Nu, nu aprobator. Dar poate cu o oarecare mulțumire.

Așteptăm până când inundă valul uriaș sectorul zece-unsprezece, așteptăm să se retragă apa, apoi mergem pe plaja aceea să ne facem tabăra. Teoretic ar trebui să ne bucurăm de douăsprezece ore de siguranță dinspre partea junglei. Dinspre sectorul unsprezece-doisprezece se aude un cor neplăcut de păcănituri, probabil scoase de vreun soi malefic de insecte. Dar indiferent ce ar produce sunetele se limitează la teritoriul junglei, iar noi ocolim acea parte a plajei, ca nu cumva insectele să nu aștepte decât un pas neglijent pentru a începe să mișune pe nisip.

Nu știu cum de se mai ține Johanna pe picioare. De când au început Jocurile, n-a dormit decât vreo oră. Eu și Peeta ne oferim să stăm primii de strajă, fiindcă suntem cei mai odihniți, dar și fiindcă vrem să petrecem un timp singuri. Ceilalți adorm cât ai clipi, cu toate că Finnick are un somn agitat. Îl auzim murmurând din când în când numele lui Annie.

Eu și Peeta stăm pe nisipul umed, privind fiecare în altă parte, cu umărul și soldul meu drepte lipite de el. Eu supraveghez apa, și el supraveghează jungla, ceea ce e de preferat pentru mine. Încă mă mai bântuie vocile gaițelor-limbute și, din nefericire, insectele nu le pot alunga. După o vreme, îmi odihnesc capul pe umărul lui Peeta. Îi simt degetele mângâindu-mi părul.

— Katniss, spune el cu voce înceată, n-are rost să pretindem că nici unul dintre noi nu știe ce urmărește celălalt.

Nu, bănuiesc că nu, dar nu e nici amuzant să vorbim despre asta. Ei, oricum, nu pentru noi. Spectatorii din Capitoliu sunt probabil una cu scaunele lor, ca să nu scape nici măcar un amărât de cuvânt.

— Habar n-am ce fel de înțelegere crezi tu că ai cu Haymitch, dar ar trebui să știi că și mie mi-a făcut promisiuni.

Bineînțeles că știi și asta. I-a spus lui Peeta că mă vor păstra pe mine în viață, ca să nu devin suspicios.

— De aceea, cred eu, putem presupune că îl minte pe unul dintre noi.

Asta îmi atrage atenția. O înțelegere dublă. O promisiune dublă. Și numai Haymitch știe care dintre ele e reală. Îmi salt capul și întâlnesc ochii lui Peeta.

— De ce-mi spui asta acum?

— Fiindcă nu vreau să uiți cât de diferit stau lucrurile pentru fiecare dintre noi. Dacă mori tu și scap eu, pentru mine n-o să mai existe viață după întoarcerea în Districtul 12. Tu ești toată viața mea, spune el. N-o să mai fiu fericit niciodată. Dau să-l contrazic, dar îmi pune un deget pe buze. Pentru tine e altfel. Nu vreau să spun că n-o să-ți fie greu. Dar mai există alți oameni pentru care merită să trăiești.

Își scoate de la gât lanțul cu discul de aur. Îl ține în lumina Lunii, ca să pot vedea gaița-zeflemitoare. Pe urmă degetul lui mare alunecă pe o închizătoare pe care n-o observasem, și capacul discului se ridică. Nu e masiv, așa cum crezusese, e un medalion. Iar înăuntru sunt fotografii. În dreapta, mama și Prim, râzând. În stânga Gale. Zâmbind cu adevărat.

În lume nu există nimic care m-ar putea înfrânge în clipa asta mai repede decât cele trei chipuri. După tot ce am auzit după-amiază... e arma perfectă.

— Familia ta are nevoie de tine, Katniss, spune Peeta.

Familia mea. Mama. Sora mea. Și pretinsul meu văr Gale. Dar ceea ce sugerează Peeta e limpede. Că Gale face cu adevărat parte din familia mea sau că va face parte într-o bună zi, dacă o să supraviețuiesc. Că o să mă mărit cu el. Așa că Peeta îmi oferă viața și pe Gale în același timp. Ca să știu că niciodată n-ar fi trebuit să mă îndoiesc de asta. Îmi oferă totul. Iată ce vrea Peeta să primesc de la el.

Aștept să pomenească despre copil, să-și joace rolul în fața camerelor, dar n-o face. Și așa știi că nimic din toate astea nu ține de Jocuri. Că îmi spune adevărul despre sentimentele lui.

— Nimeni n-are într-adevăr nevoie de mine, continuă el, și în voce nu i se simte nici o urmă de autocompătimitate.

E adevărat că familia lui n-are nevoie de el. Îl vor jeli, așa cum o vor face și câțiva prieteni. Până și Haymitch va trece peste asta, cu ajutorul unei cantități serioase de alcool. Îmi dau seama că există o singură persoană care va rămâne cu o suferință fără leac dacă moare Peeta. Eu.

— Eu am, îi spun. Eu am nevoie de tine.

Pare întors pe dos, respiră adânc, ca și cum ar vrea să înceapă o argumentație lungă, iar asta nu e bine, nu e bine deloc, pentru că o să vorbească despre Prim, și despre mama, și despre toate celelalte și o să fiu pur și simplu derutată. Așa că, înainte de a apuca să rostească vreun cuvânt, îi astup buzele cu un sărut.

Am din nou senzația aceea. Cea pe care n-am mai avut-o decât o singură dată. Anul trecut, în grotă, când încercam să-l fac pe Haymitch să ne trimită mâncare. În timpul acelor Jocuri și după încheierea lor l-am sărutat pe Peeta de vreo mie de ori. Dar numai un singur sărut m-a făcut să simt ceva clintindu-se în adâncul ființei mele. Unul singur m-a făcut să-mi doresc și altele. Dar capul meu rănit a început să sângereze și am fost nevoită să mă-ntind.

De data asta nu ne poate întrerupe nimic, în afară de noi înșine. Și, după vreo câteva încercări, Peeta își abandonează intenția de a vorbi. Senzația din lăuntru meu e tot mai arzătoare și se răspândește, pornindu-mi din piept, coborându-mi prin trup și străbătându-mi brațele și picioarele, către toate extremitățile ființei mele. În loc să mă mulțumească, sărutările au efectul contrar, sporindu-mi dorința. Credeam că sunt un soi de expert când e vorba despre foame, dar asta e cu desăvârșire altceva.

Prima bubuitură a furtunii electrice – trăsnetul care lovește copacul la miezul nopții – e cea care ne readuce în simțiri. Îl trezește și pe Finnick. Se ridică în capul oaselor cu un țipăt ascuțit. Îi văd degetele afundându-se în nisip, ca și cum ar vrea să se convingă că, indiferent din ce coșmar s-ar fi trezit, nimic n-a fost real.

— Nu mai pot să dorm, spune el. Unul dintre voi ar trebui să se odihnească. Abia acum pare să ne observe expresiile chipurilor, felul în care suntem înlănțuiți unul în jurul altuia. Sau mai bine duceți-vă amândoi. Pot sta de pază singur.

Însă Peeta nu vrea să-l lase.

— E prea periculos. Eu nu sunt obosit. Întinde-te tu, Katniss.

Nu protestez, fiindcă am nevoie de somn dacă vreau să fiu de vreo folos în încercarea mea de a-l păstra în viață. Îi las să mă conducă alături de ceilalți. Îmi pune la gât lanțul cu medalionul, apoi își odihnește palma pe locul unde ar trebui să se afle copilul nostru.

— Știi, îmi spune, o să fii o mamă excelentă. Mă sărută pentru o ultimă oară și se întoarce lângă Finnick.

Referirea la copil îmi dă de știre că timpul în care ne-am desprins de Jocurile Foamei s-a încheiat. Că Peeta știe că publicul se va întreba de ce nu și-a folosit cel mai convingător argument din arsenal. Sponsorii trebuie manipulați.

Dar când mă întind pe nisip mă întreb dacă n-ar putea însemna cumva mai mult. Un mod de a-mi reaminti că încă aș mai putea avea copii cu Gale? Ei bine, dacă asta a fost, atunci a fost o greșeală. În primul rând fiindcă nu s-a numărat niciodată printre planurile mele. Și apoi fiindcă, dacă unul dintre noi poate deveni

părinte, oricine își dă seama că acela ar trebui să fie Peeta.

În timp ce mă fură somnul, încerc să-mi imaginez lumea aceea, undeva în viitor, fără Jocuri, fără Capitoliu. Un loc aidoma luncii despre care i-am cântat lui Rue înainte de a-și da sufletul. Unde copilul lui Peeta ar putea fi în siguranță.

25

Când mă trezesc, sunt cuprinsă de o scurtă și delicioasă fericire, cumva legată de Peeta. Bineînțeles că fericirea e o absurditate desăvârșită în acest moment, ținând cont de viteza cu care se desfășoară lucrurile. Peste încă o zi o să fiu moartă. Și asta e cel mai favorabil scenariu, în cazul în care reușesc să-i elimin pe toți ceilalți, inclusiv pe mine însămi, și să-i aduc lui Peeta coroana de învingător la Jubileul Pacificării. Senzația e totuși atât de neașteptată și de dulce încât mă agăț de ea, fie și numai pentru câteva clipe. Înainte ca nisipul grunjos, soarele fierbinte și mâncărimea pielii să-mi impună revenirea la realitate.

Toată lumea e deja în picioare și privește coborârea unei parașute către plajă. Mă alătur celorlalți, asistând la o nouă livrare de pâine. Nu se deosebește cu nimic de cea primită azi-noapte. Douăzeci și patru de chifle din Districtul 3. Ceea ce înseamnă că avem, cu totul, treizeci și trei. Luăm fiecare câte cinci, lăsând opt de rezervă. N-o spune nimeni, dar celelalte opt se vor împărți în mod egal între cei rămași după următorul deces. La lumina zilei, gluma despre aceia dintre noi care vor mai fi pe-aici ca să mănânce chiflele și-a pierdut cumva tot hazul.

Cât timp ne mai putem păstra alianța? Cred că nimeni nu se aștepta ca numărul tributurilor să scadă atât de repede. Dacă mă înșel închipuindu-mi că Peeta e protejat de ceilalți? Dacă toate cele petrecute n-au fost decât simple coincidențe sau dacă n-a fost vorba decât despre o strategie care să ne câștige încrederea și să ne transforme într-o pradă ușoară, sau dacă eu nu înțeleg ce se petrece de fapt? Ei, în privința asta nu e loc pentru nici un dacă și chiar nu pricep ce se-ntâmplă.

Și, dacă nu pricep, înseamnă că e timpul ca eu și Peeta să plecăm de-aici.

Mă așez alături de el pe nisip și îmi mănânc chiflele. Dintr-un anume motiv, mi-e greu să-l privesc. Poate din pricina sărutului de azi-noapte, deși sărutările noastre nu sunt o noutate. Și poate el nici măcar n-a simțit altceva decât de obicei. Poate fiindcă știu că ne-a mai rămas atât de puțin timp. Și fiindcă știu că, în privința supraviețuirii în aceste Jocuri, scopurile noastre se bat cap în cap.

După ce mâncăm, îl iau de mână și îl trag către apă.

— Vino. Te-nvăț să-noți.

Trebuie să ne-ndepărtăm de ceilalți ca să putem vorbi despre plecarea noastră. O să fie complicat, fiindcă ne vom transforma instantaneu în ținte imediat ce își vor da seama că rupem alianța.

Dacă aș vrea cu adevărat să-l învăț să înoate, l-aș pune să-și scoată centura

care îl ține la suprafață, dar ce importanță are asta acum? Îi arăt mișcările de bază și îl las să exerseze foindu-se încoace și încolo prin apa adâncă până la brâu. La început o văd pe Johanna urmărindu-ne cu atenție, dar în cele din urmă își pierde interesul și se duce să tragă un pui de somn. Finnick împletește o plasă nouă din liane, iar Beetee își face de lucru cu bobina lui. Știu c-a sosit momentul.

În timp ce Peeta înoată descopăr ceva. Crustele care mi-au rămas încep să se jupoaie. Le curăț frecându-mă ușor cu o mână de nisip în susul și în josul brațului, dând la iveală pielea nouă și curată de dedesubt.

Îi spun lui Peeta să-și înceteze exercițiile, cu pretextul că-i arăt cum să scape de crustele care dau mâncărimi, și în timp ce ne curățăm aduc vorba despre fuga noastră.

— Uite, am rămas numai opt. Cred că e timpul să plecăm, îi spun pe șoptite, deși mă îndoiesc că vreunul dintre celelalte tributuri ne poate auzi.

El dă din cap și realizez că se gândește la propunerea mea. Cântărește șansele, vrând să-și dea seama dacă vor fi în favoarea noastră.

— Îți spun eu cum facem, zice apoi. Mai rămânem până când mor Brutus și Enobaria. Cred că Beetee încearcă acum să pună la cale un soi de capcană pentru ei. Îți promit că pe urmă plecăm.

Nu sunt convinsă pe de-a-ntregul. Dar, dacă plecăm acum, o să fim urmăriți de două grupuri de adversari. Poate chiar de trei, căci cine poate și ce pune Chaff la cale? Plus ceasul, de care trebuie să ținem cont. Și apoi, mai este și Beetee. Johanna l-a adus pentru mine și, dacă plecăm, o să-l ucidă cu siguranță. Dar brusc îmi dau seama că nu pot să-l apăr și pe Beetee. Nu poate exista decât un singur învingător, și acela trebuie să fie Peeta. Trebuie să accept asta. Trebuie să iau decizia gândindu-mă numai la supraviețuirea lui.

— Bine, răspund. Stăm până când mor profesioniștii. Dar cu asta punem capăt. Mă răsucesc și îi fac cu mâna lui Finnick. Hei, Finnick, hai în apă! Am descoperit cum să-ți recapeți frumusețea!

Ne curățăm toți trei crustele de pe trupuri, ajutându-ne unul pe altul ca să scăpăm de cele de pe spate și ieșim pe plajă fiind tot atât de rozalii cum e cerul. Ne acoperim cu un alt strat de unguent, fiindcă părem prea delicați pentru razele soarelui, dar pe pielea netedă nu arată nici pe jumătate atât de rău și o să fie un camuflaj bun în junglă.

Beetee ne strigă și se dovedește c-a făcut într-adevăr un plan în timpul orelor când s-a jucat cu mosorul de sârmă.

— Suntem, cred, cu toții de acord că următoarea noastră treabă e să-i ucidem pe Brutus și Enobaria, spune el pe un ton bine temperat. Mă îndoiesc că vor trece din nou la un atac deschis, acum, când sunt într-o asemenea inferioritate numerică. Presupun că am putea să le luăm urma, dar e o muncă istovitoare și periculoasă.

— Crezi că și-au dat seama de povestea cu ceasul? Întreb eu.

— Dacă n-au făcut-o, o vor descoperi destul de curând. Poate nu tot atât de

explicit ca noi. Dar trebuie să știe că măcar o parte dintre zone sunt concepute pentru atacuri și că atacurile se repetă după o schemă circulară. Cred că nu le-a scăpat nici faptul că ultima noastră luptă a fost întreruptă de intervenția creatorilor -de-joc. Noi știm că a fost o încercare de a ne dezorienta, dar ei se întreabă probabil ce sens a avut, iar asta îi poate conduce, de asemenea, la descoperirea că arena e un ceas, zice Beetee. De-aia sunt de părere că avem cele mai mari șanse dacă ne instalăm propria capcană.

— Stai, lasă-mă s-o trezesc pe Johanna, spune Finnick. O să turbeze dacă scapă ceva atât de important.

— Sau nu, murmur eu. De vreme ce ea e turbată mai tot timpul, adaug în gând. Dar nu-l opresc, fiindcă și pe mine m-ar cuprinde furia dacă, în momentul ăsta, aș fi exclusă când se face un plan.

După ce ni se alătură și ea, Beetee ne cere să ne îndepărtăm un pic ca să-i lăsăm loc să meșterească ceva în nisip. Desenează în grabă un cerc și îl împarte în douăsprezece sectoare. E arena, dar nu conturată cu trăsăturile precise ale lui Peeta, ci cu liniile nesigure schițate de un om a cărui minte e preocupată de alte probleme, mult mai complexe.

— Dacă ați fi Brutus și Enobaria și ați ști ceea ce știți despre junglă, unde v-ați simți cel mai în siguranță? ne întreabă el.

În vocea lui nu se simte nici o urmă de superioritate și toată scena mă duce cu gândul la un profesor pe punctul de a le explica elevilor o lecție nouă. Poate din cauza diferenței de vârstă sau fiindcă Beetee e probabil de o mie de ori mai inteligent decât oricare dintre noi, ceilalți.

— Aici, unde ne aflăm acum. Pe plajă, spune Peeta. E locul cel mai sigur.

— Atunci de ce nu sunt pe plajă? zice Beetee.

— Fiindcă aici suntem noi, se amestecă nerăbdătoare Johanna.

— Exact, noi suntem aici, revendicând plaja. Așa că, unde v-ați duce? întreabă Beetee.

Mă gândesc la jungla fatală, la plaja ocupată.

— M-aș ascunde chiar la marginea junglei. Ca să pot fugi în cazul unui atac. Și ca să-i pot spiona pe cei de pe plajă.

— Și ca să mănânc, spune Finnick. Jungla e plină de creaturi și de plante stranie. Dar, urmărindu-i pe cei de pe plajă, aș ști că hrana oferită de mare e sigură.

Beetee ne zâmbește ca și cum i-am fi depășit așteptările.

— Da, perfect. V-ați dat seama. Acum iată ce propun eu: o lovitură la ora douăsprezece. Ce se întâmplă exact la amiază și la miezul nopții?

— Trăsnetul lovește copacul, răspund eu.

— Da. De aceea propun ca, după trăsnetul de la amiază, dar înainte de cel de la miezul nopții, să întindem sârma mea de la copacul ăla până la apa sărată, care este, firește, un foarte bun conducător de electricitate. Când lovește trăsnetul,

curentul va călători prin sârmă, ajungând nu numai în apă, ci și pe plaja din jur, care va fi încă umedă după valul de la ora zece. Oricine se va afla în contact cu aceste suprafețe în momentul respectiv va fi electrocutat, spune Beetee.

Urmează o pauză lungă, timp în care ne gândim cu toții la planul lui Beetee. Mie mi se pare oarecum fantastic, aproape imposibil. Dar de ce? Eu însămi am pus mii de capcane. Nu e asta doar o capcană mai mare, dar cu elemente științifice? Cum de o putem pune la îndoială noi, tributurile deprinse doar să facă rost de pește, de lemn și de cărbune? Ce știm noi despre utilizarea electricității provenite din cer?

Peeta tatonează terenul.

— Beetee, sârma asta poate fi cu-adevărat un atât de bun conductor electric? Arată atât de fragilă, încât te temi să nu se topească instantaneu.

— Oh, o să reziste. Dar nu înainte de a trece curentul prin ea. De fapt, o să acționeze ca un fel de siguranță. Cu excepția faptului că va fi străbătută de curent, răspunde Beetee.

— De unde știi? Întreabă Johanna, evident nicidecum convinsă.

— Pentru că eu am inventat-o, zice Beetee, părând ușor surprins. Nu e sârmă în adevăratul sens al cuvântului. Nici trăsnetul nu e natural, nici copacul nu e copac adevărat. Tu, Johanna, te pricepi la copaci mai bine decât noi toți. Ar fi fost distrus până acum, nu-i așa?

— Da, spune ea, posomorâtă.

— Nu fiți îngrijorați din cauza sârmei – o să facă exact ce spun eu, ne asigură Beetee.

— Și noi unde-o să fim când se-ntâmplă toate astea? Întreabă Finnick.

— În junglă, destul de sus ca să ne punem la adăpost, răspunde Beetee.

— Atunci nici profesioniștii nu vor fi în pericol, dacă nu se vor afla în apropierea apei, subliniez eu.

— E adevărat, zice Beetee.

— Dar toate viețuitoarele din mare se vor prăji, spune Peeta.

— Probabil mai mult decât atât, răspunde Beetee. Presupun că vom distruge definitiv această sursă de hrană. Dar tu, Katniss, poți găsi alte lucruri comestibile în junglă, nu-i așa?

— Da. Nuci și șobolani, spun eu. Și avem sponsori.

— Bine, atunci. Nu văd o problemă în asta, declară Beetee. Dar suntem aliați și va fi nevoie de toate eforturile noastre, așa că voi patru trebuie să hotărâți dacă facem sau nu încercarea.

Suntem ca niște copii de școală. Cu desăvârșire incapabili să-i contestăm teoria aducând alte argumente în afara celor mai elementare griji ale noastre, dintre care cele mai multe nici măcar n-au vreo legătură cu planul lui. Mă uit la chipurile derutate ale celorlalți.

— De ce nu? spun eu. Dacă dă greș, nu se întâmplă nimic rău. Dacă funcțio-

nează, avem o șansă rezonabilă de a-i ucide pe cei doi. Și, chiar dacă nu omorâm decât viețuitoarele din mare, nici cei doi nu le mai pot folosi drept sursă de hrană.

— Eu zic să-ncercăm. Katniss are dreptate, mă susține Peeta.

Finnick se uită la Johanna și înalță din sprâncene. N-o să meargă mai departe fără ea.

— Bine, spune ea în cele din urmă. E oricum mai bine decât să-i hăituim prin junglă. Și mă-ndoiesc că ne-ar putea ghici planul, de vreme ce abia dacă-l înțelegem noi înșine.

Beetee vrea să inspecteze copacul lovit de trăsnet înainte de a-l include în montaj. Judecând după soare, e în jur de nouă dimineața. Oricum trebuie să ne părăsim în curând plaja. Așa că ridicăm tabăra, traversăm nisipul care mărginește sectorul fulgerelor și ne îndreptăm către junglă. Beetee e încă prea slăbit ca să urce singur râpa, așa că Finnick și Peeta îl cară cu rândul. O las pe Johanna în frunte fiindcă drumul către copac urcă aproape în linie dreaptă și îmi închipui că nu se poate abate prea mult. În plus, eu pot face mai mult prăpăd cu o tolă de săgeți decât ea cu două securi, așa că sunt cea mai potrivită ca să închei coloana.

Aerul dens și înăbușitor mă apasă. De când au început Jocurile, ne-a învăluit în permanență. Aș vrea ca Haymitch să nu ne mai trimită pâinea aia din Districtul 3, ci tot pâine din Districtul 4, pentru că în ultimele două zile am transpirat găleți întregi și, cu toate că am mâncat pește, tânjesc după ceva sărat. O bucată de gheață ar fi o altă idee bună sau niște apă rece de băut. Sunt recunoscătoare pentru lichidul din copaci, dar are aceeași temperatură ca apa mării și ca aerul, temperatura celorlalte tributuri și a mea. Suntem cu toții o tocană imensă, calduță.

Când ne apropiem de copac, Finnick propune să preiau conducerea.

— Katniss poate auzi câmpul de forță, le explică el lui Beetee și Johannei.

— Îl aude? întrebă Beetee.

— Numai cu urechea refăcută de Capitoliu, spun eu.

Ghici pe cine nu pot păcăli cu povestea asta? Pe Beetee. Pentru că-și aduce cu siguranță aminte că mi-a arătat cum se poate observa un câmp de forță și poate e oricum imposibil să auzi un asemenea câmp. Dar, din indiferent ce motiv, nu-mi pune vorbele la îndoială.

— Atunci să meargă neapărat Katniss înainte, spune el, întrerupându-se o clipă ca să-și șteargă o dâră de aburi de pe ochelari. Cu câmpurile de forță nu-i de glumit.

Copacul lovit de trăsnet e de neconfundat, fiindcă se înalță cu mult deasupra celorlalți. Găsesc o mână de nuci și le cer tuturor să aștepte în timp ce urc încet râpa, aruncându-le rând pe rând în fața mea. Dar văd câmpul de forță aproape imediat, chiar înainte ca una dintre nuci să-l lovească, pentru că nu e la mai mult de cincisprezece metri distanță. Măturând cu privirea frunzișul dinaintea mea, întrezăresc pătratul unduitor sus, în dreapta. Arunc o nucă drept înainte și o aud sfârâind, ceea ce îmi oferă o confirmare.

— Stați mai jos de copacul trăsnet, le spun celorlalți.

Ne împărțim sarcinile. Finnick îl păzește pe Beetee, care studiază copacul, Johanna găurește un alt copac, pentru apă, Peeta adună nuci, iar eu vânez prin apropiere. Șobolanii de copac par să nu se teamă de oameni, așa că dobor trei cu ușurință. Zgomotul valului de la ora zece îmi aduce aminte că trebuie să mă întorc, așa că mă alătur celorlalți și îmi curăț prada. Pe urmă trasez o linie în țărână, la vreo doi metri depărtare de câmpul de forță, pentru a ne aduce aminte să păstrăm distanța, iar eu și Peeta ne așezăm ca să prăjim nuci și să frigem bucățele din carne de șobolan.

Beetee continuă să se foiască, făcând ceva ce doar el știe, măsurători sau altceva de genul ăsta. La un moment dat, rupe o fâșie din scoartă, ni se alătură și o aruncă în câmpul de forță. Bucata ricoșează și cade pe pământ, incandescentă. Peste câteva clipe își recapătă culoarea inițială.

— Ei, așa se explică multe, zice Beetee.

Mă uit la Peeta și trebuie să-mi mușc buza ca să-mi înăbuș râsul, de vreme ce asta nu e o explicație pentru nimeni, în afară de Beetee.

E momentul când auzim păcăniturile înălțându-se din sectorul de alături. Înseamnă că e ora unsprezece. Zgomotul e mult mai puternic în junglă decât azi-noapte, pe plajă. Stăm toți cu urechile încordate la maximum.

— Nu e de natură mecanică, spune hotărât Beetee.

— Cred că sunt insecte, spun eu. Poate cărăbuși.

— Ceva cu clești, adaugă Finnick.

Sunetul devine mai puternic, parcă alertat de cuvintele noastre șoptite și de apropierea cârnii vii. Pariez că, indiferent ce creatură ar scoate pocnetele alea, ne poate dezgoli până la os în câteva secunde.

— Oricum ar trebui să plecăm de-aici, spune Johanna. A mai rămas mai puțin de o oră până când încep fulgerele.

Însă nu mergem prea departe. Numai până la copacul identic din sectorul ploii-de-sânge. Facem un soi de picnic, așezându-ne pe pământ, mâncând hrana oferită de junglă și așteptând trăsnetul care anunță amiaza. La cererea lui Beetee, mă urc în bolta de frunze când păcăniturile încep să devină tot mai anemice. Când lovește fulgerul, lumina e orbitoare, chiar și aici, sub soarele strălucitor. Cuprinde în întregime copacul îndepărtat, învăluindu-l într-o incandescentă alb-albăstruie și făcând să trosnească aerul din jur, încărcat de electricitate. Cobor și îi raportez lui Beetee ce am descoperit, iar el pare mulțumit, deși descrierea mea nu sună prea științific.

Ne întoarcem pe plaja de la ora zece pe un drum ocolit. Nisipul e moale și umed, spălat de valul care l-a măturat de curând. În esență, Beetee ne lasă liberi toată după-amiaza, în timp ce el se ocupă de bobină. De vreme ce e arma lui, iar noi, ceilalți, nu putem decât să ne plecăm cu desăvârșire în fața cunoștințelor sale, avem sentimentul ciudat că am scăpat de la școală mai devreme. Mai întâi dormim

cu schimbul în zona umbroasă de la marginea junglei, dar, către sfârșitul după-amiezii, toată lumea e trează și agitată. Fiindcă asta ar putea fi ultima noastră ocazie de a mânca fructe de mare, hotărâm să facem un soi de ospăț. Sub îndrumarea lui Finnick, vânăm pești cu sulita și adunăm scoici, ba chiar ne scufundăm după stridii. Această ultimă parte îmi place cel mai mult, nu fiindcă maș da în vânt după ele. Nu le-am gustat decât o singură dată, la Capitoliu, și atunci n-am putut să trec peste neplăcerea de a le simți atât de vâscoase. Dar în adâncul mării e frumos, ca și cum ai fi în altă lume. Apa e foarte limpede și fundul nisipos e împodobit de bancuri de pești strălucitor colorați și de plante de mare ciudate.

Johanna stă de pază în timp ce eu, Finnick și Peeta curățăm și aranjăm roadele culese. Peeta tocmai a deschis cu greu una dintre scoici, când îl aud izbucnind în râs.

— Hei, uitați-vă la asta!

Ține în mână o perlă lucioasă, fără cusur, de dimensiunea unui bob de mazăre.

— Știi, dacă supui cărbunele unei presiuni suficiente, se transformă în perle, îmi spune lui Finnick, cu toată seriozitatea.

— Nu, nu e așa, răspunde Finnick, fără interes.

Dar eu simt o sfâșiere când îmi amintesc că așa ne-a prezentat o Effie neinformată în fața oamenilor din Capitoliu, anul trecut, înainte de a ne fi cunoscut cineva. Drept cărbuni preschimbați în perle sub apăsarea unei vieți prea grele. Frumusețe răsărită din durere.

Peeta spală perla în apă și mi-o întinde.

— Pentru tine.

O țin în mână și îi studiez suprafața irizată în lumina soarelui. Da, o s-o păstrez. O să-mi fie alături în puținele ore de viață care mi-au mai rămas. Acest ultim dar primit de la Peeta. Singurul pe care-l pot accepta cu adevărat. Poate c-o să-mi dea putere în cele din urmă clipe.

— Mulțumesc, spun, închizându-mi pumnul în jurul ei.

Privesc cu detașare în ochii albaștri ai omului care e acum cel mai important dintre adversarii mei, cel care vrea să mă păstreze în viață cu prețul vieții lui. Și îmi promit că-i voi zădărnici planul.

Ochii aceia care privesc într-ai mei cu atâta intensitate își pierd treptat vioiciunea, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Medalionul n-a dat rezultate, nu-i așa? spune Peeta, deși Finnick e chiar lângă noi, deși îl poate auzi toată lumea. Katniss?

— Ba da, îmi răspund.

— Dar nu așa cum doream eu, zice el, privind în altă parte.

După care nu se mai uită decât la stridii.

Când suntem gata să ne așezăm la masă, apare o parașută, cu două suplimente ale ospățului. Un mic vas cu un sos roșu, picant, și un alt set de chifle din Districtul 3. Bineînțeles că Finnick se grăbește să le numere.

— Tot douăzeci și patru, spune el.

Prin urmare treizeci și două. Așa că luăm fiecare câte cinci, lăsând șapte, care nu se vor mai împărți niciodată egal între mai multe persoane. Pâinea rămasă e pentru un singur om.

Peștele sărat, scoicile succulente. Până și stridiile par mai gustoase, înmuiate în sos. Ne ghiftuim până când nimeni nu mai poate înghiți nici măcar o îmbucătură și tot mai rămân resturi, însă nu vor rezista fără să se altereze, așa că aruncăm toată mâncarea de prisos înapoi, în apă, ca să n-o găsească profesioniștii după plecarea noastră. Nimeni nu se sinchisește de cochilii. O să le curețe valul.

Nu ne mai rămâne decât să așteptăm. Eu și Peeta stăm pe mal, mână în mână, fără cuvinte. El mi-a vorbit azi-noapte, dar nu m-a putut face să mă răzgândesc, iar orice aș spune eu n-o să-l facă pe el să se răzgândească. Vremea darurilor convingătoare a trecut.

Însă eu am oricum perla, la loc sigur, alături de canea și de medicament, în parașuta legată de centura mea. Sper că va ajunge în Districtul 12.

Mama și Prim i-o vor înapoia cu siguranță lui Peeta înainte de a-mi îngropa trupul.

26

Începe imnul, dar în seara asta pe cer nu e nici un chip. Spectatorii se vor agita, însetați de sânge. Capcana lui Beetee e totuși suficient de promițătoare pentru ca de data asta creatorii-de-joc să nu apeleze la alte atacuri. Poate sunt pur și simplu curioși să vadă dacă o să funcționeze.

Când Finnick și cu mine apreciem că e în jur de ora nouă, ne părăsim tabăra presărată de cochilii, traversăm plaja de la ora douăsprezece și, sub lumina Lunii, începem în tăcere urcușul către copacul trăsnit. Din cauza stomacurilor pline, ne simțim mai incomodați decât în timpul drumului de dimineață și ni se taie mai repede răsuflarea. Încep să am regrete pentru ultima duzină de stridii.

Beetee îl roagă pe Finnick să-l ajute, iar noi, ceilalți, stăm de pază. Derulează metri după metri de sârmă chiar înainte de a o fixa de copac. Îl pune pe Finnick s-o lege strâns în jurul unei crengi rupte și s-o lase înapoi pe pământ. Stau amândoi de o parte și de alta a copacului, dând mosorul de la unul la altul în timp ce înfășoară iarăși și iarăși sârma în jurul trunchiului. La început par s-o facă la voia întâmplării, apoi deslușesc un model, un soi de labirint complicat, vizibil în lumina Lunii în partea lui Beetee. Mă întreb dacă modul în care e plasată sârma are vreo importanță sau dacă e pur și simplu o metodă de a îndemna publicul să-și fabrice propriile scenarii. Fac pariu că majoritatea spectatorilor nu știu cu nimic mai mult decât mine despre electricitate.

Munca din jurul trunchiului se încheie exact când auzim că începe să se prăvălească valul. Nu mi-am dat niciodată seama în ce moment dintre zece și

unsprezece țâșnește. Trebuie să existe un interval în care se acumulează apa, apoi apare valul în sine, după care urmează efectele dezastrului. Dar cerul îmi spune că e zece și jumătate.

Asta e clipa în care ne dezvăluie Beete restul planului. Pentru că noi ne mișcăm cel mai repede printre copaci, vrea ca eu și Johanna să ducem bobina prin junglă, desfășurând sârma pe măsură ce înaintăm. Trebuie s-o întindem de-a latul plajei de la ora douăsprezece, aruncând apoi mosorul metalic, cu oricâtă sârmă o să mai rămână, cât mai adânc în apă și asigurându-ne că se scufundă. Și apoi să fugim către junglă. Dacă plecăm acum, chiar acum, am putea-o face fără nici un risc.

— Vreau să merg cu ele, să le protejez, spune imediat Peeta.

După episodul cu perla, știu că își dorește mai mult decât oricând să nu mă scape din ochi.

— Te miști prea încet. În plus, am nevoie de tine în capătul ăsta. Protecția o s-o asigure Katniss, zice Beete. N-avem timp pentru dezbateri, îmi pare rău. Dacă fetele vor să ajungă acolo vii, trebuie să plece acum.

Îi întinde mosorul Johannei. Nu-mi place planul mai mult decât lui Peeta. Cum îl pot apăra de la distanță? Dar Beete are dreptate. Cu piciorul lui, Peeta e prea lent ca s-ajungă la timp la baza pantei. Eu și Johanna suntem cele mai iuți și ne păstrăm cel mai bine echilibrul pe solul junglei. Nu mă pot gândi la nici o altă variantă plauzibilă. Și, dacă mai am încredere în altcineva în afară de Peeta, atunci acela e Beete.

— E OK, îi spun lui Peeta. Aruncăm mosorul și ne-ntoarcem imediat înapoi.

— Nu în zona fulgerelor, îmi reamintește Beete. Îndreptați-vă către copacul din sectorul unu-două. Dacă sunteți în criză de timp, deplasați-vă cu un sector mai încolo, însă nici măcar să nu vă treacă prin cap să vă-ntoarceți pe plajă până ce nu evaluez eu rezultatele.

Iau fața lui Peeta în mâini.

— Nu-ți face griji. Ne vedem la miezul nopții. Îl sărut și, înainte de a avea timp să obiecteze, mă desprind de el și mă întorc spre Johanna.

— Gata?

— De ce nu? răspunde ea, ridicând din umeri.

E clar că gândul de a forma amândouă o echipă n-o încântă mai mult decât pe mine, dar suntem prinși cu toții în capcana lui Beete.

— Tu stai cu ochi-n patru, eu derulez, pe urmă putem face cu schimbul.

Fără să mai stăm la discuții o pornim în josul râpei. De fapt, vorbim foarte puțin. Ne mișcăm destul de repede, una mânuind mosorul, cealaltă fiind cu ochii în patru. Cam pe la jumătatea pantei, auzim păcăniturile răsunând tot mai puternic, semn că a trecut de ora unsprezece.

— Am face bine să ne grăbim, zice Johanna. Vreau să pun o distanță cât mai mare între mine și apa aia înainte de a lovi fulgerul. Pentru cazul că Scurtcircuit a

greșit cumva vreun calcul.

— Iau eu mosorul o vreme, spun.

E mai greu să întinzi sârma decât să stai de veghe, și ea a făcut asta mult timp.

— Poftim, încuviințează, întinzându-mi-l. Suntem încă amândouă cu mâinile pe cilindrul de metal când se simte o vibrație ușoară. Auriu și subțire, firul de deasupra coboară dintr-un salt către noi, adunându-se în bucle încâlcite și încolăcindu-ni-se în jurul încheieturilor. Pe urmă capătul retezat ne șerpuiește la picioare.

Nu e nevoie decât de o secundă ca să ne dăm seama de întorsătura bruscă a evenimentelor. Schimb o privire cu Johanna, dar nici una dintre noi nu trebuie s-o spună. Cineva aflat la o distanță destul de mică deasupra noastră a tăiat sârma. Și poate ajunge la noi în orice clipă.

Mâna mi se eliberează dintre sârme și abia s-a strâns în jurul penelor unei săgeți când cilindrul de metal mă izbește în cap dintr-o parte. Următorul lucru pe care îl știu e că zac pe spate printre lujeri, cu o durere cumplită în tâmpla stângă. Ceva nu e în regulă cu ochii mei. Vederea mi se încețoșează, când pierzându-și, când regăsindu-și focalizarea în timp ce mă încordez, străduindu-mă să contopesc într-una singură cele două luni care plutesc pe cer. Mi-e greu să respir și îmi dau seama că Johanna stă pe pieptul meu, ținându-mi umerii la pământ cu genunchii.

Ceva mă înjunghie în antebrațul stâng. Încerc să mă smucesc, dar sunt încă atât de neputincioasă. Johanna îmi afundă ceva în carne, probabil vârful cuțitului, răsucindu-l. Urmează o senzație chinuitoare de sfâșiere și de căldură ce mi se prelinge în josul încheieturii, umplându-mi palma. Ea mă pocnește peste braț, măturându-l cu o lovitură, și îmi acoperă jumătate din față cu propriul meu sânge.

— Stai jos acolo! șuieră.

Greutatea ei îmi părăsește trupul și acum rămân singură.

Stai jos acolo? mă gândesc. Ce e? Ce se-n-tâmplă? Închid ochii, excluzând realitatea contradictorie și încercând să dau sens situației în care mă aflu.

Nu mă pot gândi decât la Johanna îmbrâncind-o pe Wiress pe plajă. Stai jos acolo și potolește-te, se poate? Dar n-a atacat-o pe Wiress. Nu așa. Și, oricum, eu nu sunt Wiress. Nu sunt Țăcăneală. Stai jos acolo și potolește-te, se poate? îmi răsună în minte.

Pași apropiindu-se. Două perechi de picioare. Călcând apăsat, neîncercând să-și ascundă prezența.

Vocea lui Brutus.

— E ca și moartă! Haide, Enobaria!

Pași îndepărtându-se în noapte.

Așa e? Căutând un răspuns, îmi pierd și îmi regăsesc rând pe rând cunoștința. Sunt ca și moartă? Nu mă aflu în situația de a aduce argumente care să susțină contrariul. De fapt, gândirea rațională e un efort. Știu un singur lucru. Johanna m-a atacat. M-a pocnit în cap cu cilindrul ăla. Mi-a tăiat brațul, probabil făcându-le

venelor și arterelor mele un rău ireparabil, apoi, înainte de a apuca să măucidă, au apărut Brutus și Enobarria.

Alianța s-a încheiat. Probabil că Finnick și Johanna s-au înțelese să se-ntoarcă împotriva noastră în noaptea asta. Știam că trebuia să fi plecat azi-dimineață. Nu știu de ce parte se află Beetee. Dar eu sunt o pradă ușoară, așa cum e și Peeta.

Peeta! Deschid brusc ochii, cuprinsă de panică. Peeta așteaptă în vârful dealului, lângă copac, nebănuind nimic și cu garda jos. Poate Finnick l-a omorât deja.

– Nu, șoptesc.

Profioniștii au tăiat sârma de la o mică distanță. Finnick, Beetee și Peeta... n-au de unde să știe ce se petrece aici. Se pot doar întreba ce s-a întâmplat, de ce nu mai e tensionată sârma sau poate chiar a zvâcnit înapoi, către copac. Iar asta, în sine, ar putea fi un semnal, îndemnul de a ucide, nu-i așa? Cu siguranță Johanna a fost cea care a decis că e momentul s-o rupă cu noi. Să mă omoare. Să fugă de profesioniști. Apoi să se lupte cu Finnick cât mai curând cu putință.

Nu știu. Nu știu. Știu doar că trebuie să mă-ntorc la Peeta și să-l păstrez în viață. Am nevoie de fiecare dram de voință ca să mă salt în șezut și să mă ridic în picioare agățându-mă de un copac. Noroc că am de ce să mă țin, fiindcă jungla se înclină într-o parte și într-alta. Fără nici un avertisment, mă aplec și vomit fructele de mare de la ospăț, fără să mă opresc înainte de a ieși din mine și ultima stridie. Lipicioasă de sudoare și tremurând, îmi evaluez starea fizică.

Când îmi ridic brațul rănit, sângele îmi împrășcă fața, și lumea se leagănă încă o dată alarmant, îmi strâng cu putere pleoapele și mă agăț de copac până când totul pare să-și regăsească un oarecare echilibru. Fac câțiva pași prudenți către un alt copac de alături, smulg niște mușchi și îmi bandajez strâns brațul, fără să-mi mai examinez rana. E mai bine. E cu siguranță mai bine dacă n-o văd. Apoi îmi las mâna să-mi atingă cercetătoare lovitura de la cap. Dau de o umflătură uriașă, dar de foarte puțin sânge. Ceva din interior a avut evident de suferit, dar nu par în pericol să sângerez până la moarte. Cel puțin nu din rana aia.

Îmi șterg palmele cu mușchi și strâng arcul între degetele tremurătoare ale mâinii vătămate. Potrivesc creștătura unei săgeți pe coardă. Îmi silesc picioarele să urce râpa.

Peeta. Ultima mea dorință. Promisiunea mea. Să-l țin în viață. Îmi mai vine inima la loc când realizez că trăiește încă, fiindcă nu s-a auzit nici o lovitură de tun. Poate Johanna acționează de una singură, știind că Finnick o să treacă de partea ei odată ce își va dezvălui clar intențiile. Cu toate că mi-e greu să ghicesc ce se petrece între cei doi. Mă gândesc cum s-a uitat la ea, așteptând o confirmare înainte de a fi de acord să ajute la instalarea capcanei lui Beetee. E vorba despre o alianță mult mai solidă, bazată pe ani de prietenie și cine știe pe mai ce. De aceea, dacă Johanna s-a întors împotriva mea, n-ar trebui să mai am încredere în Finnick.

Ajung la concluzia asta înainte de a auzi pe cineva alergând în josul râpei,

către mine. Nici Peeta, nici Beetee nu s-ar putea mișca în ritmul ăsta. Mă ghemuiesc în spatele perdelei de liane, ascunzându-mă exact la timp. Finnick îmi zboară pe alături, cu pielea întunecată de alifie, sărind printre tufișuri ca un cerb. Locul unde am fost atacată intră curând în raza lui vizuală, probabil zărește sângele.

— Johanna! Katniss! strigă el.

Stau nemișcată până când dispare în direcția în care au luat-o Johanna și profesioniștii.

Mă mișc cât de repede pot fără a trimite lumea într-un vârtej. Capul îmi zvâcnește în ritmul grăbit al bătăilor inimii. Probabil incitate de mirosul sângelui, insectele păcănesc tot mai tare până când în urechi îmi răsună un vâjăit neîntrerupt. Nu, stai. Poate îmi țiuie urechile din cauza loviturii. O să fie imposibil să-mi dau seama înainte de a amuți insectele, dar când vor amuți vor începe fulgerele. Trebuie să mă mișc mai repede. Trebuie să ajung la Peeta.

Lovitura de tun mă oprește brusc. Cineva a murit. Știu că acum, când alergăm toți în toate părțile, înarmați și speriați, ar putea fi oricine. Și, indiferent cine, cred că moartea sa va declanșa un soi de încăierare generală în noapte. Toți vor ucide mai întâi și apoi se vor întreba de ce-au făcut-o. Îmi silesc picioarele să alerge.

Ceva mi se agață de glezne și cad lată la pământ. Mă simt înconjurată, încâlcită în fibre tăioase. O plasă! Probabil una dintre cele fanteziste, împletite de Finnick, plasată astfel încât să mă prindă în cursă, iar el trebuie să fie pe-aproape, cu tridentul în mână. Mă zbat o vreme, nereușind decât să strâng plasa mai tare în jurul meu, apoi o întrezăresc în lumina Lunii. Îmi ridic derutată brațul și văd că e înfășurat în fire aurii, licăritoare. Nu e una dintre plasele lui Finnick, e sârma lui Beetee. Mă ridic cu grijă în picioare și descopăr că am fost înfășurată în firul care s-a agățat de un trunchi pe traseul său de întoarcere către copacul trăsmit. Mă eliberez încet din strânsoarea sârmei, ies din zona în care mă poate atinge și îmi continui urcușul.

Partea bună e că n-am greșit drumul, că lovitura la cap nu m-a făcut să-mi pierd simțul orientării. Partea proastă e că sârma mi-a adus aminte de apropierea furtunii electrice. Încă mai aud insectele, dar oare nu cumva scot sunete din ce în ce mai firave?

Am grijă ca bucele de sârmă să rămână la vreo doi metri în stânga mea, călăuzindu-mă în timp ce alerg, dar am mare grijă să nu le ating.

Dacă insectele se aud din ce în ce mai slab și urmează să lovească primul fulger, atunci toată energia sa se va scurge în josul sârmei și oricine o va atinge va muri.

Copacul îmi apare în fața ochilor, cu trunchiul împodobit cu aur. Încetinesc, încerc să înaintez pe furiș, dar sunt pur și simplu norocoasă fiindcă mă țin pe picioare. Mă uit după vreo urmă lăsată de ceilalți. Nimic. Aici nu e nimeni.

— Peeta? strig, cu voce scăzută. Peeta?

Îmi răspunde un geamăt ușor și mă răsucesc, descoperind o siluetă care zace

pe pământ, ceva mai sus de mine.

— Beete! exclam.

Mă grăbesc să îngenunchez alături de el. Geamătul trebuie să fi fost involuntar. Nu e conștient, deși nu văd nici o rană, cu excepția unei tăieturi adânci sub îndoitura cotului. Însfac o mână de mușchi din apropiere și i-o bandajez cu stângăcie, timp în care încerc să-l trezesc.

— Beete! Beete, se ce se-ntâmplă? Cine te-a rănit? Beete!

Îl zgâlțâi așa cum n-ar trebui zgâlțâit niciodată un rănit, dar nu știu ce altceva să fac. El geme din nou și își ridică scurt o mână, ca să mă alunge.

Atunci observ că ține în pumn un cuțit, cred că unul dintre cele pe care le avea mai devreme Peeta, iar cuțitul e înfășurat lejer în sârmă. Uluită, mă salt în picioare și o ridic, confirmându-mi că e legată de copac. Am nevoie de o clipă ca să-mi aduc aminte de o a doua bucată de sârmă, mult mai scurtă, pe care Beete a înfășurat-o în jurul unei crengi și a lăsat-o să atârne pe pământ chiar înainte de a-și începe împletitura din jurul copacului. Mă gândisem că avea vreo semnificație din punct de vedere electric, că fusese lăsată deoparte pentru a fi întrebuințată mai târziu. Dar n-a fost niciodată așa, fiindcă aici sunt vreo douăzeci sau chiar douăzeci și cinci de metri.

Îmi încordez privirea, uitându-mă în susul dealului și îmi dau seama că ne aflăm doar la câțiva pași distanță de câmpul de forță. Pătratul demascator e acolo, sus și în dreapta mea, exact cum era azi-dimineață. Ce-a făcut Beete? A încercat realmente să înfigă cuțitul în câmpul de forță, așa cum a făcut Peeta dintr-o întâmplare? Și care e rostul sârmei? Oare ăsta era planul lui de rezervă? Dacă nu reușea să conducă electricitatea în apă, avea de gând să trimită energia fulgerului în câmpul de forță? Și, oricum, ce urmări ar fi avut asta? Niciunul? Foarte multe? Ne-ar fi prăjit pe toți? Cred că un câmp de forță trebuie să fie alcătuit, de asemenea, mai ales din energie. Cel de la Centrul de Antrenament era invizibil.

Ăsta pare să oglindească într-un anume fel jungla. Dar l-am văzut întrerupându-se când a fost lovit de cuțitul lui Peeta și de săgeata mea. Dincolo de el se află lumea reală.

Urechile mele nu țiuie. La urma urmelor, n-au fost decât insectele. O știu, fiindcă acum ele amuțesc cu repeziciune, iar eu nu mai aud decât zgomotele junglei. Beete nu-mi e de nici un folos. Nu-l pot face să-și recapete cunoștința. Nu-l pot salva. Nu știu ce avea de gând cu cuțitul și cu sârma, iar el nu-mi poate explica. Bandajul de mușchi de pe brațul meu e îmbibat de sânge și n-are rost să mă amăgesc singură. Mă simt atât de slăbită încât o să leșin peste nu mai mult de câteva minute. Trebuie să mă îndepărtez de copacul ăsta și...

— Katniss!

Aud vocea lui Peeta, deși el e la mare distanță. Dar ce face? Până acum trebuie să-și fi dat seama că toată lumea ne vânează.

— Katniss!

Nu-l pot apăra. Nu mă pot mișca destul de repede și nu pot ajunge destul de departe, iar îndemânarea mea de țintaș e în cel mai bun caz îndoielnică. Fac singurul lucru de care mă simt în stare ca să-i îndepărtez pe atacatori de el și să-i atrag spre mine.

— Peeta! Strig. Peeta! Sunt aici! Peeta!

Da, o să-i atrag aici, oriunde în apropierea mea, departe de Peeta, dar spre mine și spre copacul trăsnet, care va fi în curând el însuși o armă.

— Sunt aici! Sunt aici!

El n-o să reușească. Nu cu piciorul ăla și nu noaptea. N-o să ajungă niciodată la timp.

— Peeta!

Dă rezultate. Îi aud venind. Sunt doi. Rupând zgomotos crengile. Încep să mi se înmoaie genunchii și mă prăbușesc alături de Beetee, sprijinindu-mi greutatea pe călcâie. Cu arcul și săgeata în poziție de tragere. Dacă îi ucid, Peeta le va supraviețui celorlalți?

Enobarria și Finnick ajung lângă copacul trăsnet. Nu mă pot vedea, așa cum stau pe panta de deasupra lor, cu pielea camuflată de unsoare. Iau la ochi gâtul Enobarriei. Cu puțin noroc o s-o ucid. Finnick se va ghemui în dosul copacului, adăpostindu-se, exact când va lovi trăsnetul. Și asta se poate întâmpla oricând. Insectele nu se mai aud decât foarte slab, când și când. Pot să-i ucid. Pot să-i ucid pe amândoi.

O altă lovitură de tun.

— Katniss!

Peeta mă strigă urlând. Dar de data asta nu-i răspund. Beetee încă mai răsufală ușor alături de mine. Amândoi vom muri în curând. Finnick și Enobarria vor muri, de asemenea. Peeta trăiește. S-au auzit două lovituri de tun. Brutus, Johanna, Chaff. Doi dintre ei sunt deja morți. Asta o să-i lase lui Peeta un singur tribut de ucis. Este tot ce mai pot să fac. Un singur dușman.

Dușman. Dușman. Cuvântul atrage după sine o amintire recentă. O aduce în prezent. Privirea de pe chipul lui Haymitch.

— Katniss, când o să fii în arenă... încruntarea, îndoiala.

— Ce să fac?

Îmi aud propria voce sugrumându-se când mă zbârlesc din cauza vreunei acuzații nerostite.

— Doar să nu uiți cine e dușmanul, spune Haymitch. Asta-i tot.

Ultimul lui sfat pentru mine. De ce ar trebui să-mi aduc aminte? Am știut întotdeauna cine e dușmanul. Cine ne înfometează, cine ne torturează și cine ne ucide în arenă. Cine îi va ucide în curând pe toți cei care-mi sunt dragi.

Arcul îmi cade când pătrund înțelesul spuselor lui. Da, știu cine este dușmanul. Și cu siguranță nu e Enobarria.

Văd în sfârșit cuțitul lui Beetee cu ochi limpezi. Măinile mele tremurătoare

fac să alunece sârma pe mâner, o răsucesc în jurul săgeții, chiar deasupra penelor, și o leg cu un nod învățat la antrenament.

Mă ridic și mă întorc către câmpul de forță, arătându-mă în întregime, dar fără să-mi mai pese. Făcându-mi griji doar în privința locului spre care trebuie să-mi trimit săgeata, spre care și-ar îndrepta Beete cuțitul dacă ar putea să decidă. Arcul mi se înclină spre pătratul unduitor, spre defect, spre... cum i-a spus el în ziua aceea? Fisura din blindaj. Dau drumul săgeții, o văd cum lovește ținta și cum dispare, trăgând după ea firul de aur.

Mi se face părul măciucă, și fulgerul lovește copacul.

O străfulgerare albă alunecă în susul firului și, preț de o singură clipă, domul erupe într-o lumină albastră, orbitoare. Sunt azvârlită înapoi și cad la pământ, cu trupul inert, paralizată, cu pleoapele încremenite și ochii larg deschiși în timp ce asupra mea plouă cu frânturi de materie ușoară ca fulgul. Nu pot ajunge la Peeta. Nu pot nici măcar să-mi ating perla. Ochii mi se încordează, dornici să prindă o ultimă imagine a frumuseții, pe care s-o iau cu mine.

Chiar înainte de răbufnirea exploziei, descopăr o stea.

27

Totul pare să erupă în același timp. Pământul explodează într-o ploaie de noroi și resturi de plante. Copacii izbucnesc în flăcări. Până și cerul se umple de flori de lumină în culori strălucitoare. Nu pot pricepe de ce e bombardat până când îmi dau seama că acolo, sus, creatorii-de-joc trag focuri de artificii, în timp ce adevărata distrugere are loc pe pământ. Pentru cazul că nu e destul de distractiv să privești distrugerea arenei și a tributurilor încă în viață. Sau poate pentru a ne scâlda în lumină sfârșiturile glorioase.

Vor lăsa pe cineva să supraviețuiască? Va exista un câștigător al celei de-a Șaptezeci și cincea Ediții a Jocurilor Foamei? Poate că nu. La urma urmelor, ce este acest Jubileu al Pacificării dacă nu... ce a citit președintele Snow de pe filă?

— ... pentru a li se reaminti rebelilor că nici cei mai puternici dintre ei nu pot înfrânge vreodată puterea Capitoliului...

Nici măcar cel mai puternic dintre cei mai puternici nu va triumfa. Poate că nu s-a intenționat niciodată ca această ediție a Jocurilor să aibă un învingător. Sau poate ultimul meu act de revoltă le-a forțat mâna.

Îmi pare rău, Peeta, mă gândesc. Îmi pare rău că n-am reușit să te salvez. Să-l salvez? Mai degrabă i-am răpit ultima șansă de supraviețuire, l-am condamnat la moarte când am distrus câmpul de forță. Dacă am fi respectat cu toții regulile, poate ar fi fost lăsat să trăiască.

Aeronava se materializează deasupra mea fără nici o avertizare. Dacă ar fi fost liniște și dacă în apropiere s-ar fi aflat o gaiță-zeflemitoare, aș fi auzit mai întâi jungla amuțind și apoi acel tril al păsării care precede apariția unei aeronave a

Capitolului. Dar, în tot acest bombardament, urechile mele n-ar izbuti niciodată să perceapă ceva atât de discret.

Cleștele i se desprinde din pânțele și coboară până când e exact deasupra capului meu. Ghearele metalice se strecoară sub mine. Vreau să țip, să fug, să le distrug, să scap printre ele, dar sunt paralizată, nu pot decât să sper cu ardoare că să mor înainte de a da ochii cu personajele sinistre care mă așteptă sus. Nu mi-au cruțat viața pentru a mă încorona ca învingătoare, ci ca să-mi ofere o moarte cât mai lentă și mai în văzul întregii lumi cu puțință.

Cele mai cumplite temeri mi se confirmă când realizez că figura care mă întâmpină în aeronavă e a lui Plutarch Heavensbee, șeful creatorilor-de-joc. În ce harababură am transformat frumoasele lui Jocuri, cu ceasul ingenios ticăind și cu colecția de învingători. Va avea de suferit pentru eșecul său, probabil își va pierde viața, dar nu înainte de a mă vedea pedepsită. Mâna i se întinde spre mine și mă gândesc că vrea să mă lovească, dar se întâmplă ceva mai rău. Îmi închide pleoapele cu degetul mare și cu arătătorul, condamnându-mă la vulnerabilitatea întinericului. Acum îmi pot face orice și nici măcar n-o să văd ce se apropie.

Înima îmi bate atât de tare încât sângele începe să-mi șiroiască din bandajul din mușchi, deja îmbibat. Gândurile mi se încețoșează. La urma urmelor, e posibil să sângerez până la moarte înainte de a apuca să mă resuscitez. În timp ce leșin, îi adresez în gând o șoaptă de mulțumire Johannei, pentru rana excelentă pe care mi-a făcut-o.

Când plutesc înapoi, spre starea de semiconștiență, simt că sunt întinsă pe o masă capitonată. Simt pișcături, senzație dată de furtunașele din brațul meu stâng. Încearcă să mă mențină în viață, fiindcă, dacă m-aș stinge în tăcere și în intimitate, aș obține o victorie. Nu sunt încă în stare să-mi mișc tot trupul, să-mi ridic pleoapele sau să-mi salt capul. Dar brațul meu drept și-a recăpătat puterea de a se urni încet. Încerc să mi-l apropiez de trup, îl simt ca pe o înotătoare de pește, ba nu, ca pe ceva mai puțin mobil, un soi de bătă. Nu îmi coordonez cu adevărat mișcărilor, nimic nu-mi dovedește că încă mai am degete. Reușesc totuși să-l foiesc încoace și încolo până când smulg furtunașele. Ceva începe să piuie, dar nu sunt în stare să rămân trează ca să află pe cine va aduce aici zgomotul.

Când îmi revin în simțiri, am mâinile legate de masă, și tuburile sunt din nou înfipite în braț, însă pot să deschid ochii și să-mi salt ușor capul. Sunt într-o încăpere mare, cu tavanul jos, scăldată într-o lumină argintie. Există două rânduri de paturi, față în față. Aud respirația altora și presupun că sunt ceilalți învingători. Chiar vizavi de mine îl văd pe Beetee, conectat la zece aparate diferite. Lăsați-ne să murim! urlu în gând. Capul îmi recade, izbindu-se cu putere de masă, și leșin iarăși.

Când mă trezesc în sfârșit cu adevărat, legăturile au dispărut. Îmi ridic mâna și descopăr că am degete și le pot mișca din nou, la comandă. Mă împing, săltându-mă în capul oaselor, și mă țin de suprafața capitonată până când încăperea mi se

conturează clar în fața ochilor. Am brațul stâng bandajat, dar furtunașele atârnă de suporturile de lângă pat.

Sunt singură, cu excepția lui Beetee, care continuă să zacă în fața mea, susținut de armata lui de mașinării. Dar unde sunt ceilalți? Peeta, Finnick, Enobaria și... și... încă unul, corect? Când au început detunăturile, mai era în viață fie Johanna, fie Chaff, fie Brutus. Sunt sigură că vor să dea un exemplu folosindu-se de noi toți. Dar unde i-au dus? I-au mutat de la spital la închisoare?

— Peeta..., șoptesc.

Îmi doream atât de mult să-l protejiez și sunt încă hotărâtă s-o fac. Fiindcă n-am reușit să-l păstrez în viață și în siguranță, trebuie să-l găsec și să-l ucid înainte de a alege Capitoliul tortura prin care să-i ia viața. Îmi las picioarele să alunece în jos și mă uit în jur după o armă. Pe măsuta de lângă patul lui Beetee sunt câteva seringi sigilate în plastic steril. Perfect. N-am nevoie decât de aer și de o împunsătură într-una dintre venele lui.

Mă opresc pentru o clipă, întrebându-mă dacă să-l omor pe Beetee. Dar, dacă o fac, monitoarele vor începe să piuie și voi fi prinsă înainte de a ajunge la Peeta. Făgăduiesc, în tăcere, că mă voi întoarce să-i pun capăt vieții.

Nu port decât o cămașă subțire de noapte, așa că strecor seringă sub bandajul care-mi acoperă rana din braț. La ușă nu e nici un paznic. Fără îndoială că mă aflu la o adâncime de kilometri sub Centrul de Antrenament sau în vreo fortăreață a Capitoliului și posibilitatea evadării e inexistentă. N-are importanță. Nu evadez, doar termin ce-am început.

Mă furieș de-a lungul unui coridor îngust, către o ușă metalică, ușor întredeschisă. Dincolo de ea e cineva. Scot seringă și o strâng în mână. Mă lipesc de perete și ascult vocile dinăuntru.

— Comunicațiile au căzut în Șapte, Zece și Doisprezece, dar Unsprezece deține acum controlul mijloacelor de transport, așa că putem cel puțin spera că vor trimite mâncare în afară.

Plutarch Heavensbee. Așa cred. Deși nu am vorbit cu el decât o singură dată. O voce răgușită întreabă ceva.

— Nu, îmi pare rău. Nu există nici o cale de a te duce în Patru. Dar am dat ordine speciale pentru a fi găsită, dacă e posibil. E tot ce pot face, Finnick.

Finnick. Mîntea mea se străduiește să dea un sens conversației, faptului că e purtată între Plutarch Heavensbee și Finnick. Îi e atât de apropiat și de drag Capitoliului încât i se vor ierta infracțiunile? Sau într-adevăr n-a știut ce avea de gând Beetee? El murmură altceva. Ceva plin de disperare.

— Nu fi idiot. E cel mai rău lucru pe care l-ai putea face. Ar fi ucisă cu siguranță. Atâta vreme cât ești tu în viață, o vor păstra în viață și pe ea, ca momeală, zice Haymitch.

Haymitch! Mă împing în ușă și intru împleticindu-mă. Haymitch, Plutarch și un Finnick cumplit de stors de vlagă stau în jurul unei mese îmbelșugate, dar de

care nu se atinge nimeni. Lumina zilei pătrunde prin ferestre curbate și văd în depărtare vârfulurile copacilor dintr-o pădure. Suntem în zbor.

— Ți-ai adunat toate puterile, iubito? spune Haymitch cu iritare în glas.

Dar, când mă înclin în față, gata să cad, se ridică și mă prinde de încheieturile mâinilor, ajutându-mă să-mi recapăt echilibrul. Îmi privește pumnul.

— Tu și o seringă împotriva Capitolului? Vezi, de-asta nu te lasă nimeni pe tine să faci planurile.

Mă holbez la el fără să înțeleg nimic.

— Arunc-o!

Simt cum i se mărește apăsarea asupra încheieturii mâinii mele drepte până când palma e silită să mi se deschidă și dau drumul seringii. El mă așază pe un scaun de lângă Finnick.

Plutarch îmi pune înaintea un castron cu supă de carne. O chiflă. Îmi strecoară în mână o lingură.

— Mănâncă, îmi spune, cu o voce mult mai blândă decât a lui Haymitch.

Acesta ia loc chiar în fața mea.

— Katniss, o să-ți explic ce s-a-ntâmpat. Vreau să nu-ntrebi nimic până nu termin. Înțelegi? Dau din cap, amorțită. Și iată ce-mi spune:

Încă din momentul când s-a anunțat Jubileul a existat un plan pentru a ne scoate din arenă. Tributulurile învingătoare din Districtele 3, 4, 6, 7, 8 și 11 îl cunoșteau într-o mai mare sau mai mică măsură. Plutarch Heavensbee face de mai mulți ani parte dintr-o grupare secretă care urmărește răsturnarea Capitolului. El a avut grijă ca bobina să se afle printre arme. Beetee trebuia să facă o gaură în câmpul de forță. Pâinea primită în arenă era un cod, folosit pentru a anunța momentul salvării. Districtul de unde provenea pâinea indica ziua. Trei. Numărul chiflilor comunica ora. Douăzeci și patru. Aeronava îi aparține Districtului 13. Bonnie și Twill, femeile din Opt pe care le-am întâlnit în pădure, au avut dreptate în privința existenței sale și a puterii de apărare. Acum ne îndreptăm, pe o rută ocolitoare, către Districtul 13. Între timp, majoritatea districtelor din Panem sunt în plină revoltă.

Haymitch se oprește ca să vadă dacă-l urmăresc. Sau poate, pe moment, asta-i tot ce-a avut de spus.

Sunt îngrozitor de multe de priceput, tot acest plan complicat în care am fost un pion, așa cum trebuia să fiu și în Jocurile Foamei. Folosită fără să mi se ceară aprobarea, fără să am habar. Măcar în Jocuri știam că sunt una dintre jucării. Presupoșii mei prieteni au fost mai secretoși.

— Nu mi-ai spus nimic.

Vocea îmi e la fel de aspră ca a lui Finnick.

— Nici ție, nici lui Peeta nu vi s-a spus nimic. Nu puteam risca asta, se amestecă Plutarch. Mi-a fost chiar teamă să nu pomenești cumva în timpul Jocurilor despre indiscreția mea cu ceasul.

Își scoate ceasul de buzunar și își trece degetul mare peste geamul de cristal, aprinzând gaița-zeflemitoare.

— Bineînțeles că, atunci când ți l-am arătat, nu făceam altceva decât să te avertizez în privința arenei. În calitate de mentor. Credeam că putea fi un prim pas ca să-ți câștig încrederea. Nu-mi trecea nici măcar prin vis că ai putea ajunge iarăși tribut.

— Tot nu înțeleg de ce mie și lui Peeta nu ni s-a dezvăluit planul, spun eu.

— Pentru că, după aruncarea în aer a câmpului de forță, pe voi doi ar fi încercat să vă captureze în primul rând și era cu atât mai bine cu cât știați mai puțin, îmi explică Haymitch.

— În primul rând? De ce? întreb, încercând să prind firul rațiunii.

— Din același motiv pentru care noi, ceilalți, am fost de acord să murim ca să vă ținem pe voi în viață, spune Finnick.

— Nu, zic eu, Johanna a-ncercat să mă omoare.

— Johanna te-a pocnit ca să-ți scoată cipul de urmărire din braț și ca să-i îndepărteze de tine pe Brutus și Enobaria, spune Haymitch.

— Cum? Mă doare capul atât de tare și aș vrea să nu-mi mai vorbească fără să ajungă nicăieri. Nu știu ce tot...

— Trebuia să te salvăm pentru că tu ești gaița-zeflemitoare, Katniss, spune Plutarch. Cât timp trăiești tu, trăiește și revoluția.

Pasărea, broșa, cântecul, fructele de pădure, ceasul, biscuitul, rochia care a izbucnit în flăcări. Eu sunt gaița-zeflemitoare. Cea care a supraviețuit în ciuda planurilor Capitoliului. Simbolul rebeliunii.

E așa cum am bănuț în pădure – când le-am găsit pe evadatele Bonnie și Twill –, deși n-am înțeles niciodată cât de mare era amploarea. Pe de altă parte, nici nu trebuia să înțeleg. Mă gândesc la Haymitch, luându-mă în răs când i-am vorbit despre planul meu de fugă din Districtul 12, despre stârnirea propriei mele revolte, ba chiar și despre însăși ideea existenței Districtului 13. Subterfugii și amăgiri. Și, dacă sub masca sarcasmului și a beției a fost în stare să facă asta, atât de convingător și atât de multă vreme, în ce altă privință m-a mai mințit? Știu.

— Peeta, șoptesc, cu o împunsătură în inimă.

— Ceilalți l-au ținut pe Peeta în viață fiindcă știam că n-ai mai fi rămas în nici un caz în alianță după moartea lui, spune Haymitch. Și nu puteam risca să te lăsăm neprotejată.

Cuvintele sună prozaic, expresia feței îi e neschimbată, dar nu poate ascunde tenta cenușie care îi acoperă obrazii.

— Unde e Peeta? șuier către el.

— A fost luat de Capitoliu, împreună cu Johanna și Enobaria, îmi răspunde.

Și are în sfârșit decența de a-și coborî privirea.

Sunt practic dezarmată. Dar nimeni n-ar trebui să subestimeze vreodată răul pe care-l pot face unghiile, mai ales când ținta atacului e luată prin surprindere.

Mă întind peste masă și greblez cu ale mele fața lui Haymitch, umplându-l de sânge și vătămându-i un ochi. Și apoi urlăm amândoi, spunându-ne unul altuia lucruri cumplite, îngrozitoare. Finnick încearcă să mă tragă deoparte și știu că Haymitch face tot ce poate ca să nu mă sfâșie, pentru că eu sunt gaița-zeflemitoare. Sunt gaița-zeflemitoare și, așa cum stau lucrurile, e greu să fiu ținută în viață.

Alte mâini îl ajută pe Finnick și sunt din nou pe patul meu de spital, cu trupul imobilizat, cu încheieturile mâinilor legate, așa că îmi izbesc furioasă capul de tăblie, iarăși și iarăși. Un ac mi se înfige în braț și capul mă doare atât de tare încât renunț la luptă și urlu pur și simplu, înfiorător, ca un animal în pragul morții, până când nu mai am glas.

Medicamentul mă sedează, nu mă adoarme, și sunt așadar captivă într-o nefericire confuză, monotonă și dureroasă, pentru o vreme care pare să fi existat dintotdeauna. Îmi reintroduc furtunașele și îmi vorbesc cu voci liniștitoare, dar care nu își ating ținta. Nu mă pot gândi decât la Peeta, întins undeva, pe o masă similară, pentru a i se smulge informații pe care nu le are.

— Katniss. Katniss, îmi pare rău.

Vocea lui Finnick vine din patul de alături și pătrunde în conștiința mea. Poate fiindcă avem aceeași durere.

— Am vrut să mă întorc după el și după Johanna, dar nu mă puteam mișca.

Nu-i răspund. Bunele intenții ale lui Finnick Odair nu înseamnă pentru mine nici cât negru sub unghie.

— E mai bine pentru el decât pentru Johanna. Se vor convinge repede că nu știe nimic. Și nu-l vor ucide dacă se vor gândi că-l pot folosi împotriva ta, zice Finnick.

— Ca momeală? spun eu, către tavan. Așa cum o vor folosi pe Annie, Finnick?

Îl aud plângând, dar nu-mi pasă. Probabil că pe ea nici măcar nu se vor obosi s-o interogheze, mintea ei e atât de departe. Dusă cu ani în urmă, în adâncul Jocurilor ei. Sunt foarte multe șanse să mă îndrept în aceeași direcție. Poate am și început să-nnebunesc și nimeni n-are inima să-mi spună asta. Mă simt suficient de nebună.

— Aș vrea să fie moartă, spune el. Aș vrea să fie morți cu toții și noi alături de ei. Ar fi cel mai bine.

Ei bine, pentru asta nu am nici un răspuns potrivit. Mi-e greu să-l contrazic, de vreme ce eu însămi am plecat cu o seringă, cu intenția de a-l ucide pe Peeta dacă i-aș fi dat de urmă. Aș vrea cu adevărat să fie mort? Ceea ce vreau... ceea ce vreau e să-l am înapoi, dar acum n-o să-l mai recapăt niciodată. Chiar dacă forțele rebele vor reuși cumva să răstoarne Capitoliul, oricine poate fi sigur că ultimul gest al președintelui Snow va fi să taie beregata lui Peeta. Nu. N-o să-l mai am niciodată înapoi. Așa că moartea e soluția cea mai bună.

Dar el își va da seama de asta sau va continua să lupte? E atât de puternic și e

un mincinos atât de bun. Oare crede că are vreo șansă de supraviețuire? Oare îi pasă măcar de șansa asta? Oricum nu conta pe ea. Renunțase deja la viață. Dacă știe că eu am fost salvată, poate e chiar fericit. Simte că și-a îndeplinit misiunea de a mă menține în viață.

Mă gândesc că-l urăsc chiar mai mult decât pe Haymitch.

Mă dau bătută. Nu mai vorbesc, nu mai răspund, refuz mâncarea și apa. Pot să-mi pompeze tot ce vor în braț, dar e nevoie de mai mult decât atât pentru ca un om să meargă mai departe odată ce și-a pierdut dorința de a trăi. Am până și ideea stranie că, dacă eu mor, Peeta ar putea fi lăsat să trăiască. Nu ca om liber, dar ca un soi de avox, așteptând viitoarele tributuri din Districtul 12. Și poate o să găsească o cale de evadare. De fapt, moartea mea încă ar mai putea să-l salveze.

Iar dacă n-o să se poată, nu contează. Va fi suficientă ca să moară alții de ciudă. Ca pedeapsă pentru Haymitch, care, din toată lumea asta plină de putreziciune, ne-a transformat tocmai pe mine și pe Peeta în pionii ai Jocurilor lui. Am avut încredere în el. Am pus în mâinile lui tot ce-aveam mai de preț. Și el m-a trădat.

— Vezi, de-asta nu te lasă nimeni pe tine să faci planurile, a spus.

E adevărat. Oricine are mintea-ntreagă nu m-ar lăsa pe mine să fac planuri. Fiindcă e evident că nu sunt în stare să deosebesc un prieten de un dușman.

O mulțime de oameni vin să-mi vorbească, dar cuvintele îmi sună aidoma păcănitului insectelor din junglă. Lipsite de sens și îndepărtate. Periculoase, dar numai de aproape. Ori de câte ori devin distincte, gem până când mi se dau mai multe calmante, ceea ce readuce imediat lucrurile la locul lor.

Până când se întâmplă să deschid ochii și să văd pe cineva de a cărui privire nu mă pot feri. Cineva care n-o să mă roage, n-o să-mi dea explicații, n-o să-și închipuie că-mi poate schimba planurile ispitindu-mă, pentru că e singurul om care mă cunoaște cu adevărat.

— Gale, șoptesc.

— Salut, Catnip!

Întinde mâna și îmi dă la o parte o șuviță de păr din ochi. O parte a feței i-a fost arsă de curând. Are un braț într-o eșarfă și îi zăresc bandajele de sub cămașa de miner. Ce-a pățit? Și cum de e aici? Acasă s-a-ntâmplat ceva foarte grav.

Nu e vorba atât despre a-l da uitării pe Peeta, cât despre a-mi aduce aminte de ceilalți. Nu e nevoie decât de o singură privire spre Gale și dau cu toții buzna în prezent, cerând să fie recunoscuți.

— Prim? întreb, cu răsuflarea tăiată.

— Trăiește. Ca și mama ta. Le-am scos de-acolo la timp, răspunde el.

— Nu sunt în Districtul 12?

— După Jocuri, au trimis avioane. Au aruncat bombe incendiare. Ezită. Ei, știi ce s-a-ntâmplat cu Vatra.

Știu. Am văzut-o explodând. Vechiul depozit cufundat în praf de cărbune.

Întregul district acoperit cu așa ceva. Un nou soi de spaimă începe să crească în mine când îmi imaginez bombele incendiare lovind Filonul.

— Nu sunt în Districtul 12? repet.

Ca și cum aş putea respinge cumva adevărul.

— Katniss, spune blând Gale.

Recunosc vocea asta. Vorbește așa când se apropie de animalele rănite, să le dea lovitura de grație. Ridic instinctiv mâna, vrând să-i opresc cuvintele, dar el mi-o prinde și mi-o strânge cu putere.

— Nu, șoptesc eu.

Dar Gale nu poate păstra un secret față de mine.

— Katniss, Districtul 12 nu mai există.

SFÂRȘITUL CĂRȚII A DOUA

Katniss și Peeta au câștigat împreună sângeroasele Jocuri ale Foamei, sfidând pentru prima oară în istorie regulile impuse de Capitoliu. Reveniți în Districtul 12, după toate înfruntările, sunt convinși că îi așteaptă o viață sigură și decentă pentru ei și familiile lor. Dar, în timp ce Katniss și Peeta parcurg obligatoriul Tur al Învingătorilor, apar zvonuri despre o revoltă printre locuitorii districtelor. Iar în ochii conducătorilor, ei sunt sursa acestei rebeliuni. Dacă nu vor reuși să convingă națiunea Panemului că sunt în continuare îndrăgostiți nebunește, consecințele ar putea fi dezastruoase...

„În sfârșit am citit cartea pe care o așteptam cu sufletul la gură: *Sfidarea* de Suzanne Collins, al doilea volum al fenomenalei serii *Jocurile Foamei*! Nu doar mi-a împlinit așteptările, și așa foarte mari, dar le-a depășit cu mult! O lectură la fel de pasionantă, chiar mai pasionantă, pentru că acum ești deja foarte atașat de personajele alături de care ai suferit. Iar intriga este incredibilă. Nu vei avea somn odată ce ai deschis cartea. Sfatul meu este să o începi dimineața și să anulezi orice program ai avea în acea zi!”

STEPHENIE MEYER

www.nemirajunior.ro

